

魔王学院の不適合者2

MAOH GAKUIN NO FUTEKIGOUSHI

～史上最強の魔王の始祖、
転生して子孫たちの
学校へ通う～

著 秋
illustration じずまよしのり

電撃文庫

სიუ

შიზუმა იოშინორი

დემონ ლორდისთვის შეუფერებელი აკადემია 2: ~ისტორიის ყველაზე ძლიერი
წინაპრის დემონი ლორდი რეინკარნირდება და შთამომავლების სკოლაში მიდის~

ანოტაცია

დაამსხვრიეთ ყველა უსამართლობა წამსხვრევებად! გზა, რომელიც დემონთა მბრძანებელმა ტირანმა გაკვალა!! Arc 2 - "დემონთა ხმლების ტურნირი"!

შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთის, აივისის, ცრუ დემონი მბრძანებლის დემონი მსახურის კონტროლიდან გათავისუფლების შემდეგ, ანოსის ცხოვრება დროებით დამშვიდდა. ამ დროს, დემონი მბრძანებლის, დელზოგეიდის აკადემიაში ჩნდება გადაყვანილი სტუდენტი, მეტსახელად „ვირტუოზი დემონის ხმლის ოსტატი“.

ამავდროულად, ახლოვდება „დემონური ხმლების ტურნირი“, რომელიც დემონებს შორის საუკეთესო ხმლისმჭერს გამოავლენს, თუმცა რატომღაც, „უვარგისი“ ანოსი მასში მონაწილეობის კანდიდატად დასახელდა, გარდა იმისა, რომ ტრანსფერირებული სტუდენტი იყო.

ეს სუსტაა შეთქმულებაა, რომლებიც უვარგისებს ზემოდან უყურებენ, თუ ცრუ დემონთა მბრძანებლის მიერ შეთხზული შეთქმულება? რაც არ უნდა მოხდეს, დემონთა მბრძანებელს მხოლოდ ერთი მოქმედების გეგმა აქვს.

დაამსხვრიეთ ყველა ხრიკი და უსამართლობა, რომელიც გზას გვიღობავს! ძალადობრივი მმართველობის გზა, რომელიც ტირან-დემონმა მბრძანებელმა გაკვალა ახალ ეპოქაში! Arc 2 - „დემონური ხმლების ტურნირი“!

დემონთა აკადემიისთვის შეუფერებელი - ტომი 2

[§ პროლოგი. ~დემონ მბრძანებლის მარჯვენა~](#)

[§ 1. ერთიანობა](#)

[§ 2. კავშირი](#)

[§ 3. დემონური ხმლის ნახევარი](#)

[§ 4. ვირტუოზი დემონური ხმლების ოსტატი](#)

[§ 5. დემონური ხმლის ტარების დიდი წვრთნა](#)

[§ 6. რეის ძალა](#)

[§ 7. შეტაკება](#)

[§ 8. სულიერი მაგია](#)

[§ 9. მითიური ხმლით ბრძოლა](#)

[§ 10. დემონთა მბრძანებლის სიშიშველე](#)

[§ 11. უსამართლობა](#)

[§ 12. დედისა და მამის სურვილი](#)

[§ 13. მიშას ქვაბი](#)

[§ 14. დემონი იმპერატორი ერთობიდან](#)

[§ 15. მიშას კითხვები](#)

[§ 16. ლეგენდარული შემფასებელი](#)

[§ 17. შავი კატა კატების კაფედან](#)

[§ 18. დემონური ხმლების ტურნირი](#)

[§ 19. ნამდვილი ოსტატი](#)

[§ 20. სიმღერა ბატონი ანოსის მხარდასაჭერად №2](#)

[§ 21. შეტყობინება](#)

[§ 22. დუჰომორი](#)

[§ 23. რეის წარსული](#)

[§ 24. შილას სურვილი](#)

[§ 25. ზედამხედველობა](#)

[§ 26. მელოდია ცეცხლში](#)

[§ 27. დემონთა მბრძანებლის წყევლა](#)

[§ 28. ღედის სიტყვები](#)

[§ 29. წახალისება](#)

[§ 30. მათი საბოლოო ბრძოლა](#)

[§ 31. პატიმრობის შუა პერიოდში](#)

[§ 32. თალატი](#)

[§ 33. სულის ქეშმარიტი არსი](#)

[§ 34. დემონთა მბრძანებლის ქეშმარიტი ძალა](#)

[§ 35. ბოროტი ნილაბი](#)

[§ ეპილოგი. ~ღღესასწაულის შემდეგ~](#)

საწყისი ილუსტრაციები

魔王学院の不適合者2

MAOH GAKUIN NO FUTEKIGOUSHI

～史上最強の魔王の始祖、
転生して子孫たちの
学校へ通す～

著 秋
illustration じずまよしのり

K

MAOH GAKUIN NO
FUTEKIGOUSHI

keyword

精 霊

世界に根ざす様々な伝承・逸話が生物として形を成した存在。その力は元となった伝承がより広まっているほど強く、それに忠実になる。真体と、仮初めの姿を持つ。

皇族派と統一派

《暴虐の魔王》の血を純粹に受け継いでいる一族ほど尊い存在だとする《皇族派》に対し、血に関係なくすべての魔族は平等であるとするのが《統一派》。現在の魔界《ディルヘイド》の実権は皇族派が握っている

アノス・ファンユニオン

アノスを暴虐の魔王だと認め、彼に従う者たちで構成されたグループ。というのは仮の姿であり、その実体は現状に不満を持つ白服の生徒が集った《統一派》の下部組織。

魔 剣

ただの剣より強度や威力に優れるほか、特殊な効果が備わった魔法具の一種。剣自体が意思を持ち、自らの担い手に相応しいと認めた者にのみ抜くことができる。

転 生

根源魔法《転生（シリカ）》を用い、自らの根源を保ったまま別の生物に生まれ変わること。生前の記憶や力を完全に引き継ぐには、かなりの習熟といくつかの条件が必要とされる。

デザイン◎鈴木 亨

საკვანძო სიტყვები:

სუნამო

არსებები, რომლებიც ცოცხალი არსებების ფორმას იღებენ, რომლებიც მსოფლიოს სხვადასხვა ლეგენდიდან და ანეკდოტიდან წარმოიშვნენ. მათი ძალა ძლიერდება და უფრო სტაბილური ხდება იმ ლეგენდის გავრცელების პროპორციულად, რომელიც მათი წყაროა. მათ აქვთ რეალური არსი და ხილული გარეგნობა.

იმპერიული ოჯახები და ერთიანობა

„იმპერიული ოჯახებისგან“ განსხვავებით, რომლებიც მხოლოდ იმ ოჯახებს აფასებენ, რომლებმაც „დემონთა მბრძანებლის“ სისხლი მემკვიდრეობით მიიღეს, „ერთობა“ თვლის, რომ ყველა დემონი თანასწორი უნდა იყოს მათი სისხლის მიუხედავად. ამჟამინდელ დემონურ სამყაროზე (დილჰეიდზე) რეალური ძალაუფლება იმპერიული ოჯახების ხელშია.

ანოსის გულშემატკივრების კავშირი

ანოსის მიმდევრების ჯგუფი, რომლებიც მას დემონთა მბრძანებელ ტირანად აღიარებენ. სინამდვილეში კი ეს მხოლოდ „ერთობის“ დაქვემდებარებული ორგანიზაციის ცრუ წარმოდგენაა, რომელიც შედგება თეთრებში ჩაცმული მოწაფეებისგან, რომლებიც უკმაყოფილონი არიან არსებული მდგომარეობით.

დემონური ხმლები

ჯადოსნური არტეფაქტის სახეობა, რომელიც ძალითა და ძალაუფლებით ჩვეულებრივ ხმლებს აღმატება და განსაკუთრებული ეფექტებით გამოირჩევა. მათ საკუთარი ნება აქვთ და მათი ამოღება მხოლოდ მათ შეუძლიათ, ვისი გამოყენებისთვისაც ისინი შესაფერისად მიიჩნევენ.

ხელახლა დაბადება

საძირკვლის (სილიციუმის) მაგიის გამოყენებით, ადამიანს შეუძლია ხელახლა დაიბადოს სხვა ცოცხალ არსებად, საკუთარი საფუძვლის შენარჩუნებით. წინა

მოგონებებისა და ძალაუფლების მემკვიდრეობით მიღებას მნიშვნელოვანი უნარი და გარკვეული პირობები სჭირდება.

§ პროლოგი. ~დემონ მბრძანებლის მარჯვენა~

2000 წლის წინ...

აპარტელნის დიდი სულების ტყე.

კოკისპირული წვიმის დროს რვათავიანი წყლის დრაკონი მძვინვარებდა.

სულებს აქვთ ხილული გარეგნობა და ჭეშმარიტი არსი. თავიანთი ჭეშმარიტი არსის, სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მათი ჭეშმარიტი გარეგნობის დემონსტრირებით, ისინი უზარმაზარ მაგიურ ძალას იძენენ, მაგრამ სამაგიეროდ, მათი ქცევა ხშირად ძალიან განსხვავდება მათი ხილული გარეგნობისგან.

სულები საოცარი არსებები არიან. ამბობენ, რომ ისინი უამრავი არსების სულიდან იზადებიან. ისინი ლეგენდებისა და ტრადიციების, ჭორების, სურვილების, შიშებისა და იმედების განსახიერება და მატერიალიზაციაა.

ზოგჯერ ადამიანების ცეცხლის შიში იმდენად ძლიერი ხდება, რომ ცეცხლის სულს შობს, ზოგჯერ კი წყლის რწმენა იმდენად ძლიერია, რომ წყლის სულს შობს.

და ეს მძვინვარე რვათავიანი წყლის დრაკონი დაიბადა ღვთაებრივი ცრემლის ლეგენდიდან, რომელმაც აპარტელნი მორწყა - წყაროს წვეთი, რომელმაც ამქვეყნად წყალი შვა. ეს იყო დიდი წყლის სულის, რიგნონის ნამდვილი არსი.

ასევე დიდი სულების მცველი, რიგნონი განრისხებული იყო იმ დამრღვევებზე, რომლებიც ტყის გადაწვას აპირებდნენ.

და მოძალადე, რომელმაც აპარტელნს შეუტია და რომელსაც სრულიად არ ეშინოდა რინიონის ურჩხული ჯადოსნური ძალის, არავინ იყო, თუ არა დემონების ტირანი-მბრძანებელი - ანოს ვოლდიგოდი.

- ჰმ, ერთი დარტყმით ჩემი ქვეშევრდომების ნახევარი გაანადგურე? არ მეგონა, რომ შენი ძალა ტრადიციების ერთგული იქნებოდა.

ანოსმა ერთი ნაბიჯი გადადგა წინ და ბრძოლისთვის მზადებას აპირებდა, მაგრამ დემონი წინ წამოდგა მის შესაჩერებლად. მას ჯავშანი ეცვა და წელზე ხმალი ეხურა. მას ჭაღარა, შეუღებავი თმა ჰქონდა, მომთმენი გამომეტყველება ჰქონდა და ასეთ ბრძოლის ველზეც კი ცივ გამომეტყველებას ინარჩუნებდა.

მან დემონთა მბრძანებლის წინაშე დაიჩოქა და თავი დახარა.

- ბატონო ჩემო, თავმდაბლურად გთხოვთ, მომცეთ ნება, რჩევა მოგცეთ.

- მე ვუშვებ.

„ნუ შეიწუხებ თავს ასეთ საწყალ მოწინააღმდეგესთან ბრძოლაში. მომეცი ბრძანება და თვალის დახამხამებაში მოგვკლავ.“

ამ სიტყვების გაგონებაზე ანოსმა გაიცინა.

- მაშინ როგორ მოგწონთ ეს ფსონი? თუ ერთ წამზე მეტხანს ითამაშებ, ასეთ პედანტურ ლაპარაკს შეწყვეტ. ხოლო თუ მას მყისიერად ჩახშობ, სიტყვასიტყვით, შეგიძლია ნებისმიერი ჯილდო მოითხოვო.

რის შემდეგაც ამ დემონმა თქვა:

- როგორც ყოველთვის, ერთობით, ბატონო ჩემო? იცით, რომ ასეთ ფსონს არ დავდებდი.

ჩხაკური, გაისმა ხმლის ქარქაშში დაბრუნების ხმა.

მომდევნო წამს, მძვინვარე რვათავიანი წყლის დრაკონი ისე გაიფანტა, თითქოს უთვალავ წვიმის წვეთად დაქრეს, რომელთაგან თითოეული აფეთქდა და გაქრა.

გარკვეული დაგვიანებით, დიდი სულების ტყის, აპარტელნის თავზე ცა მოიწმინდა.

- როგორ მოგწონთ?

- შენი ხმლის ოსტატობა, როგორც ყოველთვის, შთამბეჭდავია, სინ.

ის ისევ მუხლებზე იდგა და თავი დახრილი.

ცოდვამ გაანადგურა დიდი წყლის სული რინიონი და წვიმის წვეთებიც კი მოჭრა მისი პოზიციის შეუცვლელად.

დემონთა მბრძანებლის, სინ რეგლიას მარჯვენა ხელი. დემონებს შორის ყველაზე ძლიერი მახვილმჭრელი და ათასი დემონური ხმლის მფლობელი. მას წელზე რკინის ხმალი ეკიდა და რიგონის დასამარცხებლად ერთი დემონური ხმლის ამოღებაც არ დასჭირვებია.

- მე თვითონაც არ ვიცი, ახლა თუ ვიბრძოლებთ, შევძლებ თუ არა შენს დამარცხებას.

- მოკრძალებულად იქცევი. ჩემი ათასი დემონური ხმალიც კი ვერ შეგეფერება, ბატონო.

ანოსმა გაეცინა, როდესაც სინის ზედმეტად თავდადებული სიტყვები გაიგო.

— მაშინ როგორ იქნება წმინდა ხმლების შეჯიბრი?

- მეშინია, რომ მაინც შეგიკავე.

- რაზე ლაპარაკობ? შენ დემონთა მბრძანებლის მარჯვენა ხარ. ნაკლებად სავარაუდოა, რომ ჩემი ერთი ხელი მაინც ვერ მოჭრა.

„თუ ბრძანებთ“, მშვიდად თქვა სინმა, ისევ მუხლებზე დაჩოქილი.

ამის გაგონებაზე ანოსმა ისე გაიცინა, რომ კინაღამ მუცელი გაუსკდა. თუმცა, დემონთა მბრძანებელმა იცოდა, რომ ეს ზედმეტად ერთგული ხელქვეითი ხელს არ მოაჭრიდა. ის თავს მოიკლავდა, ვიდრე ხმაღს ბატონის წინააღმდეგ მიმართავდა, თუნდაც ხუმრობით. სწორედ ასეთი ადამიანი იყო სინ რეგლია.

- ჰეი, სინ. მინდა, რომ ყოყმანის გარეშე ხმლით ვიბრძოლო შენთან, როცა მშვიდობა დამყარდება.

- თუ ეს შენი ნებაა.

ეს დრო უკვე კარს მოგვადგა, გაიფიქრა ანოსმა.

- სხვათა შორის, ფსონი წავაგე. ჯილდოდ რა გინდა?

- თუ შესაძლებელია, ხელახლა დაბადების ნებართვა.

- კედლის აშენების შემდეგ?

„ჩემი ათასი ხმალი შენ გეკუთვნის, ჩემო ბატონო. თუნდაც რეინკარნაციისთვის იყოს, შენი სიკვდილის შემდეგ სირცხვილში ვერ ვიცხოვრებ.“

„*რა რთული ხასიათი აქვს*“, გაიფიქრა ანოსმა.

- მაგიის ელემენტარულ ხერხებში დიდად კარგი არ ხარ, არა?

სადირკვლის მაგია არის მაგია, რომელიც გავლენას ახდენს საძირკველზე და ამ მაგიური შელოცვის უმაღლესი დონეა „სილიციუმი“.

ანოსს შეეძლო თავისი ძალა და მოგონებები თავდაპირველ მდგომარეობაში რეინკარნირებულ სხეულში გადაეცა, მაგრამ ისინი, ვინც ფუნდამენტურ მაგიაში ღარიბები არიან, იდეალურ მდგომარეობაში ვერ რეინკარნირდებიან. მათ შეიძლება დაკარგონ ძალა და მოგონებები.

— კარგი იქნებოდა, ახალ ეპოქაში ხმლის ოსტატობის ხელოვნების ნულიდან დაუფლება დაგვეწყო.

შინი ჭეშმარიტების მაძიებელი იყო, რომელიც ხმლის ოსტატობის გზას მიჰყვებოდა. მიუხედავად იმისა, რომ მას დემონებს შორის ყველაზე ძლიერ ხმლის მჭედელს

უწოდებდნენ, ერთხელ გმირ კანონთან დამარცხდა, რომელიც ასევე ხმლით იბრძოდა. შესაძლოა, მან გააცნობიერა თავისი შესაძლებლობების ამჟამინდელი ზღვარი.

მას ალბათ სურდა არასრულყოფილი რეინკარნაციით ესარგებლა, რათა კიდევ უფრო დიდი ძალაუფლების მოპოვების შესაძლებლობა მიეღო, ან სურდა ფსონის დადება ამაზე.

- შენი სურვილისამებრ მოიქეცი.

- მადლიერი ვარ თქვენი კეთილშობილებისთვის, ჩემო ბატონო. მაშინაც კი, თუ მეხსიერებას დაკვარავ ხელახლა დაბადებისას, ჩემი ბაზა არასოდეს დაგივიწყებთ.

- ნუ იქნები ასეთი გულგრილი. თავისუფალი ხარ, რაც გინდა ის გააკეთო.

ამის თქმის შემდეგ, ანოსმა „ლიქსის“ მეშვეობით აჰარტელნის მთელ ტერიტორიას მიმართა:

- რამდენ ხანს უნდა ვითომ მკვდრები იყოთ, ჩემო მსახურებო? ტყე გადაწვით და დიდი სული რენო იპოვეთ.

ანოსის ზარზე რეაგირებისას, მისი ცოტა ხნის წინ მოკლული ხელქვეითები ერთდროულად დაიძრნენ. ისინი „ინგალმა“ აღადგინა. შემდეგ კი, თვალის დახამხამებაში, შავი ცეცხლის კერები ტყეში ამოიზარდა და მაშინვე გავრცელდა.

- ასე რომ.

ანოსმა წინ რაღაცას გახედა. შავი ცეცხლით გახვეული ტყიდან ადამიანის სილუეტი პირდაპირ მისკენ მოდიოდა.

— მაშ, გმირი კანონი საბოლოოდ ჩამოვიდა?

მათ შორის მანძილი დაახლოებით ათი კილომეტრი იყო. გმირი კანონი მათი პოზიციისკენ მიიჩქაროდა, ხელში წმინდა ხმალი ეჭირა.

„როგორც ჩანს, მისი საძირკველი გუშინ არ დაინგრა“, - თქვა სინმა.

თუ ბაზას გაანადგურებ, მაშინ ყველა მოკვდება. და „ინგალიც“ კი ვერ შეძლებს ბაზისგან დაცლილთა გაცოცხლებას. მაგრამ თუ ამ წესიდან გამონაკლისები არსებობს, მაშინ ერთ-ერთი მათგანი გმირი კანონი იქნება.

ის არაერთხელ აღდგა. მას ამ ხრიკის გამოყენება შეეძლო, რადგან მას 7 ბაზა ჰქონდა და არა მხოლოდ ერთი, როგორც ჩვეულებრივ ადამიანებს. და სანამ ერთი ბაზა მაინც ხელუხლებელი რჩებოდა, მას შეეძლო დანარჩენი ექვსის გაცოცხლება.

თუ მსოფლიოში არსებობს მაგია, რომელშიც დემონთა მბრძანებელი ანოსი, რომელიც თითქმის ყველა სახის მაგიას ფლობდა, გმირზე დაბლა იყო, ეს საძირკვლის მაგია იყო. სწორედ ამ მიზეზით იყო სინი კანონზე დაბლა. რამდენჯერაც არ უნდა დამარცხებულიყო, ის ისევ და ისევ აღდგებოდა. და გამარჯვებისთვის მას მხოლოდ ერთხელ სჭირდებოდა საძირკვლის განადგურება.

უსამართლო იყო ასე ბრძოლა, მაგრამ ამის გარეშე მას უბრალოდ არ შეეძლო დემონთა მბრძანებლის წინაშე დგომა. მაგრამ ანოსს არ ეგონა, რომ ერთხელაც კი წააგებდა, თუნდაც მათი დუელი დაუსრულებლად განმეორებულიყო.

- მე კანონს ვიბრძოლებ, სინ. და შენ იპოვი დიდ სულს, რენოს.

- ჭამე.

ამის თქმის შემდეგ, ცოდვა თვალთახედვიდან გაქრა.

- მაშ, გმირო კანონო. რამდენჯერ მოგკლავ დღეს?

ანოსმა შექმნა 60 ჯადოსნური წრის კარიბჭე და მათგან ერთდროულად ესროლა „გიო გრაზესი“, დამიზნებით მისკენ მიმავალი გმირი კანონისკენ.

§ 1. ერთიანობა

გადავიდეთ სხვა დროში, ჯადოსნურ ეპოქაში.

დასვენების დღის შემდეგ, ისევე როგორც ყოველდღე, დღემდე, დემონთა მბრძანებლის, დელზოგეიდის აკადემიაში მოვედი.

დღეს, დუნდულის გამოცდის შემდეგ პირველ გაკვეთილზე, მათ მისი შედეგების გამოცხადება დაგეგმეს.

როდესაც მეორე საკლასო ოთახში შევედი, საშა და მიშა უკვე ჩემი ადგილის ორივე მხარეს ისხდნენ.

„გამარჯობა“, - დავუძახე მათ და ჩემს ადგილას ჩამოვჯექი.

„დილა მშვიდობისა“, თავშეკავებულად თქვა მიშამ.

„დილა მშვიდობისა. მისმინე, საბოლოოდ მიხვდი ამ მცდარ წარმოდგენას?“ მკითხა საშამ და ცნობისმოყვარეობით ჩემს მაგიდასთან დაიხარა.

— რა ილუზიაზე ვსაუბრობთ?

ჩემი კითხვის გაგონებაზე საშამ გაოცებით შემომხედა.

- რას გულისხმობ, „რა“-ში? შენს მშობლებზე ვსაუბრობ. მე და მიშა ცოლად უნდა მოგიყვანოთ, არა? ეს სრული სისულელეა. რა ვქნათ?

- ჰმ, რატომ არ გინდა?

ჩემი შემდეგი კითხვიდან საშას სახე აუწითლდა და გვერდზე გაიხედა.

„...მე ამაზე არ გკითხე... შე იდიოტო...“ სუსტად ჩაილაპარაკა მან.

- თუ რაიმე წინააღმდეგობა გაქვთ, რატომ არ ამბობთ პირდაპირ?

რის შემდეგაც საშა კვლავ შემობრუნდა, შემომხედა და მის მოსწავლეებში „განადგურების ჯადოსნური თვალები“ გამოჩნდა.

- ყოველ შემთხვევაში, ყველაფერი ასე აირია, რადგან მიშას მარცხენა საჩვენებელ თითზე ბეჭედი გაუკეთე.

მიშას შევხედე. მარცხენა ხელის საჩვენებელ თითზე „ყინულის ლოტოსის ფოთლის ბეჭედი“ ეკეთა.

- უფრო ღრმად ჩაიხედეთ უფსკრულში. შესაბამისი ჯადოსნური არტეფაქტი და მისი მფლობელი ერთმანეთს იზიდავენ. ეს თითი არა მე გავიკეთე, არამედ ბეჭედმა აირჩია. მიშას სხვა თითზე მისი დადებაც არ შეეძლო.

მიშამ რამდენჯერმე დაახამხამა თვალები და შემდეგ თავი დაუქნია.

- ეს გასაგებია.

- რომელი?

— მარცხენა ხელის საჩვენებელი თითი ნიშნობისთვის გამოიყენება.

- აჰ, სულ ესაა. გასაკვირი არ არის, რომ დედა ასე აღელდა.

თუმცა, ის ყოველთვის ასე იქცევა. ეს კიდეც ერთი მიზეზი იყო, რის გამოც ვერაფერი გაიგო და უცებ ბედნიერებაზე დაიწყო საუბარი, მომხდარი ნიშნობაში აიგივა.

- მაოცებ. ეს არც კი იცოდი?

- სამწუხაროდ, ახლახანს დავიბადე.

„განსხვავებული იყო 2000 წლის წინ?“ იკითხა მიშამ.

- კი. იმ დროს ხალხი „ზექტის“ გამოყენებით ნიშნობდა. ამ გზით ღალატზე ფიქრი არ გჭირდებოდა.

- რა, ბოდიში? 2000 წლის წინ ყველა სრულიად უგრძნობი იყო თუ რამე მსგავსი?

მისი სიტყვები რომ გავიგე, გამეცინა და თავი დავუქნიე.

— მითითურ ეპოქაში ყველა ომის მორევში იყო ჩაფლული. პირველები კვდებოდნენ ისინი, ვინც სიყვარულით ეპყრობოდნენ საყვარელ ადამიანებს.

- ჰმ, ანუ შენ... - საშამ ზემოთ აწეული თვალებით შემომხედა. - ...შეყვარებული არ გყავდა, ანოს?..

როგორც კი სერიოზული მზერა ვესროლე, საშამ თავი დახარა, თითქოს სახის დამალვას ცდილობდა.

- თქვი რამე უკვე...

- არ მახსოვს, ასეთი კითხვები დამისვეს. ეს რატომღაც ჩემთვის სიახლეა.

საყვარელი გოგო? ჩემი?

— ამის შესახებ არ გკითხეს?

- კი. ალბათ ვერ წარმოიდგენ, რომ დემონ ტირან-ლორდს ვინმე შეუყვარდებოდა. ჰოდა, სინამდვილეშიც ასე მოხდა. მაშინ ამის საშუალება არ მქონდა.

ვის მოკლავ შემდეგ და რას გაანადგურებ შემდეგ?

ყველანაირად ვცდილობდი, ჩემი დილჰეიდი დამეცვა იმისგან, რაც ჩემს წინ იყო. ამიტომაც ვერ გავიგე, როდის მკითხა საყვარელ გოგონაზე.

- ჰმ, ჯერ კიდევ მაქვს თავისუფალი დრო, სანამ ავოს დილჰევი თავის ნაბიჯს გადადგამს. ბოლოს და ბოლოს, ეს ის სამყაროა, რომელსაც ველოდი. იქნებ არც ისე ცუდი იყოს შეყვარება. - ვთქვი და საშას პირდაპირ თვალებში შევხედე.

ამან მაშინვე მისი სახე აწითლდა.

-აუუ, რატომ მეუბნები ამას?...

- რა პრობლემაა?

„...არაფერი, მაგრამ...“ სუსტად უპასუხა საშამ.

- ჰეი, საშა.

- ფ- რა გინდა?

- სახე გაწითლებული გაქვს.

საშამ სახე ხელებით აიფარა.

— ...ნ-სულაც არ არის წითელი, იდიოტო!..

ხელების ინტერიერში შემომხედა, მაგრამ როდესაც მიხვდა, რომ ისევ მას ვუყურებდი, შემობრუნდა, თითქოს გაქცევას ცდილობდა.

- ანოს.

მიშას ხმა რომ გავიგე, მისკენ მივბრუნდი.

- უნდა მოვიხსნა?

მიშამ მარცხენა ხელზე „ყინულის ლოტოსის ფოთლის ბეჭედი“ აჩვენა.

- რისთვის?

მიშამ პირდაპირ თვალეში შემომხედა.

- გინდა შეგიყვარდეს, ანოს?

- კარგი, ეს უბრალოდ ახირებით ვთქვი.

- არასწორად გაგიგებენ.

ანუ ის ამბობს, რომ სხვები შეცდომით იფიქრებენ, რომ მიშასთან ერთად დანიშნულები ვართ, რადგან მის მარცხენა საჩვენებელ თითზე ბეჭედი გავიკეთე. მეგონა, რომ შეიძლება ვინმეს შეეყვარებასთან დაკავშირებით პრობლემები შემექმნა და სწორედ ეს ვთქვი მაშინ.

„გინდა მოიხსნა?“ ვკითხე მე.

მიშას გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა.

ღრმა ფიქრებში ჩაძირულმა, სახის ცარიელი გამომეტყველების შეუცვლელად, თავი ოდნავ გააქნია.

- მაშინ ატარე სანამ არ მოგბეზრდება. არც ისე წვრილმანი ვარ, რომ გითხრა, როგორ გამოიყენო საჩუქარი.

— მაგრამ ეს ხომ არ გამოიწვევს მცდარ წარმოდგენებს?

„ჰა“, - ჩავიცინე მიშას სიტყვების გაგონებისას.

- მე არ მეშინია ილუზიების, მიშა. რაც არ უნდა ძლიერი იყოს ის, ილუზია სიმართლე არ არის. ვინც შეცდომებს უშვებს, შეუძლია იმდენი შეცდომა დაუშვას, რამდენიც უნდა.

- ბოდიში, რომ გაწყენინე, რომ ცივ ლაპარაკში შეგეშალა, მაგრამ ცოტა მაინც უნდა გეშინოდეს. განსაკუთრებით მშობლების წინაშე. - ჩაერია საშა თავისი ზედმეტი კომენტარით. - სხვათა შორის, გამახსენდა, რომ რაღაცის კითხვა მინდოდა...

როგორც კი ლაპარაკი დაიწყო, ზარი დაირეკა და ემილია კლასში შევიდა.

- რაზე?

„კარგი, მოგვიანებით გკითხავ“, - თქვა საშამ და წინ შებრუნდა.

- დილა მშვიდობისა ყველას. ცოტა ნაჩქარევად მოვისმინე, მაგრამ დღეს მინდა გამოვაცხადო ბოლო სამოვრის გამოცდის შედეგები.

ემილიამ ყველა გუნდის ქულების გამოცხადება და დაფაზე ჩაწერა დაიწყო. ჩვენს გარდა, ვერცერთმა ჯგუფმა ვერ მიაღწია დუნდულის საგანძურს და ქულების უმეტესობა 30-დან 50 ქულამდე მერყეობდა. ყველაზე მაღალი ქულა 70 ქულა იყო.

— ... და ბოლოს ანოსის გუნდის შედეგი. მისმა გუნდმა შემლო კვერთხის მოპოვება, რომელიც, სავარაუდოდ, დუნდულის ყველაზე დაბალ დონეზე მდებარეობს.

კლასში ხმაური ატყდა, როგორც კი ემილიამ ეს ახსენა.

— თუმცა, ჩემდა სამწუხაროდ, უნდა გაცნობოთ, რომ კვერთხი ვიღაცამ მოიპარა მის შეფასებამდე ცოტა ხნით ადრე.

ამჯერად კლასი წუწუნებდა.

— ამ ეტაპზე, ჩვენ ყველა ძალისხმევას ვდებთ დამნაშავეს პოვნაში. მანამდე კი ანოსის გუნდს პირობითად 70 ქულა ენიჭება — მაქსიმალური მიმდინარე შედეგი.

ბანგ , - ისეთი ხმა გაისმა, თითქოს ვიღაც ჩემს გვერდით მაგიდას დაარტყა.

„ამას არ ვეთანხმები!“ თქვა საშამ და მაგიდიდან წამოდგა. „აკადემიაა დამნაშავე კვერთხის მოპარვაში. რადგან წინასწარი შეფასების მიცემა გადაწყვიტეს, მაქსიმალურ ქულას არ ვიმსახურებთ?“

„მესმის თქვენი გრძნობები, ქალბატონო საშა, მაგრამ ამჯერად გადაწყვიტეთ, რომ ასე გაგვეკეთებინა, ყველა შესაძლებლობის გათვალისწინებით.“

— რას გულისხმობთ „ყველა შესაძლებლობაში“?

- ვერ აგიხსნი. ეს აკადემიის გადაწყვეტილებაა.

საშამ ემილიას გაბრაზებულმა შეხედა. თითქოს მისი „განადგურების ჯადოსნური თვალები“ ნებისმიერ წამს შეიძლებოდა გამოჩენილიყო. გავიგე, როგორ დაიწყო კლასში ვიღაცამ ხუმრობა:

- ალბათ, მან თავად მოიპარა, რათა მაქსიმალური ქულა მიეღო და არ გამოეაშკარავებინა, რომ კვერთხი ყალბი იყო.

ეს ხუმრობა სტიმულად გამოიყენეს და ხმები ერთმანეთის მიყოლებით გაისმა:

- აჰ... ზუსტად. ეს მართლაც შესაძლებელია.

- მართალი ხარ. რაც არ უნდა შთამბეჭდავი იყოს მისი მაგია, ის მაინც უსარგებლოა...

— ...მას თეთრი ფორმა აცვია, არა? სინამდვილეში, კვერთხს ვერავინ იპოვის, ვინც იმპერიული ოჯახების წევრი არ არის, ამიტომ უფრო მიზანშეწონილი იქნება ამ შარადის განხილვა...

- მაგრამ ლედი საშა მასთანაა.

- რა დაემართა მას, რომ ის უვარგის გუნდში შევიდა?

ამ ხმაურის გაგონებაზე საშამ კლასს „განადგურების ჯადოსნური თვალებით“ გახედა, თითქოს ყველას მოკვლას აპირებდა.

- ამას გეტყვი.

კლასში მაშინვე დამაბული ატმოსფერო ჩამოვარდა.

- ანოსმა არავინ მოატყუა. რამდენ ხანს უარს იტყვით ობიექტურ აზროვნებაზე, რადგან ის უვარგისია და არ არის იმპერიული ოჯახიდან? და თუ რომელიმე თქვენგანს ეჭვი ეპარება მის ძალაში, რომლის წყალობითაც ის მუდმივად აღწევს შედეგებს, მაშინ პირდაპირ მითხარით ამის შესახებ.

ყველა სტუდენტმა საშას მზერა აარიდა და კლასი გაჩუმდა.

- ჰეჰ. ჰეჰ-ჰეჰ. ჰა-ჰა-ჰა-ჰა.

ხმამაღლა სიცილი ვერ შევიკავე.

- ჰეი, რა გაცინებს ახლა, ანოს?

- ნუ ღელავ, უბრალოდ მეგონა, რომ ძალიან შეიცვალე. ნაკლებს ჩემი ხელქვეითისგან არც მოველოდი. შესანიშნავი გამოსვლა იყო.

საშამ უკმაყოფილოდ ტუჩები დაბრიცა.

-რატომ მგონია, რომ მეხუმრები?..

- კარგი, ჯობია შენი საშიში, ჯადოსნური თვალები დამალო. ეს უბრალოდ გამოცდისთვის ქულაა, წვრილმანებზე ნუ გაღიზიანდები.

— ...ხომ არ თქვი, რომ უმაღლესი ქულის მიღება გინდოდა? — ჩუმად მკითხა საშამ.

სწორედ ამაზე იყო გაბრაზებული. ის ისეთი საყვარელია.

როგორც კი საშა ისევ თავის ადგილას დაჯდა და დამშვიდდა, უკანა სავარძლიდან ვიდაცის ხელი ასწია.

— მეც ვფიქრობ, რომ ამჯერად აკადემიამ არასწორი გადაწყვეტილება მიიღო!

თეთრ ფორმაში გამოწყობილი სტუდენტი ადგილიდან წამოდგა. მას წაბლისფერი თმა ჰქონდა, რომელიც მხრებამდე სწვდებოდა, დიდი, მრგვალი თვალები და ძალიან ლამაზი ნაკვთები.

-ჰმ, რა ჰქვია?..

„მისა ილიორგ“, - ჩუმად ამიხსნა მიშამ.

„პროფესორო ემილია, თქვენ „ყველა შესაძლებლობაზე“ საუბრობთ, მაგრამ იგივეს გააკეთებდით, კვერთხს შავ ფორმაში გამოწყობილი სტუდენტი რომ მოიტანდეს? მის მიმართ დისკრიმინაციას ახდენთ იმის გამო, რომ ის ნახევარსისხლიანია?“ - ღიად უთხრა მიშამ ემილას.

მისას მკვეთრი სიტყვების შემდეგ, თეთრფორმიანმა სხვა სტუდენტებმა აწეული ტონით დაიწყეს საუბარი: „დიახ, ზუსტად ეს არის!“

- ყოველთვის არ გვცემ პატივს!

— „საიმპერატორო ოჯახები ასეთი გამორჩეულები არიან“, არა?! არა მხოლოდ თქვენ, მასწავლებლო, არამედ შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიც კი და ვერავინ შეედრება უსარგებლო ანოსს!

„ეს მოულოდნელია, მაგრამ თქვენ უბრალოდ არ გსურთ ნამდვილი დემონთა მბრძანებლის აღიარება საკუთარი პოზიციის დასაცავად, არა?“ - ერთმანეთის მიყოლებით იყვირეს თეთრფორმიანმა სტუდენტებმა, რითაც გამოხატეს თავიანთი რისხვა, რომელსაც აქამდე იკავებდნენ.

„ქალბატონო მისა,“ დაიწყო ემილიამ ცივი, შეუპოვარი ტონით. „იმპერიული ოჯახების წევრები ისინი არიან, ვინც მთლიანად მემკვიდრეობით მიიღო წინაპრის სისხლი. კარგად მოპყრობა მათ მიმართ, ვისაც შეუძლია წინაპრის პოტენციური ჭურჭელი გახდეს. ვფიქრობ, გესმით, რომ იმპერიული ოჯახებისა და თქვენთვის, ნახევარწარმოებისთვის, ერთნაირი მოპყრობის მოთხოვნა ნიშნავს პირველების კრიტიკას, თუ ვცდები?“

- რასაც ამბობ, არასწორია. რატომ ხარ ასეთი ცივი მათ მიმართ, ვისი წინაპრის სისხლიც ასეთი სქელი არ არის, მიუხედავად იმისა, რომ ყველანი დემონების ერთი და იგივე რასის წარმომადგენლები ვართ?

ემილიამ ამოიოხრა.

— აკადემიაში აკრძალულია ერთიანობის აქტივობები. გთხოვთ, დაიკავოთ თქვენი ადგილი. წინააღმდეგ შემთხვევაში, იძულებული ვიქნები მივიღო შესაბამისი ზომები.

- ანუ გინდა თქვა, რომ იმპერიული ოჯახები მართლები არიან და ცუდ საქმეებს არ აკეთებენ? იქნებ ამჯერად შეთქმულება მოაწყვეს, რომ თეთრ ფორმაში გამოწყობილ სტუდენტს ყველაზე მაღალი ქულა არ მიეღო.

- ეს აბსოლუტურად შეუძლებელია. დღეისთვის თავისუფალი ხარ, შეგიძლია სახლში წახვიდე. შენს სასჯელს მოგვიანებით გამოვაცხადებ.

- როგორ შეგიძლიათ თქვით, რომ ეს აბსოლუტურად შეუძლებელია?

- უკვე ვუპასუხე, რატომ. მაშ ასე, დავიწყეთ გაკვეთილი.

- პროფესორო ემილია, საუბარს თავს არიდებთ?

ემილიამ მიმას სრულიად უგულუბელყოფით დაფაზე ჯადოსნური სიმბოლოები დახატა.

- ამ შემთხვევაში, დავიწყეთ დღევანდელი გაკვეთილი.

მაშინვე ხელი ავწიე.

- რა ხდება, ანოს? თუ კვერთხზე საუბრობ, ყველაფერი უკვე ავხსენი. დროებით შედეგს მიიღებ, სანამ აკადემია დამნაშავეს არ იპოვის. ეს არის გადაწყვეტილება.

- ჰმ, ანუ მხოლოდ ქურდი უნდა იპოვო?

ემილია დაბნეული სახით მიყურებდა.

- კი, მართალია...

— კვერთხი შელოცვით „ლაბირინთი“¹ იქნა გამოყენებული.

- რა?..

შელოცვა „ლაბირინთი“ მაგიური ძალის კვალს ტოვებს, რომლის მეშვეობითაც მონიშნული ნივთის თვალყურის დევნება ჯადოსნური თვალებით არის შესაძლებელი. ჩემი მაგიური ძალითა და თვალებით, კვერთხის პოვნა მსოფლიოს მეორე მხარესაც კი შემოიძლია.

- გასაგებია, ანუ აქ?

ავდექი, ხსენებული ადგილისკენ წავედი და იქ მჯდომი სტუდენტის მოპირდაპირე მხარეს გავჩერდი.

„რა გინდა, ანოს?“ იკითხა შავ ფორმაში გამოწყობილმა სტუდენტმა.

მართალია, სწორედ მან თქვა: „ალბათ თავად მოიპარა, რომ მაქსიმალური ქულა მიეღო და არ გამოეაშკარაებინა, რომ კვერთხი ყალბი იყო“.

- გეუბნები, მე არ მომიპარავს. თუ მადანაშაულებ, მაშინ მტკიცებულებები წარმოადგინე... და...

მასთან კამათის გარეშე, მარჯვენა ხელით მუცელი გავუჩხრიკე.

- ცუდი სამალავი არ არის, მაგრამ თუ სხეულში დამალავ, მაშინ უფრო ძლიერი ანტიმაგია გამოიყენე. რადგან ასეთი გზით, მე შემოიძლია პირდაპირ დავინახო.

შავფორმიან სტუდენტს მუცლიდან კვერთხი ამოვიღე.

ფეხით თავზე დავაბიჯე და ადგილზევე გადავაგდე.

- ქურდო, გგონია, ჩემს ნივთებს დაუსჯელად შეეხები?

სისხლის კვერთხი მაგიით გავწმინდე და ემილიას მივუახლოვდი.

— საიმპერატორო ოჯახებს ასეთი შეთქმულება არ შეეძლოთ, არა? ჰმ, როგორც ჩანს, რაღაც „აბსოლუტურად შეუძლებელი“ მოხდა. მაშ, რას აპირებ ახლა, ემილია?

მან არაფერი მიპასუხა და უბრალოდ იდგა იქ, პირდია. მე ნაზად ჩავუდე კვერთხი ხელში. შემდეგ კი სადისტივით გავუღიმე.

- თუ ქურდობის ინსცენირებას აპირებ, ყოველ შემთხვევაში, ეს ასე აშკარა არ იქნება.

ემილია შეკრთა.

კარგი, კარგი, სწორად გამოვიცანი? და მე მხოლოდ სიმართლის გასარკვევად ვახდენდი მასზე ზეწოლას.

- ხუმრობა. დავიწყით გაკვეთილი.

დაცემული კაცის მუცელი სამკურნალო მაგიით განკურნე და ჩემს ადგილს დაუბრუნდი.

ჩემს უკან აქამდე გაუგონარი კივილის ხმები გავიგე.

— ...რა ვქნათ?! ბატონი ანოსი ძალიან დებილია...!!!

- ის უბრალოდ წარმოუდგენლად მაგარია! ძლიერი, ჭკვიანი და თეთრი ფორმაც კი აცვია, ისევე როგორც ჩვენ!

- და ძალიან კეთილიც. მან ის ბიჭიც კი განკურნა!

- ჰმ. მაგრამ, იცი, ცოტა მშურს მისი.

- რა? რა გზით?

- მაგრამ მის მუცელს პატივი ერგო ბატონი ანოსის ხელის მიღებას! მეც ეს მინდა!

- რა? ეს ძალიან მტკივა!

- რა ტკივილია, გოგოებო? ეს ბატონი ანოსის ხელია!

- კი, მაგრამ მირჩევნია, რომ ფეხი დამიდოს-ეე...

ჰმ, მათ შორის რამდენიმე უცნაური კომენტარი იყო, მაგრამ ასე თუ ისე, კლასში განწყობა ოდნავ მაინც შეიცვალა.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „კვალი“.

§ 2. კავშირი

გაკვეთილი დასრულდა და სადილის შესვენება დაიწყო.

სტუდენტები ერთდროულად წამოდგნენ და კლასიდან სადილის საჭმელად გავიდნენ.

რაც შეეხება კვერთხს, აკადემია მას ხელახლა შეაფასებს და შედეგების მიხედვით ჩემს გუნდს ქულებს მიანიჭებს. არამგონია, ისევ ეცადონ მის მოპარვას, მაგრამ როგორც ჩანს, აკადემიას არ სურს „უვარგისების“ დამსახურებულად შეფასება.

ამის მიზეზი, სავარაუდოდ, რატომღაც ემილიას მიერ ნახსენებ ერთიანობას უკავშირდება.

„ბატონო ანოს“, - მომიწოდა თეთრფორმიანმა გოგონამ, როცა წამოვდექი.

ეს იყო მისა ილიორგი, რომელმაც ცოტა ხნის წინ ემილიას წინააღმდეგ ისაუბრა.

- რა გინდა?

— მაშინ ძალიან დიდი მადლობა, რომ გვერდში დამიდექი.

- გულთან ნუ მიიტან. მე შენს დაცვას არ ვცდილობდი.

ჩემი პასუხის გაგონებაზე მიშამ გაიღიმა.

- მაგრამ შენი წყალობით, სასჯელისგან გავთავისუფლდი. კვერთხი რომ არ გეპოვა, დიდი ხნის განმავლობაში აკადემიაში ვერ შევძლებდი სწავლას.

ჰმ, ის მზად იყო სასჯელის მისაღებად, მაგრამ საკუთარი თვალსაზრისის დასაცავად. ძალიან საქებარი.

— შენი სახელია მიშა, არა?

- დიახ, დიდი პატივია, რომ ჩემი სახელი გახსოვდა.

— მე მაქვს ერთი კითხვა თქვენთვის: რა არის ერთიანობა?

„იცი, რომ დილჰეიდს ძირითადად იმპერიული ოჯახები მართავენ, არა?“ უპასუხა მიშამ კვლავ მომღიმარმა.

- მეტ-ნაკლებად, მაგრამ დეტალები არ ვიცი. შეგიძლიათ სიტუაცია მომიყვეთ?

„რა თქმა უნდა, სიამოვნებით“, სიხარულით დაეთანხმა მიშა და ახსნა დაიწყო.

„დილჰეიდის ყველა რეგიონს დემონი მბრძანებელი უნდა მართავდეს, მაგრამ მხოლოდ

მათ შეუძლიათ გახდნენ დემონთა მბრძანებლის სისხლით მემკვიდრეობით მიღებული წევრები, თუნდაც დემონთა მბრძანებლის აკადემიის დაარსების შემდეგ. თითქმის მთელი ძალაუფლება იმპერიული ოჯახების ხელშია კონცენტრირებული და ჩვენ, ნახევარნაირნი, ვერ შევძლებთ დილჰეიდის ბედზე გავლენის მოხდენას. დემონური რასა ამჟამად დაყოფილია იმპერიული ოჯახების წევრებად და ყველა დანარჩენად, პირადი შესაძლებლობების მიუხედავად“.

არსებობს ნახევარჯიშების რამდენიმე ტიპი: იმპერიული ოჯახის წევრის სხვა დემონთან ნახავი; იმპერიული ოჯახის წევრის ადამიანი; და ჩვეულებრივი დემონი ადამიანებთან. ყველა დემონს, რომელიც არ არის დაკავშირებული იმპერიულ ოჯახებთან, ნახევარჯიშს უწოდებენ.

„იმპერიული ოჯახების ფრაქციამ საკუთარი უზენაესობის პრინციპი დაამკვიდრა, რათა გააძლიეროს საკუთარი პრივილეგიები არსებულ სისტემაზე. ჩვენ, „ერთობა“, ვცდილობთ დემონების სათანადოდ გაერთიანებას, მათი იმპერიულ ოჯახებად და ნახევარჯიშებად დაყოფის გარეშე.“

— საინტერესოა, როგორ ახერხებს „იუნითი“ ნორმალურად ფუნქციონირებას, როდესაც ქვეყანაში არსებულ ვითარებას იმპერიული ოჯახები აკონტროლებენ?

თუ მათი საქმიანობა აკადემიაში აკრძალულია, სხვაგან მათი საქმიანობის უფლება თითქმის არ აქვთ.

- რა თქმა უნდა, ჩვენთვის საქმე ადვილი არ არის, მაგრამ გავლენიანი მფარველი გვყავს.

რა მოულოდნელი იყო. თუმცა, ასეთი მფარველის გარეშე ისინი ვერ შეძლებდნენ ასეთი გავლენიანი იმპერიული ოჯახების წინააღმდეგ აჯანყებას. ის, რომ მშვიდობიანი დროა, არ ნიშნავს იმას, რომ თავისუფლად შეგიძლია დაიცვა შენი პოზიცია.

- ვინ არის ეს მფარველი?

- ლორდი მელჰეის ბორანი შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთია. ის მათ შორის ერთადერთია, ვინც ერთიანობის შეხედულებებს იზიარებს.

შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთი, არა? თუ ეს მართლაც ასეა, მაშინ ყველაფერი ცოტა ბუნდოვანია. ახლა, თუ ისინი ყველა იმპერიული ოჯახის ფრაქციის წევრები იქნებოდნენ, მაშინ დანაშაული მაშინვე ნათელი იქნებოდა ჩემთვის: დემონთა მბრძანებლების აკადემიის ლიდერები გეგმავდნენ, რომ მე, დემონთა მბრძანებლად, უვარგისად გამომეცხადებინათ და სხვა ვინმე, ან თუნდაც საკუთარი თავი, დემონთა მბრძანებლად, ტირანად გამოეყენებინათ.

თუმცა, „ერთიანობა“ დაჟინებით მოითხოვს ყველას თანასწორად მოპყრობას და დემონების იმპერიულ ოჯახებად და ჰიბრიდებად დაყოფას. და თუ „ერთიანობა“ წარმატებას მიაღწევს, მათი გეგმა, რომ განზრახ გამომავარდეს, ჩაიფუშება.

ნიშნავს ეს იმას, რომ შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორი ერთი აზრის არ მქონეა? თუ მათთვის უფრო ადვილი იქნება მიზნის მიღწევა, თუ ერთ-ერთი მათგანი ერთიანობის მხარეს იქნება?

აივისის ანგარიშის მოლოდინის გარეშე ვერანაირ დასკვნას ვერ გამოვიტანდი.

— ...ბატონო ანოს, თუ „უნიტით“ ხართ დაინტერესებული, შემოიძლია ბატონი მელჰეისი გაგაცნოთ.

ეს შეთავაზება კეთილი ნების გამოხატულება ნამდვილად არ არის. ვფიქრობ, თუ შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორი ჩემთან დაკავშირებას ცდილობს, რაღაცას გეგმავენ.

თუმცა, თუ მეორე მხარე ცდილობს თავისი ნაბიჯის გადადგმას, მაშინ არ მაქვს მიზეზი, რომ ამაში მონაწილეობა არ მივიღო.

— მადლობელი ვიქნები, მაგრამ შეგვიძლია ახლავე შევხვდეთ?

- რა თქმა უნდა, თუ ნამდვილად გსურთ, ბატონო ანოს, მაშინ აუცილებლად მოვაწყობთ შეხვედრას.

- ვაიმე, რატომ უცებ?

„ჩვენ, ერთობა, გვჯერა, რომ შენ ხარ ტირანი დემონთა მბრძანებელი. ყველა დემონს არ აქვს ისეთი დაუძლეველი ძალა, როგორიც გუნდურ გამოცდაზე აჩვენე და მაგიის კვლევის ცოდნა, რომელიც დიდ მაგიის გაკვეთილზე აჩვენე.“

მათთვის, ვინც იმპერიული ოჯახების წარმომადგენელი არ არის, ძალა ყველაფერია. ბუნებრივია, რომ ისინი მე ტირან დემონ მბრძანებლად მთვლიან.

თუმცა, ეს ცოტა ზედმეტია. ის ფაქტი, რომ ასე ადვილად დაიჯერეთ, საეჭვოა. „ერთიანობის“ თვალსაზრისით, შეიძლება ითქვას, რომ მათ უბრალოდ იაფფასიანი პალანკინი იპოვეს, რომლის ტარებაც ადვილი იყო.

-ჰმ... რამე ხომ არ არის პრობლემა?

- არაფერი. კარგი, თუ ასეა, მაშინ მელჰეისში წამოყვანე.

როგორც კი ეს ვთქვი, მიშამ ბედნიერად გაიღიმა.

- გასაგებია! და კიდევ ერთი რამ, შეგიძლიათ, თუ შეიძლება, წახვიდეთ იმ ადგილას, სადაც ჩვენი ამხანაგები არიან? დარწმუნებული ვარ, ყველას ძალიან გაუხარდება თქვენი ვიზიტი, ბატონო ანოს.

ჰმ, კარგი, მაშინ ამ შესაძლებლობას ვისარგებლებ. იქ წასვლით არაფერს დაგვკარგავ.

- მაშინ, იქ წამიყვანე.

- რა თქმა უნდა, სიამოვნებით! ამ გზით, გთხოვთ. - ენთუზიაზმით თქვა მიშამ და ენერგიულად შებრუნდა.

მან საკლასო ოთახიდან გამიყვანა და გარეთ გავედით.

- სხვათა შორის, შენც ჩემთან ხარ? - ვკითხე საშას და მიშას, რომლებიც ჩემს გვერდით მიდიოდნენ.

- საშამ თქვა, რომ წასვლა სურს.

- კი, მე კომპანიისთვის მოვედი. მე ანოსის ქვეშევრდომი ვარ, ამიტომ გადავწყვიტე მასთან ერთად წავსულიყავი.

კარგი, კარგი, ის უბრალოდ ცნობისმოყვარეობის სუნი ასდის.

- კარგი მაშინ, მისა, ხომ არ არის ურიგო, თუ კიდევ ორი ადამიანი წამოვა ჩემთან ერთად?

ის შემობრუნდა და გაიღიმა.

- გაუშვი. შენც გჯერა, რომ ბატონი ანოსი დემონების ტირანი-მბრძანებელია, არა?

მიშამ თავი დაუქნია.

„ნუ მიმიჩნევ შენსავით ერთ კატეგორიაში. არ მჯერა, მაგრამ დანამდვილებით ვიცი“, - თქვა საშამ თავმდაბალი სახით.

საერთოდ რისთვის ეჯიბრებიან ერთმანეთს?

- დიახ, ზუსტად ასეა. მაგრამ რადგან ეს საშასგან, ქაოსის თაობის წარმომადგენელისგან მოდის, გაცილებით დამაჯერებლად ჟღერს. და რადგან ასეა, კიდევ უფრო თბილად დაგხვდებიან.

მიშას სახეზე მოციმციმე ღიმილი გადაეფინა.

— თუ შესაძლებელია, მაინტერესებს, ზუსტად რა იცით?

- ეს ჩემი გადასაწყვეტი არ არის.

მიშამ შემომხედა.

„მე არ მაქვს მტკიცებულება. თორემ უვარგისი არ ვიქნებოდი“, - ვუპასუხე მაშინვე.

- მაგრამ საშამ თქვა, რომ იცის...

- ორივე განსაკუთრებულია.

მიშა ერთი წამით გაჩუმდა, შემდეგ კი იკითხა: „მართლა?“

ალბათ, დაფიქრდა, რა გაგებით იყვნენ ისინი „განსაკუთრებულები“, მაგრამ ამის შესახებ აღარაფერი ჰკითხა.

რატომღაც, საშა ცოტა ბედნიერი ჩანდა.

- მისმინე, შენს ამხანაგებში „იუნიტის“ წევრებს გულისხმობ, არა? დელზოგეიდში „იუნიტის“ აქტივობები აკრძალულია, ჩვენს შეხვედრას აუცილებლად გააკონტროლებენ, არა?

- ყველაფერი კარგად იქნება. ამის გამო ბევრი ვიტანჯეთ, მაგრამ კარგი გზა მოვიფიქრეთ, რომ თვალთვალის პრობლემა მოგვეშორებინა.

მისა ერთ-ერთ საკავშირო კოშკთან გაჩერდა.

დელზოგეიდში მრავალი ასეთი კოშკია განლაგებული და ზოგიერთი მათგანი სკოლაში კავშირის აქტივობების ბაზას წარმოადგენს, სადაც მოსწავლეებს შეუძლიათ საერთო ჰობიებით ან ინტერესებით დაკავდნენ.

არსებობს მრავალი განსხვავებული კავშირი, მაგალითად, ფარიკაობის კავშირი, რომელიც ხმლით სროლის ხელოვნებას ავითარებს, ან მაგიური კვლევების კავშირი, რომელიც მაგიას სწავლობს და სხვა მრავალი.

კოშკის შესასვლელთან იდგა აბრა, რომელზეც დიდი ასოებით ეწერა კავშირის სახელი.

„ანოსის გულშემატკივრების კავშირი“.

— ჰეჰეჰე, რას ფიქრობთ? ჩვენ ბატონი ანოსის გულშემატკივრები გავხდით და მის მხარდასაჭერად გულშემატკივართა კავშირი შევქმენით. ჩვენ არ ვატარებთ „ერთიანობის“ აქტივობებს, უბრალოდ ყველანი ერთად განვიხილავთ ბატონი ანოსის ყოველდღიურ განცხადებებს, მის დიდებულ გარეგნობას, ყველაფერ საოცარ რაღაცეებს ვამბობთ მასზე და რა მაგარია ის!

„რა სისულელეა!“ საშამ მისას ამაყ სიტყვებს სასტიკი მტრობით უპასუხა.

„როგორც აღვნიშნე, რადგან კავშირი დემონთა მბრძანებლის აკადემიის წესებს იცავს, ჩვენ ისე ხშირად არ ვსჯით. ბატონი მელჰეისის მხარდაჭერა ეფექტურია მანამ, სანამ წესებს ვიცავთ.“

ამის თქმის შემდეგ, მიზამ იუნიონის კოშკის კარი გააღო.

- გარდა ამისა, ანოსის გულშემატკივრების კავშირი მხოლოდ ყურადღების გადასატანი ყალბი ფასადია. ამასობაში, ჩვენ ყოველდღიურად სერიოზულად ვმსჯელობთ, თუ როგორ დავამხოთ იმპერიული ოჯახების ფრაქციის დესპოტიზმი.

როგორც კი იუნიონ თაუერში შევედით, შიგნით მყოფი ყველა სტუდენტი ერთდროულად ჩემსკენ შემობრუნდა.

-კიაააააააააააა! ეს ბატონი ანოსია! ბატონო ანოს!

- ვერ ვიჯერებ, რომ ის მართლა აქ არის! რატომ? რატომ?

- რა ვქნა?! ახლა იგივე ჰაერს ვსუნთქავ, რასაც ბატონი ანოსი?!

- კი-კი, ამას არაპირდაპირ კოცნას არ ეძახიან?!

- ოოოოო-დამშვიდდი! თორემ გამოდის, რომ ირიბად ყველას კოცნი!

საშამ გულგრილი გამომეტყველებით შეხედა მისას.

— და ეს, როგორც მე მესმის, თქვენი ზესერიოზული საუბრებია?

- ა-ა-ჰა-ჰა... ძალიან მრცხვენია ამის აღიარება, მაგრამ მიუხედავად იმისა, რომ ეს ყალბი გარეგნობა ყურადღების გადასატანად შეიქმნა, სანამ გონს მოვიდოდი, ყველა ბატონი ანოსის ხიზლის ქვეშ მოექცა...

- აქ სამარცხვინო არაფერია.

ამ დროს ერთ-ერთმა გოგონამ გამბედაობა მოიკრიბა და ჩემს წინ დადგა.

„ბატონო ანოს, შეგიძლიათ აქ ავტოგრაფი დატოვოთ?!“ - თქვა სტუდენტმა და შელოცვა „ზექტ“ წარმოთქვა.

ჰმ, კონტრაქტში წერია: „გეფიცები, რომ მთელი ცხოვრება შენი გულშემატკივარი ვიქნები“. ეს „ზექტი“ არანაირ უხერხულობას არ შემიქმნის, მაგრამ, სიმართლე გითხრათ, ვერ ვაიძულებ საკუთარ თავს, რომ მას სხვა რამ ვუწოდო, გარდა უცნაურისა.

- ჰეი, გადმოხტომა აკრძალულია! შეგიძლია ჩემთვისაც მოაწერო ხელი?!

- მეც! მეც!

ერთმანეთის მიყოლებით, სტუდენტები ჩემს გარშემო იდგნენ და „ზექტ“-ის შელოცვებს ასრულებდნენ. რამდენიც არ უნდა დავძაბოდი ჩემი ჯადოსნური თვალები, კონტრაქტი მხოლოდ მათთვის იყო არახელსაყრელი.

„ეს ნორმალურია ამ ეპოქაში?“ ვკითხე მიშას.

მან თავი გააქნია.

- მხოლოდ ცნობილი ადამიანები.

რატომღაც მაწუხებს, რომ ყველას ფავორიტი ვარ.

- რატომ უნდა შეხვიდე ასეთ „ზექტში“ ადამიანთან, მხოლოდ იმიტომ, რომ ის პოპულარულია? ეს სრული სისულელეა.

— გქონდათ თუ არა გულშემატკივრების კავშირი 2000 წლის წინ?

- სამწუხაროდ, ასეთი რამის არსებობის შესახებ არც კი მსმენია.

მიშამ ერთი წამით გაიფიქრა და შემდეგ თქვა:

- მათ სურთ, რომ ერთგულება გაჩვენონ.

ჰმ, გასაგებია. ერთგულება, ჰა? სხვათა შორის, მთელი ეს ატმოსფერო რატომღაც სინს მაგონებს. მან თქვა, რომ ამაყოფა იმით, რომ ერთგულების ფიცი დამიდო. მეგონა, დემონებს შორის ის ერთადერთი უცნაური იყო, მაგრამ ახლა სრულიად განსხვავებული დროა მაშინდელისგან.

- ჰმ, გოგოებო! არ შეიძლება ასე უცებ ვინმეზე შეხტომა! ტყუილად არ ამბობენ, რომ ყველაფერს თავისი რიგი აქვს. - შეაწყვეტინა მიშამ ავტოგრაფებს გამოძალვის მიზნით მოსული სტუდენტები.

- როგორც ჩანს, აქ შენს გარდა ღირსეული ადამიანები არ არიან. დარწმუნებული ხარ, რომ იუნიტის არანაირი პრობლემა არ აქვს?

— ...მე ვფიქრობ, რომ ყველანი ვაკეთებთ იმას, რაც უნდა და როცა უნდა... ა-ჰა-ჰა...

მიშას მხოლოდ ორაზროვნად შეეძლო სიცილი.

- კი, ნუ ღელავ, მისა. ხელს მოვაწერ და არ აქვს მნიშვნელობა რამდენი ავტოგრაფი იქნება.

- რა, მართლა?! ძალიან დიდი მადლობა!

მიშამ თავი დახარა და ძალიან მკვეთრად გამოიყენა „ზექტ“.

საშამ თვალეზით შეხედა, რომლებზეც ეწერა: „შენც?“

- ა-ჰა-ჰა... რა ჭირს?..

- ჰეი, მისა, ეს უსამართლობაა! რიგში ჩადექი!

- სულ ესაა! ყველას უნდა ბატონი ანოსის პირველი ავტოგრაფის მიღება!

„არა, არ დავნებდები!“ - გულახდილად უთხრა მიშამ პროტესტის ნიშნად მყოფ გოგონებს. „ბატონი ანოსი აქ მოვიყვანე, ამიტომ პირველი ავტოგრაფის უფლება მე უნდა მეკუთვნოდეს! თუნდაც ძალით მომიწიოს მისი აღება!“

რადგან მისა საბრძოლო მზადყოფნაში შევიდა, მის სხეულზე მაგიური ძალის ნაწილაკები დაგროვდა. ჰმ, მისი მაგიური ძალის ტალღის სიგრძე ჩვეულებრივი დემონების ტალღის სიგრძეს არ ემთხვევა. არის თუ არა მასში სულის ძალის ნაზავი?

- შენც კი, მიშა, ვერ შეგვაკავებ...

- ზუსტად ესაა! რაც არ უნდა ეცადოთ, უარი გვითხრათ, პირველი ავტოგრაფის უფლებას არ დაეთმოთ!

სხვა გოგონებმაც დაიწყეს თავიანთი ჯადოსნური ძალის გამოყოფა და ოთახში ატმოსფერო უკიდურესად დაიძაბა.

- ...ჰეი, თავი მოიკრიბეთ! რატომ უნდა იჩხუბოთ ასეთ წვრილმანზე? - საშამ უსიამოვნო, მაგრამ გულწრფელი რჩევა მისცა.

რაზეც ყველა გოგონამ უპასუხა:

- არა, ბატონი ანოსის ავტოგრაფი სიცოცხლის რისკის ფასად ღირს!

- მართალია, ჩვენ არაფერი გვაქვს სახანებელი, თუნდაც აქ მოკვდეთ. გარედან შეიძლება კომიკურად გამოიყურებოდეს, მაგრამ ასეთ სიტუაციაში ჩვენ არასდროს დავიხვეთ უკან!

- გაიცინე თუ გინდა, საშა, მაგრამ მე ერთი მილიმეტრითაც არ დავიხვე უკან ბატონი ანოსისადმი ჩემი სიყვარულისგან. - ცივად თქვა მიშამ, სახეზე ბრძნული გამომეტყველებით. ესენი ვართ ჩვენ - ანოსის გულშემატკივრების კავშირის წევრები!

გოგონების ჯადოსნური ძალებიდან ნაპერწკლები აინთო. და იმ მომენტში, როდესაც ყველამ უკვე გადაწყვიტა მოქმედება, მე ვუთხარი:

- ჰმ, ანუ კონფლიქტი მოგვარდება, თუ ყველა პირველ ავტოგრაფს მიიღებს?

ჩემმა ხმამ ყველა გოგონა ერთდროულად პარალიზება მოახდინა.

— კარგი, კი, მაგრამ ეს ხომ წინააღმდეგობრივი არ არის? როგორ შეიძლება ყველამ ერთდროულად მიიღოს პირველი ავტოგრაფი? რამდენ ავტოგრაფსაც არ უნდა მოაწეროთ ხელი ერთდროულად, მაინც იქნება 0.1 ან 0.01 წამის ცდომილება. და ეს სხვაობა ავტოგრაფებს დაყოფს პირველ ავტოგრაფად და ყველა დანარჩენად...

„რატომ დელავ ასე პირველ ავტოგრაფზე? 0,1 წამი პრაქტიკულად ორივე ერთდროულადაა...“ წუწუნებდა საშა.

- კარგი, ყველას თავისი რწმენა აქვს. და არ მინდა მათი დაცინვა, მაგრამ თუ გჯერა, რომ მე ტირანი დემონი მბრძანებელი ვარ, ასეთი წინააღმდეგობა შეუძლებლად არ უნდა ჩათვალო.

ყველა გოგონას „ზექტიზე“ ხელი მოვაწერე.

- ა-ა?!.. კია-ა-ა-ა-ა-ა! შეხედე, შეხედე! ავტოგრაფი, ავტოგრაფი!

- მეც, მეც! სხვათა შორის, შეხედე, შეხედე! შეცდომა არც 0.1 წამი იყო და არც 0.00001. მან ჩვენთან ერთად სიტყვასიტყვით ერთდროულად გააკეთა!

- მართლა?! ანუ გამოდის, რომ ყველამ პირველი ავტოგრაფი მივიღეთ?!

- მაგრამ როგორ? როგორ მოხდა ეს?!

- რას ამბობ, უბრალოდ დრო გავაჩერე რევიდთან და თითოეული გოგო ზექტან გავაფორმე კონტრაქტი, - ვუპასუხე გაოცებულ სტუდენტებს.

მაშინვე გაისმა შემახილები:

— გაჩერებულ დროში ავტოგრაფის დატოვება, რა მაგარია!!

— გული გამიჩერდა, როგორც კი ეს გააკეთა!

კარგი, კარგი.

— რამხელა ხმაური ისმის რაღაც ხელმოწერიდან.

- თუ ასე ფიქრობ, მაშინ ნუ შეაჩერებ დროს „რაღაც“ ხელმოწერებისთვის. - საშამ თავისი ზედმეტი კომენტარები ჩასვა.

§ 3. დემონური ხმლის ნახევარი

„ფ-მაპატიეთ. საკმაოდ ბევრი ხმაური ავითქვხეთ, რა თქმა უნდა...“ თქვა მიშამ ავტოგრაფების ხელმოწერის დასრულების შემდეგ. „ყველას ალბათ შეეშინდა, პირველად რომ იგრძნეს ბატონი ანოსის სიცოცხლე.“

„ეს ფორმულირება არ მომწონს...“ თქვა საშამ.

მის გვერდით მდგომმა მიშამ თანხმობის ნიშნად თავი დაუქნია.

— თითქოს ალკოჰოლი იყოს ¹.

- ჰმ, ანოსის ცოცხალი ალკოჰოლი?

„ამ თემაში ჩაღრმავება საჭირო არ არის“, - აღშფოთებულმა შეაწყვეტინა საშამ.

- მაგრამ აქ დამსწრეებიდან ზოგიერთი ჩემი კლასიდანაა. და დღეს მათ პირველად არ ვხვდები. ამიტომ არ ვიცი, როგორი „ცოცხალია“ ეს.

- აჰ, კარგი, როგორ ვთქვა... თქვენ, ბატონო ანოს, ისეთ ატმოსფეროს ქმნით, თითქოს ამქვეყნიური არ ხართ და არც შეგიძნევიათ. მიუხედავად იმისა, რომ ყოველთვის ერთ კლასში ვართ, მგონია, რომ დღეს პირველად აღიარეთ ჩვენი არსებობა.

- სიმართლე გითხრა, ჩემს თვალში შენ ნამდვილად არ იყავი „იქ“.

- აჰა-ჰა... კარგი, აი, ასე...

მიშა ცოტა დამწუხრებული ჩანდა.

- გულთან ახლოს ნუ მიიტან. მე მაქვს პრინციპი, რომ ყველაფერს, რაც არ მაინტერესებს, უგულებელვყოფ.

— დასამატებელი არაფერია.

მიშამ თავი დაუქნია, რითაც დაეთანხმა საშას აზრს.

- მაგრამ დღეს მე შენ მახსოვხარ. ამიერიდან შეგიძლია ჩემით ისე დატკბე, როგორც გინდა.

- რა ვულგარული ფორმულირებაა...

მიშამ ჩაფიქრებულმა თავი გვერდზე გადახარა.

— ანოსით ცხოვრება ვულგარულია?

- ნუ ღელავ ამაზე. შენთვის ჯობია არ იცოდე, მიშა.

მიშამ ცარიელი გამომეტყველების შეუცვლელად ცას ახედა და უაზროდ თქვა:

- ...მე მაინტერესებს...

- მაშინ ანოსის გულშემატკივრების კავშირში გაწევრიანდი, მიშა. ვფიქრობ, ბევრი რამის ახსნა შეგვიძლია შენთვის.

მისას წინადადების გაგონებაზე საშამ უცებ ხელი მოჰკიდა.

- არავითარ შემთხვევაში! არ მოგცემ უფლებას, ჩემს მიშას რაიმე უცნაური იდეა ჩაუნერგო! შეწყვიტე მისი მოხიზვლა შესაძლებლობის გამოყენებით.

- მაშინ იქნებ გინდა ჩვენთან შემოგვიერთდე, საშა?

- რა?! რად მჭირდება ეს? - გაკვირვებულმა იკივლა საშამ.

„კარგი, რადგან მიშაზე ღელავ, შემოგვიერთდი და აღარ მოგიწევს ნერვიულობა“, - თქვა მიშამ მეგობრულად გაღიმებულმა.

- უარს ვამბობ. სინამდვილეში, საერთოდ არ მაქვს საფუძველი, რომ ასეთ კავშირებში გავწევრიანდე.

- მართლა? სამწუხაროა. - თქვა მიშამ და შემდეგ საშას ყურში ჩასჩურჩულა. - ...თუ ახლა შემოგვიერთდები, ბონუსის სახით ფარულად გადაგიღებენ ბატონი ანოსის ჯადოსნურ ფოტოებს...

— შენც გაქვს მსგავსი რამ?...

საშა ერთი წამით ჩემსკენ შემობრუნდა.

„ეს საერთოდ არ მაინტერესებს“, - ამის თქმის შემდეგ საშა მიშას სახეს მიუახლოვდა და ჩუმად ჰკითხა: „... სხვათა შორის, ეს ფოტოები რა არის?“

- ჰე-ჰე-ჰე, გინდა ნახევრად შიშველი ბატონი ანოსი ნახო, როცა ტანსაცმელს იცვლიდა?

- ნახევრად შიშველი?!... რა... ეს არაჯანსაღია... და-და უკანონო!.. - იკივლა საშამ აწითლებული სახით.

- აა, ესე იგი ეს არ მოგწონს? კარგი, მაშინ ჩვენ გვაქვს მომზადებული მამაცი ბატონი ანოსის რამდენიმე ჯანმრთელი ფოტო...

- მოიცადე...

მიშა დაბნეული ჩანდა.

- რა?

„დარწმუნებისთვის გადავხედავ. მაგრამ მხოლოდ დასარწმუნებლად, სულ ეს არის“, - თქვა საშამ და ხაზი გაუსვა სიტყვებს „დასარწმუნებლად“.

ჰმ, რა ჯანდაბაზე საუბრობენ? თუ ყურადღებით მოვეუსმენ, დარწმუნებული ვარ, გავიგებ, მაგრამ არ ვაპირებ.

- კარგი, მაშინ მეორე სართულზე აგიყვანთ, იქ არიან. ბატონო ანოს, შეგიძლიათ ცოტა ხანს მოიცადოთ?

- რა თქმა უნდა.

საშა მისასთან ერთად მეორე სართულზე ავიდა, თითქოს იქ რაღაცამ ნამდვილად მიიზიდა.

- მიშა, რატომ არ მოდიხარ?

- იმიტომ, რომ არ წახვედი.

- მართლა?

- კი.

მალე მიშა უკან ჩამოვიდა.

-ბოდიში, რომ გალოდინეთ.

- და სად არის საშა?

„ჰე-ჰე-ჰე, როგორც ჩანს, იქაური შოუთი ტკბება“, - ორაზროვნად თქვა მიშამ. „ჰმ... ბატონო ანოს, სინამდვილეში ერთი თხოვნა მაქვს თქვენთან...“

მიშა ძალიან სერიოზული ჩანდა. სულაც არა ისე, როგორც ამ კითხვამდე.

- რომელი?

- მშვენივრად მესმის, რომ ეს ძალიან თავხედურად ჟღერს, მაგრამ ნება მოგვცით, თქვენს გუნდს შევუერთდე.

გასაგებია. თუმცა, ეს პროგნოზირებადი იყო.

ჩემს გარდა, გუნდის ყველა ლიდერი იმპერიული ოჯახების წევრია. მათ ნაკლებად სურთ თავიანთ რიგებში „ერთიანობის“ წარმომადგენლების ნახვა.

— ჩემი ქვეშევრდომი რომ გახდეს, რამდენიმე პირობის დაკმაყოფილებაა საჭირო.

- რომელი?

- იყავი ძლიერი და დაკავებული.

ჩემი სიტყვების გაგონებაზე მიმამ უხერხულად გაიღიმა.

- ვიცოდი, რომ ადვილი არ იქნებოდა...

- რატომ გჭირდებათ მთელი ეს აქტივობა?

— ერთობას გულისხმობ?

- ზუსტად. დილჰეიდს მართლაც იმპერატორის ოჯახები მართავენ და ისიც მართალია, რომ ისინი დემონებს წმინდასისხლიანებად და ნახევარსისხლიანებად ყოფენ. თუმცა, ამას სერიოზულ პრობლემად მნელად შეიძლება ვუწოდოთ. მთავრობა ისე მუშაობს, როგორც საჭიროა და დილჰეიდი მშვიდადაა. თუ თვალს დახუჭავ იმ ფაქტზე, რომ ხელისუფლებაში შენ არ ხარ, ქვეყანაში ცხოვრება საკმაოდ კომფორტულია.

იმპერიული ოჯახების პრობლემის მიუხედავად, ახლა ძალიან კარგი დროა, განსაკუთრებით თუ შევადარებთ 2000 წლის წინანდელ მოვლენებს. მითიურ ეპოქაში სუსტები ხომ კვდებოდნენ. ახლა კი მათთვის ეს ფუფუნებაა. შეგიძლია იყო სუსტი და არ გეშინოდეს სიცოცხლის დაკარგვის.

- იცი, რომ დემონების სათანადოდ გაერთიანების მცდელობით, რაიმე მნიშვნელოვანი ძალაუფლების გარეშე, მხოლოდ საკუთარ თავს საფრთხეში აგდებ?

— ...დიახ, აბსოლუტურად მართალი ხარო, ბატონო ანოს.

ერთი წამით მიმა დამწუხრებული ჩანდა, მაგრამ შემდეგ თავი მოიკრიბა, თავი ასწია და გაიღიმა.

- გინდა, ჩვენი იუნიონ თაუერი დაათვალიერო? რაღაც მინდა გაჩვენო.

მიმას მზერა ძალით იყო სავსე.

როგორც ჩანს, მას არ სურს წინა კითხვაზე პასუხის გაცემა.

- მაშინ, გთხოვთ, გამოიჩინეთ კეთილი ნება და წამომყევით.

- კარგი. აქეთ, გთხოვ.

კიბეებზე ასვლისას მიზამ მოკლედ გვაჩვენა იუნიონ თაუერი.

მეორე და მესამე სართულები ანოსის გულშემატკივრების კავშირთან დაკავშირებული ყველანაირი საქმისთვისაა განკუთვნილი და, როგორც ჩანს, ძირითადი საქმიანობა იქ ხორციელდება. მან მთხოვა, სწრაფად ეჩვენებინა ჩემი გარეგნობის იმიტაციის მქონე ქანდაკება და დღიური, რომელშიც აკადემიაში ჩაბარების შემდეგ ჩემი გმირული ისტორიები იყო მოცემული.

მე-4 სართული საცხოვრებელი ფართებისთვისაა განკუთვნილი, სადაც შეგიძლიათ დაისვენოთ. მე-5 სართულზე დემონებსა და დილჰეიდის ისტორიაზე ყველანაირი წიგნის მთელი მთა იყო. სწრაფად გადახედვის შემდეგ, 2000 წლის წინანდელი მოვლენების ისტორიის შესახებ ერთი ნორმალური წიგნიც ვერ ვიპოვე.

ისევ კიბეებზე ავედით და ზედა სართულზე ავედით.

ოთახის ცენტრში ქვის კვარცხლბეკი იდგა, რომელშიც დემონური ხმალი იყო ჩარგული.

ჰმ, უცნაური დიზაინი აქვს. მასში მაგიურ ძალას ვგრძნობ, რომელიც პოტენციურად მითიური ეპოქის შედეგებს არ ჩამოუვარდება, თუმცა არასრულ მდგომარეობაშია. ეს დემონური ხმალი მხოლოდ ნახევრადაა, ვერტიკალურად გაყოფილი შუაზე.

- ეს გინდოდა მეჩვენებინა?

- კი.

მისა წელა მივიდა კვარცხლბეკისკენ და დემონური ხმლის ნახევრის წინ დადგა.

მან ყურადღებით შეხედა მას.

უკვე პირი გავაღე, მაგრამ გაჩუმება გადავწყვიტე.

საბოლოოდ მან მშვიდი ტონით თქვა:

— ... ალბათ უკვე შენიშნეთ, რომ მე სუფთა დემონი არ ვარ. მამაჩემი დემონი იყო, დედა კი - სული.

ნახევრად სული, ნახევრად დემონი, არა? გასაკვირი არ არის, რომ სულების ძალა ვიგრძენი. თუმცა, დემონის სულთან შერწყმის ფაქტი გაცილებით უფრო გამაოგნა, ვიდრე მაშინ, როდესაც დემონებისა და ადამიანების კავშირებიდან ნახევარჯიშების გამოჩენის შესახებ გავიგე.

„დედაჩემი ჩემი დაბადებიდან მალევე გარდაიცვალა“, - თქვა მიმამ ხმაში გარკვეული სევდით. „და მამაჩემს არასდროს დავლაპარაკებია. არც მისი სახე ვიცი და არც სახელი“.

- რატომაც არა?

„მამაჩემი იმპერიული ხაზიდანაა და, როგორც ჩანს, ძალიან მაღალი სტატუსი აქვს. შესაძლოა, ის დემონი ლორდიც კი იყოს, რომელიც დილჰეიდში სადღაც მეფობს.“

- და როგორ არის ეს ყველაფერი ერთმანეთთან დაკავშირებული?

რის შემდეგაც მიშამ ილაპარაკა:

— საიმპერატორო ოჯახის წევრი ვალდებულია, დატოვოს მემკვიდრე საიმპერატორო ხაზიდან. თუ რომელიმე მათგანი არასაიმპერატორო სისხლს შემოიტანს, მაშინ ის გარიცხულია ოჯახიდან მესამე გრადუსამდე ნათესავებთან ერთად.

- გასაგებია. ანუ, ეს არა მხოლოდ მასზე, არამედ მის ყველა ნათესავზეც იმოქმედებს.

ნაკლებად სავარაუდოა, რომ მისივე სისხლი დასუსტდეს, თუ მისი ქალიშვილი ნახევარსისხლიანია. რა აბსურდული ფიქრები უტრიალებენ თავში.

- ყველაფერი ისეა, როგორც მიშამ თქვა. მგონი, მამაჩემმა ეს შესანიშნავად გაიგო. ბოლოს და ბოლოს, ის არ უნდა შეეყვარებოდა ვინმეს, ვინც სამეფო ოჯახიდან არ იყო. მაგრამ მაინც შეუყვარდა დედაჩემი.

ჰე-ჰე-ჰე, ჩაიცინა მიშამ.

- ბოლოს და ბოლოს, ეს უბრალოდ ჩვეულებრივი, ველური ფანტაზიაა. კარგი, მე ვფიქრობ...

მიუხედავად იმისა, რომ მიშა ასე ამბობს, ის ასეთ რისკზე არ წავიდოდა, მასზე ნამდვილად რომ არ შეეყვარებოდა. მან საკუთარი სტატუსიც კი საფრთხეში ჩაიგდო.

- მამაჩემს ჩემთან კომუნიკაცია არ შეეძლო. ყველაფერს დაკარგავდა, თუ სხვები გაიგებდნენ, რომ მას ნახევრად სულიერი, ნახევრად დემონი ქალიშვილი ჰყავდა. სწორედ ამიტომ არ შემხვედრია. არც სახე და არც სახელი არ გაუმხილა.

ალბათ იფიქრა, რომ კარგი იქნებოდა, მარტო რომ გარიცხავდნენ, მაგრამ ამაში საყვარელი ადამიანების ჩართვა არ შეეძლო.

— მხოლოდ ჩემს მეათე დაბადების დღეზე, მან ყველასგან ფარულად, თავისი ნაცნობი ბუს მეშვეობით, დემონური ხმლის ეს ნახევარი მაჩუქა.

მიშამ ნაზად შეეხო მის სახელურს.

— სიმართლე გითხრათ, ვფიქრობ, რომ მას ასეთი კვალი არ უნდა დაეტოვებინა, მაგრამ სწორედ ამიტომ მეგონა, რომ ეს მამაჩემის შეტყობინება იყო, რომელსაც ვერაფერს

მეტყოდა. დარწმუნებული ვარ, რომ ამ ხმლის მეორე ნახევარი მამაჩემის საკუთრებაშია. ახლა კი ექვი არ მეპარება, რომ აუცილებლად დადგება დღე, როდესაც ეს გაყოფილი დემონური ხმალი ისევ მთლიანად გახდება. აუცილებლად დადგება დღე, როდესაც იმპერიული ოჯახების და ნახევარჯიშების წევრები აუცილებლად ჩაებმებიან ხელჩაკიდებულები. სწორედ ამისთვის იბრძვის მამაჩემი. ვფიქრობ, სწორედ ამას გულისხმობდა, როდესაც მითხრა, აუცილებლად დავლოდებოდი, სანამ წავიყვანდი.

მიშა ისევ ჩემსკენ შემობრუნდა.

— დილჰეიდში სიმშვიდეა. იმპერიული ოჯახების წევრების მმართველობა კი იმდენად შესანიშნავია, რომ შემიძლია რეგულარულად დავესწრო აკადემიას და ვიცხოვრო ყოველგვარი უხერხულობის გარეშე, მშობლების მზრუნველობის გარეშეც კი.

ამ დროს ის შეჩერდა და სევდიანად გაიღიმა.

„მაგრამ ჯობია ცუდად ვიცხოვრო, მამაჩემთან ერთად ყოველდღე ვიცინო, ვიდრე უხერხულობის გარეშე ვიცხოვრო.“ - თქვა მან ეს სიტყვები ისე, თითქოს გრძნობებს იკლავდა. „დაშორებული მამა და ქალიშვილი, რომლებსაც ერთმანეთთან კომუნიკაციაც კი არ შეუძლიათ. მინდა, ეს სამწუხარო ისტორია დასრულდეს. და ყველა დანარჩენიც. „ერთიანობის“ ყველა წევრი იმპერიული ოჯახების მშვიდობიანმა მმართველობამ ჩრდილში მიიყვანა, ვერ შეძლეს მშობლების ნახვა, დაკარგეს ოჯახები. თითოეულმა ჩვენგანმა ეს საკუთარ თავზე გამოსცადა.“

მიშამ ვედრების გამომხატველი მზერით შემომხედა.

„მაგრამ იდეალებსა და რეალობას შორის ღრმა უფსკრული არსებობს. ამიტომ, როდესაც აკადემიაში გნახე, როგორ დაამარცხე იმპერიული ოჯახების წევრები შენი შთამბეჭდავი ჯადოსნური ძალით, ვიფიქრე, რომ საბოლოოდ ვიპოვეთ იმედის სხივი. შევძელი დამეჯერებინა, რომ შენ ტირანი დემონი ხარ.“

- ჰმ, მაგრამ რას იზამდი, თუ მე არ აღმოვჩნდებოდი მისი წინაპარი?

„საერთოდ არ აქვს მნიშვნელობა. ჩვენი პატარა ბედნიერებისთვის, ჩვენ მზად ვართ ვიბრძოლოთ წინაპართანაც კი. ჩვენ გვჯერა თქვენი სიტყვების. მე მჯეროდა, როცა თქვით, რომ თქვენ ხართ ტირანი დემონი მბრძანებელი“, - გადაჭრით განაცხადა მიშამ.

ანუ მათ წინაპარი არ სჭირდებათ?

ნამდვილად აზრი არ აქვს, რომ იუნიტი წინაპრის - იმპერიული ოჯახების წევრის - ძიებას აპირებდეს.

- ბატონო ანოს, გთხოვთ, გვაპატიოთ ჩვენი უძლურება და მოგვცეთ თქვენთან ბრძოლის საშუალება...

— როდის იქნება შემდეგი გამოცდა-კონკურსი გუნდებს შორის?

მიშა, ალბათ, საერთოდ არ ელოდა ასეთ კითხვას და ვერც მაშინვე უპასუხა.

„ხვალის ზეგ“, - თქვა მიშამ.

- ასე რომ, ზეგ, მისა, შენ შეძლებ ჩემს გამოწვევას.

ის იმდენად გაოგნებული იყო, რომ პირი ღია დარჩა. მისი გამომეტყველება ნებისმიერ სიტყვაზე უკეთ მეუბნებოდა, რომ ეს მათ შესაძლებლობებს სრულიად აღემატებოდა.

- მაგრამ...

„არ გეუბნები, რომ გაიმარჯვო, მაგრამ არ მჭირდება ქვეშევრდომები, რომლებიც ჩემს ძალას ეყრდნობიან. დამიმტკიცე შენი გადაწყვეტილება, დაუპირისპირდე წინაპარსაც კი. დამიმტკიცე, რომ ეს სიტყვები ცარიელი ტყუილი არ იყო.“

თითქოს ასე გადაწყვიტა, მიშამ ტუჩები ძლიერად იკბინა და თავი დაუქნია.

- მესმის თქვენი. აუცილებლად გავამართლებთ თქვენს იმედებს, ბატონო ანოს.

- კარგი, საშა სადილზე დავპატიჟოთ.

ზედა სართული დავტოვეთ და კიბეებზე ჩავედით.

„სხვათა შორის, ბატონო ანოს, ხმლის გამოყენება იცით?“ იკითხა მიშამ.

- არა. უბრალოდ ხმალს მთელი ძალით ვქნევ. რაშია საქმე?

- ხვალ დემონური ხმლის ტარების შესანიშნავი ვარჯიში გვაქვს, ამიტომ მაინტერესებს, შევძლებ თუ არა იქ შენი მამაკაცური გარეგნობის ნახვას.

სხვათა შორის, მეც გამიგია რაღაც ამის შესახებ.

— თუ სწორად მახსოვს, ინსტრუქტორები აკადემიიდან არ იქნებიან?

- დიახ. ბატონი მელჰეისის თქმით, შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორი შეიძლება ჩვენთან მოვიდეს, ისევე როგორც დიდი მაგიის გაკვეთილზე.

ჰმ, როგორც ჩანს, ავოს დილჰევიამ ჩემი ბუნდოვანი ეჭვების შესახებ იცის. როგორ აპირებ საკუთარი თავის დამტკიცებას? მაჩვენე, რისი გაკეთება შეგიძლია.

- და კიდევ ერთი რამ: შესაძლოა, ყველა სტუდენტმა ჯერ არ იცოდეს ამის შესახებ, მაგრამ ისინი ჩვენთან ახალი სტუდენტის გადაყვანას აპირებენ.

მიშას აზრიან სიტყვებს დიდად ყურადღება არ მივაქციე.

შენიშვნები

1. ორიგინალში მისა იყენებს სიტყვას - 生. ეს სიტყვა, ალკოჰოლთან შერწყმული, თანამედროვე სიტყვებით „არაპასტერიზებული სპირტი“-ს ნიშნავს, წინააღმდეგ შემთხვევაში მას დაუმუშავებელს უწოდებენ. ბევრ თქვენგანს ნამდვილად სმენია გამოთქმა „ცოცხალი ლუდი“. პერსონაჟებისთვის გამოცნობა არ მინდა, მაგრამ მეშინია, რომ საშამ ამის ქვეშ „რადაც“ სხვაგვარად გაიგო.

2. მესამე რიგის ნათესავები: დიდი ბაბუა, დიდი ბებია, შვილთაშვილის შვილები, ბიძები, დეიდები და ძმისშვილები.

§ 4. ვირტუოზი დემონური ხმლების ოსტატი

მეორე დღეს...

დემონთა მბრძანებლის დელზოგეიდის აკადემიის მეორე საკლასო ოთახი.

გაკვეთილის დაწყების ზარი დაირეკა და ემილია კლასში ზარით შემოვიდა. მის უკან შავი ფორმაში გამოწყობილი მოსწავლე შემოვიდა.

- დილა მშვიდობისა. დღეს ტრანსფერირებული სტუდენტის წარდგენით დავიწყებთ.

ემილიამ დაფაზე სახელი დაწერა: რეი გრანზდორი. შავ ფორმაში გამოწყობილი სტუდენტი წინ წამოდგა.

- გამარჯობა, მე რეი გრანზდორი მქვია. სინამდვილეში, პირველივე დღიდან უნდა დამეწყო სწავლა, მაგრამ გარკვეული გარემოებების გამო, მხოლოდ ახლა, სწავლის შუა პერიოდში გადამიყვანეს. ბევრი არაფერი ვიცი, ამიტომ შემიძლია დაგიწყოთ კითხვა ამა თუ იმ საკითხზე და ძალიან დამეხმარებით, თუ ჩემს კითხვებს უპასუხებთ. ძალიან სასიამოვნო იყო ყველას გაცნობა. - თქვა მან მკაფიო ხმით.

მას თეთრი თმა და ღია ცისფერი თვალები ჰქონდა. მისი ლამაზი და ნეიტრალური ნაკვთები, დახვეწილ ღიმილთან ერთად, განსაცვიფრებელ შთაბეჭდილებას ახდენდა.

— ...ჰეი, მას ჰექტაგრამა აქვს...

- რას ლაპარაკობ, იდიოტო, ეს ბუნებრივია! ეს რეი გრანზდორია. ქაოსის თაობის წარმომადგენელი; ვირტუოზი დემონური ხმლების ოსტატი. ის არის აღმაშფოთებელი ურჩხული, რომელსაც შეუძლია არა მხოლოდ დემონური ხმლების, არამედ სულიერი და ღვთაებრივი ხმლების ტარებაც კი, რომლებიც დემონებს საერთოდ არ უნდა ჰქონდეთ.

- კარგი, ჭორები დადიოდა, რომ შემოდიოდა, მაგრამ მეგონა, რადგან არ ჩანდა, აკადემიაში ჯერ არ მისულიყო...

ქაოსის თაობა, არა? როგორც ჩანს, ის, საშას მსგავსად, საკმაოდ ცნობილია.

- რეის შეუძლია გამოიყენოს შელოცვა „ბიჭები“ და შესაბამისად, გუნდის ლიდერის პოსტზე თავისი კანდიდატურა წამოაყენოს. რას იზამთ, ბატონო რეი?

„მართლა, როგორ?“ სასიამოვნო ტონით თქვა რეიმ.

როგორც ჩანს, ის განსაკუთრებით მეომარი ბუნებით არ გამოირჩევა.

— დანარჩენი სტუდენტები უკვე გუნდებად არიან დაყოფილნი, მაგრამ ხვალინდელი გამოცდა-კონკურსის დაწყებამდე დროს მოგცემთ, რომ თქვენი გუნდის წევრები შეარჩიოთ. რა თქმა უნდა, ამჯერად შეგიძლიათ რომელიმე ჯგუფში გაწევრიანდეთ, შემდეგ ჯერზე კი ლიდერის როლი შეასრულოთ, მაგრამ თქვენი შესაძლებლობებით სხვა გუნდში გაწევრიანება...

იქიდან, სადაც ემილიამ სიტყვები დაასრულა, მივხვდი, რომ მას მისი ლიდერად დანიშვნა ჰქონდა განზრახული.

- აქ ჯერ არავისთან არ დამიმეგობრებია, ამიტომ ალბათ ამჯერად რომელიმე გუნდს შევუერთდები.

„რა?“ - დაბნეულმა წამოიძახა ემილიამ.

როგორც ჩანს, მას არ მოელოდა ასეთი სიტყვების მოსმენა იმ ადამიანის ტურებიდან, რომელსაც ქაოსის თაობას უწოდებენ.

- კარგი, შენი სურვილისამებრ მოიქეცი. რა თქმა უნდა, ნაკლებად სავარაუდოა, რომ ვიპოვოთ სტუდენტები, რომლებსაც მაშინვე გუნდის წევრები გახდომა სურთ, ამიტომ დროებით ერთ-ერთ მათგანს შეუერთდებით. შესაძლოა, თუ ლიდერი გახდებით, იმ სტუდენტების რიცხვი, რომლებსაც მაშინვე თქვენი გუნდის წევრები გახდომა სურთ, გაიზარდოს.

„ლიდერობა საერთოდ არ არის ჩემი ბუნება“, - გულახდილად თქვა რეიმ.

- მიუხედავად იმისა, რომ ასე ამბობ, მაშინაც კი, თუ რომელიმე გუნდს შეუერთდები, მისი ლიდერი ალბათ იტყვის, რომ ამ როლისთვის უფრო შესაფერისი ხარ.

ჰმ, რატომ უჭერდა ემილია უცებ მხარს რეის ასე ძალიან?

- კარგი, მაშინ გუნდის არჩევას მოგცემ. ლიდერებს ვთხოვ, წამოდგნენ.

- ამის საჭიროება არ არის.

ემილიამ გაკვირვებულმა შეხედა რეის.

— უკვე იცით გუნდის ყველა ლიდერის სახეები და სახელები?

- ყველა, რა თქმა უნდა, არა.

ემილიას გამომეტყველება კიდევ უფრო გაოგნებული გახდა.

- მაგრამ ერთი ვიცი.

ამის თქმის შემდეგ, რეი გარკვეული მიმართულებით წავიდა.

კლასის ყველა მოსწავლის მზერა მასზე იყო მიმართული.

— ...ვის გუნდში აპირებს გაწევრიანებას?... — ჩურჩულით თქვა ვილაცამ.

— ვირტუოზი, დემონური დანის ოსტატი, არა? ჩვენს კლასში არის საერთოდ ლიდერი, რომელსაც მისი დამარცხება შეუძლია?

- ოჰ, იქნებ მან გადაწყვიტა, რომ ლედი საშა გუნდის ლიდერია?..

- კარგი, ეს გასაგებია. მას აზრადაც არ მოსვლია, რომ განადგურების ჯადოქარი თეთრფორმიანი ადამიანის გუნდის წევრი გახდებოდა.

რეი პირდაპირ საშას ადგილისკენ წავიდა, შემდეგ მას ჩაუარა და ჩემს წინ გაჩერდა.

- გამარჯობა, სასიამოვნოა თქვენი გაცნობა. მე რეი გრანზდორი მქვია. - სასიამოვნო ღიმილით მომმართა. - რა გქვია?

- ანოს ვოლდიგოდი.

- მაშინ შემიძლია შენს ეკიპაჟს შევუერთდე, ვოლდიგოდ? შეიძლება არ გამოვიყურებოდე, მაგრამ ხმალთან საკმაოდ კარგად ვმოქმედებ. დარწმუნებული ვარ, გამოგადგება.

ჰმ, მოულოდნელი შეთავაზება.

- საიდან იცოდი, რომ გუნდის ლიდერი ვიყავი?

- შენ კლასში ყველაზე ძლიერი მაგიური ძალა გაქვს.

მას შეუძლია იგრძნოს ჩემი ჯადოსნური ძალა შიშის გარეშე? სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მას თავად აქვს შთამბეჭდავი ჯადოსნური ძალა.

- მაგრამ მას თეთრი აცვია.

ამის გაგონებაზე რეიმ ისეთი გამომეტყველება მიიღო, თითქოს ახლა შენიშნა.

- ოჰ, კი, ახლა მივხვდი რასაც გულისხმობ. მე მხოლოდ მაგიური ძალა დავინახე.

ჰეჰ, რეიმ საკუთარ შეცდომაზე ჩაიცინა.

- მაგრამ მაგარი ხარ, ვოლდიგოდ. როგორც წესი, თეთრი ფორმების მცემლები ლიდერები არ ხდებიან.

- რას ამბობ? უბრალოდ, თუ რაიმე სახის წესრიგი არსებობს, მისი დარღვევა ყოველთვის შეიძლება.

რეიმ გაიცინა.

- კი, აუცილებლად მინდა თქვენს გუნდში შემოგვიერთდე. სახალისო იქნება.

რეიმ ხელი გამომიწოდა.

რა კარგი ბიჭია.

- ბატონო რეი! რა თქმა უნდა, ნებისმიერ გუნდში შეგიძლიათ გაწევრიანება, მაგრამ ანოსის ნიშანს შეხედეთ...

— ნიშანი?..

რეიმ ჩემს ფორმაზე აკადემიის სამკერდე ნიშანს გახედა, რომელზეც უვარგისად ეწერა.

- აჰ, ანუ ამდენი ჭორი გსმენია? დემონთა მბრძანებლის აკადემიის დაარსების შემდეგ პირველი უვარგისობა.

- კარგი, რაღაც მსგავსი.

- სერიოზულად? რა აზრი აქვს შესაფერისობის შეფასებას, თუ ასეთი ძლიერი მაგიური ძალებით უვარგისი გახდის?

რეის გულუბრყვილო კითხვამ ემილია შოკში ჩააგდო.

- ბატონო რეი! ხვდები, რომ ახლა იმპერიულ ოჯახებს აკრიტიკებ?

- ოჰ, ბოდიში. მაშინ წარმოიდგინე, რომ არ გაიგე, კარგი?

— ვითომ არ გაგიგია?..

ღიმილი ვერ შევიკავე, როცა რეის საქციელს ვუყურებდი - როგორ არ აინტერესებდა მას იმპერიული ოჯახები.

- საკმაოდ დაკავებული ხარ.

- მართლა? დარწმუნებული ხარ? იმიტომ, რომ ხშირად მეუბნებიან, რომ არ ვიცი, როგორ შევიგრძნო ატმოსფერო.

- ზუსტად ეს არის საინტერესო.

რეიმ სასიამოვნოდ გაიღიმა.

„ეს პირველი შემთხვევაა, როცა ასეთი რამისთვის მაქებენ“, - თქვა მან და ემილიასკენ შებრუნდა. „შემიძლია უვარგის გუნდში შევუერთდე, არა?“

„კარგი, ეს წესებს არ ეწინააღმდეგება, მაგრამ... იმედი მაქვს, რომ ადეკვატურ გადაწყვეტილებას მიიღებთ, როგორც იმპერიული ოჯახის წევრი და ქაოსის თაობის წარმომადგენელი, რომელიც წინაპარი დემონთა მბრძანებლის შესაძლო რეინკარნაციად ითვლება“, - თქვა ემილიამ, რომელიც იძულებული გახდა ჩუმად დათანხმებოდა მას.

„კარგი. ეს შესაბამისი გამოსავალია“, უპასუხა რეიმ, შემდეგ სახე გაისწორა და ისევ ჩემკენ შემობრუნდა. „ახლა კი, ვოლდიგოდ, შემიძლია შენს გუნდში შემოვიდე?“

ჰმ, ფიქრობს ის, „მთავარი ის არის, რომ ჩემი სახე ემთხვეოდეს იმპერიულ წარმომავლობას და დანარჩენი არც არის მნიშვნელოვანი“, სულ ესაა? ატმოსფეროს ვერ კითხულობს. ემილია იმდენად გაკვირვებული იყო, რომ თვალები ფართოდ გაახილა და პირი ისე გააღო, თითქოს ყბა ჩამოუვარდებოდა, მაგრამ მას საერთოდ არ აინტერესებდა. არა, ეს უბრალოდ შედეგური იყო.

— ...ჰ-რას გულისხმობ? რატომ გადაწყვეტდა ვირტუოზი დემონური ხმლების ოსტატი უეცრად უვარგისი ადამიანისთვის დათმობას?..

— ...კი, ნუ იტყვი ამას, თუნდაც დროებითი იყოს, მაგრამ ეს საერთოდ არ უნდა მომხდარიყო...

„და მეგონა, რომ უვარგისი შეწყვეტდა ამპარტავნულად მოქცევას, თუ რეი გრანზდორი გამოჩნდებოდა...“ - სევდიანად ესაუბრებოდნენ ერთმანეთს იმპერიული ოჯახების წევრები.

- კარგად გააკეთე, ბატონო ანოს! ის იმდენად მაგარია, რომ ბრძოლის გარეშეც კი აჩვენა, ვინ არის აქ ბოსი.

— აჰ-ჰჰ! ვირტუოზი დემონური ხმლების ოსტატიც კი მყისიერად მოექცა ბატონი ანოსის ხიზლის ქვეშ!

- გაჩერდი, ახლახან დიდი პრობლემა შევნიშნე.

- რომელი?

- თუ ასე ადვილად მოექცა მისი ხიზლის ქვეშ, განა ეს არ ნიშნავს, რომ ერთი ნახვით შეუყვარდა?!

- რააააა?! თუ ასეა, მაშინ მისტერ რეი ჩვენი მეტოქეა!

- ბ-მაგრამ ის ბიჭია!!..

„ჩვენ უმწიგნოები ვართ ასეთი სიყვარულის წინაშე!!“ - ანოსის თაყვანისმცემლების კავშირის წევრების პირიდან უცნაურად უცნაური შემახილები ისმოდა.

- დარწმუნებული ხარ? როგორც ჩანს, ხალხი იმედგაცრუებულია შენი გადაწყვეტილებით? - მივანიშნე იმპერიული ოჯახების წევრთა ჯგუფზე.

რეი ღრმა ფიქრებში იყო ჩაფლული.

„სიმართლე გითხრათ, ვფიქრობდი, რას ვიზამდი, ცუდი ლიდერის მქონე გუნდში რომ ვიყო. მაგრამ შენ, ვოლდიგოდ, ნამდვილად ჩემზე ძლიერი ხარ, არა?“ თქვა რეიმ და შელამაზდა.

როგორც ჩანს, მას საერთოდ არ აინტერესებს ის ფაქტი, რომ უვარგისად მთვლიან. და არ ვიცი, რამდენად გულახდილად მითხრა თავისი განზრახვები, მაგრამ უცნაური განცდა მაქვს, რომ არ მატყუებს.

- კარგი, ასე ვთქვათ.

- თუ ასეა, მაშინ მეტს აღარ მოვითხოვ. ჩემს ბუნებაში უფრო კომპეტენტური ლიდერის ბრძანებების შესრულებაა.

რატომღაც, იმპერიული ოჯახებისადმი მიჯაჭვულობისგან ეს თავისუფლება 2000 წლის წინანდელ დემონებს მახსენებს.

- მაშ, აიღებ?

- ჰმ, მოდი დავფიქრდე. უარს ვამბობ.

- ... მმმ?

რეი დაბნეული ჩანდა.

- თუ უბრალოდ ბრძანებების უდარდელოდ შესრულება გინდა, შეგიძლია ნებისმიერ სხვა გუნდში გადახვიდე. მაგრამ თუ აუცილებლად გინდა ჩემი ქვეშევრდომი გახდე, მაშინ შესაბამისი ძალა გამოავლინე.

- ვოლდიგოდ. - რეი უცებ სერიოზული გახდა და პომპეზური ტონით ალაპარაკდა. - რა თქმა უნდა, ვთქვი, რომ მინდოდა ბრძანებების შესრულება, მაგრამ ეს არასდროს მიგულისხმია დაუდევრად. თუ რამის გაკეთება მომიწევს, მაშინ გავაკეთებ რაც არ უნდა მოხდეს. დიახ, ეს ჩემი მისიაა. ამისთვის მე შენი ხელები გავხდები; შენი ფეხები და დემონთა მბრძანებლის აკადემიის მწვერვალზე აგიყვან. ნებისმიერ ფასად მიიღებ შენს გუნდს შევეურთდე!

- მართლა? მაშინ შესაბამისი ძალის დემონსტრირება მოახდინე.

რეიმ სასიამოვნო ღიმილი დაუბრუნდა.

— ...რადაც უხერხულად გამოვიდა. ბოლოს და ბოლოს, მსახიობობა აშკარად არ არის ჩემი ძლიერი მხარე...

საერთოდ ვერ ვხვდები მას. მისი უაზრობა მხოლოდ ჰაერს შეიძლება შევადაროთ.

— ...ჰ-მან უარი თქვა ვირტუოზი დემონური ხმლების ოსტატის გუნდში მიღებაზე, როდესაც თავად სთხოვა?!

- კარგად გააკეთეთ, ბატონო ანოს! რა ამპარტავანი ხართ!

- გაჩერდი, ახლახან დიდი პრობლემა შევნიშნე.

- მერე რა, ამჯერად?

— ...მისტერ რეიმ ახლახან თქვა: „მინდა შემოვიდე“...

- მაშ, აღიარე ?!

- შესანიშნავია. მისა, რეის გუნდთან ერთად შენს გუნდშიც შემოუერთდი. - მივმართე ანოსის გულშემატკივრების კავშირის ჯგუფს, რომლებიც გაუგებარ საუბრებს აწარმოებდნენ.

- ჰა? ჰმ... კარგი. როგორც გენებოთ, ისე მოვიქცევით, ბატონო ანოს... - დაბნეულმა უპასუხა მისამ.

- შემოგვიერთდით და გუნდებს შორის ტესტ-შეჯიბრში გამომიწვიეთ. თუ წარმატებას მიაღწევთ, ჩემს ქვეშევრდომებად გაქცევთ.

— ...გასაგებია.

შემდეგ რეის შევხედე.

- ეს ხომ არ გაწუხებს?

— მაინც, ლიდერობა საერთოდ არ არის ჩემი ხასიათის მატარებელი...

ჰმ, მან სიტყვასიტყვით იგივე თქვა, მაგრამ მე ამაში ვერანაირი მოკრძალება ვერ დავინახე. გუნდის ლიდერობა დემონთა მბრძანებლად გახდომის წინაპირობაა, მაგრამ მას ძალაუფლება და მმართველობა არ აინტერესებს, მიუხედავად იმისა, რომ ძალაუფლება აქვს.

- საკმაოდ საინტერესო ხარ. მინდა შენთან თამაში, მაგრამ თუ არ გინდა, არ გაიძულებ.

- კარგი, ასეც იყოს. მეც საინტერესოდ მეჩვენები.

რეიმ ისე ადვილად შეიცვალა აზრი, რომ თითქმის იმედგაცრუებული დარჩა. შემდეგ კი ნაზად გაიღიმა.

- უფრო ღმობიერი იყავი ჩემთან.

- კარგი, მთელი ძალით დაგაკნინებ.

რეიმ უცნაური გამომეტყველება მიიღო და სიტყვები უკან წაიღო:

— იცით, სიმართლე გითხრათ, ჩემი ერთი წლის ქალიშვილი ჩემს დაბრუნებას ელოდება.

- მაშინ მთელი ძალით იბრძოლე, რომ ნებისმიერ ფასად ცოცხალი დაბრუნდე მასთან.

რეიმ ხმამაღლა გაიცინა. ესეც ალბათ ტყუილი იყო. ის კარგი ბიჭი იყო.

— მაინტერესებს, რატომ?

- რა, რატომ?

- კარგი, უბრალოდ, როგორც ჩანს, შენთან საერთო ენის პოვნა შეუძელი.

- ჰმ, რა უცნაურია. მეც იგივე ვიფიქრე.

ეს უბრალოდ ახირების გამო ვთქვი, მაგრამ რაღაც უცნაური მიზეზის გამო, მეჩვენებოდა, რომ ამ სიტყვებს ჩემთვის ბევრი რამ ჰქონდა მნიშვნელობა.

§ 5. დემონური ხმლის ტარების დიდი წვრთნა

„კარგი, როგორც ჩანს, ბატონი რეის გუნდი მოვაგვარეთ, ასე რომ, პირდაპირ გაკვეთილებზე გადავიდეთ“, - თქვა ემილიამ უბრალოდ შესანიშნავ ხასიათზე, ალბათ იმიტომ, რომ რეი გახდა ლიდერი, როგორც მას სურდა. „დღეს ჩვენ გვექნება შესანიშნავი ვარჯიში დემონური ხმლების გამოყენებაში. ეს იქნება პრაქტიკული გაკვეთილი, ამიტომ ყველას ვთხოვ, რომ არენაზე მოვიდნენ. მოწვეული მასწავლებლები უკვე მოვიდნენ, ამიტომ გთხოვთ, ნუ იქნებით უხეშები“.

ყველა მოსწავლე წამოდგა და მეორე კლასი დატოვა.

„ანოს“, - დამიძახა მიშამ, როცა მივდიოდი.

- რა მოხდა?

— რეის იცნობ?

რა უცნაური კითხვა დამისვა.

- არა, მაგრამ გარედან ასე ჩანდა?

მიშამ თავი დაუქნია.

-კმაყოფილი ჩანდი.

- კარგი, ის საკმაოდ დაკავებულია.

მაგრამ ვიცნობდი კი მას? ჩემი ერთ-ერთი ხელქვეითი უნდა დაბადებულიყო, ჩემსავით. არ გამიკვირდება, თუ ისიც მათ შორის იქნებოდა.

არსებობს რეინკარნაციის სხვადასხვა სახეობა. არც ისე იშვიათია, რომ მაგიის გარკვეული დონის ოსტატობა საფუძველს, მოგონებებსა და ძალას სრულად არ გადასცემს. მაგრამ სადღაც ჩემი სულის სიღრმეში, მე ის მახსოვს.

— ან შეიძლებოდა ჩვენი გზები 2000 წლის წინ გადაკვეთილიყო.

„ჰეი, ტემპი გაზარდეთ, გაკვეთილი მალე დაიწყება“, - შორიდან დაგვიძახა საშამ.

- კარგი, წავიდეთ.

- კი.

მე და მიშამ გავაგრძელეთ მოგზაურობა.

როდესაც ისინი არენაზე მივიდნენ, სტუდენტები ვიღაცის გარშემო წრეში იდგნენ. ცენტრში ემილია და კიდევ ორი დემონი იდგა.

პირველი მათგანი გიგანტი იყო - ჩვეულებრივ კაცზე ორჯერ მაღალი. მას ჰქონდა მუქი კანი, მასიური ხელები და ფეხები, ჯანსაღი კუნთები და წვერი.

სიმაღლით მეორე დიდად არ გამოირჩეოდა. მას გრძელი შავი თმა და გამჭოლი მზერა ჰქონდა.

— ასე რომ, დემონური ხმლების ტარების დიდ წვრთნას შვიდი უძველესი დემონური იმპერატორისგან ბატონი გაიოს ანზემი და ბატონი იდორ ანზეო ჩაატარებენ.

დიდი ბიჭი გაიოსია, გრძელთმიანი კი იდორი, არა?

ისინი გარეგნულად თითქმის იდენტურები არიან ჩემს მიერ შექმნილი დემონებისა. ვფიქრობ, რომ მათი მაგიური ძალის ტალღის სიგრძეები მსგავსია, მაგრამ მათი საძირკველი და სხეულები, სავარაუდოდ, შერწყმის მაგიამ დაიმორჩილა.

მაგრამ მაინც არ ველოდი მათ მოსვლას.

- ბატონო გაიოს, ბატონო იდორ. დღეს მე თქვენზე ვარ დამოკიდებული.

ემილიამ თავი დაუკრა მათ და შემდეგ არენის კუთხისკენ წავიდა, რომ ხელი არ შეეშალა.

„ჰმ, მაშინ მოკითხვის ნაცვლად, სხვა რამით დავიწყოთ“, თქვა გაიოსმა თავხედი ტონით.

მან ხელი თავზე ასწია და ცაზე რამდენიმე ათეული ჯადოსნური წრე გამოჩნდა.

„იგივე რაოდენობა, რაც სტუდენტების“, - თქვა მიშამ, რომელიც ჩემს გვერდით იდგა.

- მართლა? მესმის.

ჯადოსნური ძალა წრეების გარშემო მოიკრიბა და მათი ცენტრიდან ხმლის პირები გამოჩნდა.

- რა ჯანდაბაა? ოჰ... ეს დემონური ხმლებია...

- ჰეი, მოიცა, საიდან მოდის ეს აბსურდული მაგიური ძალა... თუ ისინი დაეცემიან, მაშინ...

სტუდენტებმა თავი ასწიეს და შიშით უკან დაიხიეს, როდესაც დაინახეს ჯადოსნური წრეებიდან მომავალი დემონური ხმლები.

„ოჰ, არ გაინძრეთ, ახალბედებო!“ გაიოსის თამამი ხმა გაისმა და სტუდენტები შიშისგან კანკალებდნენ, გაჩერდნენ. „სულ ესაა. უნდა გაჩერდეთ, თორემ მოკვდებით.“

გაიოსმა მუშტი შეკრა და მთელი ძალით ქვემოთ დაარტყა.

- ნო-ო-ო-ო-ო-ორია-ა-ა-ა-ა-ა!!! - იყვირა მან და სწორედ იმ წამს ჯადოსნური წრეებიდან დემონური ხმლები წვიმდა.

- ვაააააააააააააააააა!

- კიაააააააააააა! - შემახილები გაისმა მთელ არენაზე.

მაგრამ სტუდენტებიდან არავინ დაშავებულა. დემონური ხმლები მათ ფეხებთან გაუჩხვლიტა.

- მოდი, აილე დემონური ხმლები და ამოილე.

სტუდენტებმა მორცხვად აილეს დემონური ხმლები და უეცრად დაიძაბნენ.

- აა? ვერ გამოვიტან...

- რა ჯანდაბაა?!.. ის ჩემს ჯადოსნურ ძალას იწოვს...

- ვაააააა, ხელები!! ხელებს ვერ ვშორდები!! ჰ-დახმარება-ჰ-დახმარება!! - კივილი ისევ ყველგან ისმოდა.

- ჰაჰაჰა. ნუ ყვირით, ახალბედებო. ასეთია დემონური ხმლები. ნამდვილი დემონური ხმალი თავად ირჩევს პატრონს. თუ მათ შესაბამის ძალას არ აჩვენებ, მხოლოდ საკუთარ თავს დააზარალებ. გამოიყენე შენი მაგიური ძალა და დაიმორჩილე ხმალი. და თუ მთელ შენს ძალისხმევას არ გამოიჩენ, შეიძლება მოკვდე კიდეც.

ჰმ, ეს ხმლები არ ჰგავს მაგიით შექმნილს, ისინი თან წაიღეს. მან, როგორც ჩანს, მყისიერად განსაზღვრა მაგიური ძალის ტალღის სიგრძე და შეარჩია დემონური ხმლები, რომლებიც შესაფერისი იყო აქ დამსწრე ყველა სტუდენტისთვის.

— როგორც ყველამ იცით, დემონური ხმლების ტურნირი მალე დელზოგეიდში გაიმართება. რადგან ტურნირი დილჰეიდში საუკეთესო ხმლისტს გამოავლენს, მონაწილეები მთელი ქვეყნიდან შეიკრიბებიან. და არა ისეთი უბედური ახალბედები, როგორიც თქვენ ხართ, არამედ ჰემმარიტად გამორჩეული პიროვნებები. თქვენ მოგიწევთ საკუთარი დემონური ხმლების მოტანა, წინააღმდეგ შემთხვევაში მონაწილეობის უფლებაც კი არ გექნებათ.

სტუდენტების გასამხნეველად გაიოსმა დაიყვირა:

„თუ გინდა დემონური ხმლების ტურნირში შენი უპირატესობის დემონსტრირება, ესენი მაინც უნდა ამოიღო! თუ ამას შეძლებ, მოგცემ.“

გვერდით საშა დავინახე, რომელიც მთელი ძალით იძაბებოდა და დემონური მახვილის ამოღებას ცდილობდა.

მაგრამ, როგორც ჩანს, მისთვის არაფერი გამოუვიდა.

- ჰა, რა გჭირს, საშა? არ გამოდის?

— ...მარტო დამტოვეთ...

მიშამაც სცადა ხმლის ამოღება, მაგრამ, როგორც ჩანს, უშედეგოდ.

- ხმლები ჩემი სტილი არ არის.

ყველას აქვს საკუთარი ძლიერი და სუსტი მხარეები, მიუხედავად მათი მაგიური ძალის დონისა.

სინამდვილეში, ყინულის ლოტოსის ფოთლის ბეჭედი და უკვდავი ჩიტის სამოსი, როგორც ჯადოსნური არტეფაქტები, ბევრად უკეთესი იყო, ვიდრე დემონური ხმლები, მაგრამ მათ მათი ტარება უპრობლემოდ შეეძლოთ.

სხვათა შორის, სინს შეეძლო ნებისმიერი ხმლის გამოყენება, მაგრამ სხვა ჯადოსნურ არტეფაქტებთან კარგად ვერ ეწყობოდა. ამიტომ, ყველა პრობლემის მოგვარება ხმლით უწევდა და მათი გამოყენების ხელოვნება სრულყოფილებამდე მიიყვანა.

— ...და ალბათ დიდი ხანია დემონურ ხმლებს არ შეხებიხარ. უბრალოდ არ მითხრა, რომ მისი ამოღება არ შეგიძლია.

- ჰე-ჰე-ჰე-ჰე, ჰა-ჰა-ჰა-ჰა. იცოდე როდის უნდა ხუმრობდე, საშა.

წინ დემონურ ხმალს გაგხედე.

სწორედ იმ მომენტში გამოძვრა და ზედაპირზე ამოვიდა, თითქოს მე მემორჩილებოდა.

— ...ჰეი, შეხედე, ანოსმა ხმალი ისე ამოიღო, რომ შეხებაც კი არ ჰქონდა...

— ...როგორ ჯანდაბა გააკეთა ეს? კინაღამ გონება დავკარგე, როცა შევეხე... ის ურჩხულია...

ჰაერში მოტივტივე დემონური ხმალი ავიღე.

— ამ ქვეყნად მხოლოდ ერთი ხმალი არსებობს, რომლის ამოღებაც არ შემიძლია.

— ...და დარწმუნებული ვიყავი, რომ იტყოდი: „არც ერთი“...

„მითის ეპოქაში არსებობდა წმინდა ხმალი, რომელიც გმირს ეკუთვნოდა. ეს იყო ჯადოსნური არტეფაქტი, რომელიც გამოჩენილმა ადამიანმა ხელოსანმა გამოჰყდა, ხმლის სულმა საცხოვრებლად აირჩია და ღმერთებმა აკურთხეს ჩემი გასანადგურებლად. მეც კი ვერ ამოვიღე.“

თუმცა, მითიურ ეპოქაშიც კი, მხოლოდ გმირ კანონს შეეძლო ამ წმინდა ხმლის დაჭერა. შესაძლოა, სინსაც შეეძლო როგორმე მისი ამოღება, მაგრამ ჩვენ არასდროს გვქონია მისი შემოწმების შესაძლებლობა.

ბოლოს და ბოლოს, დემონებს თავიდანვე ცუდი თავსებადობა აქვთ წმინდა ხმლებთან. გარდა ამისა, ცოდვა, ალბათ, შეეცდებოდა ჩემს დასამარცხებლად შექმნილი ხმლის განადგურებას, მისი ამოღების ნაცვლად.

- კარგი, ახლა...

მე პირდაპირ, გარკვეული მიმართულებით წავედი.

- ჰეი, ისევ რამეს აპირებ?

ჰმ, როგორც ჩანს, საშამ ჩემი კარგად გაგება ისწავლა.

- რას ამბობ, უბრალოდ მოსაწყენ დავალებას ცოტა უფრო საინტერესოს ვხდი.

გაიოსს მივუახლოვდი.

„ჰმ, ასე ადვილად ამოიღე დემონური ხმალი? როგორც ჩანს, თქვენ შორის არიან ისეთებიც, ვინც ყურადღებას იმსახურებენ“, - თქვა მან აღტაცებით.

„იმედო. როდესაც „დიდი დემონის ხმლის წვრთნის“ შესახებ გავიგე, ველოდი, რომ დიდებულ გაკვეთილს ვიხილავდი, მაგრამ საბოლოოდ მოსაწყენი თამაში გამომივიდა.“

ემილია, რომელიც შორს იდგა, ისეთი სახე ჰქონდა, თითქოს ჩემი სიტყვების გაგონების შემდეგ გაგიჟდებოდა, მაგრამ გაიოსმა, რომელიც ჩემს წინ იდგა, ცნობისმოყვარეობით ნიკაპზე ხელი დაადო.

- ჰა-ჰა-ჰა. საკმაოდ საინტერესო ტიპი ხარ, ჰა? ანუ, გინდა გასწავლო, როგორ უნდა მართო დემონური ხმალი ნამდვილ ბრძოლაში, არა?!

გაიოსმა ხელი მაღლა ასწია. მასში დიდი ჯადოსნური წრე ჩამოყალიბდა, საიდანაც სქელი და უზარმაზარი დემონური ხმალი გამოჩნდა, სამჯერ გრძელი, ვიდრე თავად გაიოსი.

ხელში აიღო და ერთი ხელით ძალისხმევის გარეშე აქანა. სტუდენტები ქარის მზარდი წნევისგან რამდენიმე ნაბიჯით უკან დაიხიეს.

— ...კოშმარი, ეს საზიზღრობაა, ეს არის... ლორდ გაიოსის უზარმაზარი დემონური ხმალი — გრაჯესიონ...

— თუ სწორად მახსოვს... მან ის ნილოსის მთის ქედის ზუსტად შუაზე გასაყოფად გამოიყენა... ძნელია ამას ხმალიც კი უწოდო...

- ანოსისგან კიდევ რას ელოდი, მაგრამ ამჯერად ის ნამდვილად გვამია...

ჰმ, როგორც შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორისგან იყო მოსალოდნელი, ისინი საკმაოდ შთამბეჭდავები არიან. თუმცა, ჩემი მიზანი მხოლოდ მათთან ბრძოლა არ არის, არამედ გართობაც.

„იღორ, შენც გინდა თამაში?“ - დავუმახე გრძელთმიან იმპერატორს.

მან პასუხად უკმაყოფილო მზერა მომაპყრო.

- გინდა მარტო ჩვენ ორივეს, შვიდ უძველეს დემონ იმპერატორს, ებრძოლო?

- რას ამბობ? მეც პარტნიორთან ვიჩხუბებ.

როდესაც ეს ვთქვი, გაიოსს სახეზე ღიმილი გადაეფინა.

- შესანიშნავია. ერთად გავარკვევთ, რამდენად კარგი ხარ ბრძოლაში. და ვინ იქნება მეორე ადგილზე?

უკან გავიხედე.

- ის ბიჭი იქ, რეი გრანზდორი.

რეიმ, რომელმაც დემონური ხმლის ამოღებაც კი არ სცადა, გაკვირვებულმა შემოგვხედა.

- კი, თქვენს გამოწვევას ვიღებთ. დანარჩენებს შეგიძლიათ წახვიდეთ. ახლა კი გაჩვენებთ, რა არის დემონური ხმლების არსი!!

გაიოსმა უზარმაზარი დემონური ხმალი, გრაჯესიონი, მიწაში ჩაარჭო. არენის მთელ იატაკზე ჯადოსნური წრე გაჩნდა, შემდეგ კი ჯადოსნური ბარიერი გამოჩნდა, რომელიც მე, რეის და ორ იმპერატორს ფარავდა.

- კარგი, კარგი, ას წელიწადში ერთხელ ჩნდებიან ასეთი იდიოტები, რომლებსაც თავიანთი მდგომარეობა არ ესმით.

იღორმა ხელები გაშალა. ორი ჯადოსნური წრე გაშალა და თითოეულიდან თითო დემონური ხმალი გამოვიდა. ერთი ყინული იყო, მეორე კი ცეცხლი.

- ვაუ, ცეცხლის დემონის ხმალი ზესი და ყინულის დემონის ხმალი იდესი, არა? რა საინტერესოა. პირველი მყისიერად ფერფლად იქცევა, თუ იტკინება, მეორე კი გაიყინება და ნაწილებად დაიშხვრება.

რეისთან მივედი, რომელიც მიწაში ჩარგული დემონური ხმლის წინ იდგა.

— ...არ მესმის, როგორ მოხდა ეს, მაგრამ როგორც ჩანს, შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორის წინააღმდეგ მომიწევს ბრძოლა. ყველაფერი კარგად იქნება?.. — მკითხა მან.

- ნუ ღელავ, ეს უბრალოდ გაკვეთილის ნაწილია. ნაკლებად სავარაუდოა, რომ მოგკლან.

„კარგია“, - სასიამოვნოდ თქვა რეიმ. „ალბათ კარგი არ იქნება, თუ გავიმარჯვებ, არა?“

ჰეჰ... ჰე ჰე ჰე, ჰაჰა ჰაჰა. და მაინტერესებდა, რა აწუხებდა, სულ ესაა. მაინც, საკმაოდ საინტერესოა. ამ ეპოქაში თითქმის არ არსებობენ დემონები, რომლებიც ასე ძალიან დაჩაგრავდნენ შვიდ უძველეს დემონ იმპერატორს.

- შეგიძლია მთელი გულით იბრძოლო. ვისთან გინდა იბრძოლო?

რეიმ იმპერატორებს შეხედა და თავისი ჯადოსნური თვალები ააქტიურა.

- ვის ელაპარაკები? მოდი, ვესაუბროთ მას, ვისაც ცეცხლისა და ყინულის ხმლები აქვს. ვფიქრობ, ის მათთვის მოუხერხებელია, ვინც მხოლოდ ერთი ხმლით იბრძვის.

- ვაუ, შეგნებულად აირჩიე ის, ვინც შენთვის მოუხერხებელია?

„ატმოსფერო ვიგრძენი და მივხვდი, რომ ბრძოლა ცოტათი მაინც უნდა გამერთულებინა.“

ანუ დარწმუნებული ხარ, რომ ნამდვილად არ წააგებ, ან რამე სხვა?

- მოდით, ფსონი დავდოთ: ვინ დაამარცხებს პირველი მტერს.

- მაშინ, თუ მოვიგებ, შენს გუნდში მიმიღებ, როგორ მოგწონს ეს?

ეს რომ გავიგე, ღიმილით გავხედე.

- ანუ რაიმე საბაბით გინდა ჩემთან მოსვლა? ასეთ ენთუზიაზმს შენგან არ ველოდი.

- უბრალოდ მეგონა, რომ ეს უფრო ადვილი იქნებოდა, ვიდრე გუნდებს შორის გამოცდა-კონკურსში შენთან პირდაპირ ჩხუბი.

რეიმ დემონის ხმალი აიღო და ბუნებრივია, ამოიღო. შემდეგ მთელი ძალით დაარტყა და იდორას ესროლა.

— ...?!

იდორმა მას ცეცხლოვანი დემონური მახვილით განგმირა და ნასროლი ხმალი მცისვე ფერფლად იქცა.

- და მე მაინც ვფიქრობდი: „ვინც პირველი გადადგამს ნაბიჯს, იმარჯვებს“.

ამის შემდეგ, რეიმ სტუდენტებისთვის კიდევ ერთი ახლომდებარე ხმალი ამოიღო და შემდეგ ისევ იდორას ესროლა. ის მაშინვე სირბილს შეუდგა და იმპერატორისკენ ერთი ხმლის მიყოლებით სროლას იწყებდა. დემონის ხმალი თავის პატრონს ირჩევს. ამდენი დემონის ხმლის ამოღება ადვილი საქმე ნამდვილად არ არის.

- ჰეჰ, ბრძოლის ველიდან მხოლოდ სულელები იფანტებიან.

გაიოსი ჩუმად მომყვებოდა უკან და უზარმაზარ დემონურ ხმალს, გრაჯესიონს, აქნევდა.

- სწორად აირიდე თავიდან, ახალბედა!!

საშინელი ძალით გრეჯესიონის ქნევით მან მისი გიგანტური ხმალი პირდაპირ თავში მომხვდა.

ხმლის ზეწოლამ იატაკში კრატერი შექმნა და მტვრის ქარიშხალი გამოიწვია.

„რა...?!“ გაისმა მისი გაოცებული ხმა.

უზარმაზარი დემონური მახვილის, გრაჯესიონის, პირის წვერი ჩემს თავთან შეჯახებისას გატყდა.

- სამიზნე ცუდად გირჩევნია, გაიოს. ჩემი თავი ძალიან ძლიერია.

- იმდენად... ძლიერი, რომ... ამ ხმლის ერთი დარტყმით მთის ქედი გადავჭერი, მაშ რატომ?

ნელა დავუშვი დემონური ხმალი და ვთქვი:

— შენ გადაწყვიტე, რომ რომელიმე მთის ქედის გაჭრა იგივეა, რაც ჩემი თავის გაჭრა?

ჩემი სისხლისმსმელი წყურვილით შეშინებული გაიოსი მაშინვე უკან დაიხია, მაგრამ სწორედ იმ წამს თვალთახედვიდან დამეკარგა.

— სად... გაქრა?!...

- ნუ ინერვიულებ ამდენს, გაიოს. მე უბრალოდ ტემპი შევანელე.

ფეხები უკნიდან მოვჭერი და მუხლებზე დაეცა. ახლა, როცა თავის უკანა ნაწილი შესაფერის სიმაღლეზე იყო, მარცხენა ხელით მოვკიდე ხელი.

- კარგი, ვნახოთ, რამდენი გახსოვს.

მისი მოგონებების ზედაპირული ფენის შემოწმება დავიწყე წყაროს მაგიის „რევიდის“ „ევიზე“ გადატანით. თუმცა, როგორც ველოდი, გაიოსის გონებაში ანოს ვოლდიგოდის სახელი არ იყო. თუ ჩემს ჯადოსნურ თვალებს დავმაბავ და გაიოსის უფსკრულში უფრო ღრმად ჩავიხედავ, როგორც ზოგადად ველოდი, ორ ბაზას დავინახავ. პირველი გაიოსია, რომლის მოგონებებსაც ამჟამად ვსწავლობ. მეორე, სავარაუდოდ, ავოს დილჰევიას ქვეშევრდომ დემონს ეკუთვნის. თუმცა, შეუძლებელია დემონის მოგონებების წარსულში დაბრუნება, რომელთა წყაროც უცნობია.

თუმცა, სხვას არაფერს ველოდი. აქ ვერაფერს ვიპოვიდი.

— გსურთ გააგრძელოთ?

თავი გავუშვი და დემონური ხმალი კისერზე მივადე.

„...დავკარგე...“ თქვა გაიოსმა დამწუხრებული მზერით.

მას შემდეგ, რაც შვიდი უძველესი დემონ იმპერატორიდან ერთ-ერთმა თავისი დამარცხება გამოაცხადა, არენა ოვაციებით აფეთქდა.

§ 6. რეის ძალა

— ...თვალეbs არ ვუჯერებ... მან ბავშვივით სცემა ლორდ გაიოსი, შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთი...

- კი, ამას... შეჯიბრსაც კი ვერ უწოდებ...

— ...რა მოხდება, თუ... ანოსი სიმართლეს ამბობს... და ის ტირანია...

- ჰეი, შეწყვიტე სისულელეების ლაპარაკი!! რაც არ უნდა ძლიერი იყოს, ის იმპერიული წარმომავლობის არ არის, მაგრამ უვარგისია. ტირანი დემონი მბრძანებელი ვერ იქნება!

- მართალია. მთავარი ძალა და ცოდნა კი არა, ჩვენს მარღვებში ჩქეფს ძვირფასი სისხლი. არ უნდა დაგვაფიწყდეს იმპერიული ოჯახების სიამაყე, რომლებმაც წინაპრის სისხლი მემკვიდრეობით მიიღეს. ის კი უბრალოდ ძლიერი უვარგისია. მის ძალას ფასი არ აქვს. - დამცინავი კომენტარები გაისმა აუდიტორიისგან.

რა არის სასაცილო იმაში, რომ წინაპრის ძალა საკუთარი თვალით ხედავ? თუ ესეც ავოს დილჰევიას მიზანია?

საინტერესოა, რას აპირებს ჩემი სტატუსის მითვისებით? თუ მას ისეთი წვრილმანი სურს, როგორიცაა ძალაუფლება, მაშინ არაფერია საწერგიულო, მაგრამ საქმე იმაშია, რომ მისი მიზნები ჯერ კიდევ გაურკვეველია.

- ჰე-ჰე-ჰე.

იდორის სიცილი გავიგე და მისი მიმართულებით გავიხედე.

- ეს უკანასკნელია? შეიძლება თავხედი იყავი, მაგრამ ახლა არაფერი გაქვს ჩემთვის სათქმელი.

ირგვლივ მიმოვიხედე და დავინახე, რომ არენაზე შევარდნილი ყველა ხმალი გამქრალიყო.

მხოლოდ ერთი ხმალი დარჩა, რეის ხელში. თუ ორივე ხმალს მოხვდებოდა, მისი დემონის ხმალი მყისიერად გაქრებოდა. ჩვეულებრივ, ეს შაჰმათი იქნებოდა, მაგრამ რაღაც უცნაური მიზეზის გამო, როგორც ჩანს, რეი არ აგებდა. ვნახოთ, რას აპირებდა.

„მგონი დროა, სათანადოდ დავიწყო ბრძოლა“, - მოკლედ თქვა რეიმ და პირდაპირ იდორისკენ დაიძრა, ყოველგვარი ხრიკების გარეშე.

- ჰმ, როგორც ჩანს, საბოლოოდ გადაწყვიტე. შეტევა. ხმალი სროლისთვის არ არის განკუთვნილი. მე გასწავლი, როგორ გამოიყენო დემონის ხმალი.

იდორი და რეი პირისპირ შეხვდნენ. მათ შორის მანძილი შემცირდა და ორივე მტერს მხოლოდ ნახევარი ნაბიჯით აშორებდა. მიუხედავად იმისა, რომ რეი სრულიად არახელსაყრელ მდგომარეობაში იმყოფებოდა, მან შემთხვევით გადადგა ნაბიჯი წინ.

- რა უაზრობაა!

იდორმა ორივე ხმალი სრული სისწრაფით მოიქნია. მისი ორივე ხელი ორი განსხვავებული არსების მსგავსად მოძრაობდა, ცეცხლოვანი დემონური ხმალი რეის თავზე ჰქონდა მიმართული, ხოლო რამდენიმე წამით ჩამორჩებოდა ყინულის დემონური ხმალი მის მკერდზე.

მაშინაც კი, თუ ის ძლივს მოახერხებდა ცეცხლოვანი ხმლის თავიდან აცილებას, მისი სხეულის პოზიცია დაირღვებოდა და ყინულის ხმალი პირდაპირ მოხვდებოდა. რეიმ კონტრშეტევით უპასუხა და სასიკვდილო ორმაგი დარტყმის ჩაჭრა სცადა.

- ახლავე!

ხმლების ჩხაკუნის ხმა გაისმა.

- ორი.

— ...?!

იდორი უეცრად დაბნელდა.

რეის დემონურმა ხმალმა მისი ორივე ხმალი მოიგერია.

ის არა მხოლოდ საკმარისად ნიჭიერი იყო, რომ ორივე ხმალი თითქმის ერთდროულად მხოლოდ ერთით მოეჭრა, არამედ აუხსნელი იყო ისიც, რომ რეის დემონური ხმალი დაუზიანებელი დარჩა. თეორიულად, ის ზესის ცეცხლოვან ან აიდესის ყინულის ხმალთან შეხებისას უნდა განადგურებულიყო.

— ... ზეააა!..

იდორმა კვლავ მოქაჩა ორივე ხმალი.

პირების შეჯახების ხმა გაისმა და რეიმ შეტევა ადვილად მოიგერია.

„ოთხი“, ჩურჩულით თქვა რეიმ.

— ...რას გეგმავ, ბიჭო?...

ისევ გაისმა ხმლების ჩხაკუნის ხმა.

- ექვსი.

— ... ჩკ, კარგი მაშინ!..

იდორის დარტყმის სიჩქარე გაორმაგდა და მომდევნო მომენტში კიდევ უფრო გაიზარდა.

რეიმ მოიგერია ყველა უთვალავი დარტყმა, რომელიც გაშლილი ხელის სიგრძიდან უხილავი იყო, მაგრამ მისი ხმალი ისევ ხელუხლებელი იყო.

- ოთხმოცდაშვიდი.

- ჯანდაბა, როგორ შეგიძლია თავი დაიცვა ასეთი პაწაწინა დემონური ხმლით? რა ხრიკებს მიმართავ?!

პირების შეჯახების ხმა დაუსრულებლად გრძელდებოდა.

- ყველაფერი ნათელია, რეი. როდესაც ჯადოსნური ხმლები ისროლე და იდორმა ისინი გაჭრა, მის ხმლებზე ნაკაწრები დატოვე. მაშინაც კი, თუ ის სამჯერ დემონური ხმალი იქნებოდა, ის ნაწილები, რომლებზეც ნაკაწრები გაჩნდებოდა, ჯადოსნურ ძალას სრულად ვერ გამოავლენდა. ახლა კი მას შეუძლია ერთდროულად გაჭრას ისინი.

ჩემი სიტყვების გაგონებაზე იდორმა უკმაყოფილო სახე მიიღო.

— ...ეს შეუძლებელია... შენ მოახერხე ჩემი ხმლების ასეთი მაღალი სიჩქარით გადაგდება, რომლებიც პაწაწინა, დაკბილულ ნაწილებს ისროდი?!.. ეს უბრალოდ შეუძლებელია!!..

უფრო ზუსტად, მან დემონური ხმლები იდორას ორ პირზე ერთსა და იმავე ადგილას ესროლა. ის ზუსტად აკონტროლებდა სროლის ძალას, კუთხეს და ხმლის ფრენის ადგილს, რათა ისინი ორი პირით ერთ კონკრეტულ ადგილას გაეჭრა და არც ერთი აცდენა არ დაუშვა. თუ ეს ზედიზედ ბევრჯერ განმეორდებოდა, ბევრი ნაკაწრი გაჩნდებოდა ზესისა და იდესის დემონურ ხმლებზეც კი.

„ეს იმიტომ არ მითქვამს, რომ თუ ხრიკის საიდუმლოს გავმხელდი, თავს არახელსაყრელ მდგომარეობაში ჩავაგდებდი“, - მშვიდად თქვა რეიმ.

- შეგეძლო მისთვის ასეთი წინსვლა მიგეყენებინა.

მანძილის შეფასების შემდეგ, იდორმა ერთი ნაბიჯით უკან დაიხია.

— ...როგორც ჩანს, სათანადოდ ვერ შეგაფასე, შვილო. მაგრამ ახლა მთელი ძალით ვიბრძოლებ...

იდორის ორივე ხელში ჯადოსნური წრეები გამოჩნდა. ზესის დემონური ხმლის პირს ცეცხლი აენთო, იდესის დემონური ხმლის პირს კი ყინული ფარავდა.

- ეს არის ზესისა და იდესის ხმლების დემონური ხმლების ნამდვილი სახე. მოემზადეთ!

იდორის სილუეტი ბუნდოვანი გახდა. მან მყისიერად შეამცირა მათ შორის მანძილი და კოლოსალური სისწრაფით დაარტყა ხმლები. წამში ერთდროულად ორასი დარტყმა მიაყენა. ცეცხლისა და ყინულის ნამსხვრევები თითქმის ერთდროულად დაეცა რეის, რაც მას თავის არიდების საშუალებას არ აძლევდა.

— ...ჰეჰ!.. — რეიმ ამოისუნთქა, თითქოს თავის გამხრევებს ცდილობდა და მისმა დემონურმა ხმალმა ბრწყინვა დაიწყო.

ელვის სისწრაფემ განცდილმა მკვეთრმა დარტყმამ კვლავ მოიგერია იდორის ხმლის ყველა დარტყმა.

- ოთხას ორმოცდაორი.

— ...ჰ-როგორ?!.. ბოლოს და ბოლოს, ახლა უსწორმასწორო კიდეებზე ცემას აზრი არ აქვს...

რეის პასუხის გაცემა არ უფიქრია, უბრალოდ სასიამოვნოდ გაუღიმა.

- მარტივია. რეის დემონური ხმალი არ ეხება შენს პირებს, არამედ მხოლოდ ხმლის ზეწოლით გადახრის მათ მიმართულებას.

„თუმცა, ეს მარტივი არ არის“, - თქვა რეიმ მშვიდი გამომეტყველებით.

— ...ხმლის ძალით შეგიძლია ჩემი ორი პირით დარტყმები გაცვალო?!..

იდორს იმედგაცრუებისგან სახე გაეცინა და რეის გაბრაზებულმა შეხედა.

- ნაძირალა!.. კარგი, თუ ასეა, მაშინ ვნახოთ, რამდენ ხანს შეძლებ კლდის კიდეზე სიარულს!

იდორას ხმლები კვლავ აენთო და რეიმ ისინი დაბლოკა.

„შენი ხმლების ოსტატობა მართლაც საშინელია, მაგრამ როგორია შენი გამძლეობა? მხოლოდ მაშინ გამომელია ენერგია, თუ ასი წელი ვიბრძოლებთ ზედიზედ...“

იდორი ენა ჩაუვარდა. მისი პირების გარშემო ალი და ყინული ისე გაიფანტა, თითქოს მთლიანად გაქრნენ. ორი დემონური ხმლის დამტვრეული პირები კი ჰაერში აფრინდნენ და ტრიალებდნენ.

და შემდეგ ისინი მიწაში ჩაძირულან.

— ...მან ორივე ჩემი... დემონური ხმალი გამიტეხა...

- ოთხას ორმოცდაოთხი. როგორც ჩანს, ისეა, როგორც მეგონა.

ითვლიდა თუ არა დარტყმების რაოდენობას, სანამ იდორას ხმლები არ გატყდებოდა?

„სხვათა შორის,“ დაიწყო რეიმ მშვიდი სახით. „როდის მაჩვენებ, როგორ მოვიქცე დემონის ხმლით?“

რეიმ სასიამოვნოდ გაიღიმა, მაგრამ იდორი შეკრთა, თითქოს შეშინებულიყო.

თითქოს ხსნას ეძებდა, გაიოსისკენ მიაპყრო მზერა და შემდეგ, როგორც ჩანს, საბოლოოდ შენიშნა, რომ უკვე სცემეს.

— ...ვინ ხარ შენ... ვინ ჯანდაბა ხარ შენ?... ჩვენ არასდროს გვსმენია დემონების შესახებ, რომლებსაც შეუძლიათ შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორის ბავშვებივით მოპყრობა... — თქვა იდორმა და ქვემოთ დახედა.

ეს ყურადღება არ მივაქციე და რეისკენ მივბრუნდი, რომელიც ჩემსკენ მოდიოდა.

- ზარმაცობდი, რეი.

- არაფერი მსგავსი.

- ეს სულელური მოკრძალება მოიშორე უკვე. შენი ძალის გათვალისწინებით, მისი იარაღის შეხების გარეშე გაჭრა შეგეძლო.

რეიმ უდარდელად გაიღიმა და უპასუხა:

- მაშინ ეს ბრძოლა ვარჯიში არ იქნებოდა.

- ასეა საქმე?

- კარგი, ვიფიქრე, მისი ხმლების გატეხვა მხოლოდ ჩემი ოსტატობით, მაგიის გამოყენების გარეშე შემეძლო. ბოლო მომენტში ცოტა მოვიტყუე, ასე რომ, ჯერ კიდევ მაქვს განვითარების ადგილი.

ჰაჰა, ის ისეთი სასაცილოა. შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთის წინააღმდეგ ხმლით სროლას ვარჯიშობდა?

ძალიან საინტერესოა. აუცილებლად უნდა ვნახო, რამდენად ძლიერია სინამდვილეში.

- ხვალ სერიოზულად დამესხმები თავს.

„კარგი, არც კი ვიცი“, თქვა რეიმ და ღიმილი განაგრძო.

- თუ ჩემთან ერთად ბრძოლაში ივარჯიშებ, აუცილებლად მოკვდები.

- თუ შესაძლებელია, მინდა გთხოვოთ, რომ ასე შორს არ წახვიდეთ.

და ის, როგორც ყოველთვის, ისეთივე უაზროდ პასუხობს.

- თუმცა, როგორც გინდა, ისე მოიქეცი.

-მადლობა, ამაში ძალიან დამეხმარები.

უშიშრად გავიცინე და ვთქვი:

- გაიძულებ, რომ მართლა იბრძოლო.

რეი ერთი წამით დაიბნა, მაგრამ შემდეგ ჩაიცინა.

- ვხედავ, სადისტი ხარ, ვოლდიგოდ.

- რაზე ლაპარაკობ? მსოფლიოში ჩემზე კეთილი დემონი არ არსებობს.

- მაშინ დამეხმარე და შენი წნევა შეამცირე.

- ჰა-ჰა, შეწყვიტე სისულელეების ლაპარაკი. შენი სხეული სულ სხვა რამეს ამბობს.

რეის მსუბუქი ღიმილი იმაზე მეტყველებდა, რომ ის ისეთი უბედური არ იყო, როგორც ერთი შეხედვით ჩანდა.

ის მეომარი არ არის, მაგრამ ბრძოლა საერთოდ არ სძულს. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ფარიკაობაში ასეთ დონემდე ვერ დახვეწდა.

- იცი, ამდენი ვარჯიშისგან რატომღაც მომშივდა.

- იქნებ ეს გაკვეთილი დავივიწყოთ? დავბრუნდეთ გაკვეთილზე და სადილამდე ვჭამოთ?

- რამე პრობლემა შეგვიქმნება?

- რას ამბობ? თუ ჩუმად გავიპარებით, არანაირი პრობლემა არ იქნება.

- გეთანხმები, მაგრამ „ჩუმად“ რას იტყვი?

საუბრის გაგრძელების შემდეგ, მე და რეი გამოვედით ჯადოსნური ბარიერიდან, რომელსაც სტუდენტები უყურებდნენ.

— ...ჰეი, მოიცა. როგორ შეგიძლია ისე მოიქეცი, თითქოს არაფერი მომხდარა შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორის მარტივად დამარცხების შემდეგ? შეწყვიტე ისეთი წვრილმანების ლაპარაკი, როგორიცაა „მოდის, სადილამდე ვჭამოთ“... — როგორც ყოველთვის, წუწუნებდა საშა.

§ 7. შეტაკება

მეორე დღეს. დემონთა მბრძანებელი დელზოგეიდის აკადემია. დემონთა ხის ტყე.

ყველა მეორეკლასელი ახლა აქ იყო შეკრებილი გამოცდისთვის. შორიდან ზარი დაირეკა და ემილიამ თქვა:

- მაშ ასე, გამოცდა ანოსისა და რეის გუნდებს შორის შეჯიბრით დავიწყეთ.

რეი ჩემკენ წამოვიდა.

— გუშინ კარგად გეძინა?

- კი, იცი, საკმაოდ მძინარე ვარ.

— მაგრამ საკმარისად ვერ დავიძინე.

- ჰმ, საინტერესო წიგნი იპოვე? გვიანობამდე ძილი ორგანიზმისთვის ცუდია.

- მართალი ხარ. დილით ადგომა უბრალოდ აუტანლად რთული იყო.

რეიმ დაამთქნარა.

- ჰეი-ჰეი-ჰეი, გამარჯობა! - საუბარში საშა ჩაერია, რაღაცაზე წუწუნებდა.

- რა მოხდა?

- ნუ ღელავ! გამოცდების შეჯიბრი გველის! რა ხდება ამ მშვიდ ატმოსფეროში? პიკნიკზე მიდიხარ?

ეჰ, რატომ ცდილობ აქედან ომის ატეხვას? რა თქმა უნდა, შეიძლება აქ შემთხვევით მოკვდე, მაგრამ აქ უბრალოდ არ მოგკლავენ.

- ბოდიში, ჩემი ხელქვეითი ცოტა გაბუტულია.

თავზე ხელი დავადე და ჩუმად შევაგონე.

— ..მე... ჰმ... შენი ხელის გამო არ გავჩუმდები...

ამის თქმის შემდეგ, საშამ ზეწოლა დაკარგა და მორჩილი გახდა.

— ეჭვიანობ?

უეცრად მიშა საშას უკან გამოჩნდა.

— ...რას ამბობ?..

- იმიტომ, რომ ანოსი საშასთან სხვანაირად იქცეოდა.

საშასთან სხვანაირადაა საქმე?

- კი, რა გჭირს, საშა? ეჭვიანობ, რომ რეისთან მშვიდად ვსაუბრობ, შენთან კი არა?

— ...ვა-რა სისულელეა! არაფრის არ მშურს!..

- მართლა?

საშას პირდაპირ სახეში შევხედე და ის უეცრად შებრუნდა.

„...მე არ მშურს...“ ჩუმად ჩაილაპარაკა მან, თითქოს თავისთვის ელაპარაკებოდა.

- და იმ გამოცდაზე შენ თვითონ გამომიწვიე.

საშამ თავი ჩვენსკენ მოატრიალა და დაიკვნესა: „უუ-უუ-უუ...“

- საშა?

- კიდეც რა?

მიმამ საშას დაუმახა, მაგრამ მისი მუქარის შემცველი მზერით გარკვეულწილად შეშინებული, რამდენიმე ნაბიჯით უკან დაიხია.

- კარგი... ჰმ... გინდა ჩემთან ფსონი დადო?

- კიდეც რა ფსონი?

- კარგი, მისტერ ანოსი და რეი შეთანხმების მიხედვით იბრძოლებენ, არა? რატომ არ ვდებთ ფსონს, რომ ხელი არ შევუშალოთ მათ და ასევე არ გავზომოთ ჩვენი ძალები?

- უცნაური ხარ. გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრი ომის იმიტაციაა. სად გინახავთ მსოფლიოში ომები, რომლებშიც ფსონზე თანხმდებიან? - თქვა საშამ, მაგრამ მისამ მხოლოდ გაიღიმა.

- და ვხედავ, ძალიან მოგეწონა ის ჯადოსნური ფოტოები, რომლებიც გუშინწინ გაჩვენე.

- ოჰ, არა, სულაც არა.

საშა გაურკვევლად გამოიყურებოდა.

- ჰე-ჰე-ჰე, თუ დამამარცხებ, მათ შენ მოგცემ.

ერთი წამით მიშამ მკერდში ჩამალულ რაღაცას გახედა, რაც ფოტოების მსგავსს ჰგავდა.

— ... გასაგებია. სულ ეს გინდოდა გეთქვა?

- კი, ორივემ ყველაფერი გავაკეთეთ.

ამის თქმის შემდეგ, მისა ანოსის გულშემატკივართა კავშირის ჯგუფს დაუბრუნდა.

- ოჰ, სხვათა შორის, გამახსენდა, რომ გუშინ ვოლდიგოდის ფსონი მოიგე.

- მართლაც. რას გულისხმობ?

რეიმ მშვიდად გაიღიმა.

- მაშინ ნება მომეცით, ამ გამოცდის დროს გაგართოთ, რას იტყვით?

ჰეჰ ჰეჰ, გულიანად გამეცინა. რატომღაც ეს სიტყვები საკმაოდ ჩვეულებრივად ჟღერდა იმ თამამ მუქარის შემცველ გამოსვლებთან შედარებით.

- საინტერესოა. იმედია, შეძლებ.

— როგორ გავანაწილოთ პოზიციები?

- რომელი გინდა, აირჩიე.

- მაშინ აღმოსავლეთისკენ წავალ.

რეი შებრუნდა და მისას და კავშირის დანარჩენ წევრებს მიმართა.

- კარგი, წავიდეთ? ალბათ კარგი ლიდერი არ ვარ, ამიტომ შენს დახმარებაზე მაქვს იმედი.

მიშა გაკვირვებული ჩანდა.

— რამე პრობლემაა?

- არაფერი, უბრალოდ სხვებს არ ჰგავხარ. ჩვენთან ისე საუბრობ, რომ ჩვენს თეთრ ფორმას ყურადღებას არ აქცევ.

- აჰ, უბრალოდ არ მომწონს ეს ყველაფერი. მთელი ეს იმპერიული აურზაური ძალიან რთული და გაუგებარია. - შემდეგ რეიმ შელამაზებული სახით დაამატა. - გარდა ამისა, ხანდახან რაღაცაზე ვფიქრობ.

- რაზე?

— მართლა ასე თქვა წინაპარმა?

მიშამ გაკვირვებულმა შეხედა რეის.

— მართლა თქვა მან, რომ იმპერიული ოჯახები ყველა ასეთი დიდი იყო?

- ...ის?

- აჰ, ყურადღებას ნუ მიაქცევ, უცებ გამახსენდა. ეს ყოველთვის არაბუნებრივად მეჩვენებოდა. არ ვიცი რატომ, მაგრამ მეჩვენება, რომ დემონი მბრძანებელი ტირანი, რომელზეც ყველა საუბრობს, სულ სხვა ადამიანია. მიუხედავად იმისა, რომ ქაოსის თაობიდან ვარ, მასზე საუბრისას ყოველთვის შორიდან მიყურებს. მადლობელი ვიქნები, თუ ამას საიდუმლოდ შეინახავთ.

მიშამ ოდნავ გაიღიმა.

- ჰე-ჰე-ჰე, კარგი. სხვათა შორის, რეი, ერთიანობის საქმიანობით არ დაინტერესებულხარ?

მიშამ, როგორც ჩანს, რეის აზრი გაიგო, შესაძლებლობა დაინახა და მისი დარწმუნება დაიწყო, რომ შეერთებოდა.

- საერთოდ არ მაინტერესებს.

- მართლა? სამწუხაროა. მაშინ იქნებ ანოსის თაყვანისმცემელთა კავშირით დაინტერესდე? - რეის გუნდი მშვიდობიანად საუბრობდა და აღმოსავლეთში მდებარე პოზიციებისკენ დაიძრა.

ჩვენც შევბრუნდით და ტყის დასავლეთი ნაწილისკენ გავემართეთ.

„რეისა და ანოსის გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრი იწყება. ნუ შეურაცხყოფ წინაპრის სახელს და მთელი ძალით დაამსხვრიე მტერი!“ - გამოაცხადა ცაში მოფრენილმა ბუმ გარკვეული დროის შემდეგ „ლიქსის“ მეშვეობით.

გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრი გრანდიოზულად ერთი და იგივე ფრაზით დაიწყო.

— ...რა გეგმაა?..

- დანარჩენ სტუდენტებთან ერთად მისას ვებრძოლები.

მიშამ ყურადღებით შეხედა საშას.

— ფოტოები გინდა?

- ნ-სულაც არა! უბრალოდ მინდა ამ ქალს ვაჩვენო, რამდენად ცდება წარმოდგენაში, თუ როგორ შეუძლია ჩემთან გამკლავება.

კარგი სიტყვებია იმ ადამიანისთვის, ვინც ახლახან ომის სიმულაციაზე ისაუბრა.

- მხოლოდ ერთ რამეს გეტყვი, საშა.

- რა?

- შენ ჩემი ქვეშევრდომი ხარ, ამიტომ უკან დახევა არ გაბედო, თუნდაც უმცირესობაში იყო.

მან ამპარტავნულად გაიღიმა.

- რა თქმა უნდა. ნახავ, ყველას გავაგდე.

- ჰმ, თუ ასეა, მაშინ გაჯილდოვებთ, თუ წარმატებას მიაღწევთ.

- და რა არის ჯილდო?

- ყველაფერი, რაც გინდა. დაფიქრდი, რა გინდა.

შემდეგ საშას რაღაც მოეჩვენა და სახე აუწითლდა.

— ...ა-რამე გინდა?..

- კი.

საშა უფრო მომიახლოვდა.

- მართლა, ყველაფერი? შემიძლია რამე გთხოვო?

- მართალია, რა გინდა?

სწორედ იმ მომენტში მისი სახე წითლად აიფარა და უცებ შებრუნდა.

— ...არაფერი. ჯერ არ ვიცი... მე-კიდევ ვიფიქრებ...

როგორც ჩანს, მას ბოლოს და ბოლოს რაღაც კონკრეტული სურს.

„ციხე ააშენო?“ იკითხა მიშამ.

- კი, პრინციპში, შეგიძლია ააშენო.

მიშამ თავი დაუქნია და მარცხენა ხელი მოჰკიდა, თითქოს ლოცულობდა.

როგორც კი ვფიქრობდი, რამდენი ყინულის კრისტალი გამოჩნდა „ყინულის ლოტოსის ფოთლის რგოლიდან“, მათ ჯადოსნური წრე შექმნეს და კაშკაშა ბზინვარება დაიწყეს.

- ყინულის ციხე.

მიშამ გამოიყენა შელოცვა „ირისი“.

სულ რაღაც ერთ წამში ყინულმა დაფარა ყველაფერი ჩვენს ფეხქვეშ და დაიწყო ყინულის იატაკისა და გარე კედლების ფორმირება. ამის შემდეგ გამოჩნდა ყინულის ტახტი, ქანდაკება და სარკე. მომდევნო წამს კედლები ჩვენს თვალწინ ცისკენ გაიზარდა, თითქოს ჩვენი სხეულები ასწია. და ბოლოს, ყინულის ჭერმა დაფარა ცა და დემონთა მბრძანებლის კოლოსალური ყინულის ციხესიმაგრე დასრულდა.

ჩვენ მის სატახტო ოთახში ვიყავით.

— ... მიშას „ირისმა“ ასე სწრაფად ააშენა დასრულებული დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრე?

მიშამ ჩაფიქრებულმა თავი დახარა.

— ეს ყინულის ლოტოსის ფოთლის რგოლის გამოა?

„ესეც“, ვთქვი მე.

„კიდევ რა?“ გაკვირვებულმა იკითხა საშამ.

— ჰკითხეთ თქვენს საბაზისო ინფორმაციას.

მაშინვე ავიცილე გვერდი საშას უკმაყოფილო მზერას.

- მაშ, რა ვქნათ? გავფიცოთ, სანამ ციხესიმაგრეს ააშენებენ?

- მზად ვარ დაველოდო, სანამ დაასრულებენ. მიაღწიონ თავიანთი შესაძლებლობების პიკს და მერე ისე ვცემ, რომ მეტყველება დაკარგოს.

სასიამოვნოა, რომ ასე კარგად ეწყობით ერთმანეთს, მიუხედავად იმისა, რომ უკვე დიდი ხანია, მიშას ეჯიბრები.

- მაშ, გინდა იცოდე, რა ხდება მათთან?

ჯადოსნური თვალები გამოვიყენე და, როგორც წინა ჯერზე, მათ „ლიქსს“ მოვუსმინე. ასევე ისე მოვაწყვე, რომ მიშას და საშასაც გაეგონათ.

- კი, მგონი ახლა გვისმენენ .

- ჰა ? საიდან იცი ?

ლიქსის მეშვეობით რეის და მისას საუბარი მოვისმინე.

- გამარჯობა, ვოლდიგოდ. გვისმენ?

შენიშნა? შთამბეჭდავია, მაშინაც კი, თუ გაიგო, რომ შემეძლო „მისა და იუნიონის“ ლიქსების მოსმენა.

- თავისუფალი დრო მქონდა. როგორ მიდის საქმეები დემონთა მბრძანებლის ციხის მშენებლობასთან დაკავშირებით?

- მგონი ცოტა მეტი დრო დასჭირდება .

- მოსაწყენი.

- მაშინ, იქნებ ყველაზე დიდი ჩანჩქერის ხეობაში შევხვდეთ, რომ დრო არ დაგვარგოთ ?

ვაუ.

— მხოლოდ ჩვენ ორნი?

— უკეთესი იქნებოდა, არავინ შეგვაწუხებდა .

ნამდვილად არ მეგონა, რომ ის იმალებოდა, მაგრამ არ მოველოდი, რომ ასე ღიად გამომწვევად გამოვიდოდა.

საინტერესო ის არის, რომ მან იცის, რამდენად ძლიერი ვარ.

-მაშინვე მივდივარ.

- კარგი, მალე შევხვდებით .

და „ლიქსი“ გათიშეს. მიშამ ალბათ შელოცვის გამოყენება შეწყვიტა.

- კარგი მაშინ წავალ და გავერთობი.

„ფრთხილად იყავი“, თქვა მიშამ.

- რა თქმა უნდა, შეგიძლია იმდენი გაერთო, რამდენიც გინდა, მაგრამ ეცადე, სანამ მისას არ დავამარცხებ, არ დაასრულო.

გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრი დასრულდება, თუ ლიდერი - მეფე - დამარცხდება.

- ნახევარ საათს დაველოდები, მაგრამ მეტს ვერ დაგპირდები. ასე რომ, ყველაფერი გააკეთე.

ამის თქმის შემდეგ, მე გამოვიყენე შელოცვა „გატომი“.

ჩემს თვალწინ ყველაფერი თოვლივით გათეთრდა და შემდეგ მაშინვე ნორმალურად დაბრუნდა. ჩანჩქერთან აღმოვჩნდი, სადაც წყალი დაახლოებით 300 მეტრის სიმაღლიდან მღელვარე ნაკადულად მოედინებოდა.

და როგორც ველოდი, აქ ჯერ არავინ იყო. კომფორტულ ქვაზე ჩამოვჯექი და ლოდინი დავიწყე.

მალე ტყის აღმოსავლეთ ნაწილში დემონთა მბრძანებლის უზარმაზარი ციხესიმაგრე გამოჩნდა. მისი კონსტრუქცია საკმაოდ საიმედო იყო. სანამ უყურადღებოდ ვაფასებდი აღმართული ციხესიმაგრის ხარისხს, ჩემს უკან ბალახზე ნაბიჯების ხმა გავიგე. ხმისკენ მივბრუნდი და იქ რეი დავინახე.

- გამარჯობა, დიდი ხანია გელოდები?

- რას ამბობ, ახლახან მოვედი.

რეი ჩემკენ წამოვიდა.

და ის ზუსტად იმ მანძილზე გაჩერდა, საითაც ხმალი მიაღწევდა.

- არ გგონია, რომ ჩხუბის უცებ დაწყება მოსაწყენი იქნება?

— ჩემთვის დიდად არაფერს ნიშნავს, მაგრამ კიდევ ერთი საინტერესო წინადადება მაქვს.

რეიმ ოდნავ გაიღიმა, თითქოს რაიმე ხუმრობა მოიფიქრა.

- როგორ ფიქრობთ, ვინ გაიმარჯვებს: თქვენი ქვეშევრდომები თუ გულშემატკივრების კავშირის ბავშვები?

ჰმ, სულ ესაა.

— პირდაპირ სახეზე გწერია, რომ რაღაც მოამზადე.

- მიშამ მოამზადა. და ასევე თქვა, რომ შენს გუნდ ვოლდიგოდში უნდა შემოუერთდეს. ეს ბედისწერა უნდა იყოს, ამიტომ გადავწყვიტე, ცოტათი დავხმარებოდი.

შეტაკება 'ქვეშევრდომებს შორის? საინტერესოა.

- ბუნებრივია, ჩემი ქვეშევრდომები აუცილებლად გაიმარჯვებენ.

ჩანჩქერში ჯადოსნური წრე გავშალე და იქ შელოცვა „რიმნეტი“² გამოჩნდა.

უზარმაზარი ჩანჩქერი ეკრანად გამოიყენეს, რომელზეც ორივე ბანაკი ჩანდა: რეის და ჩემი გუნდები.

- გესმის, საშა? კარგი ამბავი მაქვს შენთვის. გადავწყვიტეთ, დაველოდოთ, სანამ შენ და მისა დაასრულებთ.

- მართლა? გმადლობთ. მაშინ, ამას სწრაფად დავასრულებ.

საშა შელოცვის „ფლესის“ გამოყენებით აფრინდა და პირდაპირ ფანთა კავშირის დემონთა მბრძანებლის ციხისკენ გაემართა.

ზოგადად, თეორიულად, ცაში გადაადგილება არასასურველია, რადგან ამ გზით თქვენ თავს მტრის წინაშე აყენებთ, მაგრამ საშასა და მისას შორის კავშირთან ძალის სხვაობის გათვალისწინებით, ეს მას დიდ პრობლემებს არ შეუქმნის.

- მოვედი, როგორც გინდოდა, მისა ილიორგ. გამოდი. თუ ციხესიმაგრეში შესვლას მთავაზობ?

- ჰე-ჰე-ჰე, დიდი მადლობა საშა. საინტერესო რამეს გაჩვენებ, ჯილდოდ იმ ძალისხმევისთვის, რაც ჩვენთან მოსვლისთვის გააკეთე.

მიწისძვრის შედეგად ღრიალი გაისმა.

თაყვანისცემის კავშირის დემონ მბრძანებელს ციხესიმაგრეში ქვის მკლავები გაეზარდა. შემდეგ ფეხები გამოჩნდა და ციხე ნელ-ნელა წამოდგა.

ეს იყო გიგანტური ჯარისკაცი, თითქმის მთის ზომის, ციხესიმაგრის ფორმის.

— ...შელოცვა „გინესი“... მაგრამ არ მეგონა, რომ დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრეზე გამოიყენებდი...

„გინესი“ არის შელოცვა, რომელიც საშუალებას გაძლევთ აკონტროლოთ საგნები ისე, თითქოს ისინი ცოცხალი არსებები იყვნენ. რაც უფრო დიდია ობიექტი, მით უფრო რთულია მისი მართვა და მით უფრო მეტ მაგიურ ძალას მოითხოვს.

სავარაუდოდ, კონტროლი გულშემატკივრების კავშირის წევრებს შორის ნაწილდება. მაგრამ მაშინაც კი, თუ ყველა გოგონას შამანის კლასი ჰყავს, რომლის უპირატესობა თვალთვალისა და კონტროლის მაგიის გაძლიერებაა, მათ უბრალოდ არ აქვთ საკმარისი მაგიური ძალა ამისთვის.

- შენს ჯადოსნურ ძალას მათ უზიარებ?

რეიმ გაიღიმა.

- მაგია რატომღაც ჩემთვის რთულია. რადგან იშვიათად ვიყენებ, მაგიური ძალა ზედმეტი მაქვს დაგროვილი.

როგორც ჩანს, ეს ნაწილი გულშემატკივართა კავშირის ბანდას „ბიჭების“ შელოცვის მეშვეობით გადაეცემა.

- შეტევაზე ვართ, საშა!

გიგანტმა ჯარისკაცმა თავისი აღუწერლად უზარმაზარი ხმალი მოიქნია და საშასკვნ გაიჭრა.

- ხ... და ის!!..

ზომის მიუხედავად, გიგანტი საკმაოდ მოქნილი იყო. მის მიერ შექმნილი ქარის წნევის გამო, საშას ნორმალურად ფრენა არ შეეძლო და ძლივს აარიდებდა თავს მის შეტევებს.

— ზომები ყველაფერი არ არის!!

საშამ გიგანტს „განადგურების ჯადოსნური თვალებით“ შეხედა.

გარე კედლების ქვები ჩამოინგრა, მაგრამ სამწუხაროდ, გიგანტი ჯარისკაცი ძალიან უზარმაზარი იყო. ის სრულად ვერ ჯდებოდა საშას მხედველობის არეში. საშას კი ერთი შეხედვით მისი სრულად განადგურება არ შეეძლო.

„ვფიქრობ, ცოტათი უნდა დაეხმარო“, - თქვა რეიმ.

მისას რაზმს არა მხოლოდ მეტი ხალხი ჰყავდა, არამედ რეიმაც თავისი ჯადოსნური ძალა მისცა მათ. ძნელი სათქმელი იყო, რომ საშა არახელსაყრელ მდგომარეობაში იმყოფებოდა.

თუმცა...

- ნუ შეაფასებ ჩემს ქვეშევრდომებს არასაკმარისად. ჰეი, საშა, დახმარება გჭირდება? - საშას „ლიქსის“ საშუალებით დავუკავშირდი.

- საჭირო არ არის. მათი გზა და მეტიც, როგორ შემძღვია თავი დემონთა მბრძანებლის ქვეშევრდომად ვუწოდო, თუ მის მიერ ნასესხებ ძალაზე ასე ვარ დამოკიდებული?

- სასიამოვნოა ამის გაგება. მაშინ გიო გრეისი გამოიყენო.

ალბათ, ასეთ შეთავაზებას არ ელოდა.

— ...ეს არ გამოვა. ძლივს მოვახერხებ 20 ადამიანთან ერთად. მიუხედავად იმისა, რომ ახლა ჯადოქრის კლასი მაქვს, უბრალოდ არ მაქვს საკმარისი მაგიური ძალა. — უპასუხა საშამ გარკვეული დაგვიანებით.

მაგების კლასის უპირატესობა არა მხოლოდ შეტევითი მაგიის გაძლიერებაა, არამედ საერთო მაგიური ძალის გაზრდაც, სამაგიეროდ კი ის სამკურნალო მაგიის შესუსტებისა და ფიზიკური შესაძლებლობების შემცირების ეფექტს აწესებს.

- შეგიძლია მიშასგან ისესხო ძალაუფლება.

— ... მაგრამ ჩვენ მხოლოდ ორნი ვიქნებით ...

- არ მენდობი?

საშა ერთი წამით გაჩუმდა და შემდეგ თქვა:

— ... კარგი. მიშა, მზად ხარ? — საშამ ლიქსის მეშვეობით დაუმახა, თითქმის პირდაპირ აარიდა თავი გიგანტი ჯარისკაცის ხმლების შეტევებს.

- სამგანზომილებიან ჯადოსნურ წრეს ვხსნი. საშას ჯადოქრად ვაქცევ. - უპასუხა მიშამ.

ტყის დასავლეთ ნაწილში, დემონთა მბრძანებლის ყინულის ციხესიმაგრეში, რომელიც გიგანტური ჯარისკაცისგან შორს იყო, მზინავი ყინულის კრისტალები გამოჩნდა და ჯადოსნური წრე შეიქმნა.

უზარმაზარი ჯადოსნური წრე ციხესიმაგრის წინ დასრულდა და იარაღად გადაიქცა. საშას და მიშას ჯადოსნური ძალები „გიზის“ შელოცვის ხაზებით ერთმანეთს დაუკავშირდა. საშა გიგანტური ჯარისკაცის მოქანავე ხმლის წინ იდგა და ხელები წინ ამოიღო, თითქოს დამიზნებას ცდილობდა.

- წავიდეთ-ოოო! "ჯიო გრაზე"!!

დემონთა მბრძანებლის ყინულის ციხესიმაგრეში იარაღის ფორმის ჯადოსნურ წრეში შავი მზე გამოჩნდა. თავისი უზარმაზარი მაგიური ძალით ამაყად, ის აფეთქდა, სინათლის კვალი დატოვა და პირდაპირ გიგანტი ჯარისკაცისკენ გაფრინდა.

- ვერიდებით, მისა!

- არანაირად! ამ ზომით არა!!..

შავმა მზემ გიგანტი ჯარისკაცი შთანთქა. გაისმა ხმამაღალი ღრიალი: ხელები ჩამოცვივდა, ფეხები ჩამოინგრა და გარე კედლები ჩამოინგრა.

-კიააააააააა!! - ყვიროდა გულშემატკივართა კავშირი.

— ო-რას უნდა ელოდო მისტერ ანოსის ხელქვეითებისგან, მათ ამხელა ჯარისკაცი მხოლოდ ერთი ჯადოსნური ზალპით გაანადგურეს... ისინი ძალიან ძლიერები არიან-ო-ო-ო-ო-ო-ო!!..

- ლ-მისმინე, ახლა ხანს მაგარი რამ მივხვდი!!

- სიკვდილის პირას რაზე ფიქრობ?!

- თუ ამის გამო მოვკვდები, ეს ნიშნავს, რომ ბატონი ანოსის ბრძანებით მომკლეს, ანუ მან თავად მოგკლათ, მაგრამ ირიბად.

- მე-მე მინდა მოვკვდე-ე-ე-ე-ე-ე-ე-ე-ე!!"

ძლიერი ჭრიალი გაისმა და გიგანტი ჯარისკაცის თავი დაეცა.

შენიშვნები

1. ორიგინალში გამოყენებულია სიტყვა, რომელიც გულისხმობს მცირე ბრძოლას, რომელიც წინ უსწრებს მთავარ ბრძოლას.

2. ჩაწერილია, როგორც: „დისტანციური ნათელხილვა“.

§ 8. სულიერი მაგია

— ... ეს „ჯიო გრაზე“ უფრო ძლიერი იყო, ვიდრე ის, რომელიც წინა ჯერზე ვისროლე... მხოლოდ ორნი ვიყავით... მიშას რა ჯადოსნური ძალაც არ უნდა ჰქონოდა ... — შოკში ჩააგდო საშამ და მიწაზე პირქვე მწოლიარე გიგანტ ჯარისკაცს გახედა.

— ... ვაუ ... — მიშას ხმა გაისმა დემონთა მბრძანებლის ყინულის ციხესიმაგრის შიგნიდან.

- ჰეი, ანოს, რა გააკეთე ?

— მე უკვე ვთქვი: „ჰკითხეთ თქვენს საფუძვლებს“.

- კარგი, „შენს საფუძვლებზე“ რაღაც თქვი, მაგრამ ამით რას გულისხმობდი... ა-აჰ !.. - გაოცებისგან ამოისუნთქა საშამ.

" დინო ჯექსესი ?" იკითხა მიშამ.

- ზუსტად ეგაა.

საშამ და მიშამ თავდაპირველად ერთი იყვნენ.

საშამ შელოცვა „დინო ჯექსესი“ შეასრულა და მისი სხეული ფუძით შუაზე გაიყო. ასე დაიბადა მიშამ. მეთხუთმეტე დაბადების დღეს მათ ხელახლა ერთიანობა უწერიათ. შელოცვის „დინო ჯექსესის“ ეფექტის გამო, მაგიური ძალა ათჯერ გაიზარდა.

მაგრამ საშამს და მიშას ბაზები დროში უკან დაბრუნდნენ, გაერთიანდნენ იქაურ საშას და მიშას ბაზებთან და თავიდანვე ორ განსხვავებულ დემონად იქცნენ. როგორ მოხდა ეს? რევიდისა და ინგდოს წყალობით, დინო ჯექსესმა საშასა და მიშაზე 15 წლის წინ იმუშავა.

თუმცა, ორივე მათგანი არასრულია, რადგან ისინი ახალშობილი სამირკვლებია. მაგრამ მიუხედავად ამისა, მათი ამჟამინდელი მაგიური ძალა არაფერია იმასთან შედარებით, რაც მათ ადრე ჰქონდათ.

და ისინი ამას აქამდე ვერ აცნობიერებდნენ, რადგან „ინგდო“ წარსულში საშასა და მიშას მაგიურ ძალას ზღუდავდა. წინააღმდეგ შემთხვევაში, მათი მაგიური ძალა „რევიდის“ გამოყენებამდე და მის შემდეგ განსხვავებული იქნებოდა, რაც წარსულსა და აწმყოს შორის წინააღმდეგობას შექმნიდა. წარსულის შეცვლა კი შეუძლებელი იქნებოდა.

თუმცა, „ინგდოს“ დასრულების შემდეგ, მათი მაგიური ძალის შეზღუდვა გაქრა. სწორედ ამიტომ, მიშას შეეძლო „ირისის“ შელოცვის გამოყენება გაცილებით მაღალი სიზუსტით.

- ადრე უნდა გეთქვა. შემდეგ ძალიან შორს წავსულიყავი და ყველა იქ მომეკლა .

საშა ტყეში დაეშვა და ირგვლივ მიმოიხედა.

„ გამარჯობა, თუ ცოცხალი ხართ, ნიშანი მომეცით. დაგეხმარებით“, - დაუძახა მან მათ, მაგრამ პასუხი არ გაუცია.

თუმცა, მე მაინც ვგრძნობ მაგიურ ძალას, რაც იმას ნიშნავს, რომ ისინი არ მკვდრები არიან.

- კარგი? შენი ნაქები დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრე განადგურებულია.

რიმნეტს მზერა მოვაშორე და რეისკენ შევბრუნდი.

- სამწუხაროა, რა თქმა უნდა, მაგრამ დავკარგე...

სასიამოვნოდ გაიღიმა.

— ... უფრო ზუსტად, ალბათ, ასე ფიქრობდნენ თქვენი ქვეშევრდომები.

ამ დროს რიმნეტის საშუალებით საშას ხმა გავიგე.

- საკმარისია! ახლა ყველაზე ნაკლებად წვიმა მჭირდება!..

წვიმა? მაგრამ ახლა მზიანი ამინდია და ცაზე ღრუბელიც არ არის, წვიმაზე რომ აღარაფერი ვთქვათ.

„ ფრთხილად იყავი“, - გაისმა მიშას ხმა.

- რაშია საქმე ?

- მოედანზე წვიმა არ არის. წვიმა მხოლოდ თქვენი მდებარეობის გარშემო მოდის .

საშას გამომეტყველება შეეცვალა.

წვიმა უკვე ძლიერ წვიმად იქცა, ამიტომ ირგვლივ თითქმის ვერაფერს ხედავდა. მაგრამ მაშინაც კი, თუ წვიმა მის მხედველობას დაბნელებდა, ეს მის ჯადოსნურ თვალეზზე გავლენას არ მოახდენდა, რომლებსაც ჯადოსნური ძალის დანახვა შეეძლოთ.

— ... ეს რა არის?... მიშა, ეს წვიმა რატომღაც... უცნაურია .

— ... წვიმის ყველა წვეთს ისეთივე ჯადოსნური ძალა აქვს, როგორც მისას. ვერ ვხვდები, სად არის ...

საშას მზერა მკაცრი გახდა.

- ეს რა მაგიაა?... ეს დაკარგული მაგია არ არის და აქამდე არასდროს მსმენია ამის შესახებ ...

ჰმ, სულელის მაგია, არა? იგივე, რასაც დიდი წყლის სული რიგონონი იყენებდა აპარტელში. მისა ნახევრად სულია, ნახევრად დემონი. ანუ ის რატომღაც რიგონთანაა დაკავშირებული?

სულელის მიერ გამოყენებული მაგია განსაკუთრებულია. ბოლოს და ბოლოს, მათი არსებობაც მაგიას ჰგავს. დემონები თავდაპირველად მათ ცუდად იცნობდნენ და იმის გათვალისწინებით, რომ სულელთან ყოველგვარი კონტაქტი ათასი წლის განმავლობაში შეწყდა, მათ შესახებ ლეგენდები სრულიად გამქრალი უნდა ყოფილიყო. თუმცა, მათ შესახებ ზოგიერთი წერილობითი წყარო შესაძლოა დღემდე შემორჩენილიყო, დემონების ტირან-მბრძანებლის შესახებ არსებული წყაროებისგან განსხვავებით.

ის ფაქტი, რომ არც მიშამ და არც საშამ არაფერი იციან მის შესახებ, იმაზე მიუთითებს, რომ მიშა დღემდე მალავდა იმ ფაქტს, რომ მას სულიერი მაგია აქვს.

და რადგან მიშამ ეს აქ და ახლა გაამხილა, ეს ნიშნავს, რომ მას ნებისმიერ ფასად სურს გამარჯვება. თუმცა, მიუხედავად იმისა, რომ საშა სულელის მაგიას არ იცნობს, როგორც კი ხრიკს მიხვდება, მას შეუძლია მას აჯობოს. ახლა მისას ცხოვრებაში ერთადერთი შანსი აქვს, დაამარცხოვოს საშა, რომელიც მასზე მაღლა დგას.

და როგორც ჩანს, საშამ ეს მშვენივრად გაიგო.

- კარგი. პირველი დარტყმა შენია, მაგრამ მზად იყავი წაგებისთვის, თუ ბოლომდე არ მომკლავ.

საშამ მთელ სხეულზე ანტიმაგიური და ჯადოსნური ბარიერების რამდენიმე ფენა დააფარა.

მხოლოდ „დინო ჯიქსესიდან“ მისი მაგიური ძალა მნიშვნელოვნად გაიზარდა და ახლა საშას საერთო დონე კიდევ უფრო გაიზარდა ჯადოქრების კლასის წყალობით. გულშემატკივართა კავშირისთვის, მათ შორის მისასთვის, ასეთი დაცვის გარღვევა ძალიან რთული იქნება.

— წინ-ფ-ფ!

ძლიერი წვიმისგან გულშემატკივართა კავშირის გოგონების სილუეტები გამოჩნდნენ და საშაზე თავდასხმა დაიწყეს.

სულ რვანი იყვნენ და ხელში შუბები ეჭირათ. ალბათ გადაწყვიტეს, რომ მაგია საშას ანტიმაგიას ვერ გაარღვიებდა.

ისინი ყველა მხრიდან თავს დაესხნენ და მთელი ძალით შუბებით დაჭრეს იგი.

— საბოლოოდ გამოჩნდნენ, ნახევარ წელზე ნაკლები იყო გასული.

გულშემატკივართა კავშირის გოგონების ყველა შუბი საშას ჯადოსნურმა ბარიერმა შეაჩერა და მისი დაკაწრვაც კი ვერ მოასწრო. სამამ რვავეს „განადგურების ჯადოსნური თვალებით“ შეხედა.

-ჯერჯერობით დაიძინე.

— ...აჰ-აჰ...

გოგონები შეკრთნენ და გონება დაკარგეს.

- თავი შევიკავე, რომ ერთ დღეს გაიღვიძო.

— ...მე მაინც...

ხმის გაგონებაზე საშამ თვალები ფართოდ გაახილა.

კავშირის ერთ-ერთი გოგონა მიწაზე დაცოცავდა, თუმცა გონება უნდა დაეკარგა.

— ... ბატონი ანოსის გუნდს არ შეუერთდა...

მოწინააღმდეგე, რომელიც მაგიური ძალით მასზე სრულიად ჩამორჩებოდა, მხოლოდ ნებისყოფის გამოყენებით შეძლო „განადგურების ჯადოსნური თვალების“ წინააღმდეგობის გაწევა.

საშამ ერთი წამით შენიშნა იგი და მოთმინება დაძლია.

ციდან ჩამოცვენილმა წვიმის წვეთებმა კაცის სახე მიიღეს. უეცრად, საშას თავზე მისა გამოჩნდა და თოვლივით თეთრი დემონური ხმალი მისკენ დახარა.

- აიღე, საშა!

- გულუბრყვილო!

საშამ საკუთარ თავზე ანტიმაგია და ჯადოსნური ბარიერი შექმნა და მთელი თავისი ძალა მათში ჩადო. მაგრამ თოვლივით თეთრი დემონური ხმალი მათ უგულუბელყოფით განაგრძობდა მოძრაობას.

- ჰა-ა-ა-ა!

თოვლივით თეთრმა დემონურმა ხმალმა ადვილად გაარღვია საშას ანტიმაგიური და ჯადოსნური ბარიერი და მუცელში ჩაარტყა.

ალისფერი სისხლი წამოუვიდა და საშა მიწაზე დაეცა.

— ...ჰჰა...ჰჰა...— მიზამ ღრმად ამოისუნთქა, თითქმის მთელი თავისი მაგიური ძალა შეტევაში ჩადო და მიწაზე დაეცა.

„ჰმ, გასაგებია. ეს შენი დემონის ხმალია?“ ვკითხე რეის.

რამდენადაც მოულოდნელი არ უნდა ყოფილიყო საშა, მისას არასდროს ეყოფოდა ძალა, რომ მისი დაცვა გაერღვია.

— დემონური ხმლები თავად ირჩევენ პატრონს, მაგრამ მე შემიძლია დროებით ვათხოვო ის, „ბიჭების“ მეშვეობით ჯადოსნური ძალის კავშირის გამო.

- როგორც წესი, ეს შეუძლებელია.

- შესაძლოა.

მახსოვს, მასზე ამბობდნენ, რომ მას სულებისა და ღმერთების ხმლების გამოყენებაც კი შეეძლო. და მაინც, ის ფაქტი, რომ მან დემონური ხმალი იმდენად დაიმორჩილა, რომ სხვებისთვისაც კი შეეძლო მისი სესხება, არ ჯდება ხმლის ოსტატობის არცერთ ნორმაში.

ეს რატომღაც სინს ან რაღაც ასეთს მახსენებს.

- იქნებ განკურნო? არამგონია, ჯადოქრის კლასში ყოფნით დემონური ხმლისგან მიყენებული ჭრილობის მოშუშებას შეძლებდეს.

როდესაც რეის სიტყვები გავიგე, გულიანად გამეცინა.

— მგონი, უკვე გითხარი, რომ ჩემს ქვეშევრდომებს არ უნდა დაუფასებდე.

ჩანჩქერზე დამარცხებული საშას გამოსახულება იყო გამოსახული. თუმცა, მომდევნო წამს მისი სხეული ოქროსფერმა ცეცხლმა მოიცვა.

მიშა შოკირებული შებრუნდა და რეფლექსურად უკან გადახტა.

- იცი, როგორ გააკვირვო. არ მეგონა, ასეთი დემონური მახვილის გამოყენება თუ შეეძლო.

საშა ისე წამოდგა, თითქოს გაფრინდა. სწორედ იმ მომენტში, ოქროსფერი ალი, რომელიც მის სხეულს ფარავდა, თანდათან მატერიალური ფორმის მიღებას იწყებდა და „უკვდავი ჩიტის კუბოდ“ გადაიქცა.

ეს სამოსი მის მფლობელს უკვდავების ძალას ანიჭებს და მის ჭრილობებს არაერთხელ მოშუშავს მანამ, სანამ ჯადოსნური ძალა არ ამოეწურება.

— ...შემდეგ ჯერზე მთელ ამ მოსასხამს დავჭრი...

მიშამ თოვლივით თეთრი დემონური ხმალი ხელში ჩაიგდო. საშას ახლაც კი არ შეეძლო ამ ხმლისთვის თვალის დახუჭვა.

„დაგეხმარები“, - გაისმა მიშას ხმა. „ამ ხმლიდან რეის ძალას ვგრძნობ. მარტო ორის წინააღმდეგ ბრძოლა საკუთარ თავს არახელსაყრელ მდგომარეობაში აყენებს“.

— ... ძალიან მადლობელი ვიქნები, მაგრამ მეშინია, რომ შენს აქ მოსვლამდე დავასრულებთ.

და მართლაც. თუ ციხესიმაგრეიდან „გიო გრეიზეს“ გაისროლებთ, ის თავად საშას მოხვდება. მაგრამ მისა არ დაელოდება მიშას დახმარებას.

საშასაც ალბათ ასე ეგონა, მაგრამ უცებ მის წინ ჯადოსნური წრე გაჩნდა და იქიდან პლატინისფერი თმიანი გოგონა გამოვიდა. ეს მიშა იყო.

- მიშა?! ახლახან „გატომი“ გამოიყენე? - იკითხა საშამ, გაოცება არ დამალა.

- მე ის ბევრჯერ მინახავს. გადავწყვიტე, რომ ამის გაკეთება შემეძლო.

ჰმ, მე ეს მას ბევრჯერ ვაჩვენე, მაგრამ მხოლოდ ეს არ კმარა მის სრულყოფილად ათვისებისთვის. მიუხედავად იმისა, რომ ეს „დინო ჯიქსესის“ ეფექტია, რა კარგი ჯადოსნური თვალები აქვს.

— ...კარგი, მოგვიანებით მომიყევი მეტი, როცა მას დავამარცხებთ.

- კი.

მიშა და საშა მხარდამხარ იდგნენ და მისას გამჭოლი მზერით შეჰყურებდნენ.

— ...მიშა, საშა, ორივე უბრალოდ წარმოუდგენლები ხართ... მაგრამ არც ერთის დაკარგვა არ შემიძლია...

მისამ მთელი თავისი მაგიური ძალა დემონის ხმალში ჩადო. რეის დახმარებითაც კი, ეს დემონის ხმალი მისასთვის ძალიან რთული იყო და გაჭიანურებულ ბრძოლაში გამარჯვებას ვერ შეძლებდა.

— ...კარგი, მოიცა!

მიშა მიწიდან წამოხტა და დემონურ ხმალს ხელი ჩაავლო.

- საშა.

- ვიცი.

საშამ ჯადოსნური წრეების ჯგუფი განალაგა და მისასკენ „გრიადომი“ ესროლა. „უკვდავი ჩიტის სამოსის“ ჯადოსნური ეფექტის გამო, მისმა ცეცხლმა ოქროსფერი ელფერი მიიღო.

- ჰა-ა!

მისამ თოვლივით თეთრი დემონური ხმლით გაჭრა გრიადი. ოქროსფერი ალი მყისიერად აორთქლდა.

— მე ვიცოდი.

— დემონური ხმალი, რომელიც ჯადოსნურ ფორმულებს ჭრის.

მაგიის ბირთვი მაგიაა, რაც მაგიას მაგიად აქცევს. მარტივად რომ ვთქვათ, ეს შელოცვის მონახაზია. ეს დემონური ხმალი გადის მაგიაში, ჭრის მის ფორმულას და ამით აუქმებს შელოცვას.

— ...ვიცოდი, რომ გამოიცნობდი, მაგრამ მაგია და ანტიმაგია უძლურია ამ დემონური მახვილის წინააღმდეგ... და გარდა ამისა...

მისას სხეული უეცრად წვიმის წვეთებად დაიშალა და მთლიანად გაქრა. სწორედ სულიერი მაგია აქცევს მფრქვეველს წვიმად.

- მიშა.

- კი.

მიშა და საშა ერთმანეთისკენ ზურგშეკცევით იდგნენ, ხელჩაკიდებულები. არ იცოდნენ, საიდან შეიძლებოდა მისა მოსულიყო. მისი დემონური მახვილის წინააღმდეგ კი როგორც თავდაცვითი, ასევე შეტევითი მაგია პრაქტიკულად უსარგებლო იქნებოდა.

მაგრამ ამის მიუხედავად...

- ჰე-ჰე, - გაიღიმა საშამ.

- რა მოხდა?

— უბრალოდ არ მეგონა, რომ ეს დღე ოდესმე დადგებოდა.

ისინი უბრალოდ აკადემიაში არიან; ისინი უბრალოდ მონაწილეობენ გუნდებს შორის გამოცდების კონკურსში.

როგორც ჩანს, ამაში უცნაური არაფერია? დები ერთიანდებიან საერთო მტრის წინააღმდეგ.

მაგრამ მათთვის ეს ფასდაუდებელი სასწაული იყო. სასწაული, რომელზეც ოცნებობდნენ.

- მოდით, ნეკრონების ოჯახის საიდუმლო ხელოვნება ვაჩვენოთ.

- კი.

მიშამ ოდნავ გაიღიმა. მათი ერთად ხედვის არეალი სრულ 360 გრადუსს მოიცავდა.

- აიღე!

წვიმის წვეთები უეცრად მისად გადაიქცნენ და ის მოულოდნელად მათ წინ გამოჩნდა.

კიდევ სამი ნაბიჯი და ის შეძლებდა მათ ხმლით დარტყმას. საშამ ჯადოსნური წრე შექმნა და ცდილობდა უკან დაეხია.

„აქ არა“, თქვა მიშამ.

ძლიერი წვიმის გამო ვერ ხედავდნენ, მაგრამ მისას ხელში დემონის ხმალი არ ეჭირა. ის უბრალოდ თავს იჩენდა, თითქოს ხელში ეჭირა.

საშამ მკვეთრად ასწია თავი. წვიმის წვეთები თოვლივით თეთრ დემონურ მახვილად გადაიქცა და საშინელი სისწრაფით ჩამოფრინდა.

ამ გზით ისინი ვერ შეძლებდნენ მის თავიდან აცილებას დროულად. ალბათ, ასე ფიქრობდა მიშა. მაგრამ სანამ ხმალი მათ მოხვდებოდა, ისინი გაუჩინარდნენ. დემონურმა ხმალმა ჰაერი გაჭრა და მიწას ჩაარჭო.

- ცუდი მცდელობა არ იყო.

მიშას „გატომით“ დემონური ხმლის თავიდან აცილების შემდეგ, ისინი ხელჩაკიდებულები თავისუფალი ხელებით მისასკენ იშვერდნენ. მათში ჯადოსნური წრეები გაჩნდა.

- „გრესდე“.

- "ჩრდილი ¹".

და შემდეგ მათ ერთდროულად თქვეს:

- "J მე ^{-2 კლასი}".

ნეკრონის კლანის საიდუმლო ხელოვნება. „გრესდეს“ და „შეიდის“ ასიმილაცია შელოცვების შერწყმის მაგიის გამოყენებით. ოქროსფერი ალი და ვერცხლისფერი ყინული ყინულის ალის მაგიურ ტალღას ქმნიდა, რომელიც მისას ეხეთქებოდა.

მისამ მოულოდნელად მიწიდან თოვლივით თეთრი დემონური ხმალი ამოიღო და კონტრშეტევით „ჯე გრადი“ ჩაჭრა.

- ჰა-ა-ა!

დემონის ხმალი ჯადოსნურ ტალღას შეეჯახა. მიუხედავად იმისა, რომ „ჯე გრადის“ ძალა შემცირდა, მისი სრულად გაბათილება შეუძლებელი იყო. შერწყმის მაგიის შედეგად ჩამოყალიბებული მაგიური ფორმულა რთულია და ასევე შედგება რამდენიმე ფენისგან. და მაშინაც კი, თუ ფორმულის ზედაპირული ფენა გაბათილდება, ის მხოლოდ

ორივე შელოცვას დააბრუნებს შერწყმამდე არსებულ მდგომარეობაში. ხოლო ყველა ფორმულის ამოსაჭრელად მისას უბრალოდ აკლდა უნარი.

-კია-ა-ა-ა-ა-ა-ა!!

ყინულმა და ცეცხლმა მიშა შემოახვია და უკან გადააგდო. მიწაზე დაგორების და რამდენჯერმე შემობრუნების შემდეგ, ის აღარ წამოდგარა, ალბათ იმიტომ, რომ გონება დაკარგა.

სულის მაგიის ეფექტი დასრულდა და წვიმა შეწყდა.

ღრუბლებში სინათლე დაიწყო გამოჩენა.

„მიუხედავად იმისა, რომ მარტო ვვარჯიშობდი, პირველად კარგად ვიმუშავეთ ერთად“, - თქვა საშამ.

მიშამ გაიღიმა.

- მეც შენნაირი ვარ, საშა.

საშამ კმაყოფილმა გაუღიმა მას.

მსოფლიოში არავინ იყო ერთმანეთთან ისე თავსებადი, როგორც ისინი. მათთვის შერწყმის მაგიის გამოყენება, რომელიც ჯადოსნური ძალის ტალღის სიგრძეების რთული კომბინაციაა, სუნთქვაზე უფრო რთული არ იყო. ბოლოს და ბოლოს, ისინი თავდაპირველად ერთი იყვნენ.

- და მეც შენნაირი ვარ, მიშა.

ამის თქმის შემდეგ საშამ ხელი ასწია.

და მიშამ ტკბილად ჩაჰკრა ხელი.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია როგორც: „დემონური ყინული“.

2. ჩაწერილია, როგორც: „დემონური ცეცხლისა და ყინულის ციკლის ტალღა“

§ 9. მითიური ხმლით ბრძოლა

შოუ დასრულდა. ვერც მისას და ვერც გულშემატკივართა კავშირის გოგონებს აღარ შეეძლოთ ბრძოლის გაგრძელება.

„...I კლასის“? მაინტერესებს, შემიძლია თუ არა მისი გაჭრა?“ თქვა რეიმ, როცა მისკენ შევბრუნდი.

„მჯობინე და მოგცემ შანსს, სცადო“, - ვუთხარი მის პროვოცირებაში.

რაზეც რეიმ მხოლოდ მშვიდად გაიღიმა.

- იქნებ მისას ასეხე ხმალი დააბრუნო?

- ამას გარკვეული დრო დასჭირდება. ინიციოს გარდა კიდევ ერთი ხმალი მაქვს.

რეიმ ქამარზე ჩამოკიდებული ხმალი მაჩვენა. როდესაც შევხედე, მასში არანაირი ჯადოსნური ძალა არ ვიგრძენი. ეს ჩვეულებრივი რკინის ხმალი იყო.

- ამ საწყალი ხმლით აპირებ ჩემთან ბრძოლას? არ მაწყენინებს ლოდინი, სანამ წახვალ და ინიციოს უკან დაიბრუნებ.

- რა თქმა უნდა, სასიამოვნოა ამის მოსმენა, მაგრამ მართლა ასეა?

- რაზე ლაპარაკობ?

რეიმ ხმალი ქარქაშიდან ამოიღო.

- სახეზე წერია, რომ ძალიან გინდა რაც შეიძლება მალე ჩემთან ჩხუბი.

ჰმ, კარგი, კარგი. ვნებდები, ვნებდები. მან ზუსტად შეაფასა.

- ყოველ შემთხვევაში, წინააღმდეგი არ ვიქნებოდი.

და ეს უბრალოდ ცარიელი თავხედობა არ იყო და არც ისეთი შთაბეჭდილება იქმნებოდა, თითქოს რაიმე ფარული მოტივი ჰქონოდა. ვერც კი გადმოვცემ, რა სასაცილო იყო ეს.

- მაშინ სანაცვლოდ საჩუქარს მოგცემ და მხოლოდ ხმლით შეგებრძოლები.

მიწიდან შესაფერისი ჩამოვარდნილი ხის ტოტი ავიღე.

- რა თქმა უნდა, ძლიერი ხარ, ვოლდიგოდ, მაგრამ მგონია, რომ ჩვეულებრივი ხმალი უნდა აიღო.

- და თუ არა, ტოტთან ერთად შუაზე გამჭრი?

რეიმ არც უარყო და არც დაეთანხმა, უბრალოდ გაიღიმა.

- კარგი, სცადე!

ერთი ნაბიჯით შევამცირე ჩემსა და რეის შორის მანძილი. იმ მომენტში მისი ხელი დაბინდულიყო და რკინის ხმალი ჩემსკენ გამოზრწყინდა.

— ...ჰე!..

- სუსტი!

მთელი ძალით ჩამოვაგდე ტოტი. ტოტი რეის ხმალს შეეჯახა და ერთი დარტყმით ააფეთქა. ძლიერი ხმა გაისმა და რეი ფაქტიურად მიწაზე ხმაურით გადაგორდა.

„რა ხდება? გეგონა, ტოტის მოჭრა ადვილი იქნებოდა?“ - დავუმახე წაქცეულ რეის.

ჩემი ჯადოსნური ძალით გამაგრებული ხის ჯოხი რკინაზე ბევრჯერ ძლიერია.

— ...უჰ... ნაკლებს არაფერს ველოდი.

ამის თქმის შემდეგ, რეი წამოდგა, თითქოს არაფერი მომხდარიყოს.

— პირველად მოხდა, რომ მოწინააღმდეგემ ჩემსაზე უარესი იარაღით დამამარცხა.

- ვხედავ, რომ ეს მხოლოდ გახარებს.

- ასე ფიქრობ? სინამდვილეში, სიკვდილის შიში მაქვს.

- იტყუები. მთელ სახეზე ღიმილი გაქვს.

რეიმ გაიღიმა და ამჯერად ჩემთან ერთად შეამცირა მანძილი. მის სიარულის მანერაში, რომელიც სრულყოფილებამდე იყო დახვეწილი, არც ერთი მოსამზადებელი მოძრაობა არ შეინიშნებოდა, რომ აღარაფერი ვთქვათ მის სიჩქარეზე. რეი ჩემს წინ ისე მოულოდნელად გამოჩნდა, თითქოს ამისთვის მაგია გამოიყენა.

- ჰეჰ!!

გარედან ეს ციმციმს ჰგავდა. სინათლის სხივს ჰგავდა.

- ჰმ, იდეალური დარტყმა.

რეის დარტყმა, რომელშიც მან მთელი თავისი ოსტატობა ჩადო, ჩემსას შეეხვდა, ჩემი კუნთების მთელ ძალას ჩავდე. ტოტი და ხმალი ერთმანეთს შეეჯახა და რეი ისევ უკან გადააგდეს.

„ეს ყველაფერია, რაც შეგიძლია გააკეთო?“ ვუთხარი წაქცეულ რეის.

მაგრამ ის ისევ ადვილად წამოდგა.

- მართლა მომეჩვენა. მგონი უკვე ჩემს ზღვრებს გადავცდი.

მის ხმაში გაღიზიანება არ იგრძნობოდა. უბრალოდ პროცესის გულწრფელი სიამოვნება. რატომღაც, მეგონა, რომ რეის გრძნობები მესმოდა.

- კიდევ ერთხელ გავიმეოროთ?

რეი მშვიდად იდგა მზადყოფნაში, ხელში ხმლით. მისი პოზა იმდენად ბუნებრივი იყო, თითქოს რეის ხელები და ფეხები ხმალს შერწყმული ჰქონდა.

- შეუტეე რამდენიც გინდა.

რეიმ სუნთქვა შეეკრა და ჩაისუნთქა.

როგორც კი ფეხებში ძალის მოკრებაზე ვფიქრობდი, არა მხოლოდ მისი ხმალი, არამედ მთელი სხეული ელვარებად იქცა. ჩემსკენ ისეთი სიჩქარით გაიქცა, რომელიც ჩემი ჯადოსნური თვალისთვის ძლივს შესამჩნევი იყო, რეიმ ხმალი ააჩქარა.

- ჰმ, ბევრად უფრო სწრაფი გახდი.

უფრო სერიოზული გავხდი და, მთელი ძალით ტოტი რომ ვისროდი, რეის ხმალი მოვიშორე. ტოტი და ხმალი ერთმანეთს შეეჯახნენ და მათი ძალა თანაბარი გახდა.

ადრე ჩემი შეტევები რეის ერთი ცდით უკან აბრუნებდა, მაგრამ ახლა მან დარტყმის შეჩერება შეძლო.

- იდეალურია.

ისევ გავაორმაგე ძალისხმევა და რეი და მისი ხმალი უკან გადავაგდე. მაგრამ ამჯერად ის მიწაზე დაეცა და ხელებით ფრთხილად დაიჭირა თავი.

- შესანიშნავია. ვფიქრობ, ამჯერად საკმაოდ კარგად გაართვი თავი.

თითოეული დარტყმით ტოტის რხევას უფრო და უფრო მეტ ძალას ვდებ.

მეორე დარტყმა პირველზე ძლიერი იყო, ხოლო ახლანდელი - მეორეზე ძლიერი. და მაინც, რეი თანდათან ეგუება ჩემს დარტყმებს. მე კი თავს არ ვიკავებ. უბრალოდ არ შემიძლია ამის საშუალება, ვებრძვი ხმალს, რომელსაც საერთოდ არ აქვს მაგიური ძალა.

როგორც ჩანს, ის არ იტყუებოდა, როდესაც ახსენა, რომ გარკვეული დროის წინ თავის ზღვარს გადააჭარბა. მარტივად რომ ვთქვათ, ამ მოკლე პერიოდში რეი ყოველ ჯერზე, როცა მისი დარტყმა ჩემსას ეხებოდა, საშინელი სისწრაფით ძლიერდებოდა.

— ...მაგრამ მგონია, რომ ნელ-ნელა ვიხსენებ.

- რა?

- როგორ უნდა მოეპყრო ხმაღს, აი რა!

რეი ისევ ჩემსკენ გამოიქცა. მაგრამ არა ისეთი სიჩქარით, როგორც წინა ჯერზე. მე ის ნათლად დავინახე, მაგრამ უცნაური მკვლელობის განზრახვა ვიგრძენი.

- ჰეჰ!

- ნელა! - ნელა!

ტოტით ვჩხვლეტდი, ვცდილობდი რეის ნელი ხმლის აფეთქებას. ხმამაღალი დარტყმა გაისმა და მისმა ხმაღმა ჩემი ძალა აიღო, შემდეგ კი უკან მოიგერია. თავისი ოსტატობით რეიმ წინააღმდეგობა გაუწია ჩემი დარტყმის ძალის ნაკადს, რომელიც სამიზნეზე მოხვედრის შემთხვევაში მთელ ციხეს ჯოჯოხეთად აქცევდა და მიმართულებას სხვაგან გადაიტანდა.

ჰმ, საინტერესოა, რომ ასე სწრაფად იპოვა რამე საპასუხოდ.

-შენ სულ სხვა ხარ!

როგორც მოსალოდნელი იყო, მან მთელი იმპულსის დაბლოკვა ვერ შეძლო და მე მეორე დარტყმა მივაყენე რეის, რომელიც წონასწორობას კარგავდა.

- მომეცი საშუალება, დაგაჯილდოვო!

— ...ჰა!..

დარტყმის ხმა გაისმა და რეი ჩემმა შეტევამ კვლავ წააქცია.

მაგრამ ამჯერად მან პოზიციაც კი არ დაკარგა.

- შემდეგი დარტყმით შევძლებ შენი ტოტის მოჭრას?

სასიამოვნოდ გაიღიმა.

- საინტერესოა. მაშინ ამ ხმაღს გავტეხ.

ხმლების ბრძოლას იდეალურად შეესაბამებოდა ღრიალი, როდესაც ჩემი ტოტი რეის რკინის ხმაღს შეხვდა. მისი ძალა თანდათან იზრდებოდა და მისი საშინელი ტემპი ყოველ ჯერზე, როცა ჩემთან ხმლებს კვეთდა, მას საკუთარი შესაძლებლობების მიღმა აყენებდა.

მისი ხმლის ოსტატობა საშინელი იყო, მისი ბუნებრივი ნიჭი კი იმდენად საშინელი. შემეძლო მყისიერად დამესრულებინა ეს ისეთი ძალით, რომ მისი სიმაღლე უბრალოდ ვერ გაუძლებდა, მაგრამ მიწოდდა მენახა, რამდენად გაძლიერდებოდა.

- სწრაფად მიაღწიე ჩემს დონეს. და ნუ გაბედავ ამ პროცესში დანებებას.

- ჯობია ჩემზე ასეთი იმედები არ დაამყარო.

10 დარტყმა, 20 დარტყმა. ჩვენი ხმლებით ბრძოლა თანდათან მითიური ეპოქის დონეს მიუახლოვდა.

ტოტისა და პირის დარტყმამ მთელი ტერიტორია შეძრა და იმპულსის პრევენციამ მრავალი ხე წააქცია.

ტაიფუნის თვალივით ვიყავით - ჩვენს გარშემო ყველაფერი ქარიშხლის პირების ზეწოლით იყო გაფანტული და თავდაყირა აყენებული.

- კია-ა-ა-ა-ა-ა-ა !!

- ეს რა არის? ეს რა არის? სტიქიური უბედურება ?!

- ჰეი, ანოს, რას აკეთებ იქ?! მთა წაშალეს დედამიწის პირისპირ !!

- და მდინარე დაშრა .

— მიწისძვრა არ წყვეტს-ა-ა-ა-ა-ა-ა !..

ლიქსში მტანჯველი კივილის გაგონებაზე მაშინვე ვუპასუხე:

- რას ამბობ, უბრალოდ ჩვენი ხმლებით დუელი ცოტა უფრო ინტენსიური გავხადეთ.

- ბოდიში, შეგიძლია ცოტა ხანს კიდევ დაელოდო?

და რეიმ ისევ ჩემთან ერთად პირები გადაიჯვარედინა. ორივე იარაღის დარტყმითმა ტალღამ მთელი მცენარეულობა გაჩეხა და მთელი ტერიტორია მთლიანად გაანადგურა.

მაგრამ დემონური ხის ტყის ნიადაგი ჯადოსნური ძალითაა გაჯერებული. რამდენიც არ უნდა ვიჩხუბოთ აქ, ყველაფერი ერთ ღამეში ნორმალურად დაბრუნდება. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, აქ ჩვენი ძალა მაქსიმალურად შეგვიძლია გამოვიყენოთ.

- ისეთი სახე გაქვს, თითქოს ერთობი, ვოლდიგოდ.

- სახალისოა. დიდი ხანია, რაც ასეთი ძალით დარტყმის შესაძლებლობა არ მქონია, რამდენიც მინდა. ხანდახან ასეთი გახურება მაინც საჭიროა, თორემ იმედგაცრუება უნებლიედ გროვდება.

და ისევ შეეჯახა ტოტი ხმალს. იარაღების შეჯახების შედეგად გამოწვეული წნევა მორევად იქცა და ტორნადოდ გადაიქცა, რომელმაც ცაზე ყველა ღრუბელი გაფანტა.

- შენც, ვხედავ, ვერ გყოფნის.

- იმიტომ, რომ პირველად ვჩხუბობ ვინმესთან ამდენი ხნის განმავლობაში.

ასეთი თანდაყოლილი ნიჭით, თქვენ მყისიერად დაეწევიტ და ჩამორჩებით უფრო ძლიერ მოწინააღმდეგესაც კი, მასთან მხოლოდ რამდენჯერმე დარტყმის გაცვლის შემდეგ.

- როგორც ჩანს, ხმლები გიყვარს.

- მაგრამ ეს ჩემი ერთადერთი ძლიერი მხარეა.

ალბათ, სწორედ მისი ნიჭის გამო არ შეხვედრია რეი ღირსეულ მოწინააღმდეგეს. არაფერია უფრო მოსაწყენი, ვიდრე ის, როდესაც ყველა, ვისაც შეხვდები, უბრალოდ შენი ღირსი არ არის.

-შენი გრძნობები ძალიან კარგად ვიცი.

- და რატომღაც მეჩვენება, რომ მესმის შენი გრძნობები.

ჰმ, ეს რა შეგრძნებაა? სადღაც მკერდში ისეთი სიცხე მაქვს, მიუხედავად იმისა, რომ მთელი ძალით ვუჭერ მხარს პირებს.

პირველად ვგრძნობ თავს ასე. ნუთუ იმიტომ, რომ ისეთ ეპოქაში ვცხოვრობთ, სადაც სხვისი სიცოცხლის წართმევის საჭიროება არ არის?

- მაგრამ დროა, საქმე დავასრულოთ.

თავისი ბრწყინვალე ოსტატობით მან მთლიანად მოიგერია ჩემი ტოტი და ამავედროულად ხმლის წვერი ყელისკენ მიმართა.

- ჰეჰ!!

მან მთელი თავისი სხეულის ძალა გამოიყენა ისეთი გამჭოლი დარტყმის მისაყენებლად, როგორიც აქამდე არასდროს უჩვენებია. როგორც კი დარტყმის შეჩერება ვცადე, მისი დარტყმის ტრაექტორია შეიცვალა და ტოტის ნახევარი გახვრიტა.

თუ ის ხმაღს თავისკენ მიაქანებს ან თავისკენ მიიზიდავს, აუცილებლად ტოტს მოჭრის.

- ...ახლავე!...

ხმლის ტრაექტორია კიდევ უფრო შეიცვალა და რეიმ ტოტის ნაჭერი მოჭრა. დროის სწორად შერჩევის შემდეგ, გატეხილი ტოტი ხმლის სასავეს მივადე.

გატეხილი ხმლის წვერი გაფრინდა და იმავე დროს ტოტის ნახევარი მიწაზე დაეცა. ნახევრად დამოკლებული ტოტი გაყინულ რეის თავში ჩავარტყი.

- ჰმ, ყველაფერი ისეა, როგორც თქვი. არ მეგონა, რომ ჩემი იარაღის დაჭრას რეალურად შემლებდი.

— ...მაგრამ წავაგე. შენ არა მხოლოდ ჩემი ხმალი ტოტით გამიტეხე, არამედ შემელი ჩემი დანით დაჭრაც.

რეიმ ხმალი მიწაზე დააგდო და ხელები ასწია, თითქოს დანებების შესახებ განაცხადა.

— ერთი უცნაური რამის თქმა შემიძლია?

- განაგრძე.

- ყოველ ჯერზე, როცა ერთმანეთს ვუპირისპირდებოდით, მეუფლებოდა განცდა... არც კი ვიცი რატომ. ნამდვილად პირველად ვხვდებით ერთმანეთს, მაგრამ მაქვს განცდა, რომ ეს ჩვენი პირველი შეხვედრა არ არის.

- ანუ, შესაძლოა, 2000 წლის წინ შეხვედროდით ერთმანეთს. მე ვიცნობდი ერთ ბიჭს, რომელიც ძალიან გგავდა შენ.

რეის მზერა ცნობისმოყვარე გახდა.

- რეი, დამიჯერებ, თუ გეტყვი, რომ დემონი ლორდი ტირანი ვარ?

- არ ვიცი, მაგრამ არ გამიკვირდება, თუ ასეა. შენი ძალით.

ბოლომდე დარწმუნებული არ ვარ, როგორი იყო რეინკარნირებული ადამიანის წარსული ცხოვრება.

მაგრამ მგონია, რომ რეის კარგად ვიცნობდი.

- სხვათა შორის, რადგან წავაგე, შენს გუნდში მიმიღებ, ვოლდიგოდ?

თუმცა, მე განგებ დავიბადე. არ არის საჭირო წარსულის ტყვეობაში ვიყო.

- უბრალოდ ანოს.

- მამ?

„არაკომფორტულად ვგრძნობ თავს იმის გაფიქრებაზე, რომ ადამიანი, რომელსაც შეუძლია თანაბარ პირობებში ხმლებით მეზრძოლოს, გვარით მეძახის.“

მარჯვენა ხელი გავუწოდე მისთვის ჩამოსართმევად, ისევე როგორც რეიმ გააკეთა ჩვენი პირველი შეხვედრის დროს.

„მაშინ, მე,“ რეიმ ხელი მაგრად მომკიდა, „შემდეგ ჯერზე დაგგამარცხებ, ანოს.“

„შემდეგ ჯერზე ჩემი ხმლის გატეხვის უფლებასაც კი არ მოგცემ“, - ვთქვი მე.

რეიმ კმაყოფილმა გაიღიმა ამის გაგონებაზე. მეც მნიშვნელოვანი ღიმილით ვუპასუხე.

რაც არ უნდა სუფთად გვეგრძნო თავი, დემონური ხეების ტყე მტკივნეულად სევდიანად გამოიყურებოდა. თითქოს გიგანტურმა ტორნადომ გაიარა მასში.

§ 10. დემონთა მბრძანებლის სიშიშველე

გაკვეთილის დასრულების ნიშნად ზარი დაირეკა და გამეღვიძა.

- დღევანდელი გაკვეთილები დასრულდა, ხვალ შევხვდებით. და მკაცრად გთხოვთ, არ გამოტოვოთ გაკვეთილები.

ემილია კლასი დატოვა და ყველა მოსწავლე სახლში წასასვლელად მოემზადა.

რეი, რომელიც ჩემს წინ იჯდა, სკამის კიდეს მიეყრდნო და სახე ჩემსკენ მოაბრუნა.

— რატომ არ წახვალ რამეს საჭმელად?

- ვხედავ, რომ ყოველთვის მშიერი ხარ.

- ჩემს სხეულს ალბათ ცუდი ეფექტურობა აქვს.

სკამი უკან გადავწიე და წამოვდექი.

- მოხვალ ჩემს სახლში? გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრში გამარჯვებას აღვნიშნავთ. დედაჩემი კი შესანიშნავად ამზადებს.

- კარგი. მაშინ ზეიმის დროს ვივახშმებ.

რეიმ თავი გააქნია და სკამიდან წამოდგა.

საშა, რომელიც ჩემს გვერდით იდგა, ცოტა გაკვირვებული ჩანდა.

- მისმინე, როგორ შეგიძლია ასეთი მეგობრული იყო? სწორედ დღეს დილით ისე იბრძოლე, რომ დემონური ხეების მთელი ტყე გაანადგურე. და საერთოდ, დამარცხებულის გამარჯვების ზეიმზე დაპატიჟება ხომ არ არის დამამცირებელი?

მე და რეიმ ერთმანეთს მზერა გავცვალეთ.

- რაზე ლაპარაკობ?

- არ გაღიზიანებ, რომ ნაწილებად დაგამტვრიეს?

- რა სისულელეა. არ ვბრაზდები, რადგან შემდეგ ჯერზე მე გავიმარჯვებ.

რეიმ გაიღიმა და დაადასტურა. რა სასაცილო ბიჭი იყო.

- მართლა გეგონა, რომ ის ერთი შემთხვევა საკმარისი იყო ჩემი ძალის დასადგენად?

- არასდროს წავაგე ორჯერ ერთი და იგივე მოწინააღმდეგესთან.

- არასდროს დავკარგულვარ.

ამპარტავნულად შევხედე და რეიმ, პასუხის ნაცვლად, სასიამოვნოდ გაიღიმა.

- ...ანუ შეჯიბრში ჩაერთეთ, მერე რა? რატომ უნდა აღვნიშნოთ ეს ერთად? ვერ ვხვდები. -
წუწუნებდა საშა, მთელი სულით უცნაურად თვლიდა ამას.

- არ გესმის?

— იქნებ გოგონებს უჭირთ ამის გაგება?

- აჰ, ასეა საქმე.

გავუდიმეთ, თითქოს რაღაცაში დავრწმუნდით.

მეჩვენება, რომ ორივეს გვესმის, როგორ ფიქრობს და გრძნობს მეორე მხარე სიტყვების
გარეშეც კი. ბევრი რამით ეს მითიურ ეპოქაში ბატონსა და მსახურს შორის
ურთიერთობას მახსენებს, მაგრამ იმ დროისგან განსხვავებით, ახლა ჩვენ თანასწორები
ვართ და ეს ფაქტი დიდ სიამოვნებას მანიჭებს. ამას მამაკაცურ მეგობრობას უწოდებენ?
მართლაც ძალიან კარგი რამაა.

„შურს?“ ჰკითხა მიშამ საშას.

- არაფერი მსგავსი! ასე პირდაპირ ამბობ, მიშა.

- არ უნდა?

-ნუ ღელავ, შეგიძლია თქვა ის, რაც თავში მოგდის.

- ჰეი! გაჩუმდი, როცა შენ არ გეკითხებიან! მე მკითხეს, გესმის? კითხვა მე დამისვეს!

ჰმ, რატომ არის ასე გაბრაზებული?

- როცა რამის თქმა მინდა, იმას ვამბობ, რისი თქმაც მინდა.

„მმმ“, უკმაყოფილოდ ჩაილაპარაკა საშამ და გაბრაზებულმა შემომხედა.

ადვილად გამოვედი იქიდან.

- კარგი, წავიდეთ? აქ ერთი ბიჭი გვყავს, რომლის სახეზეც ჩანს, რომ ძალიან მშია.

- კარგი, მზად ვარ კიდევ ათი წამი გავუძლო.

- სხვა გზა არ არის?

მე და რეი ორივეს სიცილი აგვიტყდა.

— ...რაზე იცინიან?

— ...ისინი ერთმანეთს ეწყობიან... — საშა და მიშა რაღაცას ამბობდნენ.

- გადაგვყავს.

ხელი გავუწოდე, საშამ აიღო და მიშამაც საშას ხელი აიღო.

მეორე ხელი რეისკენ გავუწოდე.

— ...ოჰ, შეგიძლია ცოტა ხანს მოიცადო? — თქვა რეიმ, თითქოს რაღაც გაახსენდა და კლასიდან გამოსული სტუდენტისკენ შებრუნდა. — მიშა.

ის შემობრუნდა და რამდენიმე ნაბიჯი ჩვენსკენ გადადგა.

— რამე პრობლემაა?

- გამარჯვებას ანოსის სახლში უნდა აღვნიშნოთ. ჩვენთან ერთად წამოხვალ?

- ჰმ... მმ, რა თქმა უნდა, მიხარია, რომ მეპატიჟები, მაგრამ ხომ არ ჯობდა, მხოლოდ გუნდის წევრები წასულიყვნენ?

რეი შემობრუნდა და მნიშვნელოვანი მზერით შემომხედა.

რა კეთილი ბიჭია. თუ მისა დააინტერესებს? კარგი, არა უშავს.

- რაზე ლაპარაკობ? უკვე ჩემი ქვეშევრდომი ხარ.

- ჰა?... მაგრამ მიშასთან და საშასთან წავაგე. და ეს რეის ძალაუფლების გამოყენება იყო.

„არ აქვს მნიშვნელობა, მოიგე თუ წააგე. შენ გაქვს პოტენციალი. დემონებს არ შეუძლიათ სულების მაგიის გამოყენება და შენ გამოიყენე შელოცვა, რომელშიც დიდი წყლის სული რინიონი იყო სპეციალიზებული.“

— ...რიგნონი?..

— ამის შესახებ არ იცი?

მიშამ თავი დაუქნია.

მახსოვს, თქვა, რომ დედა გარდაეცვალა. გასაკვირი არ არის, რომ არაფერი იცის.

- ასე ერქვა სულს, რომელიც მითიურ ეპოქაში დიდი სულების ტყეს იცავდა. შესაძლოა, თქვენ როგორღაც მასთან ხართ დაკავშირებული. ბოლოს და ბოლოს, სულის მაგია ღრმად არის დაკავშირებული მის საკუთარ არსებასთან.

მიშამ ჩემი სიტყვები უდიდესი სერიოზულობით მოისმინა. ალბათ, ძალიან დაინტერესებული იყო გარდაცვლილი დედის მდგომარეობით.

„ძალიან მაინტერესებს თქვენი სულიერი ნახევრის ნამდვილი ძალა.“

მართალია, მითიურ ეპოქაში არ არსებობდნენ ნახევრად სულები და ნახევრად დემონები. ამიტომ ჯერ არ ვიცი, შეძლებს თუ არა მისა სრულად გამოიყენოს თავისი სულიერი ნახევრად ძალა.

— ...დიდი მადლობა... მინდოდა ნებისმიერ ფასად თქვენი ქვეშევრდომი გავმხდარიყავი, მაგრამ, ჰმ...

- რა მოხდა?

— ...და რაც შეეხება მისტერ ანოსის გულშემატკივრების კავშირის სხვა გოგოებს?..

„ჯერჯერობით მხოლოდ შენს გამო გაგაცილებ“, - მაშინვე ვუპასუხე. „როგორც კი ისინი ჩემს გუნდს შემოუერთდებიან, საქმე საკმაოდ აურზაურში წავა“.

- აჰა-ჰა... ჰოდა, ამაში მართალი ხარ...

მიშა ბედნიერი არ ჩანდა.

- რა გჭირს? გული გტკივა, რომ ერთ-ერთი თქვენგანი ჩემი ქვეშევრდომი გახდა?

— საქმე იმაში არ არის, რომ გული მტკივა... პირიქით, მეშინია რეაქციის და იმის, რომ, ღმერთმა ნუ ქნას, ბნელ რეაქციას მოაწყობენ... აჰა-ჰა...

ჰმ, ხანდახან მეც კი ვერ ვხვდები, რა აქვთ თავში.

- ბ-მაგრამ ეს ჩემი პრობლემაა. ნუ ღელავთ, ბატონო ანოს.

- როგორც გინდა, ისე მოიქეცი.

- სწრაფად. რა გულქვა რეაქციაა. - დაამატა საშამ თავისი დამატებითი კომენტარი.

- სხვათა შორის, საშა...

მიშამ ხელით ანიშნა და საშა მიუახლოვდა.

- კარგი, კიდეც რა?

- ჰე-ჰე-ჰე, ფსონი წავაგე.

მან ჯადოსნური ფოტო ამოიღო და საშას მისცა, რის შემდეგაც თქვა:

— ...ჯერჯერობით, მოგცემ. ჯერჯერობით, როგორც ტროფეი...

- და რა სახის ფოტოა ეს?

- კია-ა-ა-ა!

მიშას შემოხედვით შეშინებულმა საშამ ფოტო იატაკზე დააგდო.

- ჰმ, კარგი, კარგი, რატომ ხმაურობ ამდენს?

ჩამოვარდნილი ფოტო ავიღე.

- არა! არ შეხედო!!

- რატომ ნერვიულობ ასე ძალიან? ეს უბრალოდ ფოტოებია, რა შეიძლება დაემართოს მათ?

ფოტო გადავშალე. მასზე შავი თვალების მქონე ახალგაზრდა შავგვრემანი იყო გამოსახული. ნახევრად შიშველი ვიყავი. ეს მოკლე მომენტი მაშინ გადავიღე, როცა მაგიის დახმარებით ტანსაცმელს ვიცვლიდი, რადგან ეს გაკვეთილებისთვის აუცილებელი იყო.

— ...

საშას სახე აუწითლდა და შეკრთა.

„აი. ანოსი მაგიას გრძნობს, მიუხედავად იმისა, რომ გადაღება ფარულად მიმდინარეობდა“, - თქვა რეიმ და ჩემს უკან ფოტოს დახედა.

- შევნიშნე. როგორც ჩანს, ერთზე მეტჯერ გადაულიათ ფოტო, მაგრამ რადგან არანაირი ზიანი არ მოჰყოლია, უბრალოდ ყურადღება არ მივაქციე.

საშას ჯადოსნური ფოტო ვაჩუქე.

- და საკმაოდ საყვარელ რაღაცეებს აკეთებ. ყოველთვის გინდოდა ჩემი ფიგურის ნახვა?

რის შემდეგაც საშამ თავი ასწია და გაბრაზებულმა შემომხედა. ლოყები ალისფერი ჰქონდა, გუგებში კი „განადგურების ჯადოსნური თვალები“ გაუჩნდა.

- ა-და ნუ იამაყებ, კარგი?! მე მიყვარს შიშველი მამაკაცები! შენი სხეული უბრალოდ ჩემს გემოვნებას შეესაბამებოდა. მხოლოდ შენი სხეული!!

ჰმ, ანუ ასეა საქმე? არც კი ვიცი, რა ვთქვა.

კლასი უეცრად გაჩუმდა და ზოგიერთმა სტუდენტმა ყურადღება ჩვენზე გადაიტანა.

„მეც მომწონს შიშველი ანოსი“, - თქვა მიშამ, თითქოს დახმარებას ცდილობდა.

- მიშა, საშასთან ერთად კლოუნობა საჭირო არ არის.

მიშამ ჩაფიქრებულმა თავი დახარა.

- შენი სიშიშველე მხატვრულია. მომწონს.

ის პირდაპირ თვალებში მიყურებდა.

ჰმ, რა მამაცი ხარ. მაგრამ არ შემიძლია, ასე უხერხულად ვაგრძნობინო თავი.

- არ მეგონა, რომ ჩემი სიშიშველე ასეთი მიმზიდველი იქნებოდა. შევცოდე.

გამეცინა და ვუთხარი:

- კარგი. საკმარისად გულუხვი ვარ, რომ ჩემი ქვეშევრდომების სურვილი შევასრულო. საშა, თუ ასე ძალიან გინდა ნახვა, გაჩვენებ. და არა ფოტოსურათზე, არამედ ჩემს შიშველ ხორცზე!

- ჰა?... ხორც-ხორცში?! ჰა-ჰ-ჰ?! ჰმ?... - შერცხვენილმა უპასუხა საშამ.

- რა გჭირს? ჩემი სხეული შენს გემოვნებაზეა, არა? ეს იქნება შენი ჯილდო დღეს!

- კარგი, კი... ამაზე ვსაუბრობდი...

- რა, არ გინდა?

საშამ ქვემოთ დაიხედა.

- ...მინდა...

- კარგი, და თუ ასეა...

მუშტები შევკრა. ეს საკმარისი აღმოჩნდა, რომ მთელი სხეული კუნთები გამომეხერა და ზედა ტანზე არსებული ფორმა ნაწილებად დამემსხვრია.

- ჯანმრთელობას მიხედუ!!

- რატომ გაიხადე აქ ტანსაცმელი?! შე იდიოტო!! - წრიპინით იყვირა საშამ, თითქოს ხმას ისევ ფორმა დაებრუნებინა.

და ზოგჯერ გასაკვირი კარგია კლოუნის შოუს დადგმა.

§ 11. უსამართლობა

მხედველობის არე ერთი წამით თოვლივით თეთრი გახდა, რის შემდეგაც დავინახეთ მჭედლობისა და შეფასების სახელოსნოს „მზის ქარის“ ნიშანი.

როდესაც კარი გავაღე და ზარი დაირეკა, დედაჩემი, რომელიც შიგნით იჯდა, ჩემთან მოვიდა.

- კეთილი იყოს შენი დაბრუნება, ანოსიკ!

ის სიხარულით გადმოხტა ჩემზე.

— როგორ ჩაიარა დღევანდელმა გამოცდამ?

- მე გავიმარჯვე.

ამის გაგონებაზე დედაჩემმა ფართოდ გაიღიმა და თავი მაგრად მომიჭირა მკერდზე.

- რა გენიოსი ხარ, ანოსიკ! როცა გაიზრდები, მშვენიერი დემონთა მბრძანებელი გახდები! თუ ანოსიკი დემონთა მბრძანებელი გახდება, ის აუცილებლად შექმნის დიდებულ ქალაქს. და დედა აუცილებლად იცხოვრებს მასში. ამიერიდან მოუთმენლად ველი ამას!

- დედა, დემონთა მბრძანებლის შესახებ იცი?

- რა თქმა უნდა, შენი ოცნებაა, გახდე ასეთი! დედაშენმა ყველაფერი სწორად გაარკვია. შენი საქმე დილჰეიდის ყველა რაიონის მართვა იქნება. მე უახლოეს ციხესიმაგრეში წავედი და ბევრი განსხვავებული ისტორია მოვისმინე და დემონთა მბრძანებელთან - ელიო ლუდველთანაც კი მცირე აუდიტორია მქონდა.

მე ვუთხარი, რომ დემონთა მბრძანებლის აკადემიაში მინდოდა სწავლა, ამიტომ მან იფიქრა, რომ დემონთა მბრძანებელი მინდოდა გავმხდარიყავი?

მიუხედავად იმისა, რომ ამ დემონთა მბრძანებლის შესახებ გავიგე, რომელიც მე არ ვარ, თავად არასდროს შემხვედრია იგი. ეს ნიშნავს მშობლობას? არა, ეს ალბათ დედაჩემის ენერგიაა.

საქმე იმაში არ არის, რომ დემონთა მბრძანებელი მინდა გავხდე, მაგრამ ავოს დილჰევიას გათვალისწინებით, საბოლოოდ მომიწევს დავამტკიცო, რომ ტირანი დემონთა მბრძანებელი ვარ. მაინც, ვფიქრობ, ეს შეხვედრა სასარგებლოდ უნდა ჩავთვალო.

— სხვათა შორის, დემონთა მბრძანებლის გვარი ლადველია, არა? სადღაც გამიგია.

- კი. ანოსიკის კლასის მასწავლებელი, მის ემილია, ლორდ ელიოს ქალიშვილია.

აჰ, გასაგებია. ეს ემილიას გვარი იყო. ნუთუ ამიტომ აღიზიანებს ასე ძალიან იმპერიული ოჯახების კრიტიკა?

- ანუ, აუდიტორია გყავდა და რაღაცაზე ესაუბრე?

- კი, ერთადერთი შესაძლებლობა დიდი დასის აუდიტორიასთან მისვლა იყო, სადაც ის მხოლოდ ჩვენს სიტყვებს უსმენდა და შემდეგ უბრალოდ წავიდა. მასთან საუბარი მხოლოდ სპეციალური ნებართვის მქონე პირებს შეუძლიათ.

ჰმ, ანუ ასეა საქმე? თუ დემონთა მბრძანებელი ხალხის თითოეულ წარმომადგენელთან ცალ-ცალკე დაიწყებს კომუნიკაციას, რამდენი სხეულიც არ უნდა ჰქონდეს, ამას ვერ გაუმკლავდება.

- სხვათა შორის, დედა, დღეს თუ მეტნი ვართ, არაუშავს?

- ჰა?..

დედამ უცნაური გამომეტყველება მიიღო და შეშინებულმა უკან მიმოიხედა.

- ...ა-ანოსიკ... მართლა მესამე მოიტანე... ოჰ, ბიჭია!! - გაკვირვებული ხმით თქვა დედამ, რეის სახის დანახვისას. - მართლა? ბიჭია? ბიჭი ანოსიკის ფორმაში გამოწყობილი?

- კი. მე რეი გრანზდორი მქვია. გუშინ გადავედი და დავმეგობრდი.

ამის შემდეგ, დედის სახე სიტყვასიტყვით განათდა.

- ძალიან მიხარია. დედა ღელავდა, რომ ბიჭებთან საერთო ენის პოვნა მხოლოდ გოგონებთან უნდა შეძლო. ზუსტად. ყველაფერი კარგადაა. ბოლოს და ბოლოს, ანოსიკი არ არის ქალთმოყვარე, რომელიც გამუდმებით გოგონებს აცდუნებს!

რატომ ღელავდი ამაზე, დედა?

- ნუ ღელავ. მამაკაცებთანაც შემიძლია დროის გატარება. უბრალოდ, დღემდე არ ვიცოდი.

2000 წლის წინ გენდერული განსხვავებები არ მაინტერესებდა, მაგრამ ვიტყოდი, რომ მამაკაცის ხასიათი უკეთ მესმოდა. რა თქმა უნდა, ეს ყველაფერი ინდივიდუალურად დამოკიდებული, მაგრამ მე და რეი გასაკვირად კარგად ვუგებთ ერთმანეთს.

— ...შეგიძლია... მამაკაცებთან? — თქვა დედამ რატომღაც გაოგნებულმა და სუნთქვა შეეკრა. — ...ა-ანოსიკ, ანოსიკ... — დედა უცებ შეკრთა, თითქოს უკან დაიხევდა და მთელი ძალით იყვირა: — რ-რას აკეთებ?! ეს დედასთვის გამოდის - ი-ი-ი-ი-ი-ი-ი-ი-ი-ი-ი!!

როგორც ჩანს, როგორღაც უცებ დედაჩემის ჩამრთველს დავაჭირე.

- რა არის ამაში უცნაური?

- ჰა?... არა, არაფერი... ანოსიკთან ყველაფერი კარგადაა.

- მართლა? თუმცა, უნდა ვთქვა, რომ დღემდე უცნაურად მეჩვენებოდა. მგონი, ნორმალურია.

სხვა ადამიანები დელავენ მამაკაცებსა და ქალებზე. მეც საბოლოოდ დავიწყე ნორმალური გრძნობების გაგება.

— დღემდე უცნაურად გეჩვენებოდა?... ასეა საქმე... კი. ნორმალურია, სრულიად ნორმალურია. არაუშავს, თუ ბიჭები მოგწონს... არაუშავს, თუ, ს-მაშინ გაჩერდი!

დედამ უბრალოდ გიჟური ძალით გაიყვანა საშა და მიშა.

- და შენ იცოდი ამის შესახებ?

- ...მისმინე, იქნებ ჯერ თავი მოიკრიბო? - თქვა საშამ, შეშინებული დედის დამშვიდებას ცდილობდა.

- კი-კი. დედა ასეთ მომენტში ნერვიულობას ვერ იტანს. ანოსიკმა გამბედაობა იპოვა და ღიად გამოვიდა. ეს სიმტკიცით უნდა შევეგუო!!

საშას სახიდან ყველანაირი ემოცია გაქრა.

მიშას თავიდან ისინი არ ჰქონდა, მაგრამ ახლა მისი ცარიელი გამომეტყველება კიდევ უფრო ცარიელი გახდა.

- მიუხედავად იმისა, რომ თქვა, რომ დღემდე არ იცოდა, ანოსიკი ალბათ იტანჯებოდა. რომ ყველასგან ცოტა განსხვავებული იყო. იქნებ ამიტომ ჩქარობდა ასე საშენკასა და მიშენკას დაქორწინებას? ალბათ ცდილობდა საკუთარი გრძნობებისგან თავის დაღწევას და რადგან მხოლოდ მიშენკასთან ურთიერთობით ვერ იშორებდა მათ, საშენკასთანაც დაიწყო თამაში... მან შესთავაზა კიდევ, რომ თავი გამოუვალ მდგომარეობაში ჩაეგდო... მაგრამ... მაინც ვერ მოატყუა თავისი ნამდვილი გრძნობები!!..

— ...მიშა, რამე გაქვს სათქმელი?..

— ...დიდი ამბავი...

დედა შებრუნდა და რეის მიმართა:

- რეი!

- რა?

- ნუ გეშინია, შენი დედიკო შენს მხარესაა. მამაკაცებს შორის ურთიერთობაში განსაკუთრებული არაფერია. ვფიქრობ, ყველაზე მნიშვნელოვანი ვინმეს სიყვარულია. ამიტომ არასდროს არ უნდა მოატყუო საკუთარი გრძნობები. მაშინ ყველაფერი კარგად იქნება!

რეიმ გაიღიმა.

- ანოს, შეიძლება გკითხო, რა ხდება აქ?

- დედამ ცოტა არასწორად გაიგო. მოიცა, ახლავე ავუხსნი...

ამ დროს სახელოსნოს კარი ხმაურით გაიღო. რატომღაც, კარის გაღების პოზაში გაშეშებული, ეს არავინ იყო, თუ არა მამაჩემი.

— ...ანოს, შენთვის რთული იყო... კარგად გააკეთე, კარგად გააკეთე, რომ ყველაფერი თქვი...

მამა უეცრად ემოციებით აივსო.

- ნაწილობრივ მესმის შენი გრძნობები. სიმართლე გითხრა, შენი მამა... სიმართლე გითხრა!.. ერთხელ შემთხვევით ჩემზე ახალგაზრდა საყვარელი ბიჭი ვნახე და გავიფიქრე: „ამაში ცუდი არაფერია“!..

ეს დანაშაული არ არის?

- უბრალოდ ვერ შევიკავე თავი და არ შემიყვარდა. მგონი მამა გაგიგებს, მაგრამ როგორ... როგორ შეძელი ეს?

- ...ეს?

- კარგი, იცი - ეს! შენ ჩადე?! მაშინ მამა გაგიგებს! მაგრამ თუ შენში ჩადეს, მამაც კი გაიგებს... მინდა გავიგო, მაგრამ... მინდა გავიგო და ვცადო...

რის შემდეგაც მამამ, უკიდურესად სერიოზული სახით, დაუფიქრებლად თქვა:

— ძალიან ისიამოვნე?

მამა... შეწყვიტე ისე საუბარი, თითქოს გაგება გინდოდეს და სცადე.

ჰო, კარგი. მამა ყოველთვის ისეთი დათრგუნულია. მგონი, უბრალოდ უნდა დაევიგნო.

- სხვათა შორის, შეიძლება ვერ შეგიძნეოდა, მაგრამ რეის გარდა აქ კიდევ ერთი სტუმარი გვყავს.

- ჰეი, ანოს!! ამ სიტუაციაში გონზე ხარ? შეგიძლია, გთხოვ, მოაგვარო ეს. - საუბარში წამის დაკარგვის გარეშე ჩაერია საშა.

- რაზე საუბრობთ? მოგვიანებით შეგვიძლია აგიხსნათ, რა პრობლემაა?

მიშამ, რომელიც იქვე იდგა, ჩაფიქრებულმა თავი დახარა.

- შენ არასდროს არაფერი აუხსენი მათთვის სათანადოდ!

მიშამ თავი დაუქნია.

- ნუ დამაკნინებ, საშა.

მიშამ რამდენჯერმე დაახამხამა თვალები.

- ამ საკითხში, ალბათ, ზედმეტად არ უნდა შეფასდე!

მიშამ ისევ თავი დაუქნია.

— ...აჰა-ჰა... მ-იქნებ სანამ ცოცხალი ვარ წავიდე?.. — თქვა მიშამ და შემდეგ დედამ და მამამ ისე შეხედეს, თითქოს პირველად შენიშნეს.

და შემდეგ მათ თბილად გაუღიმეს მას.

- ოჰ, შემოდი, ნუ მოგერიდება! ბოდიში, რომ ანოსიკის მეგობარს არ მივესალმე.

- ოჰ, რა თქმა უნდა, ცოტა არასათანადოდ მოვიქცეით თქვენს წინაშე, მაგრამ თავი ისე უნდა იგრძნოთ, როგორც სახლში. რა გქვიათ?

- რატომ რეაგირებენ ისინი მხოლოდ მისაზე ნორმალურად?! სად წავიდა ორი ადამიანის ერთად, როგორც წყვილის, შერაცხვა, ბიგამიისა და ჰომოსექსუალობის ისტორიები?! - საშას ტირილი, რომელიც უსამართლობაზე წუწუნებდა, მთელ სახლში ჭექა-ქუხილივით გაისმა.

შენიშვნები

1. **coming out** , აგრეთვე **coming out** , **coming out** და **kaminout** (ინგლისურიდან *coming out* „გამჟღავნება; გასვლა“) არის პირის მიერ სექსუალური ან გენდერული უმცირესობისადმი კუთვნილების ღიად და ნებაყოფლობით აღიარების პროცესი.

§ 12. დედისა და მამის სურვილი

სამზარეულოში რომ შევიკრიბეთ, ვახშმის მომზადება დავიწყეთ.

- მაპატიეთ დახმარების თხოვნისთვის, ალბათ გამოცდისგან ძალიან დაიღალეთ. დღეს მაღაზიაში ბევრი მომხმარებელი იყო და არაფრის მომზადების დრო არ გვქონდა. - თქვა დედამ და სოკოს ქვაბს ამზადებდა.

- არა უშავს. სულ გვმასპინძლობ.

— საქმლის მომზადება სახალისოა.

მიშამ ერთმანეთის მიყოლებით სოკოების მთელი კონა გაფცქვნა, საშამ კი ნაჭრებად დაჭრა.

- კარგი, ახლა ყველა ბოსტნეული გარეცხილია. დავიწყეთ კარტოფილით.

მამაჩემის მიერ გარეცხილი კარტით სავსე ჭიქა მოვიტანე.

— კერძი კარით იქნება, ასე რომ, შეგიძლიათ კანი გააცალოთ და ნაჭრებად დაჭრათ.

„საკმაოდ ბევრია, ამიტომ მოდით, საქმე გავინაწილოთ. ოჰ, მაგრამ ჩვენ მხოლოდ ერთი დანა გვაქვს“, - თქვა მიშამ.

- ოჰ, მართლაც. რამდენიმე მაქვს ჩემს სახელოსნოში დამზადებული, წავალ და ახლავე მოვიტან.

- არაა საჭირო. დანას ხომ არ მათხოვებ?

მამაჩემის შეჩერების შემდეგ, რეიმ მისას დანა წაართვა.

კარტოფილით სავსე ჭიქა ხელში აიღო და მშვიდად აისროლა მისი შიგთავსი ჰაერში.

— ...ფუჰ!..

სანამ რეის ხელი ციმციმებდა, მყისიერად კარტოფილის მთელი კანი მოეხსნა, რომელიც ჰაერში აფრინდა.

ყველა კარტოფილი სუპის ტაფაში ჩავარდა, კანი კი ჭიქაში ჩაფრინდა.

- ვაუ, ძალიან შთამბეჭდავია. მაშინ სტაფილოს რბოლა მოვაწყოთ?

ავიღე ჭიქა, რომელშიც ბევრი სტაფილო იყო.

— იმარჯვებს ის, ვინც მეტ სტაფილოს გაფცქვნის.

- როგორც გნებავთ.

ამის გაგონებაზე მიშამ მწარედ გაიღიმა.

- მაგრამ ჩვენ მხოლოდ ერთი დანა გვაქვს.

- ეს ჩემთვის საკმარისია.

სახეხი ავიღე.

- გგონია, ამას ვინანებ?

- კარგი, შეიძლება.

მე და რეიმ ერთმანეთს თვალები შევკვართ და ნაპერწკალი აფეთქდა. ამ სიგნალზე ფინჯნიდან სტაფილო ჰაერში ავაგდე.

- ...აქ!..

- გულუბრყვილო!

სამზარეულოს დანა და სახეხი ციმციმებად იქცა და გაფცქვნილი სტაფილო წვნიანის ტაფაში ჩაფრინდა.

- გრაფი.

- ჰმ, ანუ, ბატონ ანოსს... 10 ცალი აქვს და რეის... 10 ცალი. ფრეა...

რეიმ სასიამოვნოდ გაიღიმა და მისას სტაფილოთი სავსე თევზი გაუწოდა.

- კარგად დააკვირდი.

მიშა თევზზე დადებულ სტაფილოს მიაშტერდა.

— ...აჰ!

მან იყვირა და სტაფილოს შეეხო, რის გამოც ის დაიშალა.

ერთი შეხედვით, თითქოს ახლახან გაფცქვეს, სინამდვილეში კი უკვე პატარა ნაჭრებად იყო დაჭრილი. სულ ათი ცალი.

„ისინი ასევე გულის ფორმაშია ამოჭრილი...“ თქვა მიშამ შოკირებული ხმით.

იმ მომენტში მან არა მხოლოდ სტაფილო გაფცქვნა, არამედ პატარა, გულის ფორმის ნაჭრებად დაჭრა. ეს ისეთი რამ არ არის, რისი გაკეთებაც ჩვეულებრივი ოსტატობით შეიძლება.

- მაშ, როგორ მოგწონთ?

რეიმ ტრიუმფალურად გაიღიმა და მე მას წვნიანის თასი გავუწოდე, რომელშიც ჩემი სტაფილო იყო.

- შეხედე მას.

რეიმ სტაფილოს კარგად დააკვირდა, შემდეგ კი, თითქოს რაღაც შენიშნა, ამოისუნთქა და დანა ჩაარჭო.

— ...ისინი ვარსკვლავების ფორმის არიან...

ყველა გაფცქვნილი სტაფილო ვარსკვლავის ფორმის ნაჭრებად დავჭერი.

- ჰ-ეს სახეხით როგორ გააკეთე?..

მიმა შოკირებული ჩანდა. გასაკვირი არ არის.

სახეხი მხოლოდ კანის გასაფცქვნელად გამოიყენება. ალბათ, არ ელოდნენ, რომ მას არა მხოლოდ ნაჭრებად დასაჭრელად, არამედ ვარსკვლავებად ჩამოსაყალიბებლადაც გამოვიყენებდი.

- რა გიკვირს? შემიძლია თუ არა საკუთარ თავს დემონთა მბრძანებელი ვუწოდო, თუ სამზარეულოს ჭურჭელს მხოლოდ დანიშნულებისამებრ გამოვიყენებ?

თუმცა, ეს მშვიდობიანი ეპოქაა. თუ დანა ყოველთვის ხელთ გაქვთ, სტაფილოს სახეხით ვარსკვლავებად დაჭრა საჭირო არ არის. თუმცა, 2000 წლის წინ ყველაფერი სხვაგვარად იყო.

„ვფიქრობ, გაიმარჯვებ“, თქვა რეიმ.

და ხელში კიდევ ერთი ჭიქა აიღო.

- ჰმ, გინდა მშვილდოსნურ დუელს ბოლო მოუდო? საინტერესოა.

დიდი რაოდენობით ხახვი ჰაერში აფრინდა.

მე და რეიმ ერთდროულად შევუდექით საკმეს...

„მგონი იქ თამაშობენ...“ თქვა საშამ და სოკოს ქვაბს ამზადებდა, ჩვენკენ გაღიზიანებული მზერა მიაპყრო.

- ჰე-ჰე, ანოსიკსაც ძალიან კარგად შეუძლია კანის აქერცვლა. ვაუ, ხახვის მომზადება ასე სწრაფად შეძელით.

საშამ გაოცებით შეხედა ჩემს აღფრთოვანებულ დედას.

— ...როგორ ახერხებ, რომ ასეთი შეუღწევადი იყო და მაინც არ დელავდე?

თანდათანობით, საშამ უფრო და უფრო პირდაპირ დაიწყო საუბარი, თუნდაც დედაჩემთან.

— არ გაგიკვირდა?

საშასა და მიშას სიტყვებზე დედამ მხოლოდ სტუმართმოყვარედ გაუღიმა.

- ჰე-ჰე, რა თქმა უნდა, გაკვირვებული ვარ. და ყოველდღე ვაგრძელებ გაოცებას. ის ახლახან დაიბადა და უკვე ძალიან დიდია, საოცარი მაგია აქვს, საშინლად ჭკვიანია და დაჟინებით მოითხოვს დილჭეიდში დემონთა მბრძანებლის აკადემიაში სწავლა და ამდენი თანაკლასელის თან წაყვანა.

— ...და ეს არასდროს შეგშინებია?..

როდესაც საშამ ეს თქვა, დედამისმა ნაზად და კითხვით შეხედა თვალებში.

- ა...

გარედან ისე ჩანდა, თითქოს საშამ კინაღამ რაღაც ზედმეტი ამოილაპარაკა.

„საშას ჯადოსნური ძალა იმდენად ძლიერი იყო, რომ მისი ემინოდათ“, - თქვა მიშამ.

- მისი მშობლები?

- კი.

- ასეა საქმე.

დედამ საშას თავით ჩაეხუტა და მჭიდროდ მიადო საკუთარ თავს.

- ალბათ, რთული იყო შენთვის, საშა.

— ...კი, არაფერი... საშინელი... მიშა მყავდა...

დედამ ზურგზე მოეფერა და სახე მკერდში ჩარგო.

— ...ექიმმა მითხრა, რომ ჯანმრთელ ბავშვს ვერ გავაჩენდი...

- რა?..

— ...ასე მითხრეს, როცა ანოსიკზე დავორსულდი და მაგიით გამსინჯეს. რომ მაშინაც კი, თუ დაიბადებოდა, შესაძლოა თანდაყოლილი დეფექტები ჰქონოდა და ბავშვი უნდა მიმეტოვებინა. რომ მისთვის უკეთესი იქნებოდა...

დედა ნაზად გაუღიმა.

- მაგრამ ვერ დავთმობდი მას, როცა ანოსიკი წარმოვიდგინე, ცოცხალი, ჩემს მუცელში. დაე, ის ყველასგან ოდნავ განსხვავებული ყოფილიყო, არ შეძლებოდა სწავლას ან სუსტი ყოფილიყო. გადავწყვიტე, რომ მთელი ძალით შევიყვარებდი ისეთს, როგორიც არის და გავაბედნიერებდი.

სანამ გავაცნობიერე, მამაჩემი უკვე დედაჩემის გვერდით იდგა.

- დარლინგმა მითხრა, რომ ვერ ვიტყვით, რომ ამ ბავშვთან ერთად არ გაგვიმართლა. მან თქვა, რომ არ ესმის, რატომ არ შეგვიძლია ვიყოთ ბედნიერები, მაშინაც კი, თუ არაფრის გაკეთება არ შეგვიძლია.

მამამ თავი დაუქნია.

- მაგრამ როდესაც ანოსი დედის მუცელში იყო, მისი მდგომარეობა გაცილებით უარესი აღმოჩნდა, ვიდრე გვეგონა. ერთხელ კინაღამ მოკვდა.

— ექიმს მისი ჯადოქრობით განკურნება არ შეეძლო. მე კი ყოველდღე ვლოცულობდი ღმერთს. ვევედრებოდი, რომ რაც არ უნდა მომხდარიყო, დაბადებულიყო. მთავარია, დაიბადოს და შემდეგ, რაც არ უნდა იყოს, მე აუცილებლად ბედნიერად გავზრდი.

— ...რა მოხდა? — იკითხა საშამ.

- ერთ დღეს მისი გული გაჩერდა. ექიმმა თქვა, რომ მკვდარი იყო, მაგრამ მე ამას ვერ შევეგუე. ვლოცულობდი, რომ მინდოდა ამ ბავშვის გადარჩენა და არ ჰქონდა მნიშვნელობა ვინ გააკეთებდა ამას, ღმერთი იქნებოდა თუ ეშმაკი. შემდეგ კი მისმა გულმა ისევ დაიწყო ცემა.

უფრო ზუსტი იქნებოდა იმის თქმა, რომ დედაჩემის მუცელში მყოფი ბავშვი გარდაიცვალა.

ან უფრო სწორი იქნებოდა გვეთქვა, რომ თავიდანვე ცოცხალი არ იყო. როგორც ექიმმა დაადგინა. დედაჩემს არ შეეძლო ბავშვის გაჩენა და ბავშვს თავდაპირველად არ ჰქონდა საკმარისი საფუძველი მკაფიო ცნობიერების გამოსავლენად.

მის საშვილოსნოში მხოლოდ სხეული იყო და ამიტომ გადაწყვიტეს, რომ ის დაბადებამდე მოკვდებოდა.

მაგრამ სწორედ მაშინ, როდესაც ამ ჭურჭელში რეინკარნაცია გავუწიე, ის გაცოცხლდა.

ზოგჯერ ნებისყოფას უდიდესი გავლენა აქვს მაგიაზე. იმ ადამიანებსაც კი, რომლებსაც ეს ძალა არ აქვთ, რომლებსაც თითქმის არ აქვთ, ზოგჯერ შეუძლიათ მაგიის მოზიდვა თავიანთი ძლიერი ნებისყოფით.

შესაძლოა, დედაჩემის ლოცვებს იმდენად ძლიერი გავლენა ჰქონდა, რომ მე დამიძახეს.

- ამის შემდეგ ანოსიკი სრულიად გამოჯანმრთელდა და მუცელში ბევრი რამ გაიზარდა. ექიმმაც კი თქვა, რომ ეს სასწაული იყო.

დედა გაიღიმა, თვალები ოდნავ ცრემლებით ავსებოდა.

- ამიტომაც არასდროს მეშინოდა. არ აქვს მნიშვნელობა, როგორი იქნება ბავშვი, რადგან ანოსიკი ასე ჯანმრთელად ცხოვრობს. და მეტი არ მჭირდება.

საშა და მიშა კინაღამ ცრემლები წამოუვიდათ, როდესაც დედის ამბავი გაიგეს. მიშამ თვალის კუთხეები ცხვირსახოციით მოიწმინდა და რეიც კი ძალიან შეძრული ჩანდა.

დარწმუნებული ვარ, ყველამ იგივე განიცადა, რასაც მე.

მაშ, ახლა შეეგუებით ორი ადამიანის წყვილად წარმოჩენას, ბიგამიისა და ჰომოსექსუალობის ისტორიებს?

§ 13. მიშას ქვაბი

სადილის შემდეგ სკამზე ვიჯექი და მარტო ვისვენებდი.

დღევანდელი ვახშამი კიდევ უფრო გემრიელი იყო. ბოლოს და ბოლოს, დედის სოკოს კასეროლზე უკეთესი არაფერია. რა თქმა უნდა, არსებობს ჭარბი კვების პრობლემა, მაგრამ სისავსის შეგრძნება უბრალოდ აღუწერლად საოცარია.

დანარჩენები სახელოსნოში იყვნენ. როდესაც მამამ შეიტყო, რომ რეი ხმლების დამზადებით იყო დაინტერესებული, აღფრთოვანებული დარჩა და ისიც თან წაიყვანა. საშა და მისა საყურებლად წავიდნენ. გარკვეული დრო გავიდა და, როგორც ჩანს, ამ დროისთვის არავინ დაბრუნდებოდა. როგორც ჩანს, საუბარმა ისინი გაიტაცა, რადგან ხანდახან მათი სიცილი მესმოდა.

სკამის საზურგეს მივეყრდენი და სამზარეულოში ხმაური გავიგე.

ნუთუ მართლა დედაა? გადავწყვიტე, იქაურობას შემთხვევით შევხედო.

მიშა შიგნით იყო.

- რას აკეთებ?

მიშა შემობრუნდა.

„კასეროლი“, თქვა მან ცარიელი გამომეტყველებით.

და მართლაც, ქვის ღუმელში ცეცხლი ენთო, სავარაუდოდ, ქვაბის მოსამზადებლად.

უცნაური იყო, რადგან ახალი ვახშამი გვქონდა.

- და რას აკეთებ მასთან?

— მე ვამზადებ.

- თვითონ?

მიშამ თავი დაუქნია და აუხსნა, რა ხდებოდა:

- დედაშენმა ნებართვა მისცა.

- ჰმ, პრინციპში, ამის საწინააღმდეგო არაფერი მაქვს, მაგრამ რატომ?

ორჯერ დაახამხამა თვალები.

- ვსწავლობ.

სხვათა შორის, როდესაც ვახშამს ვამზადებდით, ის და საშა კასეროლის მომზადებაში გვეხმარებოდნენ. მიშამ რეცეპტი მაშინ ისწავლა?

— ვვარჯიშობ, რომ თავად შევძლო ამის გაკეთება.

ნათელია.

— გინდა კასეროლის ვარჯიში ივარჯიშო?

- კი.

- დედაჩემის მიერ მომზადებული სოკოს ქვაბი, ყველაზე მოკრძალებული შეფასებით, უბრალოდ წარმოუდგენლად გემრიელია.

მიშამ თავი დაუქნია და თქვა:

- ეს შენი საყვარელი კერძია.

— ...ანუ ვარჯიშობ, რადგან ეს ჩემი საყვარელი კერძია?

მიშა შერცხვა და თითქოს ოდნავ გაწითლდა კიდეც.

- მომწონს შენი ბედნიერი სახე.

რა ტკბილი სიტყვებია.

„კარგია ამის მოსმენა“, - ვთქვი მე.

მიშამ კმაყოფილებისგან თვალები დააწვრილა.

- სამასთან ძალიან ახლოს ხარ.

- მართლა.

საშა თავის გრძნობებს თავისუფლად აჰყვება და ყველაფერს პირდაპირ მეუბნება. 2000 წლის წინ ასეთი ქვეშევრდომები არ მყავდა და უნებურად მისი დაცინვით გავერთე.

- და ეს კარგია.

მიშამ პირდაპირ თვალებში შემომხედა.

- მაგრამ ცოტა მარტოსული ვარ.

- ჰმ, ასეა საქმე. გრძნობ, თითქოს შენს უფროს დას წაგართმევ.

მიშას გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა და თავი გააქნია.

- პირიქით.

მან მსუბუქად მიჩქმიტა თავისი პატარა თითის წვერით.

- მე? საშა მიაქვს?

მიშამ ოდნავ დაუქნია თავი. შემდეგ თვალები ასწია და ისე შემომხედა, თითქოს რაღაცის თქმა უნდოდა.

„მე ვიყავი პირველი, ვინც დაგიმეგობრდა“, - შემდეგ კი წვრილი ხმით დაამატა, - „... მაგრამ ახლა საშასთან ახლოს ხარ...“

სიცილი ვერ შევიკავე.

- ანუ, შენც იგივეს ფიქრობ?

ქალმა ქვემოთ დაიხედა და ჩუმად თქვა:

— ...შური არ არის კარგი...

როგორც ჩანს, მას საკუთარი გრძნობების შეკავება არ შეეძლო.

— თითქოს მასთან ძალიან ახლოს არ ვყოფილვარ.

- მართალია?

მიშამ ეჭვის თვალით შემომხედა.

- მას უბრალოდ ლაპარაკი უყვარს.

„...და მე არა...“ თქვა მიშამ გარკვეულწილად დამწუხრებული ტონით.

- სწორედ ეს მომწონს შენში.

ამის თქმის შემდეგ მიშას ლოყები ოდნავ ვარდისფერი გაუვიდა.

- მართალია?

- კი, შენთან საუბარი მამშვიდებს.

მიშა შერცხვა.

- სასიამოვნოა მოსმენა.

როგორც ჩანს, ამ მცდარი წარმოდგენის საკითხი დახურულია.

- ოჰ.

მიშამ რაღაც შენიშნა, ღუმელი გააღო, ხელთათმანები ჩაიცვა და ქვაბში მომზადებული თევში ამოიღო. ჰაერი თეთრი სოუსისა და ყველის გემრიელი არომატით იყო სავსე.

— იმუშავა.

მიშამ სიხარულით დადო თევში სასადილო მაგიდაზე.

შემდეგ მან ხის კოვზი აიღო და სოკოს ქვაბი ამოიღო. შემდეგ კოვზი დაუბერა და მისი შიგთავსი შეჭამა.

კასეროლის გასინჯვის შემდეგ მიშამ თავი დაუქნია, დარწმუნებული იყო, რომ ყველაფერი კარგად გამოვიდა.

- გემრიელი?

ჩემი კითხვის გაგონებაზე შემობრუნდა.

შემდეგ კი, კიდევ ერთი კოვზი კასეროლი აიღო და მომიტანა.

— შეჭამ?

- ოჰ, არა, გმადლობთ. უბრალოდ ბევრი ვჭამე.

— ...მე ვხედავ...

მიშამ კოვზში ჩადებულ ქვებს ყურადღებით დააკვირდა. და რატომღაც მოწყენილი იყო.

სხვათა შორის, ის ვარჯიშობდა ჩემი ბედნიერი სახის დანახვაზე. ასეთ შემთხვევაში, მე შევჭამ მას და არ მაინტერესებს, მუცელი შემებერება თუ არა.

- ჰმ, მაგრამ როგორც ჩანს, ცოტა მშია. შეიძლება ვცადო?

ამ სიტყვების შემდეგ მიშამ ბედნიერად გაიღიმა და თავი დაუქნია. კოვზით ქვაბში ჩაბერა, რომ გაგრილებულიყო და კოვზი პირთან მომიტანა.

- აქ.

მიშამ თითქოს პირის გაღება მთხოვა.

— ...

მე ბავშვი არ ვარ და შემიძლია საკუთარი თავის კვება.

როდესაც პირი არ გავაღე, თავი ჩაფიქრებულმა დახარა.

— ...ა-ა-დი-ა...

მიშამ, რომელმაც გადაწყვიტა, რომ მისი მინიშნება არ ესმოდა, ისევ თითქოს პირი გააღო მთხოვა.

კარგი, რაც გინდა.

პირი გავაღე და მიშამ შიგ ქვაბი ჩადო. ჩუმად დავღეჭე და შევჭამე. ჰმ, ეს უბრალოდ შედეგია. დედაჩემის ქვაბის გემო იდეალურად იყო რეპროდუცირებული, ტყუილად არ უსწავლია დედაჩემისგან პირადად.

— ...როგორ მოგწონთ?..

- ზღაპრული.

ჰე-ჰე, - გაიღიმა მიშამ.

— რაიმე დამატებები?

- მოდით.

მიშამ ისევ კასეროლები ჩამიდო პირში.

— ...დილა-დილა...

მან იფიქრა, რომ თუ ამას არ იტყოდა, პირს არ გავაღებდი და ამის გამეორების შემდეგ, ქვაბით გამიმასპინძლდა.

მიუხედავად იმისა, რომ მუცელი უკვე საკმაოდ შებერილი მქონდა, მაინც შევჭამე მის მიერ მომზადებული კასეროლის ერთი თეფში.

- ძალიან გემრიელი იყო. შესანიშნავად ამზადებ, მიშა.

— ...მე ჩვეულებრივ ვამზადებ... — თქვა მან ცოტა შერცხვენილმა. — კიდევ გავაკეთებ.

- ზედმეტად ნუ იტვირთები. არ დავშორდებით, თუ არ მოამზადებ.

თითქოს შემფოთებულიყო, მიშა გაჩუმდა.

- საჭირო არ არის?

- თუ გინდა, გავაკეთე, არაფრის.

— მე მიყვარს შექმნა.

სხვათა შორის, მისი სპეციალობა „ირისის“ შელოცვაა?

- მაშინ ისევ გამიმასპინძლდი.

- გპირდები?

- კი, მოუთმენლად ველი.

თითი თეფშსა და კოვზზე დავაკაკუნე, რითაც მაგია გავააქტიურე. სწრაფად გარეცხვის შემდეგ, ჰაერში ავწიე და ჭურჭლის სადგამზე დავაბრუნე.

— სახელოსნოში ყოფილხარ?

- ჯერ არა.

- მაშინ წავიდეთ.

- კი.

მე და მიშა სამზარეულოდან გამოვედით. სახელოსნოს კარი გავაღეთ, შიგნით შევედით და დედა იქ იყო.

- სად არიან რეი და სხვები?

აქ დედაჩემმა თითო პირზე მიიღო და სისინი წამოიძახა. ოთახს მიმოვიხედე და დავინახე, რომ საშა მძინარე და საბანში გახვეული იყო.

- საშა დადლილი ჩანს.

გუნდებს შორის შეჯიბრის გამოცდის დროს მან ალბათ საკმაოდ დიდი რაოდენობით მაგიური ძალა დახარჯა.

„რეი და მისა ეზოში გავიდნენ ღამის ჰაერზე გასასვლელად“, - ჩურჩულით თქვა დედამ.

ჰმ, ეზოში? სახელოსნოდან გამოსვლის შემდეგ სახლიდან შევედით.

უკვე საკმაოდ ბნელოდა, მაგრამ რადგან მზის შუქმა მთვარის შუქი ჩაანაცვლა, გარეთ სრულიად ბნელოდა. და რადგან მიმდებარე სახლები ერთმანეთთან ახლოს იყო, სინათლე კერძო სახლებიდანაც შემოდის.

- და მაინც, დიდი მადლობა დღევანდელი დღისთვის.

ჩემი სახლის ეზოდან მისას ხმა გავიგე.

როდესაც გავიხედე, დავინახე მიშა, რომელიც ხის ძირში იჯდა, მის გვერდით კი რეი იდგა.

- რაზე ლაპარაკობ?

- ჰე-ჰე-ჰე, მაგრამ თქვენ დამპატიჟეთ. არა მგონია, ბატონი ანოსი თავის გუნდში ამეყვანა, თქვენ რომ არ მიგემართათ მისთვის. სწორედ ამისთვის გიხდით მადლობას.

რეიმ ოდნავ გაიღიმა.

— ამას საერთოდ არ ველოდი.

- აჰ, ანუ სიკეთე არ გაგიკეთებია ჩემთვის, უბრალოდ სიკეთის გამო დამირეკე.

მიშამ ჩაიცინა.

ისინი უბრალოდ ერთმანეთის გვერდით იდგნენ და იცინოდნენ.

— ...შენნაირი არასდროს შემხვედრია, რეი...

— ჩემნაირი ადამიანები?

— ...კარგი, ეს... თქვი, რომ საერთოდ არ გაინტერესებს, რომ საიმპერატორო ოჯახის წარმომადგენელი ხარ...

რეიმ სასიამოვნოდ გაიღიმა.

— მეჩვენება, რომ ნეკრონის დებიც ზუსტად იგივეს ფიქრობენ.

- აჰა-ჰა... მაგრამ მაინც მეჩვენება, რომ მათი საქმე სხვაგვარადაა. საშა და მიშა იმპერიულ ოჯახებს მნიშვნელობას ანიჭებენ, მაგრამ მაინც ბატონი ანოსის ქვეშევრდომები გახდნენ.

- ანუ, მე შენგან განსხვავებულად გამოვიყურები?

- კი. სიმართლე გითხრათ, მეჩვენება, რომ არ გაინტერესებთ იმპერიული ოჯახები, ნახევარჯიშები, თავად წინაპრის სისხლი. ამის თქმა არ არის სასიამოვნო და მაინც, მეჩვენება, რომ ეს ყველაფერი საერთოდ არ გაინტერესებთ.

რეიმ სიცილი ვერ შეიკავა.

- შეიძლება. როგორც გამოცდის დროს ვთქვი, უბრალოდ არ მომწონს ეს ყველაფერი.

რეიმ მისას გვერდი აუარა და შორს გაიხედა.

— სიმართლე გითხრათ, მხოლოდ ხმლებზე მინდა ფიქრი. როგორ დავაქნიო ისინი კიდევ უფრო სწრაფად; როგორ გავჭრა ის, რისი გაჭრაც შეუძლებელია. ყველა სხვა ფიქრი კი უბრალოდ მღლის.

„ხმლებით მხოლოდ კონკრეტული მიზეზის გამო გაინტერესებს?“ - დასვა მიშამ, რაც, როგორც ჩანს, მარტივი კითხვა იყო.

— ცხოვრებაში ბევრი რამ არის. მაგალითად, უნდა ვჭამოთ.

მიშას სიცილი აუტყდა.

- ვხედავ, ყველაფრისგან იღლები, რეი.

„ბუნებით უდარდელი ადამიანი ვარ“, - რეიმაც შეხედა მისას, - „ამიტომაც არ ვუერთდები „ერთიანობას“, თუმცა არ მგონია, რომ იმპერიული ოჯახები მართლესი არიან“.

- ოჰ, არ ვაპირებდი.

მიშამ სწრაფად დაუქნია ხელი. შემდეგ კი, ძალიან სერიოზული სახით, თქვა:

„უბრალოდ ვიფიქრე, რომ თქვენნაირი ადამიანი შეიძლებოდა ყოფილიყო „უნიტის“ წევრების იდეალი. თქვენ ამბობთ, რომ არ გაინტერესებთ, ადამიანი იმპერიული

ოჯახიდანაა თუ არა, ახლა, როცა ჩვენ, დემონები, უკვე ორად ვართ გაყოფილნი. მეჩვენება, რომ ის, ვინც იტყვის, რომ ეს ყველაფერი დამღლელია და საერთოდ არ არის მნიშვნელოვანი, არანაირად არ განახორციელებს დისკრიმინაციას არავის მიმართ.“

- არ მინდა ასეთი ტვირთი ვიტვირთო. სხვათა შორის, თუ ამას ვგულისხმობ, ანოსს, როგორც ჩანს, საერთოდ არაფერი აინტერესებს.

-...ბატონო ანოს...

- ფხიზელი მზერით იმიტომ არ უყურებ, რომ გინდა, ასე ვთქვათ, პალანკინზე აიყვანო?

მიშამ გაკვირვებულმა შეხედა რეის.

- სიმართლე გითხრათ, კი.

რეიმ არაფერი უპასუხა, მხოლოდ ისევ მისას შეხედა. მან უხერხულობის გამო თვალი აარიდა.

— ...ჩვენ გვესმის, რომ სხვა გზა არ გვაქვს, გარდა იმისა, რომ ბატონ ანოსს დავუჯეროთ და რომ შესაძლოა, მას ასეთი რამ არ მოეწონოს...

„ვფიქრობ, ყველაფერი რიგზეა,“ მაშინვე უპასუხა რეიმ.

მიშამ კვლავ გაკვირვებულმა შეხედა მას.

- რაც არ უნდა გააკეთო, მისა, არა მგონია, მასზე რაიმე გავლენის მოხდენა შეძლო.

მიშამ სახე მუხლებში ჩარგო, თითქოს არ იცოდა, რა ეპასუხა მისთვის.

- არ ვცდილობ ზედმეტად შეგაწუხო, ეს უბრალოდ ფაქტია. ანოსი იმ დონეზე არ არის, რომ მისი გამოყენება სიკეთისთვის ან ბოროტებისთვის იყოს შესაძლებელი. ოკეანეში წყლის ვედროს ჩასხამ და ის ერთ ტალღასაც არ გამოიწვევს. ასე ტრანსცენდენტულად მეჩვენება. ყოველ შემთხვევაში, ჩემთვის.

- როგორ შეგიძლია ამის თქმა ასეთი თავდაჯერებულად, თუ მას ახლახან შეხვდი?

რეიმ სასიამოვნოდ გაიღიმა.

- ეს უბრალოდ ჩემი ინტუიციაა. რთულ თემებზე ფიქრი ჩემი ყველაზე ძლიერი მხარე არ არის.

მიშამ ჩაიცინა.

„არ ვიცი რატომ, მაგრამ ცოტა უფრო მხიარული ვიგრძენი თავი.“

- კიდეც ერთი რამ შემიძლია გკითხო?

მიშა გაკვირვებული ჩანდა.

- კი.

- ნახევრად სული ხარ, ნახევრად დემონი, არა?

- კარგი, კი...

— ხანდახან ხომ არ გრძნობ თავს ცუდად?

მიშა ფიქრებში იყო ჩაფლული, თითქოს ვერაფერი ახსოვდა.

- კარგი... რა თქმა უნდა, ხანდახან ვავადდები, მაგრამ საერთო ჯამში ჯანმრთელი ვარ. რაშია საქმე?

რეი ერთი წამით გაჩუმდა, შემდეგ კი უჩვეულოდ სერიოზული ტონით თქვა:

- კი, ახლახან გავიგე, რომ ნახევრად სულები და ნახევრად დემონები დიდხანს არ ცოცხლობენ.

- რა?..

„რამდენადაც მე ვიცი, არ არსებობენ სრულიად ჯანმრთელი ნახევრად სულები და ნახევრად დემონები, რომლებსაც შეუძლიათ სულების მაგიის გამოყენება. თქვენ განსაკუთრებული უნდა იყოთ.“

- შეიძლება ასეც იყოს. მაგრამ მე თვითონ არაფერი ვიცი...

რეიმ ხელი გაუწოდა მისას.

- სახლში შევიდეთ, თორემ გავიყინებით.

- ოჰ, კარგი, წავიდეთ.

მიშამ ხელი ჩაავლო და წამოდგა.

- და მაინც, დიდი მადლობა დღევანდელი დღისთვის. ამიერიდან ყველაფერს გავაკეთებ იმისთვის, რომ შევქმნა საზოგადოება, რომელშიც ჩვეულებრივი ადამიანები შენაირი ადამიანები იქნებიან, რეი.

ამის თქმის შემდეგ მიშამ სახე ისე შეკრა, თითქოს რაღაც ზედმეტი ამოუტივტივდა.

- ს-ბოდიში. ალბათ უსიამოვნო იყო ამის მოსმენა?

- სინამდვილეში არა.

რეიმ გაიღიმა.

- დაგეხმარები. რადგან, სიმართლე გითხრათ, ძალიან დავიღალე ყველა იმ საზრუნავით, რაც იძულებული ვარ, რომ იმპერიული ოჯახის წევრი და ქაოსის თაობის წარმომადგენელი ვიყო.

მიშას ეს გაუხარდა და ხელი უფრო მაგრად მოუჭირა.

- დამიჯერე. ყველაფერს გავაკეთებ, რომ უდარდელი ცხოვრება გქონდეს.

§ 14. დემონი იმპერატორი ერთობიდან

გარკვეული დროის შემდეგ...

დემონთა მბრძანებლის აკადემია, მეორე კლასი.

— ...ახლა კი პატარა განცხადება. მალე დელზოგეიდში დილჰეიდის დემონური ხმლების ტურნირის ჩატარება იგეგმება, მაგრამ მონაწილეობას მხოლოდ აკადემიის გამორჩეული სტუდენტები მიიღებენ. როგორც წესი, ნიჭიერ პირველკურსელებსაც კი არ აქვთ მონაწილეობის უფლება, მაგრამ ჩვენს კლასში არის სტუდენტი, რომელიც მონაწილეობის მისაღებად არის წარდგენილი.

ემილიას განცხადების შემდეგ მთელი კლასი ხმაურში ჩავარდა.

- და ვინ არის?

- სულელი ხარ? აშკარაა ვინ. აქ მხოლოდ ერთი დემონია, რომელიც შეიძლება დემონური ხმლების ტურნირზე გაეგზავნათ.

ემილია კმაყოფილი ჩანდა, როდესაც სტუდენტებს უყურებდა, რომლებიც ამაზე საუბრობდნენ.

— გილოცავ, რეი გრანზდორი. მოუთმენლად ველით შენს, როგორც დემონთა მბრძანებლის აკადემიის სტუდენტის, მოქმედებაში ნახვას.

ემილიამ ტაშის დაკვრა დაიწყო და სტუდენტებმაც მის მაგალითს მიჰყვნენ. რეიმ განსაკუთრებული მონდომება არ გამოავლინა და, როგორც ყოველთვის, უბრალოდ იღიმოდა.

— ვირტუოზი დემონური ხმლების ოსტატი მისით გამარჯვებას შეძლებს.

- კი, იმიტომ, რომ მან შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთი თავისი ხმლით დაამარცხა.

— რა სიამაყე იქნებოდა კლასისთვის, თუ მისი მოსწავლე დემონური ხმლების ტურნირში გაიმარჯვებდა.

გასაკვირი არ არის, რომ ისინი რეის იმდენად აკრიტიკებენ, რომ წინასწარმეტყველებენ კიდევ, რომ ის პირველ ადგილს დაიკავებს, რადგან იციან მისი ხმლის ძალა.

- და კიდევ ერთი.

ემილიამ ამის თქმის შემდეგ, კლასში სხვაგვარად ხმაურიანი გახდა.

— ...კიდევ ერთი?.. ჩვენს კლასში კიდევ არის ვინმე, ვისაც დემონური ხმლების ტურნირზე გაგზავნა შეუძლია?

- კარგი, არა მგონია, სხვას არავის ვიცნობ. ლედი საშა, რა თქმა უნდა, ქაოსის თაობიდანაა, მაგრამ ხმლით დიდად კარგად არ უმკლავდება და ალბათ ტურნირისთვისაც არ გამოდგება.

— ...სინამდვილეში, არსებობს. ჩვენ გვყავს ადამიანი, რომელსაც შეუძლია რეის ხმლებით დამარცხება...

- მაგრამ ის...

ყველა სტუდენტის მზერა უეცრად ჩემზე იყო მიმართული.

„ანოს ვოლდიგოდ, შენც მონაწილეობ დემონური ხმლების ტურნირში. გთხოვ, ეცადე ისე იბრძოლო, რომ დემონთა მბრძანებლის აკადემიის სტუდენტის რანგში არ შეგრცხვეს.“

ამ დროს კლასის ერთი მხრიდან გამჭოლი ყვირილი გაისმა:

— ეს ძალიან...

- მაგრამ თუ ბატონი ანოსი ტურნირზეა დარეგისტრირებული, მან უკვე მოიგო, არა?

- ჰმ, ვინც არ უნდა გაიმარჯვოს, ის აუცილებლად მოხვდება დიდების დარბაზში!

- რა ვქნა? ძალიან ვნერვიულობ.

- რატომ უცებ? - რატომ უცებ?

- მაგრამ ბატონი ანოსისთვის დამხმარე ჯგუფი უნდა შევქმნათ! მას მარტო ბრძოლის უფლებას არ მივცემთ!

და გულშემატკივრების კავშირმა რაღაც მსგავსი იყვირა.

- რას გულისხმობ? არასდროს მსმენია, რომ თეთრ ფორმაში გამოწყობილი სტუდენტი დემონური ხმლების ტურნირში მონაწილეობდეს.

- მართალია. ნახევარჯიშები უარყოფილნი არიან უკვე დოკუმენტების შემოწმებისას, მიუხედავად იმისა, არიან ისინი რეგულარული თუ სპეციალური მონაწილეები...

„დემონთა მბრძანებლის აკადემია ანოსს მხოლოდ იმიტომ აგზავნის, რომ ასეთი ძლიერია? ეს სიგიჟეა?“ - წუწუნებდნენ იმპერიული ოჯახების წევრები.

ემილიამ ამ საკითხზე მეტი არაფერი ახსნა და უბრალოდ განაგრძო:

— დემონური ხმლების ტურნირში მონაწილეობის მისაღებად დაგჭირდებათ ერთი ხმალი, ამიტომ არ დაგავიწყდეთ მისი მომზადება. ვფიქრობ, წესები იცით, მაგრამ მთავარი ის არის, რომ ტურნირის დროს ხმლის შეცვლა არ შეგიძლიათ. გარდა ამისა, თქვენი ხმლის გატეხვის ან განადგურების მომენტიდან დამარცხებულად ჩაითვლებით. მოწინააღმდეგეებს ეკრძალებათ ერთმანეთისთვის მაგიის გამოყენებით ზიანის მიყენება. მთავარი წესი ის არის, რომ მხოლოდ ხმლით უნდა იბრძოლოთ. არსებობს სხვა დახვეწილობებიც, ამიტომ თუ ისინი გაინტერესებთ, ჰკითხეთ მათ შესახებ არენაზე ტურნირის ჩატარებაზე პასუხისმგებელ პირებს.

მესმის. ასე რომ, ბრძოლა მხოლოდ წინასწარ მომზადებული საკუთარი ხმლით შეგიძლია. ასე რომ, მთავარი ფაქტორი არა მხოლოდ ხმლის ოსტატობა იქნება, არამედ ჯადოსნური ხმლების შესაძლებლობების განსხვავებაც.

- სულ ეს იყო. დღევანდელი გაკვეთილები დავასრულოთ.

ამის თქმის შემდეგ ემილია კლასიდან გავიდა.

სტუდენტებმა მაშინვე დაიწყეს სახლში წასასვლელად მზადება.

— კარგი იქნებოდა, წილისყრის შედეგები ფინალში შეხვედრის საშუალებას მოგვცემდა.

რეი სკამის კიდეს მიეყრდნო და ჩემსკენ შემოიბრუნდა.

- და ამჯერად, იბრძოლეთ ერთი-ერთზე ჩვეულებრივი დემონური ხმლებით.

- გეთანხმები, მეც მთელი გულით მინდა ეს.

რეიმ კმაყოფილებისგან გაიღიმა.

— თუმცა, ნაკლებად სავარაუდოა, რომ პრობლემები მხოლოდ ფრეთი შემოიფარგლოს.

- ძალიან მეეჭვება, რომ წააგოთ.

- ყოველ შემთხვევაში, ასე იფიქრებენ ამ აკადემიის წარმომადგენლები.

რეი წამოდგა და ჩემსკენ შემოიბრუნდა.

- რატომ წარმადგინეს დემონური ხმლების ტურნირის კანდიდატად, იმის ფიქრით, რომ მოვიგებდი?

რეიმ ამ კითხვას არ უპასუხა. ის კარგად არ იცნობდა იმპერიულ ოჯახებსა და ნახევარჯვარეს შორის არსებულ ვითარებას.

„დარწმუნებული ვარ, რომ იმპერიულ ოჯახებს არ სურთ, რომ მე, ნახევრადჯიშიანი, დემონური ხმლების ტურნირის ჩემპიონი გავხდე. ამ შემთხვევაში, რაც შეიძლება მალე

უნდა აეკრძალათ ჩემთვის მონაწილეობა. თუმცა, მათ განზრახ წარადგინეს ნახევარჯიშისანი კანდიდატად, რომელსაც, სავარაუდოდ, მონაწილეობა ეკრძალება.“

ვერ ვწყვეტ ფიქრს, რომ ამაში რაღაც ფარული მოტივი დევს.

„და მაინც უცნაურია“, - დაგვიწყო საუბარი მიზამ.

— რამე იცი?

- არა, ჯერ არაფერი... უბრალოდ, შემთხვევით ვიცნობ ერთ ადამიანს, რომელიც კარგად არის ინფორმირებული, იქნებ მას ჰკითხოთ?

- ვინ არის ის?

- კარგი, ეს გუშინ განვიხილეთ. შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორის ბატონო მელჰეის.

სხვათა შორის, ამაზე საერთოდ შევთანხმდით?

- სად არის ის?

— ჩვენს იუნიონ თაურში. ბოდიშს გიხდით გეგმების ასე მოულოდნელად შეცვლისთვის. კარგი იქნება, თუ ახლა შევხვდებით?

- პრობლემა არ არის.

- დიდი მადლობა. მაშინ წავიდეთ.

კლასი დავტოვეთ.

ანოსის გულშემატკივრების კავშირის კომპთან მისვლისას, როგორც წინა ჯერზე, ზედა სართულისკენ კიბეებზე ასვლა დავიწყეთ. მეორე სართულს რომ მივუახლოვდი, სიხარულის ხმები გავიგე.

— მაშ ასე, შევასრულოთ ბატონი ანოსის მხარდამჭერი ჯგუფის ჰიმნი! დინგ-დონგ, ბუმ, ტა-დამი!

— ლორდ ანოს! ყველაზე ძლიერი! ისტორიაში~! მყისიერი დარტყმა ლამაზი ხმლით~!

- ჰო~, ჰო~, ხმლით მინდა მოვკვდე~!

— შენი გარეგნობა ბრძოლაში მშვენიერია~!, ოჰ, მოწყალე უფალო ანოს~!

— ვნებიანი საწოლში~!, ის თავისი მამაცი ხმლით ცას გახვრეტს~!

— ჰო~, ჰო~, მინდა ხმლიდან ჩამოვვარდე~!

— ნახევარჯიშებს დაუსრულებლად გაამრავლებს ბატონი ანოსი თავისი მამაცი ხმლით~!

— ყველა პრობლემის ერთი გამოსავალი არსებობს~! — შეიქმნას სამყარო იმპერიული სისხლის გარეშე~!

— ჰო~, ჰო~, მინდა დავცე~! რომ მყისიერად ლამაზი ხმალი დამამხოს~!

ჰმ, ვიტყვი, რომ არ გამიგია.

მაგრამ მათ სიტყვასიტყვით უბრალოდ თქვეს რაღაც დამხმარე ჯგუფის შექმნაზე, რადგან მათ უკვე შექმნეს მისი ჰიმნი ასეთი მაღალი ხარისხის დასრულებით?

რამდენადაც არ უნდა მსურდეს ამაზე ზედმეტად პოზიტიურად ფიქრი, ამას ყოველდღიური ვარჯიშის ნაყოფზე სხვას ვერაფერს ვუწოდებ.

ზედა სართულზე ავედი და თავიდან ამაოდ მეხსიერებაში ჩარჩენილი ტექსტი და მელოდია გამოვიდევნე.

-ბატონო მელჰაისი. ბატონი ანოსი მოვიყვანე.

ოთახში, სადაც დემონური ხმლის ნახევარი ეჭირა, გრძელი ჭაღარა წვერით მოხუცი კაცი ელოდა.

მას მოსასხამი ეცვა და ხელში კვერთხი ეჭირა. ეს უნდა იყოს შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთი, მელჰეის ბორანი. მისი მაგიური ძალის ტალღის სიგრძით თუ ვიმსჯელებთ, ეს უდავოდ ჩემს მიერ შექმნილი დემონია.

გარდა ამისა, ის დიდ მნიშვნელობას ანიჭებდა გადარჩენას და სხვებზე მეტად მაგიასა და მაგიურ ძალაში სპეციალიზირდებოდა. აივისისა და იდორისგან განსხვავებულ დონეზე იმყოფებოდა. მას მითიური ეპოქის ძლევა მოსილი ვეტერანების ძალაც ჰქონდა.

მელჰეისი ჩუმად მომიახლოვდა. არანაირი მტრული განწყობა არ მქონდა. ის ჩემს გვერდით გაჩერდა, ჯადოსნური თვალები აამოქმედა და ჩემსას შემომხედა.

რამდენიმე წამის შემდეგ მელჰეისმა ცრემლი წამოუვიდა და მუხლებზე დაეცა.

- მთელი ამ ხნის განმავლობაში შენს ხელახლა დაბადებას ველოდი. ჩემი ბატონი ლორდი ანოს ვოლდიგოდა.

ჰმ, არ მეგონა, რომ მაშინვე ასე დაიწყებდა.

- გახსოვარ, მელჰეის?

მელჰეისმა თავი გააქნია.

- თავმდაბლურად გთხოვ პატიებას. შეცდომა დავუშვი და ვიღაცას ჩემი მეხსიერების წაშლის უფლება მივეცი. მაგრამ ჩემი გული შენს მეხსიერებას იხსენებს. ამაში მაშინვე დავრწმუნდი, როგორც კი დაგინახე.

ნუთუ მასაც წაეშალა მეხსიერება ისევე, როგორც აივისს და სხვა იმპერატორებს?

- მაშინ შევამოწმებ.

- როგორც გნებავთ.

მელჰეისს თავით ხელი მოვკიდე და მისი მოგონებების ზედაპირული ფენის შესწავლა „რევიდით“ და „ევითი“ დავიწყე. და ისევე, როგორც სხვა შვიდი იმპერატორის შემთხვევაში, მისი მოგონებები ჩემ შესახებ მთლიანად წაშლილი იყო.

რის შემდეგაც ჩემი ჯადოსნური თვალებით მელჰეისის უფსკრულს ჩავხედე, რათა მისი საძირკველი შემემოწმებინა.

მას მხოლოდ ერთი ჰყავდა. როგორც ჩანს, მელჰეისი ავოს დილჰევიას ხელქვეითთან შერწყმით მაინც არ დამორჩილებულა.

— რამდენი იცი?

- 2000 წლის წინ, თქვენი რეინკარნაციის შემდეგ მალევე, ბატონო ანოს, ვიღაცამ დამესხა თავს და წაშალა ჩემი მოგონებები. როდესაც გონს მოვედი, აპარტელში აღმოვჩნდი.

დიდი სულების ტყე რას ნიშნავს?

- კედელი გადაკვეთე?

2000 წლის წინ, დილჰეიდი და აპარტელნი ჩემი მაგიის მიერ შექმნილი კედლით იყვნენ გამოყოფილი.

- დიდი ალბათობით კი. ჩემი მოგონებები ჯერ კიდევ ბუნდოვანია, მაგრამ როგორც ჩანს, კედელი თავდამსხმელებისგან დასამალად გამოვიყენე.

მიუხედავად იმისა, რომ მთელი ჩემი ცხოვრება მაგიაში ჩავდე, მითიური ეპოქის დემონები, რომლებსაც კოლოსალური მაგიური ძალა აქვთ, საკმაოდ ძნელად თუ გადაკვეთენ საზღვრებს.

იმ დროსაც კი, ძლივს 20 ადამიანს ეყოფოდა ამის გაკეთების ძალა და ეს მათ ძალიან ძვირი დაუჯდებოდათ. რა თქმა უნდა, აქაც არსებობს გამონაკლისები.

„მათ თავიანთი მაგიური ძალის დიდი ნაწილი უნდა გამოეყენებინათ, რომ კედელი გადაეკვეთათ და შენს დევნას დასჯერებოდნენ. ამ შემთხვევაში, მათ ცოტა ხანი მოუწევდათ ლოდინი, რომ კედელი ხელახლა გადაეკვეთათ და დილჰეიდთან დაბრუნებულიყვნენ. სწორედ ამიტომ აღარ დაგედევნენ, არა?“

- მართალია. თუმცა, ასი წელი დამჭირდა, რომ ჯადოსნური ძალა აღმედგინა, კედელი გადამელახა და დილჰეიდთან დავბრუნებულიყავი.

სხვა იმპერატორებისგან განსხვავებით, როგორცაა აივისი, მელჰეისის მაგიური ძალა საკმარისია კედლის დასაძლევად. მათ შეძლეს მისი მეხსიერების წაშლა, მაგრამ ბირთვის დამორჩილება არც ისე ადვილია.

— და როდესაც დილჰეიდში დავბრუნდი, დემონთა მბრძანებლის, ტირანის სახელი უკვე შეცვლილი იყო და ავოს დილჰეცია ერქვა. მიუხედავად იმისა, რომ არანაირი მეხსიერება არ მქონდა, რატომღაც ვერ მოვიშორე ის გრძნობა, რომ რაღაც რიგზე არ იყო. როგორც ჩანს, დანარჩენი შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორი უყოყმანოდ სწამდა ავოს დილჰეციას, მაგრამ დღემდე მეეჭვება.

- ახლა დარწმუნდი?

მელჰეისმა პატივისცემით თავი დაუქნია.

- კი. ჩემი ფონდი მეუბნება, რომ შენ ნამდვილი დემონთა მბრძანებელი ხარ.

მელჰეისის ისტორიაში უცნაური არაფერია. თუმცა, მხოლოდ ის ვიცი, რომ ავოს დილჰეცია მითიური ხანიდან არსებობს.

2000 წლის წინ ბევრ ადამიანს მტრობა ჰქონდა ჩემს მიმართ, მაგრამ მათგან მხოლოდ სამს ჰქონდა გამორჩეული ძალა.

გმირი კანონი, დიდი სული რენო და სამყაროს ქალღმერთი მილიცია. ეს სამი უპრობლემოდ შეძლებდა კედლის გადალახვას.

მაგრამ მათ ამ კედლის აშენებაში დამეხმარნენ და მშვიდობა სურდათ. რა აზრი ექნებოდათ ამის გაკეთებას, თუ მშვიდობიან დროს ჩემი ნახვა არ სურდათ? მათ დემონთა მბრძანებლის, ტირანის ტახტის დაპყრობა ნამდვილად არ სურდათ.

ანუ ეს ქმედება სხვისი დამსახურებაა?

— რაიმე ვარაუდი გაქვთ, თუ რას გეგმავს ავოს დილჰეცია?

- საერთოდ არცერთი.

თუმცა, ეს მოსალოდნელი იყო. დამოუკიდებლად, ყოველგვარი მხარდაჭერის გარეშე, ცოტა რამის გამოკვლევაა შესაძლებელი.

— შეატყობინეთ, რაც იცით.

- ჭამე.

ვფიქრობ, ყველაფერი რაც რჩება არის რაღაც ახლოდან დაწყება.

- კიდევ ერთი კითხვა მაქვს: დელზოგეიდში ვიღაცამ დემონური ხმლების ტურნირში მონაწილეობის მისაღებად წარმადგინა კანდიდატურა. იცით, ვისი ნამოქმედარია ეს?

ცოტა ხნით ფიქრის შემდეგ, მელჰეისმა თქვა:

- ბატონო ანოს, იცით თუ არა იმპერიული ოჯახების ფრაქციის შესახებ?

— ჯგუფი, რომელიც იმპერიული ოჯახების პრიმატის პრინციპს უჭერს მხარს?

მელჰეისმა თავი დაუქნია.

— მათი ფრაქცია არის ორგანიზაცია, რომელიც ცდილობს იმპერიული ოჯახების პრივილეგიები კიდევ უფრო გააფართოვოს, ვიდრე ამჟამად აქვთ, მაგრამ მათი რადიკალური დოგმა ის არის, რომ თუ იმპერიული ხაზიდან არ ხარ, მაშინ დემონი საერთოდ არ ხარ.

ჰმ, როცა ამის შესახებ მისასგან გავიგე, ვიფიქრე, რომ ყველა იქ არ იყო.

- და სიმართლე გითხრათ, დელზოგეიდში მათი ფრაქციის ბევრი წევრია. მე მჯერა, რომ ამის უკან ისინი დგანან.

— ამით რისი მიღწევა სურთ?

— იუნიტის შესაკავებლად. როგორც იუნიტის, ასევე იმპერიული ოჯახის ფრაქციას შორის ვრცელდება ჭორები იმის შესახებ, თუ როგორ ფეხქვეშ თელავთ აკადემიას, ბატონო ანოს. იმპერიული ოჯახებიდან ვერავინ შეძლებს თქვენს წინააღმდეგობის გაწევას, მათ შორის შვიდ უძველეს დემონ იმპერატორსაც კი. ეს გახდა მთავარი ფაქტორი, რამაც იუნიტის ძალების მოკრების საშუალება მისცა, რაც უკიდურესად უსიამოვნოა იმპერიული ოჯახის ფრაქციისთვის.

— მარტივად რომ ვთქვათ, მათი მიზანია ერთობის ძალების განადგურება დემონური ხმლების ტურნირში ჩემი დამარცხებით?

მელჰეისი დაეთანხმა.

„როგორც ჩანს, მათ ფრაქციას აღარ შეუძლია თქვენი იგნორირება. თუ ბატონი ანოსი ტურნირში მიიღებს მონაწილეობას და გაიმარჯვებს, ერთობის ერთიანობა კიდევ უფრო გაძლიერდება. იმპერიული სისხლის დემონებზე ბევრად მეტი ნახევარჯიშია. და იმპერიული ოჯახების ფრაქციას მათი ერთიანობის ეშინია.“

- ასეც იყოს, მაგრამ ეს მათი გეგმის სისულელეს არ ცვლის. ბოლოს და ბოლოს, ამის თავიდან ასაცილებლად, მათ დემონური ხმლების ტურნირში ჩემი დამარცხება მოუწევთ.

ამის გაგონებაზე მელჰეისმა თითქოს გადაწყვიტა რაღაც ეთქვა.

- ლორდ ანოს, გავხედავ და გთხოვ, თავი შეიკავო დემონური ხმლების ტურნირში მონაწილეობისგან.

- რატომ?

- შეიძლება ეს შენთვის მნიშვნელოვანი არ იყოს, მაგრამ ერთიანობისთვის შენ, უფალო ანოს, ხარ სინათლე. ამჟამინდელ ვითარებაში მისი ჩაქრობა არ ღირს.

მელჰეისი „უნიტის“ წევრია. ის, სავარაუდოდ, მათ შეუერთდა, რადგან ეჭვი ეპარებოდა ავოს დილჰევიკაში, მაგრამ საქმე მხოლოდ ამაში არ იყო, არამედ იმიტომაც, რომ არ მოსწონდა ის ფაქტი, რომ დილჰეიდს მხოლოდ იმპერიული ოჯახები მართავდნენ.

„არ ვაპირებ, იმპერიული ოჯახის ფრაქციის ტყუილს გავება.“

მელჰეისმა პატივისცემით დაიხარა და თქვა:

- დარწმუნებული ვარ, რომ გაიმარჯვებ, უფალო. უეჭველად მოიგებ თამაშს, მაგრამ ეს არ ნიშნავს, რომ მთელი თამაშის მოგებას შეძლებ.

მელჰეისის შემფოთება ძირითადად ვარაუდებს ეფუძნება.

— წესებით უნდათ ჩემი დამარცხება?

„რა თქმა უნდა, ეს შეიძლება სასაცილოდ მოგეჩვენოთ, მაგრამ მაშინაც კი, თუ შედეგი აშკარაა, იმპერიული ოჯახის ფრაქციას მხოლოდ თქვენი დამარცხების ფაქტი დასჭირდება მთელ თამაშში თავისი მიზნების მისაღწევად...“

ისინი სისხლს ძალაზე მეტად აფასებენ. გასაკვირი არ არის, რომ ასეთ ძალისხმევას მიმართავენ.

- ამ შემთხვევაში, ნაკლებად სავარაუდოა, რომ ისინი გააუქმებენ ჩემს კანდიდატურას, მაშინაც კი, თუ მე ვცდი კანდიდატურის მოხსნას. ან შეუძლიათ გაავრცელონ ამბავი, რომ გავიქეცი.

- თუ ტურნირზე არ გამოჩნდები, დანარჩენს როგორმე მივხედავ. გთხოვ, დიდსულოვანი იყავი ჩემს მიმართ.

შვიდ უბველეს დემონ იმპერატორს საკუთარი ძალა აქვს. ვფიქრობ, მას ამის გამკლავება შეუძლია. მაგრამ რა უსიამოვნებაა. მე ნამდვილად არ მინდოდა დემონური ხმლების ტურნირში მონაწილეობა.

- ვიფიქრებ.

- გმადლობთ.

მელჰეისმა მთელი გულით დაიხარა.

§ 15. მიშას კითხვები

მელჰეისთან საუბრის შემდეგ სახლში დაბრუნდი. როგორც წესი, დედაჩემი მაღაზიის დახლოდან იდგა, მაგრამ ახლა იქ არავინ იყო, რადგან მაღაზია უკვე დაკეტილი იყო.

„კეთილი იყოს თქვენი დაბრუნება“, გავიგონე გულგრილი ხმა.

უეცრად მიშა სამზარეულოდან გამოჩნდა.

ჰმ, ცოტა გამიკვირდა.

— რამე მოხდა?

— კულინარიაში ვვარჯიშობ.

რის შემდეგაც დედაჩემი გამოვიდა სამზარეულოდან.

- კეთილი იყოს შენი დაბრუნება, ანოსიკ. ვახშამი მალე მზად იქნება. დღეს მიშენკასთან ერთად მოვამზადე.

— დედა გასწავლის საჭმლის მომზადებას?

მიშამ თავი დაუქნია.

- რამდენიმე დღის წინ მიშენკამ თქვა, რომ რაღაც გემრიელის მომზადება უნდოდა შენთვის. თავისუფალი დრო მქონდა და ამიტომ დავპატიჟე.

გქონდათ ასეთი შეთანხმება?

- მაშინ დედა წავა და სადილის მომზადებას დაასრულებს.

- მეც.

- დღეს, მიშენკა, რთული არაფერი დარჩა. ჯობია წახვიდე და ანოსიკს დაელაპარაკო.

მიშამ ერთი წამით გაიფიქრა და თავი დაუქნია.

- ოჰ, ანოს. კეთილი იყოს შენი დაბრუნება.

მამამ სამუშაო დაასრულა და სახელოსნო დატოვა.

- სახლში ვარ.

„ისევ გვაოცებ შენი საქმეებით. ამჯერად დემონური ხმლების ტურნირზე მოხვდი?“ თქვა მამამ.

ამის შემდეგ დედას სახეზე ღიმილი გადაეფინა.

- ზუსტად! გილოცავ, ანოსიკ. დღეს ქალბატონი ემილია მოვიდა ჩვენთან და გვითხრა, რომ კლასიდან მხოლოდ ორი ადამიანი შეირჩა და რომ შენ ნამდვილი გენიოსი ხარ, ანოსიკ!

დედა მაგრად ჩამეხუტა.

იმდენად უნდოდათ, რომ ტურნირში მონაწილეობა მიმეღო, რომ სპეციალურად მოვიდნენ, რომ მშობლებისთვის ეთქვათ ამის შესახებ?

— ჯერ არ ვიცი, მივიღებ თუ არა მონაწილეობას.

— ჰა? რატომ? მაგრამ თუ დემონთა ხმლების ტურნირში კარგ შედეგს მიაღწევ, ეს დემონთა მბრძანებლად გახდომაში დაგეხმარება.

პირველად მესმის ამის შესახებ.

— ეს მართლა ასეა?

მიშამ ჩემი კითხვა გაიგონა და თავი დაუქნია.

— დემონთა მბრძანებლად რომ გახდეთ, მიღწევები გჭირდებათ. დემონთა ხმლების ტურნირის შედეგიც გათვალისწინებული იქნება.

მესმის. მშვიდობიან დროსაც კი, გარკვეულწილად მაინც ძლიერი უნდა იყო.

„მაშინაც კი, თუ მონაწილეობას გადავწყვეტ, ამჟამად ხმალი არ მაქვს“, - ვუპასუხე მაშინვე.

- თუ ხმალზეა საქმე, მაშინ მამაშენს მიანდე. რა ხმალი გჭირდება?

სიმართლე გითხრათ, არ მინდა ეს მამაჩემს ანდო, მაშინაც კი, თუ მონაწილეობას გადავწყვეტ.

- ჩვეულებრივი ხმალი არ გამოდგება. მონაწილეებს დემონური ხმლები ექნებათ. ისინი ჩვეულებრივს პირველივე დარტყმაზე გატეხავენ.

მამამ ხელები გადაიჯვარედინა და ჩაფიქრდა.

- მათ დემონურ ხმლებს უწოდებენ, არა? მეც გამიგია, რომ ეს სპეციალური ლითონისგან დამზადებული ხმლებია. ამბობენ, რომ ნებისმიერი ფოლადის გაჭრა შეუძლიათ.

მამაჩემის მჭედლობის ცოდნა კაცთა ქვეყნის სასაზღვრო ქალაქის ცოდნის ტოლფასია.

მიუხედავად იმისა, რომ ის მათ დემონურ ხმლებს უწოდებს, ისინი მაგიური ძალის მქონე ხმლებად არ აღიარებს, არამედ მხოლოდ კარგად ჭრის ხმლებად.

- კარგი, მამა ცოტა ხნით უნდა წავიდეს.

მამაჩემს სახეზე სიამაყე გამოეხატა. ამის გამო კარგი წინათგრძნობა არ მაქვს.

- მაგრამ ახლა ვახშამზე მივდივართ...

- იზაბელა, 2-3 დღით წავალ. მაღაზიას მიხედუ, - თქვა მამამ, როგორც კაცს შეეფერება.

დედა სასიამოვნოდ გაუღიმა მას.

- კარგი, მოგვიანებით გნახავ, ძვირფასო!

როგორც ჩანს, ისინი რადიკალიზაციად გაცოცხლდნენ, მაგრამ დემონური ხმლები აუცილებლად გატეხავენ მამაჩემის მიერ შექმნილ ხმალს.

და ყოველ შემთხვევაში, ჯერ არ გადამიწყვეტია, მივიღებ თუ არა მონაწილეობას დემონური ხმლების ტურნირში, ასე რომ, ამის არყოფნის საჭიროება საერთოდ არ არის.

- მამა, თუ ხმალს ეხება, მაშინ აზრი არ აქვს.

- არა, არა, სულ სხვა რამეზეა საუბარი. ახლახან ერთი ოდნავ უინტერესო საკითხი გამახსენდა. ხმლებთან არაფერი აქვს საერთო.

თუ ეს საინტერესო საკითხი არ არის, მაშინ რატომ უნდა წავიდეთ უცებ რამდენიმე დღით? ეს ძალიან უსაფუძვლო საბაზი აღმოჩნდება.

— ზოგადად, მაშინაც კი, თუ ხმალი მქონდეს, ის დემონური ხმლების ტურნირისთვის შესაფერისი არ იქნება.

- ვიცი, ვიცი, ამაზე მაშინ ვისაუბრებთ, როცა მამაშენი დაბრუნდება.

მამამ მხარზე ხელი დამადო, სახეზე მომღიმარი ღიმილი გადაეფინა.

- ნახვამდის. სანამ მე წავალ, დედაშენს მიხედუ.

- არა, მამა.

ამის შემდეგ, მამამ მხარზე ხელი დამადო, სახეზე მომღიმარი სახით.

- ნახვამდის. სანამ მე წავალ, დედაშენს მიხედუ.

— ...

რა ჯანდაბაა ეს?

-მაშ, მამა, მე...

ამის შემდეგ, მამამ მხარზე ხელი დამადო, სახეზე მომღიმარი სახით.

- ნახვამდის. სანამ მე წავალ, დედაშენს მიხედე.

ის გატეხილი ჯადოსნური თოჯინაა?

— ...კი, ნუ ღელავ...

მამაჩემმა მაშინვე ცერა თითი ამიწია, თითქოს ზუსტად ამ სიტყვებს ელოდა.

ეჰ, საერთოდ ვერ ვასწრებ მასთან კავშირს.

- ნახვამდის.

მამამ კარი გააღო და გარეთ გავიდა.

— ...

ჰმ, კარგი, რაც არ უნდა იყოს. შეიძლება დემონური ხმლების ტურნირში მისი გამოყენება ვერ შეძლოს, მაგრამ თუ კარგ ხმაღს მიიღებს, სულ მცირე, მჭედლად მაინც გახდება ცნობილი. როგორც ჩანს, მამას თითქმის არანაირი განზრახვა არ აქვს, რომ სახელოსნოს გაფართოება ან ამით ფულის გამომუშავება სცადოს. არაფერია ცუდი იმაში, რომ ხანდახან დაღლილობამდე იშრომოს.

და საერთოდ, აზრი არ აქვს მამაჩემის სიტყვების არასწორად გაგების მცდელობასაც კი.

„მაშინ დედა წავა და ვახშმის მომზადებას დაასრულებს“, - თქვა დედამ და სამზარეულოში დაბრუნდა.

„დემონური ხმლების ტურნირში არ მიიღებ მონაწილეობას?“ იკითხა მიშამ.

— იმპერიული ოჯახის ფრაქციამ წესების გამოყენებით ჩემი განადგურება განიზრახა. თუმცა, არამგონია, ჩემს წინააღმდეგ დაწესებული რომელიმე წესით წავაგო, მაგრამ მათთან თამაშით რაიმე სარგებელს ვერ მივიღებ.

თუ ეს ავოს დილჰევიას გეგმაა, მაშინ შემოიძლია მეც კი გავყვე. თუ წარმატებას მივაღწევ, მაშინ მას შეუძლია თავისი ნამდვილი სახე გამოაჩინოს.

მაგრამ თუ ტურნირზე მოწვევას მასთან არაფერი აქვს საერთო და ის იმპერატორის ოჯახის ფრაქციამ მოაწყო უბრალოდ იმიტომ, რომ მე მძულს, მაშინ მათ ტურნირში მონაწილეობას განსაკუთრებული აზრი არ აქვს.

თუ ეს სავალალო თამაშია, მაშინ ვფიქრობ, რომ ღირს მელჰეისის რჩევის მოსმენა.

და თუ ასეა...

- შემოდი.

როგორც კი ამას ვამბობდი, ფანჯარაში ბუ შემოფრინდა. ეს ნაცნობი იყო.

- წადი.

მას შემდეგ, რაც ლიქსის მეშვეობით შეკვეთა გავუგზავნე, ბუ გაფრინდა.

- მიშა, ხვალ აკადემიაში დასვენების დღეა, არა?

მან თავი დაუქნია.

— რაიმე გეგმები გაქვთ?

მიშამ თავი გააქნია.

-მოდით ხვალ გავისეირნოთ მაშინ?

მიშამ ყურადღებით შემომხედა, ცარიელი გამომეტყველების შეუცვლელად.

— ... გავისეირნოთ?

„დიახ“, ვუპასუხე მე.

რის შემდეგაც მიშა გაჩუმდა, თითქოს რაღაცაზე ფიქრობდა.

— ...ერთად?

- ეს პრობლემაა?

მიშამ თავი ოდნავ მოუსვენრად გააქნია.

„სიამოვნებით“, თქვა მან და გაიღიმა.

— სად გინდა წასვლა?

- ნებისმიერ ადგილას.

- მაშინ, რა გინდა რომ გააკეთო?

- ყველაფერი, რაც მოგწონს.

ჰმ, ანუ მას არანაირი ინტერესი არ აქვს. თუმცა ეს მიშაა. ის უბრალოდ მოკრძალებულად უნდა იქცეოდეს.

- ანოს, რა გინდა გააკეთო?

- ზუსტად. პრინციპში, ჩემთვის არანაირი მნიშვნელობა არ აქვს, მაგრამ თუ არჩევანს მაძლულებ, მაშინ მზად ვარ, რაც გინდა, ის გავაკეთო.

ამის თქმის შემდეგ, მიშამ, როგორც ჩანს, ოდნავ გაკვირვებულმა, თვალები დაახამხამა.

- ჩემთვის?

- კი.

— ...მგონი მოგბეზრდება...

— ზოგჯერ სახალისოა მოსაწყენი საქმეების კეთება.

მიშამ კმაყოფილად გაიღიმა.

- ანოს, კეთილი ხარ.

- მართლა?

მიშამ თავი დაუქნია.

„მოდით, გაჩვენო“, ჰკითხა მიშამ მზერით და განაგრძო. „ჩემი საყვარელი საქმიანობა“.

- რა სახის საქმიანობაა ეს?

- მოგვიანებით. ეს საიდუმლოა.

ანუ ხვალ სახალისო იქნება?

— ...

მიშა მიმტერებოდა. თითქოს რაღაცის თქმას ელოდა, მაგრამ ჩუმად იყო.

მაგრამ, როგორც ჩანს, მას მაინც სურდა რაღაცის კითხვა.

- რა ხდება? თუ რამის კითხვა გინდა, იკითხე.

— ...როგორი ტანსაცმელი მოგწონს? — იკითხა მიშამ ოდნავ მორცხვად.

- ტანსაცმელი? გარეგნობა არ მაინტერესებს, მაგრამ არჩევანის გაკეთების იძულების შემთხვევაში, ფრაკოს ავირჩევდი.

- ფრაკი?

მიშამ გაკვირვებულმა რამდენჯერმე დაახამხამა თვალები. შემდეგ შეშფოთებულმა იკითხა:

— ...მომეწონება?..

- მმმ?

- ა!

აქ ორივემ შევამჩნიეთ, რომ საერთოდ ვერ გავიგეთ, რაზე ვსაუბრობდით ერთმანეთთან.

— გკითხე, რა ჩავიცვა?

მიშამ თავი დაუქნია.

- ჰმ, მაგრამ ქალის ტანსაცმლის შესახებ ბევრი არაფერი ვიცი.

— ...რომელი ფერი მოგწონს?

და მიშასთვის ყველაზე შესაფერისი იქნებოდა...

- ზუსტად... თეთრი გიხდება. შენი ჩვეულებრივი ფორმაც ძალიან გიხდება.

მიშას გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა, შემდეგ კი შერცხვა.

— ქვედაბოლოები უფრო მოგწონს თუ შარვალი?

— ...პირველად დამისვეს ასეთი კითხვა.

მიშა ერთი ნაბიჯით მომიახლოვდა და პირდაპირ თვალებში შემომხედა.

- აქედან რომელი მოგწონს?

ის დაჟინებული ჩანდა, რაც მისთვის ძალიან უჩვეულოა. მაშ, როგორ უნდა ვუპასუხო?

— სიმართლე გითხრათ, არ ვიცი...

„შარვალი?“ მკითხა მიშამ და თვალებში შემომხედა.

- ქვედაბოლო?

რის შემდეგაც მიშამ ჰკითხა:

— განსაკუთრებული ტანსაცმელი?

განსაკუთრებულში ის გულისხმობს ისეთ რამეს, როგორიცაა ფორმალური ტანსაცმელი? ცუდი არ არის, მაგრამ რა მოხდება, თუ ვიტყვი, რომ მომწონს?

— ყოველდღიური ტანსაცმელი?

მაგრამ, როგორც წესი, ამაზე ბევრს არ ვფიქრობ. ვერ შევძლებ პასუხის გაცემას კითხვაზე, თუ ერთმანეთის მიყოლებით დამისვამ ასეთ კითხვებს.

„გასაგებია“, - დათმო მიშამ, სანამ პასუხს მოვასწრებდი.

- ანოსი-იკ, მიშენკა, ვახშამი მზადაა! - დედის ხმა გაისმა მისაღები ოთახიდან.

- წავიდა?

— ...მეტ კითხვებს აღარ დამისვამ?

ამის გაგონებაზე მიშამ გაიღიმა.

მიშასთან ერთად მისაღებ ოთახში შევედი, რომელიც ჩვეულებრივზე ცოტა უფრო ბედნიერი ჩანდა.

§ 16. ლეგენდარული შემფასებელი

შედეგად, გუშინ მამაჩემი ჯერ კიდევ არ დაბრუნებულა.

მამაჩემის პროფესია მჭედლობაა, ამიტომ არამგონია, ხმლებით რამე სისულელე ჩაიდინოს, მაგრამ მაინც ვერ ვიკავებ თავს ცოტა უხერხულად.

— ...რადაც უცნაურად ვგრძნობ თავს.

თუ რამე ისე არ წავა, როგორმე მოვაგვარებ. განსაკუთრებული მიზეზი არ უნდა მქონდეს ნერვიულობისთვის.

- ანოსი-იკ, მიშენკასთან შეხვდი, - დედაჩემის ხმა გავიგე პირველი სართულიდან.

სკამიდან წამოვდექი, ოთახი დავტოვე და მაღაზიაში ჩავედი.

დედაჩემი და მიშა იქ მელოდებოდნენ.

„დილა მშვიდობისა“, თქვა მიშამ.

ის თეთრ კაბაში იყო გამოწყობილი, მისი მოქანავე კულულები კი ლენტით იყო შეკრული.

- ეს კაბა აქამდე არ მენახა.

— ...ეს ახალია...

მესმის, ამიტომაც მგონია, რომ ქსოვილი სრულიად ახალივით გამოიყურება.

„...უცნაურია?“ იკითხა მიშამ და თავი ასწია.

- არა, ძალიან გიხდება. ლამაზი კაბაა.

თითქოს უხერხულობისგან, ოდნავ გაწითლდა.

— შენი გემოვნებით შევარჩიე.

- ჩემი? ჰოდა, მე ვფიქრობ, რომ ეს შესანიშნავია. გუშინ შენს თითქმის არცერთ კითხვას არ ვუპასუხე.

და ისევე, როგორც გუშინ, მიშამ გაიღიმა.

- მივხვდი, როცა თვალებში ჩაგხედე.

- ვაუ, მართლა?

- კი.

როგორც ჩანს, რაიმე დასკვნების გამოტანას არ ვაპირებდი, მაგრამ... არა, მან უბრალოდ ჩემი გული წაიკითხა. მას ხომ საოცარი, ჯადოსნური თვალები აქვს.

- შთაბეჭდილება მოახდინა ჩემზე, რომ შენიშნე. ძალიან გამახარე, მიშა.

მას შთამბეჭდავი ნიჭი ჰქონდა. ვფიქრობ, თუ სწორად განვითარდება, მას აქვს პოტენციალი, მითიური ეპოქის დემონებს მიუახლოვდეს.

- ეს შესანიშნავია.

მიშა კმაყოფილი იყო ჩემი სიტყვებით.

- კარგი, წავიდეთ, დედა.

- ნახვამდის!

ბედნიერი ღიმილით დედამ გზა გაგვაცილა.

სახლიდან გასვლისას გავჩერდი და მიშასკენ მივბრუნდი.

- კარგი, შენს საყვარელ საქმიანობას მაჩვენებ?

მიშამ თავი დაუქნია.

„აქეთ“, თქვა მიშამ და წავიდა.

მასთან დონეზე ასვლის შემდეგ, მოუთმენლად ველოდი, სად აღმოვჩნდებოდი.

მალე ქალაქის ხალხმრავალ უბანში აღმოვჩნდით, სადაც ერთმანეთის გვერდიგვერდ მდებარეობდა სხვადასხვა მაღაზია. ეს იყო მიდჰაზეს სავაჭრო უბანი. ქალაქის ყველაზე ხალხმრავალი ნაწილი, სადაც ბევრი ადამიანი დადიოდა.

— ისინი ჩამოვიდნენ.

მიშა მაღაზიის წინ გაჩერდა. აბრაზე ეწერა: ჯადოსნური მოდელების მაღაზია „დრაკონ-შემქმნელის სამშობლო“. მაღაზია საკმაოდ დიდი იყო. მიშამ კარი გააღო და შიგნით შევიდა. ქუდიანი მაღაზიის მეპატრონე ჩვენსკენ შემოვრუნდა.

- აჰ, მიშენკა, კეთილი იყოს შენი მოზრმანება. დღესაც გააკეთებ მათ?

- კი.

- მადლობა თქვენი შრომისთვის. ციხის ჯადოსნურმა მაკეტმა, რომელიც რამდენიმე დღის წინ შექმენით, უკვე იპოვა მყიდველი. თქვენ ძალიან მეხმარებით.

მეპატრონემ მაღაზიის უკანა ოთახის კარი გააღო.

- სხვათა შორის, მიშენკა, ეს ახალგაზრდა შენი შეყვარებულია?

მიშა ერთხელ მომიბრუნდა და თავი გააქნია.

- მეგობარი.

„მე ანოს ვოლდიგოდი ვარ“, - ვთქვი მე.

მაღაზიის მეპატრონემ თბილად გამიღიმა.

- კარგი, მე მელისა ნომადი ვარ. სასიამოვნოა თქვენი გაცნობა.

- კი. სხვათა შორის, რა ჯადოსნური მოდელებია ესენი?

მელისა ძალიან გაკვირვებული იყო ჩემი კითხვით.

— ...დღესდღეობით ჯერ კიდევ არიან ისეთებიც, ვინც ჯადოსნური მოდელების შესახებ არაფერი იცის? ახალგაზრდავ, შენ მათი დილჰეიდა არ ხარ, არა? საიდან ხარ?

ორი ათასი წლის წინანდელია, მაგრამ არ მიჯერებს.

— ადამიანთა კონტინენტის, აზესიონის სასაზღვრო ქალაქიდან.

- მართლა? გასაგებია. ანუ ჯადოსნური მოდელების საჩვენებლად მოხვედი, მიშენკა?

მიშამ თავი დაუქნია.

- კარგი, გთხოვ. სახელოსნოს ახლა არავინ იყენებს.

მიშას და მელისას გაყევი და სახელოსნოში შევედით.

სახელოსნოს იატაკზე რამდენიმე ჯადოსნური წრე იყო დახატული. ეს შემზღუდავი ჯადოსნური წრეები იყო. ისინი ზღუდავდნენ მაგიის ადგილმდებარეობას და ტიპებს, მაგრამ ამ გზით მისი გამოყენება გაცილებით დიდი სიზუსტით შეიძლებოდა.

ასევე იყო გრძელი მაგიდები და თაროები, რომლებზეც მინის ბურთები იყო გაფორმებული.

მინაში პატარა შენობები, ხეები და ყვავილები იყო. თითქოს პეიზაჟი ამოჭრეს და დააპატარავეს.

- კარგი, რას ფიქრობ? ეს ჯადოსნური მოდელებია. ისინი დიდებულები არიან. სხვათა შორის, ეს მიშენკამ რამდენიმე დღის წინ გააკეთა.

მელისამ აჩვენა შუშის ბურთი, რომლის შიგნითაც ტყეში ყინულის ციხესიმაგრე იყო აშენებული. ეს იყო დემონთა მბრძანებლის ყინულის ციხესიმაგრის მინიატურული ვერსია, რომელიც მიშამ ჩვენს ბოლო გუნდური შეჯიბრის გამოცდაზე ააგო. ფონზე დემონთა ხეების ტყე იყო.

მაგიდაზე ლენტით მიკრული ქაღალდის ნაჭერი ეწერა: „გაყიდულია“.

- ყველაფერი გასაგებია. ისინი „ირისის“ მიერ არიან შექმნილნი?

მიშამ თავი დაუქნია.

დიდი ზომის ობიექტების შექმნა მნიშვნელოვან მაგიურ ძალას და მაგიური ფორმულების გაგებას მოითხოვს, თუმცა პატარა და დეტალური ობიექტების შექმნა კიდევ უფრო დიდ ძალას მოითხოვს. სწორედ ამისთვის გამოიყენება სასაზღვრო მაგიური წრეები.

— რაც უფრო პატარა და დეტალურია შექმნილი ჯადოსნური მოდელი, მით უკეთესია ის.

და ეს ყველაფერი იმიტომ, რომ ეს უკიდურესად რთულია. მიშას მიერ შექმნილი ჯადოსნური მოდელი იმდენად პატარაა, რომ ხელისგულშიც კი ეტევა, მაგრამ ის უკიდურესად დეტალურია.

- მიშაში რა მოგწონს?

— მიყვარს ყველაფრის შექმნა უმცირესი დეტალებით.

მეჩვენებოდა, რომ მიშას ერთფეროვანი ხმა ჩვეულებრივზე უფრო ცოცხალი გახდა.

- შეხედე.

მიშამ ხელები წინ გაშალა და შემზღუდავი ჯადოსნური წრე გაააქტიურა.

— ჩვენ ვახშობთ.

მან გამოიყენა „ირისი“ და ჯერ შუშის ბურთი გამოჩნდა. მის შიგნით ჩემი სახლის მისაღები ოთახი იყო აშენებული. სასადილო მაგიდაზე ბევრი ჭურჭელი იყო გაშლილი და იქ ისხდნენ: მიშა და საშა, რეი, მისა, დედაჩემი და მამაჩემი. ჩვენი ბოლო ვახშმის სცენა.

მიშას შეუძლია მსგავსი რამ მომენტალურად შექმნას, მაგრამ საკმაოდ რთულია ისეთი რამის შექმნა, რაც რეალურად არსებობს უმცირესი დეტალით მხოლოდ მისი ფანტაზიით. როგორც ჩანს, მას აქვს უნარი, მყისიერად გაიხსენოს ის, რაც ერთხელ ნახა.

ამ ყველაფერთან ერთად, მართალია, ეს ძალიან უჩვეულო ჩანდა, მაგრამ, როგორც ჩანს, მას ეს სიაშველებდა. როგორც წესი, მიშას სახეზე არანაირი ემოცია არ გამოხატავდა, მაგრამ ახლა ოდნავ გაიღიმა. ამავდროულად, მისი მზერა უკიდურესად სერიოზული იყო და ჯადოსნურ მოდელს თვალს არ აშორებდა.

უეცრად მან მაგიის გამოყენება შეწყვიტა და ჩემკენ შემობრუნდა.

- მოსაწყენი?

მისი გამომეტყველებით თუ ვიმსჯელებთ, ცოტა შემფოთებული იყო.

- არა, რას ამბობ, პირიქით, ძალიან საინტერესოა. დარწმუნებული ვარ, რომ მხოლოდ გასართობად არის, მაგრამ უფრო პატარა ზომებისა და დეტალების მიღწევის მცდელობამ შეიძლება „ირისის“ უფსკრულამდე მიგვიყვანოს.

მიშამ გაიღიმა.

- გიყვარს მაგია.

- არა მგონია, ეს სიმართლე იყოს...

მიშამ თავი გააქნია.

- მსგავსად.

ჰმ, არასდროს მიფიქრია ამაზე. ჩემთვის მაგიის გამოყენება სუნთქვას ჰგავს.

— გარედან ასე ჩანს?

მიშამ თავი დაუქნია.

- ასე რომ, დიდი ალბათობით, ასეც არის.

მე ჩემს შესახებ არაფერი ვიცი. და რადგან მიშა ამბობს ამას, ღირს ამაზე დაფიქრება.

მიშამ ზამბახის შელოცვა განაახლა. მოდელი დეტალებით ივსებოდა და რამდენიმე წუთის შემდეგ ჩემი ფიგურა სადილის მაგიდასთან გამოჩნდა. ჯადოსნური მოდელი დასრულებული იყო.

— მე გავაკეთე.

- ძალიან კარგი პროდუქტია.

მზერა მიშას მიერ შექმნილი ჯადოსნური მოდელის დონემდე დაწვრიე. მინის ბურთის შიგნით მისაღები ოთახი სრულად, ყველა დეტალით იყო ხელახლა შექმნილი. ამ ეპოქაში „ირისის“ ასეთი კარგი მომხმარებელი არც ისე ბევრია.

— ცდი?

- თუ ამას საკუთარ თავზე ავიღებ, შევქმნი შედეგს, რომელსაც მთელ მსოფლიოში ანალოგი არ ეყოლება.

და შემდეგ უკნიდან სიცილის ხმა გავიგე.

- დიდი სიტყვებია, ახალგაზრდავ. მაგიური მოდელების ისტორია უკვე 500 წელზე მეტია არსებობს და საქმე ასე მარტივად არ არის.

- მართლა? მაშინ მაჩვენე შენს მაღაზიაში საუკეთესო მოდელი.

— ...აჰ, სინამდვილეში ჩვენს მაღაზიაში საუკეთესო არ გვაქვს, მაგრამ გვაქვს მართლაც საოცარი. ზოგიერთის აზრით, ეს საუკეთესოა. გამომყევით.

მელისა, როგორც ჩანს, კმაყოფილი შებრუნდა.

მისი თხოვნისამებრ მოვიქეცი და მივყევი იქ, სადაც სხვადასხვა ჯადოსნური მოდელები იყო გამოფენილი. ეს ადგილი მაღაზიის შიგნით არსებულ საგამოფენო კუთხეს ჰგავდა და საკმაოდ ხმაურიანი გარემო იყო. როგორც ჩანს, დილჰეიდში ჯადოსნური მოდელები უფრო პოპულარული იყო, ვიდრე მეგონა.

— სიღრმეში იმდენად განსაცვიფრებელი ჯადოსნური მოდელია, რომ ათეულში შედის. უცნობია, ვინ შექმნა იგი, მაგრამ მას „წარმავალ შედეგს“ უწოდებენ და ამბობენ, რომ ის რამდენიმე ათწლეულის წინ ცნობილმა დემონმა შექმნა.

მელისამ მაღაზიაში უფრო ღრმად შეგვიყვანა. იქ ჯადოსნური მოდელები იყო გამოფენილი, სხვა ნამუშევრებზე უფრო მორთულები. ალბათ, ეს ძალიან ძვირადღირებული ნივთები იყო.

უფრო შორს წასვლისას, დავინახეთ კუთხე, რომელიც დარბაზის დანარჩენ ნაწილთან შედარებით გაცილებით მდიდრულად იყო მორთული. ჯადოსნური მოდელი, სავარაუდოდ, იმავე ადგილას იდგა, სადაც მამაკაცი იდგა. ეს იყო მონოკლით მოხუცი ჯენტლმენი. მის გვერდით იდგა ბიჭი, რომელიც გამყიდველს ჰგავდა.

- ოჰ, ბოდიში. შეგამჩნიე. შეგიძლია ცოტა ხანს მოიცადო.

მოდელს მხოლოდ ერთი ადამიანი უყურებდა. ლოდინი არ გვჭირდება, ჩვეულებრივად გადავხედავთ.

- გინდოდით ჩვენთვის გვეჩვენებინა, არა? მეჩვენება, რომ აქ რაღაც ადგილია.

- ჰეი, ის ცნობილი შემფასებელია. ამ მხარეში ვერავინ იპოვით, ვისაც დემილ გრაჰის შესახებ არ სმენია. მას ლეგენდარულ შემფასებელს უწოდებენ. თუ ის გიცნობთ, შეგიძლიათ თავი ჯადოსნური მოდელების პირველი კლასის შემქმნელად ჩათვალოთ. ასე რომ, იცით, მისი მასთან ერთად ყურება ცოტა უხეშად შეიძლება ჩაითვალოს.

განსაკუთრებული მოპყრობა? ჰო, აქედან ყველაფერს შესანიშნავად ვხედავ.

— ...ვაუ. ტყუილად არ უწოდებენ მას „წარმავალ შედევრს“, — თქვა დემილმა და მოდელს ყურადღებით დააკვირდა. — ის მხოლოდ პატარა თითის ზომისაა და ისეთი დეტალური ნამუშევარია, რომ შიგნიდანაც კი საგულდაგულოდ არის აღდგენილი. დელცოგეიდის ძველი რეკონსტრუქცია, რომელიც, როგორც ჭორები ამბობენ, რამდენიმე ასეული წლის წინ გააკეთა. საოცარია. ისტორიასაც რომ გადახედოთ, ხუთ ადამიანსაც ვერ დაითვლით, ვისაც ასე კარგად შეუძლია ირისის გამოყენება.

დავინტერესდი, რამდენად კარგი იყო და ჯადოსნური თვალებით შევხედე, რომლებიც საშუალებას მამლევდა, შორს გამეხედა.

— ეს მოდელი ათეულშია?

- ხედავ მას, ახალგაზრდავ? კი, ის სასიამოვნოა. ისევ ნანობ იმას, რაც ცოტა ხნის წინ თქვი? - დამცინავად თქვა მელისამ.

- სინანული? ჰა-ჰა. რაზე ლაპარაკობ? მე ადვილად შემიძლია მსგავსი რამ შევქმნა.

ამის შემდეგ, დემილი, რომელიც მოხიბლული უყურებდა ჯადოსნურ მოდელს, შემობრუნდა.

მისი გამჭოლი და დაჟინებული მზერა თითქოს ყველაფერს ჭრიდა ირგვლივ.

- ვინ? ვინ გაბედა ამ გამორჩეული ნაწარმოების დამცირება?

მისი საყვედური ტონიდან მაღაზიაში გამეფებული მხიარული ატმოსფერო მოულოდნელად ჩაცხრა.

- კარგი, კარგი. თუ საკუთარი თავის გამხელის გამბედაობა არ გყოფნის, მაშინ ასეთ ნაჩქარევ რაღაცეებს ნუ იტყვი. როგორც ჯადოსნური მოდელების მოყვარულს, ძალიან მწყინს, რომ საოცარ ნამუშევრებს პატივს არ სცემ და ასეთ ამპარტავან განცხადებებს აკეთებ.

„ეს მე ვიყავი“, - დავუმახე დემილს, რომელიც ჯადოსნური მოდელის შესასწავლად შებრუნდა.

ეს რომ გაიგო, დემილმა მრისხანებით სავსე თვალებით შემომხედა.

- მაგრამ მე ამ ნაწარმოების დაცინვა არ მქონია მიზნად. უბრალოდ ფაქტი გავაჟღერე.

ჩემმა სიტყვებმა დემილის სახეზე გრიმასა და ცრემლები წასცდა. მელისამ, რომელიც ჩემს გვერდით იდგა, ნაჩქარევად თქვა:

- ჰმ... ახალგაზრდავ?... უნდა წავიდეთ...

- ყველაფერი კარგადაა.

- კარგი? ჰეი, მიშა, უთხარი.

მიშამ მელისას შეხედა.

- ყველაფერი კარგად იქნება.

— რ-რა-ა-ა-ა?... კარგად ხარ?..

დემილმა ჩემსკენ ნაბიჯი გადადგა.

— თქვენ ჯადოსნური მოდელების შემქმნელი ხართ?

- არა, მაგრამ აირისთან ერთად მსგავსი რამის შექმნა ჩემთვის ძალიან მარტივი იქნებოდა.

დემილმა გაიცინა.

- ოჰ, რა მოყვარული ხარ. გესმის რატომ? პატარა მოდელის შექმნა გაცილებით რთულია, ვიდრე წარმოგიდგენია. თუ ამტკიცებ, რომ შეგიძლია, მაშინ რატომ არ მივდივართ პირდაპირ სახელოსნოში, სადაც შეგიძლია ამის დემონსტრირება. მმმ?

- ამის საჭიროება არ არის.

- ჰა-ჰა-ჰა. - გაეცინა დემილს. - არა, ვერ ნახე? ამიერიდან ხმამაღალი განცხადებების გაკეთებას გაიგებ. ვფიქრობ, პატივი უნდა სცე შემქმნელებს და მათ გამორჩეულ მოდელებს.

- მგონი არასწორად გამიგე. როცა ვთქვი, რომ სახელოსნოში წასვლა საჭირო არ იყო, ვგულისხმობდი, რომ ყველაფერს აქ გავაკეთებდი.

ხელი გავუწოდე და ჯადოსნური წრე დავხატე. მომდევნო წამს იქ წარმოუდგენლად პატარა ქვა გამოჩნდა, ბარდაზე პატარა.

- ეს რა არის?!..

დემილმა ქვას შეხედა და ვერხვის ფოთოლივით აკანკალდა. შემდეგ კი მელისა სწრაფად ჩადგა ჩვენს შორის და თავი დახარა, თითქოს გვაშორებდა.

— მე-გიხდით გულწრფელ ბოდიშს! ეს ახალგაზრდა კაცი, ჰმ, უბრალოდ მოყვარულია, რომელმაც არაფერი იცის მაგიური მოდელების შესახებ. თუ მას ასეთ...

ალბათ ეგონა, რომ დემილი გაბრაზებული იყო.

„რაზე ლაპარაკობ?“ ჰკითხა დემილმა და სიტყვა შეაწყვეტინა.

- ჰა?..

მელისა დაბნეული ჩანდა.

- როგორი ჯადოსნური მოდელების მაღაზიის მფლობელი ხარ? გაჩუმდი, თუ ვერ ხვდები, რა დიდებულია ეს ნამუშევარი.

მელისა გაოგნებული იყო, თუ რამდენად შეიცვალა დემილი.

და ის, სრულიად უგულებელყოფდა ამას, ყურადღებით მიაშტერდა ჩემს მიერ შექმნილ უსასრულოდ პატარა ქვას. მაგიური ძალა კონცენტრირებული იყო ჯადოსნურ არტეფაქტში - მონოკლში და ძლიერად დამაბა თავისი ჯადოსნური თვალეები.

— ...აჰ... როგორც მეგონა... არა, არ მოველოდი... თვალეებს არ ვუჯერებ... ალბათ არავინ დამიჯერებს, რომ გითხრათ... ეს რა ჯანდაბაა?!.. დელზოგეიდის ციხესიმაგრე ამ პაწაწინა მარცვლეულში მდებარეობს?!.. არა, არა, ვიტყუები... რა დელზოგეიდი, მართლა იქ... მოდი რა!... მთელი ქალაქი ხელახლა აღადგინე? დეტალებს ათი ათასჯერ, არა, მილიონჯერაც კი ვერ ვარჩევ...

— თუ დეტალების ნახვა გასურთ, მიუახლოვდით მილიარდს.

— ა-მილიარდამდე?! შენ შექმენი ჯადოსნური მოდელი ერთიდან მილიარდამდე მასშტაბით?!

— გითხარი, რომ ჩემთვის ეს ძალიან მარტივია.

დემილი შოკში ჩავარდა და მთელი სხეულით კანკალი დაიწყო.

— რა ჯანდაბაა?!.. შენ მყისიერად შექმენი ჯადოსნური მოდელი ერთიდან მილიარდამდე მასშტაბით, ფიქსირებული ჯადოსნური წრის გამოყენების გარეშეც კი...

დემილმა მთელი თავისი მაგიური ძალა გამოათავისუფლა და უსასრულოდ მცირე მოდელს ისე მიაშტერდა, თითქოს ეს ადამიანს ეკუთვნოდა. მონოკლში შემავალმა მაგიამ, როგორც ჩანს, ჯადოსნური მოდელის გამოსახულების მასშტაბირება შეძლო.

— ...გასაოცარი... აღუწერელია!!... რა დეტალურია. საერთოდ შესაძლებელია? შეგიძლიათ, უფრო სწორად... მაესტრო, შეგიძლიათ მითხრათ თქვენი სახელი?

- ანოს ვოლდიგოდი.

- მაესტრო ანოს, მინდა თქვენი ნამუშევრები კიდევ ვნახო! აუცილებლად გაქცევთ მსოფლიოში საუკეთესო მაგიური მოდელების შემქმნელად! გთხოვთ, თუ გააგრძელებთ ნამუშევრების შექმნას, შეგიძლიათ მაჩვენოთ ისინი? გადაგიხდით რასაც მოთხოვთ.

კარგი, კარგი, რატომ აკეთებს ის მოლის გორაკისგან მთას? დემილის ხმაურის გამო, ხალხის ბრბო შეიკრება გარშემო და ცნობისმოყვარეობით დაგვიწყო ყურება.

რაც შეიძლება მალე უნდა წავიდეთ აქედან.

- ბოდიში, მაგრამ მე ჯადოსნური მოდელების შემქმნელი არ გავხდები.

- რა... მაგრამ შენ ასეთი ნიჭი გაქვს... რატომ?... რამდენიც გინდა, იმდენი სიმდიდრე და დიდება გექნება!

- სამწუხაროდ, ეს არ მაინტერესებს.

„არ-არ გაინტერესებს?!“ - დაბნეულმა წამოიძახა დემილმა.

თითი დელცოგეიდის ციხის მოდელზე მივიშვირე, ის ჰაერში აფრინდა და ხელისგულზე დამეშვა.

- ტ-მაშინ მაინც... მაინც მომყიდეთ ეს შესანიშნავი ნამუშევარი, მაესტრო!! ნებისმიერ ფასად გადავიხდი!!

- სამწუხაროდ, მაინც დამჭირდება.

- როგორ არის ეს შესაძლებელი?! ოჰ, მაესტრო! უდიდესი მაესტრო ანოს!!

მე შევბრუნდი და მიმას ვუთხარი:

- ბოდიში, აქ ცოტა ხმაურიანი გახდა.

მიმამ თავი გააქნია.

-შენ არაფრის გამო არ გაქვს ბოდიშის მოხდა.

— რაც შეეხება შექმნილ აჟიოტაჟს?

- ტიპიური ანოსი.

ჰმ, მიშას ეს საერთოდ არ აინტერესებს.

- წამოდი, წავიდეთ აქედან.

- კი.

ჯადოსნური მოდელების მაღაზიიდან გამოვედით, ირგვლივ ხმაურს ყურადღებას არ ვაქცევდით.

§ 17. შავი კატა კატების კაფედან

„ჯადოსნური მოდელი კიდეც რამეში დაგჭირდება?“ იკითხა მიშამ სეირნობისას.

- კი.

ცოტა ხნის წინ შექმნილი ჯადოსნური მოდელი თითის წვერზე დავდე და მიშას მივაწოდე.

- ეს პირველი ჯადოსნური მოდელია, რომელიც შევქმენი. ვფიქრობ, უნდა შეხედო.

მიშამ რამდენჯერმე დაახამხამა თვალები. შემდეგ კი ბედნიერად გაიღიმა.

- გმადლობთ.

მიშამ თავისი ჯადოსნური თვალები მოდელზე გაამახვილა.

- კარგი, როგორ არის საქმე?

-... წარმოუდგენელია...

მან მშვიდად და ყურადღებით შეისწავლა ჩემს მიერ შექმნილი მოდელი სხვადასხვა კუთხიდან და ყველა შესაძლო მხრიდან.

უმისამართოდ ვუყურებდი, მაგრამ რამდენიმე წუთის შემდეგაც კი თვალს არ აშორებდა ჩემს მოდელს.

მიშა არასდროს მინახავს ასე გატაცებული რაღაცით. როგორც ჩანს, ის არა მხოლოდ მოდელების შექმნით, არამედ თავად მოდელებითაც არის დაინტერესებული.

- ლამაზი.

- მართალია?

მიშამ თავი დაუქნია.

— ისიც კი, რაც უხილავია, ზუსტად არის აღდგენილი.

შენიშნა ეს? მისგან ნაკლებს არაფერს ველოდი.

„რადგან შინაარსი ზამბახის მნიშვნელოვანი ნაწილია. თუ ხმაღს შექმნით, ის გამძლე არ იქნება, თუ მისი შინაარსის სტრუქტურაზე არ იფიქრებთ. მიუხედავად იმისა, რომ მაგიური მოდელების მხოლოდ დათვალიერებაა შესაძლებელი, თუ მხოლოდ გარეგნობის იმიტაციას შეეცდებით, მას იგივე ფორმა არ ექნება.“

მიშამ თავი დაუქნია. სახეზე სასიკვდილოდ სერიოზული გამომეტყველება ჰქონდა.

— მითიურ ეპოქაში ხშირად ამბობდნენ: „როდესაც ქვას ქმნი, შექმნა არა ქვა, არამედ ატომები, რომლებიც მის შემადგენლობაში შედიან“.

— ვისი სიტყვებია ეს?

- ჩემი.

სიტყვებით ეს, რა თქმა უნდა, ადვილია, მაგრამ სინამდვილეში მხოლოდ რამდენიმეს შეეძლო ამის გაკეთება.

— ...

მიშა კვლავ ჯადოსნურ მოდელს მიაშტერებოდა.

- შემიძლია მოგცე, თუ ძალიან მოგეწონება.

ერთი წამით მიშას გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა.

- მართალია?

- ეს ჩემი მადლიერებაა თქვენი, რომ ჩემთან ერთად რჩებით.

შელოცვის „ზამზახის“ გამოყენებით, ძვირფასი ქვებით შევქმენი ბეჭედი, რომლის ჯადოსნური მოდელიც ძვირფასი ქვა იყო. და მიშას მარჯვენა ხელის საჩვენებელ თითზე დაეუკარი.

- ახლა შეგიძლია აღფრთოვანდე რამდენიც გინდა. თუმცა მოსაწყენი ბეჭედია და გარდა ამისა, ოდნავადაც არ ბრწყინავს.

მიშამ თავი უარყოფითად გააქნია და თავშეკავებულად, მაგრამ ამავედროულად სიხარულით გაიღიმა.

- ძალიან ლამაზია.

- მართლა?

მიშამ თავი დაუქნია.

„...ყველაფრის გაკეთება შეგიძლია...“ - თქვა მიშამ ისეთი ტონით, თითქოს თავის თავს ელაპარაკებოდა და ჯადოსნური მოდელით სავსე ბეჭედს უყურებდა.

- კარგი, შეუძლებელი არაფერია.

„...მაგრამ მე ვერაფერს გავაკეთებ...“ თქვა მიშამ, თითქოს დამწუხრებულმა.

- არა მგონია.

მიშამ შემომხედა.

- შენ გადამარჩინე.

- მართალია.

„მაგრამ მინდა გადაგიხადო სამაგიერო.“ მიშამ ერთი წუთით შეჩერდა და შემდეგ განაგრძო. „ავოს დილჰეცია თაღლითია. მეც მინდა დაგეხმარო.“

ძალიან საეჭვარი სიტყვებია.

- მაგრამ შენ ყველაფრის გაკეთება შეგიძლია და მე არ გჭირდება.

მესმის. ამიტომაც არის ახლა ასე დათრგუნული. მიშა, როგორც ყოველთვის, ძალიან კეთილია.

- ზუსტად ასე არა.

მიშამ გაკვირვებულმა თვალები დაახამხამა.

- კარგი ჯადოსნური თვალები გაქვს. ასევე შემოქმედებითი მაგიის სპეციალისტი ხარ. ამ ორი ასპექტით შეგიძლია გადამჯობინო.

- ...მართალია?

- მეც კი არ ვარ ყოვლისშემძლე. არ არსებობს გარანტია, რომ მომავალში არაფერი გაუთვალისწინებელი არ მოხდება. სინამდვილეში, ამქვეყნად მე ყველას მხოლოდ ერთ რამეში ვჯობნი - რაღაცის განადგურების ძალით.

მე ვანადგურებდი, ვანადგურებდი, ვანადგურებდი, კვალი არ დამრჩენია, შეუძლებელს შესაძლებლით ვცვლიდი. მაგრამ არც ისე სულელი ვარ, რომ ნაჩქარევად ვიფიქრო, რომ ამის გაკეთება შემიძლია მომავალში მომხდარი მოვლენებით.

რაც უფრო მეტად მოემზადები რაღაცისთვის, მით უკეთესი.

— შეიძლება დადგეს დრო, როდესაც შენი დიამეტრალურად საპირისპირო შემოქმედების მაგია უფრო სასარგებლო აღმოჩნდება.

ბუნებრივია, ამისთვის მიშას სასიცოცხლოდ სჭირდება გაძლიერება.

- თუ გინდა დამეხმარო, მაგიის უფსკრულს მიუახლოვდი.

მიშამ თავი დაუქნია, თითქოს რაღაც გადაწყვიტა.

- მაშინ დაელოდე.

მისი თვალები მტკიცე გადაწყვეტილებით იყო სავსე.

„მე მხოლოდ შენგან ვიღებ საჩუქრებს, მაგრამ მათ სანაცვლოდ გადაგიხდი.“

- მოუთმენლად ველი.

ამ დროს ხმა გავიგეთ: „მიაუ“.

ერთ-ერთი შენობის ფანჯრიდან შავი კატა გამოჩნდა. წარწერაზე ეწერა: „კატების სამოთხის რესტორანი“.

— ...მიაუ, მიაუ... — მიშამ კატებს მიზაძა და შავ კატას დაუძახა.

თუმცა, ის ფანჯრიდან მოშორდა.

— ...მიაუ.

მიშას სახე მოელუშა.

— გინდა შიგნით შევიდეთ?

— ...შესაძლებელია?

- ეს ჩვენი დანიშნულების ადგილია.

— ...შენც გიყვარს კატები?..

- კარგი, რაღაც მსგავსი.

კატების სამოთხეში შევედით და ენერგიული და ლამაზი შეძახილი გავიგეთ: „კეთილი იყოს თქვენი მოზრანება“. რესტორანში ბევრი კატა დადიოდა და მიშა გამუდმებით ეძახდა მათ მათი კნავილის იმიტაციით. როდესაც საბოლოოდ მაგიდასთან დავსხედით, თეთრი კატა მის კალთაში შემოხტა.

„შეხედე, ანოს,“ სიხარულით თქვა მიშამ. „საყვარელია.“

- შესანიშნავია.

მან გაიღიმა და თავი დაუქნია.

- მიაუ? მიაუ? - მიშამ კატების იმიტაციით ხმები გამოსცა და თავზე პატარა თეთრს ეფერებოდა.

ბუნებრივია, კატამ მას პასუხი არ გასცა და უბრალოდ მის კალთაში მოკალათდა.

როდესაც საჭირო შავი ჩაი შევუკვეთე, ჩემს უკან თაროზე შავი კატა ახტა. იგივე, რომელიც ამას წინათ ფანჯრიდან იყურებოდა.

- აივისმა კარგი სამუშაო გაწია.

მიშა გაოცდა შავი კატის დანახვით. რის შემდეგაც პირი გააღო და ალაპარაკდა.

- ბოდიშს გიხდით, რომ ასეთი სახით გამოჩენით შერცხვენილი ხართ.

- არაუშავს.

არ უნდა გავავრცელოთ ინფორმაცია, რომ აივისი ცოცხალია. ჩვენ არა მაგიით, არამედ პირადად შევხვდით ერთმანეთს, რათა ავოს დილჰევიას ვერ შეემჩნია.

გუშინ ქალაქში გაგზავნილი ბუ იმის სიგნალი იყო, რომ მასთან შეხვედრა მინდოდა. ამის დადასტურების შემდეგ, აივისმა მიპოვა და დამელაპარაკა. ამაზე შევთანხმდით, როდესაც მას „ლიქსომის“ მოგონებები გავუზიარე.

სწორედ ამიტომ ვთხოვე მიშას, რომ დღეს ქალაქში გაისეირნოს, სანამ აივისი არ მიპოვის.

— რამე გაარკვეე?

- არსებობს ერთი იდუმალი რამ, რაც ეხება შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთს - მელჰეის ბორანს. ის ერთიანობის წევრია, მაგრამ მათი ლიდერი არ არის.

ჰმ, ეს მართლაც უცნაურია. მიუხედავად იმისა, რომ ის სამჯერ იყო ერთიანობის წევრი, ის მათ შორის ყველაზე გავლენიანია, შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთი და არა მათი ლიდერი.

- მაშინ ვინ არის „უნიტის“ ხელმძღვანელი?

- ვცადე გამერკვია, მაგრამ მეც ვერ გავიგე. „იუნიტის“ ხელმძღვანელი არასდროს გამოჩენილა და რაც მთავარია, „იუნიტშიც“ არავინ იცის, ვინ არის ის სინამდვილეში.

— მელჰეისიც კი?

- ზუსტად.

ესეც ძალიან საეჭვოა.

„თუმცა, თუ ეს ამჟამინდელი დემონ ლორდებიდან ერთ-ერთია, მაშინ პრინციპში გასაგებია, თუ რატომ. თუ ცნობილი გახდება, რომ ის ერთობას ხელმძღვანელობს, ის მაშინვე დაკარგავს ლორდის თანამდებობას.“

შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორი ნებისმიერ შემთხვევაში შეინარჩუნებს თავის პოზიციებს, მაგრამ დემონთა მბრძანებლების შეცვლა შესაძლებელია.

„მაგრამ რადგან შენც კი ვერ გაარკვეე ვინ არის ის, შესაძლებელია, რომ ის დემონი იყოს, რომელიც მითიურ ეპოქაში ცხოვრობდა.“

შესაძლოა, ეს ავოს დილჰევი იყოს. და თუ ასეა, რას გეგმავს ის, როგორც „უნიაციის“ ხელმძღვანელი? ცდილობს თუ არა იმპერიულ ოჯახებსა და „უნიაციას“ შორის ძალთა ბალანსის კონტროლს?

- მეც რაღაც ვისწავლე. მელჰეისმა ჩემზე მოგონებები დაკარგა. და ასევე - მას მხოლოდ ერთი ბაზა აქვს.

— მოახერხეთ მასთან საუბარი?

- კი. როგორც ჩანს, პირდაპირ ჩემს ბაზას შეხედა და შენიშნა, რომ მე დემონი ლორდი ტირანი ვარ. შეიძლება ის ჩვენი მოკავშირე იყოს, მაგრამ მე შენზე არაფერი მითქვამს.

აივისი მშვიდად ელოდა ჩემს შეკვეთას.

- მელჰეისის შესახებ მეტი გაიგე. შესაძლოა, ის „უნიტეტის“ ხელმძღვანელი იყოს. მისი მოგონებები შევამოწმე, მაგრამ მხოლოდ ზედაპირული ფენა. შესაძლოა, ბაზების შერწყმის სხვა გზის შესახებ წამეკითხა.

- ჭამე.

— კიდევ რამე გაარკვეე?

- მხოლოდ ერთი რამ. მაქვს ინფორმაცია, რომელიც შეიძლება ერთიანობის ხელმძღვანელამდე მიგვიყვანოს.

სწორედ ამ დროს გამყიდველმა შავი ჩაი მომიტანა, რომელიც შევუკვეთე. აივისი ერთი წამით გაჩუმდა და როგორც კი წავიდა, მან ისევ ილაპარაკა:

— ამ ქალაქში არის ჯადოსნური კლინიკა სახელად როგნოსი. დემონმა ლორდმა ელიომ ის საკუთარი ფულით ააშენა და დილჰეიდში პაციენტების სამკურნალოდ საუკეთესო ადგილად მოიხსენია. თუმცა, დემონი ლორდი ელიო მხოლოდ მარიონეტია. როგორც ჩანს, კულისებში კიდევ ერთი დემონი იმალება...

- არ აჩვენებს თავის ნამდვილ სახეს, მაშინაც კი, როცა მის ქვეშ თხრიან, არა?

აივისმა თავი დაუქნია.

- ეს შეიძლება იგივე დემონი იყოს, რომელიც ერთობას ხელმძღვანელობს.

- გასაგებია. კიდეც რამეა?

- რაღაც არის, მაგრამ ჯერ ზუსტი ინფორმაცია არ მაქვს.

- მაშინ, აი, კიდეც ერთი რამ: გაიგეთ მეტი დემონური ხმლების ტურნირის შესახებ. განსაკუთრებით თუ მის უკან შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთი დგას.

- ჭამე.

აივისი ფანჯრიდან გავიდა.

ასე რომ... უცნობი დემონი, არა? თუ ის ერთიანობის ხელმძღვანელია, მესმის, მაგრამ რატომ უნდა დასჭირდეს მას მაგიის კლინიკა? ისინი რატომღაც დაკავშირებულები არიან? თუ ეს ორი განსხვავებული დემონია? არ ვიცი. იქ უნდა წავიდე და სწრაფად დავათვალიერო.

ჩაის დალევისა და ცოტა დასვენების შემდეგ, მიშამ როგნოსის ჯადოსნურ კლინიკაში წამიყვანა.

- აქ არის.

- ჰმ, როგორც ჩანს, ეს საკმაოდ დიდი შენობაა.

— იქ ბევრი ჰოსპიტალიზებული პაციენტი.

როგორც ჩანს, აქ რაიმე განსაკუთრებით საეჭვო არ არის. შენობა ჩემი ჯადოსნური თვალებით ცოტა ხნით შევამოწმე, მაგრამ მხოლოდ სუსტი მაგიური ძალა ვიგრძენი.

- ანოს.

მიშამ თითი ჩემკენ გაიშვირა. რეი იმ მიმართულებით იყო. ისეთი შთაბეჭდილება იქმნებოდა, თითქოს ჯადოსნური კლინიკიდან ახლახან გამოდიოდა.

„გამარჯობა“, მასთან მივედი და დავუძახე.

რეი ჩვენსკენ შემობრუნდა.

- ოჰ, ანოს? აქ რას აკეთებ?

- უბრალოდ გავდიოდი. რა, გაცივდი?

რეიმ უხერხულად გაიღიმა.

- უბრალოდ დედაჩემს ვესტუმრე.

როგორც ჩანს, საავადმყოფოშია.

— რამე სერიოზული ხდება მასთან?

- მას ბუნებით სუსტი ჯანმრთელობა აქვს. არაფერია სანერვიულო.

გასაკვირია, რომ მისი გამომეტყველება მშვიდი არ იყო.

- თუ ექიმები ვერ გაუმკლავდებიან, შემოდის რამე ვენა.

- მართლა? თქვენ ასევე სპეციალიზირებული ხართ სამკურნალო მაგიაში?

- რას ამბობ, მე ამაში სპეციალიზირებული ნამდვილად არ ვარ, მაგრამ შემოდის ადამიანი იმდენად გავაჯანსაღო, რომ ხვალ ავადმყოფმა ნილოსის მთის ქედი დაიპყროს და იმავე დღეს დაბრუნდეს, თუნდაც მძიმედ იყოს ავად და კვდება.

რეიმ სტუმართმოყვარედ გაუღიმა.

— პაციენტი შემდეგ ცოტათი ზედმეტად ჯანმრთელი გახდება.

— ჭეშმარიტ სამკურნალო მაგიას შეუძლია თქვენი ჯანმრთელობა ავადმყოფობამდე არსებულ მდგომარეობაზე მეტად გააძლიეროს.

- ცოტა საშიშია, ამიტომ უბრალოდ შენს მისწრაფებას შევეგუები.

ჰმ, როგორც ჩანს, მისი ავადმყოფობა არც ისე სერიოზულია.

- ოჰ, სხვათა შორის. წინასწარ გეტყვით, რომ შეიძლება დემონური ხმლების ტურნირში მონაწილეობა არ მივიღო.

ერთი წამით მისი გამომეტყველება დაბნელდა, მაგრამ მაშინვე ისევ გაიღიმა.

- გასაგებია. კარგი, მაშინ სხვა დროს დავასრულოთ ის, რაც დავიწყეთ.

— მიზეზები არ გაინტერესებთ?

- აა? აჰ... მერე რა მოხდა?

— ამისთვის ჩემი მიზეზები მქონდა.

რეი ამან გააკვირვა.

— ...ვფიქრობ, თავისუფალი ხარ, როგორც გინდა, ანოს.

- და მეგონა, მეტყოდი მონაწილეობას, რომ ჩვენი დაპირისპირებისთვის აუცილებლად დაგვესრულებინა წერტილი.

- არ მიყვარს სხვების იძულება.

ჰმ, ზუსტად მას ჰგავს.

- კარგი, მაშინ აკადემიაში შევხვდებით.

ეს რომ თქვა და ხელი ოდნავ ასწია, რეი წავიდა.

„რას ფიქრობ?“ კკითხე.

„...ის ჩვეულებრივისგან ცოტა განსხვავებულია“, უპასუხა მიშამ.

- მეც ასე ვფიქრობდი.

ისე იქცეოდა, თითქოს სინანული აწუხებდა. რა დაემართა? ჩვეულებრივ, ეს დიდად არ მაწუხებდა, მაგრამ იმის გათვალისწინებით, თუ სად ვართ ახლა... ყოველი შემთხვევისთვის, აივისს უნდა ვუბრძანო, რომ შეამოწმოს.

§ 18. დემონური ხმლების ტურნირი

დრო შეუმჩნევლად გაფრინდა და დემონური ხმლების ტურნირის დღე დადგა.

სახლიდან გასვლას რომ ვაპირებდი, დედაჩემი სწრაფად მომიახლოვდა.

- მოიცა, ანოსიკ! დამელოდე! დედაც წამოვა.

დედამ ელეგანტურად ჩაიცვა, რაც საკმაოდ უჩვეულო იყო. როგორც ჩანს, ეს ტანსაცმელი ქუჩაში სეირნობისთვის იყო განკუთვნილი.

- დელზოგეიდში მიდიხარ?

- კი. ბოლოს და ბოლოს, ყველას, ვისაც დემონური ხმლების ტურნირის ბილეთი აქვს, შეუძლია სკოლის ტერიტორიაზე შესვლა. აკადემიამ გამომიგზავნა ერთი, ასე რომ, მეც წავალ.

— ფაქტი არ არის, რომ დემონური ხმლების ტურნირში მივიღებ მონაწილეობას.

აკადემიაში აივისს უნდა შევხვედროდი და მისი ანგარიში მომესმინა. და მისი დასკვნის საფუძველზე საბოლოოდ გადამეწყვიტა, მიმეღო მონაწილეობა ტურნირში თუ არა.

- იცი, ხმაღს დროულად მოგაწვდიან თუ არა?

- კარგი, რაღაც მსგავსი.

ეს იმიტომ ვუთხარი, რომ მაშინაც კი, თუ ავუხსნი, როგორ არის სინამდვილეში საქმე, მაინც ვერ გამოიგებს.

- მაგრამ მაინც წავალ, რადგან შეიძლება მაინც მიიღო მონაწილეობა. და მინდა ვნახო აკადემია, სადაც ყოველდღე დადიხარ.

არა მგონია, ეს მოხდეს, თუ ამ ყველაფერს ნახავ, მაგრამ არა უშავს.

- კარგი, წავიდეთ.

- კი.

სახლიდან გასვლის შემდეგ კარი დავხურეთ.

მივდიოდით და დედაჩემს ხელი ჩავკიდე.

- ჰე-ჰე, მე ხშირად არ მაქვს შენთან ერთად გასეირნების საშუალება, ამიტომ დედა ძალიან ბედნიერია.

ცოტა მიჭირს სიარული, როცა ის ასე მაგრად მეხუტება...

- მართლა, ანოსიკ?

როგორც ჩანს, დედა უჩვეულოდ კარგ ხასიათზე იყო.

— ...კი.

კარგი, კარგი. თავისუფლებას არ დავკარგავ, თუ მისი ხელით ვივლი.

დედა ძალიან ბედნიერი ჩანს და არ მინდა ჩვენი ურთიერთობის დანგრევა.

- სხვათა შორის, ბოლო დროს მამაშენი ხომ არ გინახავთ?

ის სადღაც გაიქცა და თქვა, რომ რაღაც უინტერესო საქმე ჰქონდა, შემდეგ კი ერთ დღეს დაბრუნდა და დიდი ხნით გაუჩინარდა სახლიდან.

მისი გარეგნობით თუ ვიმსჯელებთ, ვფიქრობ, ის ისევ ცდილობს როგორმე დემონის ხმლის მოპოვებას, მაგრამ მართლა არ დანებებულა?

- ის სხვა მჭედლებს ეხმარება, რადგან მათ საკმარისი მუშები არ ჰყავთ.

გასაგებია. ანუ ურთიერთქმედების ეს მეთოდიც არსებობს?

- იმედია, ამით არ დაგამძიმებს.

დედა კმაყოფილმა გაიღიმა.

- კარგი, შეიძლება. მაგრამ მე შესანიშნავად ვაკეთებ საქმეს, ამიტომ არ მგონია, რომ ეს დიდი ამბავი იყოს.

მამაჩემის მუშაობა ჯერ არ მინახავს. გულწრფელად რომ ვთქვა, ძნელი წარმოსადგენია, რომ ის თავის საქმეს კარგად აკეთებს, მისი ყოველდღიური ქცევით თუ ვიმსჯელებთ.

- სხვათა შორის, რეი თქვენი კლასიდან ტურნირისთვის მეორე ადამიანია არჩეული?

დედაჩემის კითხვებს ვუპასუხე, მასთან ერთად უდარდელად სეირნობისას.

დელზოგეიდში ჩასვლის შემდეგ დედაჩემი არენამდე გავაცილე.

- პირდაპირ იქ წადი და მაყურებლის ადგილებამდე მიხვალ.

- კი, გმადლობთ. ანოსიკ, წარმატებებს გისურვებ!

- კი, მაგრამ ჯერ არ ვიცი.

- ნახვამდის! დედიკო გიგულშემატკივრებს!

დედა ისე წავიდა, თითქოს ჩემი სიტყვები სრულიად უგულებელყო.

ასე რომ, იმის გათვალისწინებით, თუ რამდენად ნელა მივდიოდით, ტურნირი იწყებოდა. დიდი დრო არ დამრჩენოდა, რადგან ჩემი მატჩი ტურნირის პირველი იყო, პირველ ეტაპზე. თუმცა, მოსაცდელ ოთახში არ წავსულვარ, საპირისპირო მიმართულებით წავედი.

არენიდან გამოსვლის შემდეგ, დემონური ხეების ტყეს მივადექი. ბოლო გამოცდების დროს ის უდაბნოდ ვაქციეთ, მაგრამ ახლა მასზე ყველა სიმწვანე ისევ გაიზარდა. გარკვეული დროის შემდეგ, საჭირო ადგილს მივაღწიე და თავზე „მიაუს“ ხმა გავიგე.

ხის ტოტზე შავი კატა დავინახე. კატა შემთხვევით გადმოხტა ტოტიდან.

ეს აივისი იყო.

— გაიგე?

აივისმა, რომელიც შავ კატად გადაიქცა, თქვა:

— როგორც ჩანს, კულისებში, შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ორი, გაიოსი და იდორი, დაკავშირებულია დემონური ხმლების ამ ტურნირთან.

ის წყვილი, მერე? გაიოსის მოგონებები წაიშალა და მისი ცხედარი ავოს დილჰევიას ხელქვეითმა დაიჭირა. დიდი ალბათობით, იდორსაც იგივე საქმე აქვს.

— რა არის მათი მიზანი?

- მგონი, ლორდ ანოსი ხარ. დიდი ალბათობით, რაღაც ხაფანგში გაბმას გეგმავენ.

- მაშინ რა აზრი აქვს წესების დარღვევის მცდელობას?

აივისი დამეთანხმა.

- მგონი, წესებით შენს შებოჭვას და შენი ძალაუფლების შემცირებას გეგმავენ.

ჰმ, გასაგებია. და ეს პირველი ნაბიჯი საკმაოდ სავარაუდოა.

— სად არიან გაიოსი და იდორი?

- არ ვიცი. თუმცა, გავიგე, რომ ხვალ ფინალის საყურებლად მოვლენ.

არამგონია, უბრალოდ მატჩს უყურონ. რამე ჰქონდათ მხედველობაში, რომ ფინალში მოვხვდებოდით?

- მელჰეისზე რას იტყვი?

„ბევრი ვერაფერი გავიგე, მაგრამ ყოველ შემთხვევაში, ის დემონური ხმლების ტურნირის ორგანიზებაში არ არის ჩართული. როგორც ჩანს, ის თქვენს წინააღმდეგ აჯანყებას არ აპირებს, ლორდ ანოს.“

ანუ სუფთა იყო, არა? დანამდვილებით ვერ ვიტყვი, მაგრამ ახლა ეს დიდად არ მაინტერესებს.

- რას იტყვი რეის შესახებ?

— რეი გრანზდორის დედა როგნოსის ჯადოსნურ ხმალში მოათავსეს და, როგორც ჩანს, მისი ჯანმრთელობის მდგომარეობა მძიმეა. ის სიკვდილის პირასაა. სამკურნალო მაგია სასურველ ეფექტს არ იძლევა. ჰოსპიტალიზაციის შემდეგ, ექიმები მას რემისიის მდგომარეობაში ინარჩუნებენ.

სწორედ ამიტომ გამოიყურებოდა ასე დეპრესიულად.

მაგრამ შემდეგ კიდევ უფრო მეტად ვერ ვხვდები. რატომ არ მომმართა დახმარებისთვის?

— რით არის ავად?

— კლინიკის ჩანაწერებში ამ დაავადებას „სულიერ ავადმყოფობას“ უწოდებენ.

ჰმ, ასეთი რამ არასდროს მსმენია. ყოველ შემთხვევაში, 2000 წლის წინ არ არსებობდა.

- და რა სახის დაავადებაა ეს?

- არ ვიცი. მეც არასდროს მსმენია ამის შესახებ. შესწავლის შემდეგ აღმოვაჩინე, რომ ეს, როგორც ჩანს, უკიდურესად იშვიათი დაავადებაა.

სწორედ ამიტომ მოათავსეს ის როგნოსის მაგიურ კლინიკაში, რომელიც დილჰეიდის საუკეთესო კლინიკაა?

— კიდევ რამე გაარკვია?

- ჯერჯერობით სულ ესაა.

ვერ გავიგებ, რით არის დაავადებული მისი დედა, სანამ თავად არ გავსინჯავ. ასევე საიდუმლოა, რომ ეს შეიძლება სწორედ იმ ვიღაცას - უცნობ დემონს უკავშირდებოდეს.

ყოველ შემთხვევაში, დღეს ჩემს დღის წესრიგში პირველი დემონური ხმლების ტურნირია.

- გმადლობთ. განაგრძეთ კარგი საქმე.

- ჭამე.

აივისი ტყეში შევიდა.

ისევ არენაზე დავბრუნდი. თუმცა, მონაწილეთა მოსაცდელ ოთახში კი არა, მაყურებლების ადგილებთან მივედი. ჯერჯერობით აქ დაველოდები.

„დილჰეიდის დემონური ხმლების ტურნირის პირველი მატჩი ახლა დაიწყება!!“ - გაისმა ცაში მოფრენილი ბუს ხმა.

— პირველი ეტაპის პირველი მატჩი! არენაზე პირველი შემოდის კრუტ ლუდველი, როგნოსის დემონური ხმლების ასოციაციის წარმომადგენელი!!

აპლოდისმენტების ფონზე, არენაზე გალანტურად შემოვიდა გრძელი თმით მოხდენილი კაცი. მის თეძოზე დემონური ხმალი ეკიდა, რაპირივით თხელი.

- ვაუ! ის აქ არის! კრუტ ლუდველი, ბოლო ტურნირის ჩემპიონი და დილჰეიდის ყველაზე ძლიერი ხმლისმჭრელი!!

- არ გამკვირვებია, როცა დავინახე, რომ პირველი მატჩი მასთან იქნებოდა!

- კი. როდესაც კრუტი 20 წელზე ნაკლები ასაკის იყო და მან მყისიერად დაჭრა გამოცდილი ხმლის მსროლელები, უპრეცედენტო სიამოვნება და რაღაც ბოროტი ვიგრძენი.

— მას შემდეგ 30 წელი გავიდა. საინტერესოა, რამდენად ოსტატურად იყენებს ახლა ხმალს? ამაზე ფიქრიც კი თმას ყალყზე მიდგამს...

- ვინ არის ეს „ილბლიანი“, რომელსაც კრუტი პირველივე მატჩში დაამარცხებს?

იმის გათვალისწინებით, თუ რამდენად გაცოფდა ბრბო, ის ნამდვილი ცნობილი ადამიანია.

„როგნოსის დემონური ხმლების ასოციაცია იმპერიული ოჯახის ფრაქციის ცნობილი ორგანიზაციაა“, - თქვა მისამ, რომელიც ჩემს გვერდით იდგა.

- გასაგებია. სხვათა შორის, ეს ემილიას უფროსი ძმია თუ უმცროსი?

- უფროსკლასელი.

ასე რომ, მათი ოჯახის ყველა წევრი იმპერიული ოჯახის ფრაქციის წევრია. ვფიქრობ, ამაში უჩვეულო არაფერია.

— შემდეგი არენაზე შემოდის დემონთა მბრძანებლის აკადემიის დელზოგეიდის წარმომადგენელი — ანოს ვოლდიგოდი!

მაგრამ მას შემდეგაც კი, რაც ბუმ განცხადება გააკეთა, არენაზე არავინ გამოჩენილა. ბოლოს და ბოლოს, მე აქ ვარ.

— ...ბოდიში. ჩვენს გამო...

- რას ამბობ? მე მხოლოდ ავოს დილჰევიას ხელს ვუშლი.

თუ მონაწილეობას არ მივიღებ, მათი გეგმები აუცილებლად ჩაიფუშება. ამ შემთხვევაში, შესაძლოა, მოლოდინების საწინააღმდეგოდ, თავი გასცეს.

რას იზამს ახლა? ალბათ, არ ჰქონდა დაგეგმილი, რომ უბრალოდ ამაში მონაწილეობას თავი ავარიდე.

ისინი ფიქრობენ, რომ რადგან ტირან დემონთა მბრძანებელს მეძახდნენ, ზედმეტად ამაყი ვარ იმისთვის, რომ ჩემი სიამაყე გათელონ, მაგრამ მე არა დემონური ხმლების ტურნირის მონაწილეებს, არამედ ავოს დილჰევიას უნდა ვებრძოლო.

ამაში დარწმუნებული ვარ.

— ...ჰეი, მისი მოწინააღმდეგე არ გამოჩნდება?..

- მაგრამ მისი მეტოქე კრუტია. ეს აკადემიის სტუდენტისთვის ალბათ ზედმეტია. იქნებ გაიქცა?

- ანოს ვოლდიგოდი იქ არის, არა? განა ის არ არის ის, ვისაც იუნიტი ბოლო დროს ეხუმრება და ყველას ეუბნება, რომ ის რეინკარნირებული დემონი ლორდი ტირანია?

- აჰ, მართალია. ნუთუ მისი რეპუტაცია ნანგრევებად იქცევა?

- ჰა-ჰა, როგორ მხიბლავს ეს. ნახევარჯიშებმა, უპირველეს ყოვლისა, უნდა იცოდნენ თავიანთი ადგილი და აკადემიაში კი არ უნდა წავიდნენ, არამედ საიმპერატორო ოჯახების წევრებს უნდა ემსახურონ.

- რა სულელები არიან. რამდენი ძალისხმევა არ უნდა დახარჯოს, დემონთა მბრძანებლად ვერასდროს იქცევა.

- მართლაც. ვერ ვხვდები, რაზე ოცნებობენ ეს ერთსექტორისტები და ეს ბიჭი ანოსი.

ეს ალბათ იმპერიული ოჯახების წევრების გამოსვლები უნდა იყოს. ისინი შეგნებულად ამაღლებული ტონით საუბრობდნენ, რათა ახლოს მსხდომ თეთრფორმიან სტუდენტებს მათი მოსმენა შეძლებოდათ.

ნახევარჯიშებს გაღიზიანებული გამომეტყველება ჰქონდათ და მათ გამოსვლებს მჭიდროდ შეკრული მუშტებით იტანდნენ. ირგვლივ მხოლოდ იმპერიული ოჯახების

წევრები იყვნენ. ამიტომ, მათ მხოლოდ სიტყვიერი შეტევების ჩუმად გადაყლაპვა შეეძლოთ.

მე მჯერა, რომ თეთრფორმიანი სტუდენტებისთვის იმედის სხივი ვარ. თუ ახლა არენაზე არ შევალ, ისინი იმედგაცრუებისგან თავის დაღწევას ვერ შეძლებენ.

მაგრამ რას ნიშნავს ეს ყველაფერი?

ავოს დილჰევიასაც ჰგონია, რომ უბრალოდ გავალ და ასეთ პროვოკაციას წამოვეგები?

„რატომ გგონია, რომ ის დემონთა მბრძანებელი ვერ გახდება?!“ - ტრიბუნიდან ნაცნობი ხმა გაისმა.

მაშინვე იმ მიმართულებით გავიხედე, საიდანაც ხმა გავიგე. ეს დედაჩემი იყო.

- ჰმ... რაზე ლაპარაკობ, გოგო? უნდა იცოდე, რომ დემონთა მბრძანებელი იმპერიული ოჯახის წევრი უნდა იყოს. ასეა საქმე.

დედამ მტკიცედ დაუქნია ხელი კაცს, რომელიც მან მის სახისკენ გაუწოდა.

- ანოსიკი აუცილებლად დემონთა მბრძანებელი გახდება!!

დედამ არ იცის, რომ მე ტირანი დემონი მბრძანებელი ვარ. თუ დემონი მბრძანებლის ტიტულს ყველაფერს შეისწავლით, ადვილად აღმოაჩენთ, რომ დილჰეიდში დემონი მბრძანებლის სტატუსის მოპოვების მთავარი პირობა იმპერიული ოჯახის წევრობაა.

მაგრამ დედაჩემმა მაინც მტკიცედ განაცხადა ეს, ოდნავი ყოყმანის გარეშე.

მან არც კი იცის, რომ აქ ვარ. უბრალოდ ვერ გაჩუმდებოდა, როცა ჩემს ოცნებას შეურაცხყოფდნენ.

— ...ანოსი.

ვიღაცამ მხარზე ხელი დამარტყა. შევბრუნდი და მამაჩემი სუნთქვაშეკრული დავინახე.

— ...ჰჰა... ჰჰა... გიპოვე... აჰა, აილე...

მამამ ხმალი მომაწოდა.

- ეს დემონური ხმალია, რომელიც შენმა მამამ გამოჰყდა, ადამანტინისა ლ რკინისგან დამზადებული. ახლა შენც შეგიძლია მონაწილეობა მიიღო.

ჯადოსნური თვალებით შევხედე და დავინახე, რომ ტანსაცმლის ქვეშ თითქმის მთლიანად იყო შეხვეული.

-მამა... გტკივა?...

- ოჰ, საიდან იცი? ჰა-ჰა, ადამანტინის რკინის მოსაპოვებლად საკმაოდ ციცაბო კლდეზე მომიწია ასვლა... ერთხელ არ გამიმართლა და გადმოვვარდი, მაგრამ არ ინერვიულო! ეს მხოლოდ ნაკაწრებია.

დარწმუნებული ვარ, ახლა ხელების აწევაც კი სტკივა.

ყოველ ჯერზე, როცა ის ხმლის გასაჭედად დიდ ჩაქუჩს აქნევდა, მათში მწვავე ტკივილი, ალბათ, უვლიდა.

და ამ მდგომარეობაში მან ხმალი დაასრულა?

ჩემი გულისთვის.

- ჯობია ასე მოიქცე, წამოდი, უკვე წადი! ამ ტურნირის მოგების შემთხვევაში, ნახევარჯიშთანაც კი შეუძლია დემონთა მბრძანებლად იქცეს.

მგონი ზუსტად ის თქვა, რაც საჭირო იყო.

მაგრამ ჩემი მშობლები ჩვეულებრივი უაზრო ადამიანები არ არიან.

მათ იციან, რომ არასდროს ყოფილა შემთხვევა, რომ ნახევარჯიში დემონთა მბრძანებლად ქცეულიყო და ისინი კვლავ მხარს უჭერენ შვილის ოცნებას.

- მისა, უთხარი მელჰეისს, რომ კულისებში მანევრების საჭიროება აღარ არის.

- ...კარგი...

დემონური ხმლების ტურნირის იგნორირებით, შემძლია გავიგო, როგორ რეაგირებს ავოს დილჰეცია ამაზე. ამაში თითქმის ეჭვი არ მეპარება.

თუმცა...

ეჰ, რატომ ვფრთხილობ ასე ძალიან პატარა წიწილებს, რომლებიც თავსაც კი არ აჩვენებენ?

ამაზე უფრო მნიშვნელოვანი რამე არსებობს ?

„მონაწილე ანოს ვოლდიგოდ! არენაზე შეხვალ? თუ ათ წამში აქ არ გამოჩნდები, დისკვალიფიცირებული იქნები. მონაწილე ანოს ვოლდიგოდ?“ გაისმა ცაში მოფრენილი ბუს ხმა.

- მე მეძებ? აქ ვარ.

მაყურებლის ადგილები დავტოვე და არენაზე შევხტი.

მიუხედავად იმისა, რომ არასწორად გამიგეს, საბოლოოდ მოვიტყუე.

„მინდა დემონთა მბრძანებელი გავხდე.“

„დემონის ხმალი ვერ ვიშოვე.“

მაგრამ მშობლებს სიმართლეს ვერ ვეტყოდი.

მაშინ, სულ მცირე, ნამდვილად შევცვლი ამ ტყუილს. მიუხედავად იმისა, რომ არის რაღაცეები, რისი თქმაც ახლა არ შემიძლია, არასდროს მითქვამს ტყუილი, რომ დედას და მამას სახეებზე სიხარულის დანახვა მინდოდა.

ამასთან შედარებით, ავოს დილჰევიას სქემები არაფერია. რა ხრიკებსაც არ უნდა მიშველიდეს, მე მათ პირისპირ შევხვდები და მოხდენილად გავანადგურებ.

- მეგონა, გაიქცეით, ბატონო ერთიანობის გმირო.

კრუტმა გულქვა მზერა მომაპყრო.

- ჰმ, ცოტა დავიბენი. დაგელოდე?

- არა უშავს. პატივისცემის ნიშნად იმისა, რომ გქონდა გამბედაობა, ჩემთან მოსულიყავი და არ გაქცეულიყავი, გაპატიებ.

- ეს შენი მხრიდან ძალიან კეთილშობილურია.

კრუტმა დაკვირვებული მზერით შემომხედა. დარწმუნებული ვარ, რომ ის ღირსეული ხმლის მჭრელია. სუფთა ხმლის ოსტატობით, შესაძლოა, შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორის გაიოსზეც კი უკეთესი იყოს.

„ბოდიშის მოხდად დროის ფუჭად დაკარგვისთვის“, - ნელა ავიღე ქამარზე ტარით ჩამოკიდებული ადამანტიტის რკინის ხმალი, რომელიც მამაჩემისგან მივიღე, - „დუელს ერთ წუთში დავასრულებ“.

შენიშვნები

1. რემისია არის ქრონიკული დაავადების მიმდინარეობის პერიოდი, რომელიც ვლინდება მისი სიმპტომების მნიშვნელოვანი შესუსტებით ან გაქრობით.
2. ორიგინალში გამოყენებულია აბსტრაქტული იაპონური სიტყვა, რომელიც აღნიშნავს რაღაც უკიდურესად მყარსა და ურღვევს. ფენტეზიში ყველაზე ხშირად ითარგმნება, როგორც „ბრილიანტი“ ან „მტკიცე“.

§ 19. ნამდვილი ოსტატი

კრუტმა ჩემს ხმაღს გულგრილი მზერით შეხედა.

- ამ ხმლით აპირებ ბრძოლას?

- რამე ხომ არ არის რიგზე?

„ეს ხმალი დემონურ ხმაღს არ ჰგავს. არ მიყვარს მოწინააღმდეგესთან ბრძოლა, რომლის ერთადერთი იარაღი ლითონის ნატეხია, რომელსაც არანაირი მაგიური ძალა არ აქვს.“

- ჰმ, მაშინ ეს როგორ იქნება?

ხმაღზე ჯადოსნური წრე დავხატე და შელოცვა „ადესინ“¹ გავაკეთე. ადამანტიტის რკინის ხმალი ჩემი უზარმაზარი მაგიური ძალით იყო დაფარული და მითებში დემონური ხმლის მსგავსი ქაოტური ნათება გამოსცა.

- თუ ხმაღს ჯადოსნური ძალა არ აქვს, მისი კომპენსირება შესაძლებელია თქვენივეთი.

დემონური ხმლის ტურნირში აკრძალულია მოწინააღმდეგისთვის რაიმე მაგიით ზიანის მიყენება, გარდა „ადესინისა“. რადგან ამ მაგიის გამოყენება დემონური ხმლის მაგიური ძალით შემოსაზღვრა ჩვეულებრივი პრაქტიკაა დემონური ხმლის წინააღმდეგ ბრძოლისას.

პირის სიმკვეთრე ხმლისა და ჩემი საკუთარი მაგიური ძალის ჯამიდან ყალიბდება, ამიტომ ხმლის ამ ჯადოსნური ძალის არარსებობა არახელსაყრელ მდგომარეობაში ჩამაგდება.

მაგრამ მე მას ასეთ უპირატესობას მივცემ.

„პირველი ეტაპის დაწყებამდე ტურნირის ადმინისტრაციის წევრები განცხადებას გააკეთებენ“, - თქვა ცაში აფრინებულმა ბუმ.

— ტურნირის წესებში ცვლილებები შევიდა, თუმცა ისინი ჯერ არ გამოცხადებულა. ამიტომ, ახლა მათ შესახებ მოგიყვებით. ამ ტურნირზე „ადესინის“² ან მსგავსი მაგიის გამოყენება აკრძალულია. გარდა ამისა, აკრძალულია მოწინააღმდეგესზე ხმლის გარდა სხვა რაიმით თავდასხმა.

ამის შემდეგ, არენის გარშემო სამოსში გამოწყობილი მამაკაცები გამოჩნდნენ. სულ თექვსმეტი მათგანი იყო.

— მატჩებს მუდმივად და ყურადღებით დააკვირდებიან დამკვირვებლები. წესების დარღვევის აღმოჩენის შემთხვევაში, მკაცრი სასჯელი გელით. ფრთხილად იყავით,

რადგან სიტუაციიდან გამომდინარე, შესაძლოა დაუყოვნებლივ დისკვალიფიცირებული იყოთ.

გასაგებია. ასე მუშაობს. რადგან „ადესინის“ გამოყენება არ შემოიღია, ჩემი ადამანტიტის რკინის ხმლით კრუტას სხეულის გარშემო არსებული ჯადოსნური ბარიერის გარღვევა არ შემოიღია.

მისი ბარიერის შიშველი ხელებით გარღვევა ადვილად შემეძლო, მაგრამ მტერზე ხმლის გარდა სხვა ნებისმიერი საშუალებით თავდასხმა აკრძალულია.

მარტივად რომ ვთქვათ, ამ ნაბიჯმა გამარჯვების ყოველგვარი შანსი წამართვა. კრუტს კი ჩემი ხმლის მოჭრა მხოლოდ თავისი დემონური მახვილით შეუძლია.

ალბათ წესების შეცვლას აპირებდნენ, როგორც კი დაინახავდნენ, რა ხმაღს ვიყენებდი. დარწმუნებული ვარ, რომ ვენუზდონოას რომ ამეღო, ამა თუ იმ მიზეზით აკრძალავდნენ.

„ოჰ, მღვდლის კულისებში მანევრები საოცარია“, - თქვა კრუტმა. „ასეთი ხრიკების გარეშე კი არ წავაგებდი. თუმცა, არ მაინტერესებს, შედეგი არ შეიცვლება“.

კრუტმა თავისი დემონური ხმალი ამოიღო. ხმლის პირი გამჭვირვალე იყო, თითქოს გამჭვირვალე ყოფილიყოს. თუმცა, ის ჩვეულებრივისგან შორს იყო. პირზე ტალღები ისე გადიოდა, როგორც წყალი.

- ესე იგი, ეს არის კრუტას დემონური ხმალი - ეიშასი...

— პირი, რომელსაც არ აქვს კონკრეტული ფორმა, რომლის განადგურებაც ვერცერთი დემონური მახვილით ვერ მოხერხდება. ამავდროულად, მისი სიმკვეთრე არავითარ შემთხვევაში არ არის მეორეხარისხოვანი...

„ვფიქრობ, ეს ჩვეულებრივი მეტალის ხმალია, პირველივე შეჯახებისთანავე შუაზე გაგჭრით...“ - ამბობდნენ მაყურებელთა სავარძლებში მსხდომები.

„დილჰეიდის დემონური ხმლების ტურნირის პირველი ეტაპის პირველი მატჩი იწყება!!“ - ზუმ მატჩის დაწყების სიგნალი მისცა.

მყისიერად კრუტი წყლის ნაკადით მომიახლოვდა. თვალის დახამხამებაში შეამცირა მანძილი და დემონური მახვილით, ეიშასით, ხელში ამიტაცა.

წამის მეასედში მან სამი ნახტომი გააკეთა. მათი რიცხვი ცხრამდე გაიზარდა, ხოლო მყისიერად ოცდაშვიდამდე.

წყლის პირი უთვალავ პირად გაიყო და ყველა მხრიდან ცდილობდა ჩემს გახვრეტას.

- კრუტმა მოულოდნელად გამოიყენა თავისი საიდუმლო ტექნიკა - წყლის ეშვების ჯადოსნური დარტყმა!!

- ეს დასასრულია! მსოფლიოში ვერავინ გაეცევა მას!!

- სწორად გემსახურება, ნახევარჯიში!!

ჰმ, რა სუსტი შეტევაა.

- ...რა?!..

კრუტის შეტევას ადვილად ავიცილე გვერდი და ამპარტავნულად შევხედე.

- და ამას საიდუმლო ტექნიკას უწოდებ? ჩემი თანაკლასელი ხმლით ბევრად უფრო სწრაფად ურტყამს.

— ...მხოლოდ ერთხელ აირიდე თავიდან... ნუ ელოდები, რომ კიდეც ერთხელ გავუგებ შენს ხრიკს!!..

ჩემი ადამანტინის რკინის მახვილით მოვიგერიე ქვემოდან ამომავალი დემონური ხმალი, ეიშასი.

ჭრიალი, - გაისმა პირების სასტიკი შეჯახების ხმა.

— ...?!

შოკირებული კრუტი ენა ჩაუვარდა. რადგან დემონური მახვილის შეჩერება ჩვეულებრივი რკინის ხმლით შეუძლებელია, რომელიც ჯადოსნური ძალით არ არის სავსე.

- ჰეი, დამკვირვებლებო!! კარგად დააკვირდით, მან უბრალოდ წესები დაარღვია!!

- კი-კი! ეიშასი ვერ გაჭრიდა ასეთ უსარგებლო ხმალს!

- დარღვევა!! დარღვევა!!

- ჯანდაბა, ნახევარსისხლა! საშინლად მოიქეცი! დისკვალიფიკაცია!! დისკვალიფიკაცია!!

მაყურებლების ადგილებიდან ხმამაღალი შემახილები ისმოდა: „დარღვევა!! დარღვევა!!“.

თექვსმეტმა დამკვირვებელმა თავისი ჯადოსნური თვალები ბოლომდე დაძაბა და მზერა ჩემს ხმალს მიაპყრო. ამავდროულად, პანიკაში ჩავარდნენ.

— ...რას გულისხმობ? ის... მაგიას არ იყენებს...

- ეს უბრალოდ შეუძლებელია! როგორ შეგიძლია ეიშასის მოგერიება მაგიის გარეშე?..

- მაგრამ მე ვერანაირ ჯადოსნურ ძალას ვერ ვგრძნობ!!

- შეუძლებელია! არ არსებობს მაგია, რომელშიც მაგიურ ძალას არ გრძნობ!!

— ...ანუ გინდა თქვა, რომ საქმე ამ ხმლის ძალას ეხება?..

- სისულელეა! შეხედე! აქ რაღაც ხრიკი უნდა იყოს!!

ჰმ, არც კი სცადოთ.

რადგან ახლა ვიყენებ შელოცვას „ნაჯირა“. ის ძალავს მთელ მაგიურ ძალას.

მითიური ეპოქის დემონებს შორისაც კი ცოტას თუ შეეძლო „ადესინის“ დანახვა „ნაჯირას“ როლში. ამ ეპოქის დემონები კი მას ვერასდროს დაინახავდნენ.

მტკიცებულებების გარეშე, ისინი ვერ შეძლებენ წესების დარღვევაში დამიდანაშაულონ. და თუ ისინი ძალიან შორს წავლენ, მაშინ მელჰეისის ხარჯზე, ერთიანობის სასარგებლოდ ისარგებლებს.

— ...ჰეი, დამკვირვებლები დარღვევებს არ აცხადებენ...

- ანუ ისინიც კი აღიარებენ, რომ ის მაგიას არ იყენებს?..

— ერთი შეხედვით... ამ ხმალს დიდი მაგიური ძალა არ აქვს, მაგრამ... რა მოხდება, თუ მას ეიშასის ძალა აქვს?...

პირის სისქე გაიზარდა, თითქოს წყლის დინება უფრო ინტენსიური გახდა. თითქოს მან ეიშასის მთელი ჯადოსნური ძალა გამოათავისუფლა, მაგრამ ჩემს ხელში ხმალი არც კი კანკალებდა და მშვიდად იგერიებდა მის დარტყმას.

— ...რატომ?... ამ ხმალს არანაირი მაგიური ძალა არ აქვს...

- მართალი ხარ, მას ეს მოკლებულია.

ძალა ხელში ჩავდე და ერთი მოძრაობით კრუტი გავაგდე.

- მამაჩემის გრძნობებია მასში ჩადებული. მან ეს ხმალი მთელი გულით გამოჰყედა, ამიტომ მის გატეხვაზე არც კი იფიქრო.

— ...რა სისულელეა... — ...რა სისულელეა...

მნიშვნელობით გავუღიმე.

- და არ იცოდი, კრუტ? რომ ნამდვილი ოსტატის მიერ მთელი სულით გამოქედილი ხმალი არა მაგიურ ძალას, არამედ სხვა რამეს შეიცავს. - ვუთხარი მას გამომწვევად.

ხმლის ერთი დარტყმით კრუტა დავამარცხე და უკან გადავაგდე. ის ძლივს იდგა ფეხზე და ეიშასი მიწაზე დააგდო.

— ...ეს ახლა გაიგე?..

— სულის ხმალი... გრძნობები, რომლებიც ხმალს აძლიერებენ... როგორ არის ეს შესაძლებელი?..

- შეუძლებელია. შეუძლებელი არ უნდა იყოს, მაგრამ როგორ ავხსნათ მაშინ? ჩვენ ახლა საკუთარი თვალით ვხედავთ ფენომენს... რომლის სხვაგვარად აღწერა უბრალოდ შეუძლებელია!..

— ...ნამდვილი ოსტატი, რომელსაც შეუძლია ისეთი ხმლის გამოქედილი, რომელიც ეიშასს არ ჩამოუვარდება?!.. ვინ ჯანდაბაა მისი მამა?!..

ჰმ, როგორც ჩანს, ჩემმა ბლეფმა მაგრად იმუშავა.

- როგორც ჩანს, მთელი ძალით მომიწევს ბრძოლა.

კრუტმა გაბრაზებულმა შემომხედა.

— სიმართლე გითხრათ, მინდოდა ეს ფინალისთვის შემენახა, მაგრამ ახლა გაჩვენებთ. მდგომარეობას, რომელსაც ხმლისთვის თავის მიძღვნით მივაღწიე. ხმლისა და დემონის შერწყმა კრუტას ხმლის ოსტატობის არსია!

ეიშასის ხმალი აღარ იყო. ის მზადყოფნაში იდგა და ხმალი ეჭირა, რომლისგანაც მხოლოდ ტარი იყო დარჩენილი.

- ჰმ, საინტერესოდ ჟღერს, მაგრამ...

- ფარიკაობის ხელოვნების საიდუმლო ტექნიკა კრუტაში...

მან მოულოდნელად სიმძიმის ცენტრი ერთ ფეხზე მოაქცია. მომდევნო წამს კრუტი ხმლის უთვალავმა დარტყმამ ნაჭრებად დაჭრა.

— ...რა... ღჰა...

ის ერთ მუხლზე დაეცა, თითქოს ვერ ხვდებოდა, რა დაემართა, შემდეგ კი როგორმე წამოდგომა სცადა, ეიშასი მიწაში ჩააგდო და ხელჯოხად გამოიყენა.

- ზუსტად ერთ წუთში.

ეიშოასი ნაწილებად დაიშალა და კრუტი ქვის იატაკზე პირქვე დაეცა. მიწაზე ცოცვით, დემონური ხმლის ნარჩენებს დასწვდა.

— ...რა ჯანდაბა მოხდა ახლახან?... ხომ არ... წავაგე?..

როგორც ჩანს, კრუტმა ვერც კი გაიგო, რა დაემართა მას.

უბრალოდ ნელა და დამაბვის გარეშე მივდიოდი წინ, ხმლით ვურტყამდი.

— ...რა სისულელეა?!.. მიუხედავად იმისა, რომ მისი ხმალი ნამდვილმა ოსტატმა გამოჰქედა, მან თავად კრუტი ერთ წუთში დაამარცხა!!..

— და ბოლო ტურნირზე... კრუტმა ნაკაწრიც კი არ მიიღო...

- ასე რომ, წავედი, რომ მენახა, რამდენად საშინელი გახდა კრუტის ძალა ოცდაათი წლის განმავლობაში...

— ...მათ საიდუმლო ტექნიკის ჩვენების უფლებაც კი არ მისცეს... ასეთ რამეს ყოველდღე ვერ ნახავთ...

- ვინ არის ის? ვინ ჯანდაბაა ის?... ის დემონთა მბრძანებლის აკადემიის წარმომადგენელია, - რაც იმას ნიშნავს, რომ ის ჯერ კიდევ სტუდენტია, არა? საერთოდ ვინ ჯანდაბაა ის?! - მაყურებელთა ადგილებიდან მატჩის დასასრულით უკმაყოფილო ადამიანების დაბნეული ხმები გაისმა.

- ჰმ, ჯანდაბა. ალბათ დროის ნაცვლად შენი საიდუმლო ტექნიკა უნდა გამეანალიზებინა.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „იარაღის გაძლიერება“.

§ 20. სიმღერა ბატონი ანოსის მხარდასაჭერად №2

„ჩვენ ვადასტურებთ მონაწილე კრუტას დემონური ხმლის განადგურების ფაქტს. ასე რომ, პირველი ეტაპის პირველ მატჩში გამარჯვება მონაწილე ანოს ვოლდიგოდს ეკუთვნის!“ - ცაში მოფრენილმა ბუმ ჩემი გამარჯვება გამოაცხადა.

მაგრამ მაყურებელთა სკამებზე სასიკვდილო სიჩუმე იყო. ალბათ იმიტომ, რომ იქ ძირითადად იმპერიული ოჯახების წარმომადგენლები ისხდნენ. ისინი არ აპირებდნენ გამარჯვებულად ნახევარსისხლიანის აღიარებას, რომელსაც თეორიულად არ ჰქონდა ტურნირში მონაწილეობის უფლება. თუმცა, არ მინდოდა, ვინმეს ჩემთვის გულშემატკივრობა.

შემოვბრუნდი და მოსაცდელი ოთახისკენ წავედი.

რის შემდეგაც აუდიტორიის ერთი ნაწილისგან ყვირილი გავიგე:

- ოჰ, ჩემო ანოსი-ი-ი-იკ! რა ნიჭიერი ხარ!!

- ბრავო ანოს! ტურნირს ადვილად მოიგებ!

ეს დედას და მამას ხმები იყო.

მათ კვალდაკვალ, ნახევარჯიშის დემონების ენთუზიაზმით აღსავსე ხმები გაისმა:

- ახლა რა ვქნათ? მატჩი დასრულდა მანამ, სანამ გულშემატკივრების ჰიმნს ვიმღერებდით!

- უბრალოდ, მისტერ ანოსი ძალიან ძლიერია და სიმღერის საშუალებაც კი არ მოგვცა!

- მაშინ ახლა ვიმღეროთ!

- ახლა? როცა უკვე მოიგო? ეს *ფანებისთვის განკუთვნილი სიმღერაა* ! ვის უნდა ვუგულშემატკივროთ?!

— დავიწყეთ! ბატონი ანოსის მხარდამჭერი სიმღერა ნომერი 2: „ოჰ, მიიღეთ დიდგვაროვანი ბატონი ანოსის დიდი ხმალი“.

- ჰეი, მისმენ?

— დინგ-დონგი, ბუმ, ტა-დამ!

— ...ჯანდაბა, კარგი! მაშინ ბატონი ანოსის გამარჯვება აღვნიშნოთ!

„იუნიონის“ გულშემატკივრების ჯგუფმა მელოდიის დაკვრა დაიწყო მათ მიერ მოტანილ დასარტყამ ინსტრუმენტსა და ჩასაბერ ინსტრუმენტზე.

- შენ სუსტი ხარ, მაგრამ მე ძლიერი ვარ~!

— მყისიერად გაგანადგურებ-ი-ი-ი~!!

- შენ სუსტი ხარ, მაგრამ მე ძლიერი ვარ~!

- ლე-ლე-ლე-ლე-უფრო ადვილია, ვიდრე ადვილი...

— აილე დიდგვაროვანი მბრძანებლის ანოსის დიდი ხმალი~!

— ტა-ა-ანცუი, მსხვერპლი, არენად წოდებულ საწოლში~!

— უძლიერესი მაგიური ძალით~, ლორდ ანოსის დიდი ხმალი განაყოფიერდა~!

- ძლიერი კაცი ერთი დარტყმით!

—განაყოფიერება~ განაყოფიერება~ განაყოფიერება~!

- შენ ბოლოში ხარ, მე კი - ზემოთ !

— მყისიერად გაგანადგურებ-ი-ი-ი~!!

- შენ სუსტი ხარ, მაგრამ მე ძლიერი ვარ~!

— ო-ო-ო-ო-დამშვიდდი-ო-ო-ო-ო~!

- წამოდი, იბრძოლე~ აილე დიდი ხმალი~!!..

ამაოდ იყენებდნენ ვიბრატო ^{2-ს}.

მაგრამ ძალიან კმაყოფილი ვიყავი. ამ სიმღერის მოსმენის შემდეგ, იმპერიული ოჯახის ყველა წევრი, რომლებიც ყვიროდნენ, რომ დემონთა მბრძანებელი არ გავხდებოდი, ყველა დაეცა და დამცირებულად გამოიყურებოდა.

რადგან მე გავიმარჯვე ძალთა უზარმაზარი განსხვავების დემონსტრირებით, რაც არ უნდა ეცადონ ახლა თქვან, ისინი მხოლოდ საკუთარ თავს შეარცხვენენ.

შეიძლება ამაზე არ მეგონა, მაგრამ მე თვითონ ვერ დავწერდი სიმღერას, რომელიც ჩემს მეტოქეს ასე დაამცირებდა. და გარდა ამისა, სასაცილოა. როგორც ჩანს, გულშემატკივრების კავშირს უჩვეულო ნიჭი აქვს.

არენიდან გასვლისა და მოსაცდელი ოთახის გავლის შემდეგ, ნელა გავემართე
მაყურებელთა ადგილებისკენ.

— ...ჰმ, სულ ესაა. მგონი, ეს სიტყვებიც ზუსტად გამოგადგებათ. ცოტა ხანს მოუსმინეთ.

— დედაჩემის ხმა გავიგე, როცა მაყურებლის ადგილებთან მივედი. — აილე ანოსიკის
დიდი ხმალი და დაემორჩილე მას! ხმლის წვერი წინ გამოწიე! ყველაფერი თეთრად
შეღებე!, ნა-ნა-ნა-შებილწე ისინი-ე-ე-ე-ე~!

ჰმ, მისი სიტყვები კიდევ უფრო უარესი აღმოჩნდა, ვიდრე მეგონა.

თუმცა, იქვე მჯდომმა კავშირის გულშემატკივრების ჯგუფმა პატივისცემით შეხედა
დედაჩემს.

- ახლა მივხვდი, რომ ბატონ ანოსს დედა ჰყავს!

- შესანიშნავია, უბრალოდ საოცარი! ასეთი ლამაზი ხმა აქამდე არასდროს მომისმენია!

- უჰუ! უშიშარი და ამავდროულად ნაზი სიტყვები, რომლებიც ისე ჭეშმარიტად ასახავს
ბატონი ანოსის სულს, რომელიც ქარიშხლიანი ცხოვრებით ცხოვრობს, რომ ცრემლები
თავისით მოედინება!..

- ოჰ, წუწუნო, რა შემადრწუნებელია...

როგორც ჩანს, გულშემატკივრების კავშირს რაღაც ნამდვილად შეეხო. ვერ ვხვდები, რა
არის ამ სიმღერაში ასეთი შემადრწუნებელი, მაგრამ ვფიქრობ, საქმე თაობათა სხვაობაშია

- 2000 წლის წინ და ახლა.

- დედა, იქნებ შემდეგ ჯერზე გულშემატკივრების კავშირში მოხვიდე, თუ წინააღმდეგი
არ ხარ, რა თქმა უნდა? ჩაგვიტარე სიმღერის სპეციალური კურსი, როგორც გარე
მასწავლებელმა. გთხოვ!

- და ჩემთანაც, გთხოვ!

მთელმა გულშემატკივართა კავშირმა ერთდროულად თავი დაუქნია.

მალიან ცუდი წინათგრძნობა მაქვს ამასთან დაკავშირებით.

თუ ისინი ახლავე არ შეჩერდებიან, ეს შეიძლება მოგვიანებით დიდ პრობლემად იქცეს.

- ბოდიში, მაგრამ დედა, როგორც წესი, მაღაზიაშია დაკავებული.

- ბატონო ანოს!.. კია-ა-ა-ა-ა-ა-ა!!

წკრიალა კივილით, იუნიონმა თავმდაბლად დაუკრა თავი, თითქოს შეხებულები იყვნენ.

- კია-ა-ა, თუ ბატონი ანოსი იტყვის, კია-ა-ა!

- გვაპატიეთ ჩვენი უცერემონიო საქციელისთვის. კია-ა-ა!

ერთ რამეს აკეთებ, ან ყვირი ან თავს იხრი.

- არა უშავს, ანოსიკ. მაღაზია ხანდახან დაკეტილია. ხანდახან შემოდის შენთან შემოსვლა, არა?

- ო-რა თქმა უნდა! დიდი მადლობა! ჰურა!

გულშემატკივრების კავშირის გოგონებმა და დედაჩემმა მტკიცედ ჩამოართვეს ერთმანეთს ხელი. როდესაც დედაჩემმა მნიშვნელობით გაიღიმა, მცირედი აღფრთოვანება ვიგრძენი.

- ანოსიკ, ვეცდები, აკადემიაშიც კი შეძლო საკუთარი თავის დარჩენა. ყველაფერი დედაშენს მიახდევ, კარგი?

ჰმ, დედა. ნუ იტყვი ისე, თითქოს გეძლევა შესაძლებლობა, რომ რეისთან ჩემი არატრადიციული ურთიერთობისთვის საფუძველი ჩაუყარო.

- ახლა დავიწყეთ პირველი ეტაპის მეორე მატჩი. არენაზე შემოდის მონაწილე მადრა შენსონი, ეინეასის ფარიკაობის სკოლის წარმომადგენელი.

არენაზე კაცი შემოვიდა. მას მთელ სხეულზე უამრავი ჭრილობა ჰქონდა და მხეცს ჰგავდა.

— ... ეს ის ხომ არ არის — სტორმ მადრა? ის, ვინც ბოლო ტურნირში მეორე ადგილი დაიკავა, დილჰეიდში ყველაზე სწრაფი ხმლისმჭრელის სახელით ცნობილი?...

- კი... ვხედავ, რომ ძალიან შეიცვალა.

— როგორც ჩანს, ის გორანჰერიას მიწისქვეშა ლაბირინთში ცხოვრობდა და კრუტზე შურისძიებას იმედოვნებდა.

- მართალია. ჭორების თანახმად, ის 250-ე სართულზე ჩავიდა და ლაბირინთიდან 20 წლის განმავლობაში არ გამოსულა.

- ვაიმე... ეს სიგიჟეა...

„ის თავისი ყოფილი მეს ჩრდილია, შეშლილი, რომელიც მხოლოდ ძალაუფლებას ეძებს. ამ გაგებით, შესაძლოა, ის რუთხეც კი ძლიერი იყოს.“

ვაუ, გორანჰერიას მიწისქვეშა ლაბირინთი, ამბობ? მოგონებებს მიღვიძებს.

მაინტერესებდა, რამდენად ღრმა იყო და მასში გავლის შემდეგ, ყველაზე ძირამდე, 2500-ე

სართულზე მივედი. როგორც ჩანს, ის ფაქტი, რომ ის მთლიანი სიღრმის 1/10-ით ჩავიდა, შთამბეჭდავ მიღწევად ითვლება.

„შემდეგი არენაზე შემოდის მონაწილე რეი გრანზდორი, როგნოსის დემონური ხმლების ასოციაციის წარმომადგენელი“, - ხმამაღლა გამოაცხადა ცაში მოფრენილმა ბუმ.

როგორც ჩანს, რეის ჯერია, მაგრამ სწორად გავიგე, თუ ბუმ უბრალოდ თქვა, რომ როგნოსის დემონური ხმლების ასოციაციიდანაა?

- რეი გრანზდორი... ეს ისაა, ვინც ვირტუოზი დემონური ხმლების ოსტატია?

- კი, ქაოსის თაობის წარმომადგენელი.

— პირველ ეტაპზე საკმაოდ საინტერესო მატჩებია, მაგრამ მაინც ვფიქრობ, რომ მადრა გაიმარჯვებს.

- ათ წელიწადში რომ შეკრებილიყვნენ, შედეგი ასეთი თვალსაჩინო არ იქნებოდა. მეშინია, რომ გამოცდილების სხვაობა ძალიან დიდია.

— ვირტუოზი დემონური ხმლების ოსტატი როგნოსის დემონური ხმლების ასოციაციის წევრია?

- ანუ ის ჩვენი თანამებრძოლია?

რეი არენაზე შევიდა. მას თან ჰქონდა დემონური ხმალი ინიციო, რომელიც ჯადოსნურ ფორმულებს ჭრიდა და რომელიც რეიმ მისას გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრის დროს ასესხა.

„დილჰეიდის დემონური ხმლების ტურნირის პირველი ეტაპის მეორე მატჩი იწყება!!“ - დუელის დაწყების სიგნალი მაშინვე მიეცა.

რეი და მადრა პირდაპირ ერთმანეთისკენ წავიდნენ.

და ისინი გაჩერდნენ, როგორც კი ორივე ხმლის სასროლეთის დიაპაზონში შევიდა.

„გაშიშვლებული ხარ“, გაისმა მადრას მკაცრი ხმა.

„კარგად ვარ, ისედაც“, უპასუხა რეიმ მშვიდად ღიმილით.

- ეს მუქარა არ არის. რა თქმა უნდა, გსმენიათ რაიმე მაინც ქარის ძალით აღსავსე დემონური მახვილის შესახებ - ქარიშხლის ხმალი რეფრეზია? როგორც კი მას ქარქაშიდან ამოიღებთ, პირი ქარბორბალად გადაიქცევა. სამ წამს მოგცემთ. თუ ამ დროში ხმალს არ ამოიღებთ, მოკვდებით.

მადრამ რეის გამჭოლი მზერა ესროლა.

- სამი.

რეი ადგილიდან არ განძრეულა.

- ორი.

რეი ისევ არ განძრეულა.

- ერთი.

მადრამ დემონურ ხმაღს შეეხო.

- ჯანდაბა შენ.

ელვის სისწრაფით გამოგლიჯეს დემონური ხმალი და მყისიერად გამოჩნდა რეის კისერთან.

- რა...

მადრა გაოგნებული იყო.

მისმა დემონურმა ხმაღმა არა მხოლოდ რეის კისერი ვერ გაჭრა, არამედ ისიც გატყდა.

იმ მომენტში, როდესაც ხმალი კისერს შეეხებოდა, მისი პირი უკვე გაჭრილი იყო.

— ...როდის... ხმალი ამოიღე?..

რეის დემონური ხმალი ჯერ კიდევ ქარქაშში იყო.

- მას შემდეგ, რაც გამოაშკარავეთ.

— ...გინდა თქვა, რომ ხმალი არა მხოლოდ ჩემზე გვიან ამოიღე, არამედ რეფრეზიას ქარიშხლის ხმაღზეც სწრაფი იყავი?...

მადრას თვალმა არა მხოლოდ ის მომენტი გამოტოვა, როდესაც რეიმ ხმალი ამოიღო, არამედ ის მომენტიც, როდესაც ის ისევ ქარქაშში ჩადო. რეიმ თავაზიანად გაიღიმა.

- ჩემი მეგობარი, რომელიც ჩვეულებრივი ჯოხით იბრძოდა, შენზე ბევრად სწრაფი იყო.

— ...ჩვეულებრივი...ჯოხით?..

რეი შებრუნდა, რადგან ბრძოლის შედეგი უკვე გადაწყვეტილი იყო.

— ჩვენ ვადასტურებთ მონაწილე მადრას დემონური ხმლის განადგურებას. ასე რომ, პირველი ეტაპის მეორე მატჩში გამარჯვება მონაწილე რეი გრანზდორის ეკუთვნის!

აღტაცებისა და გაოცების ხმები.

- ღმერთო ჩემო! თავად მადრი მყისიერად!

- ვინმემ ნახა, როგორ ამოიღო ხმალი? მე კი არაფრის გააზრების დროც არ მქონდა!

„არ ვიცოდი, რა მოხდებოდა კრუტის წაგების შემთხვევაში, მაგრამ როგორც ჩანს, იმპერიული ოჯახის ფრაქციას ძალიან სანდო ადამიანი ჰყავს.“

- კი, ის ქაოსის თაობიდანაა. შესაძლოა, ის დემონთა მბრძანებელი ტირანია.

ჩემს უკან მდგომი გოგონა რეის მიაშტერდა, რომელიც არენიდან გამოდიოდა. მას პირქუში გამომეტყველება ჰქონდა. „როგნოსის დემონური ხმლების ასოციაცია“ იმპერიული ოჯახების ფრაქციის ორგანიზაციაა. გაუგებარია, რატომ არის რეი მისი წევრი.

- ლელავ, მიშა.

მან თავი დაუქნია.

- მაშინ მას ვკითხოთ.

— ... ჰა?..

- წავიდეთ. თუ ასეთ სახეს იღებ, ყველაფერში პირდაპირ კითხვით უნდა დარწმუნდე.

ამის თქმის შემდეგ, რეისკენ წავედი და მიშა გამომყვა.

შენიშვნები

1. ორიგინალში სტრიქონი იგივეა, რაც „შენ სუსტი ხარ, მაგრამ მე ძლიერი“, მაგრამ სხვა კონტექსტში.

2. **ვიბრატო** (იტალ. *vibrato* , ლათ. *vibratio* - რხევა) - მუსიკალური ბგერის ან სიმღერის სიმაღლის, სიძლიერის (ხმის) ან ტემბრის პერიოდული ცვლილებები.

§ 21. შეტყობინება

სანამ მოსაცდელი ოთახის გარეთ ველოდებოდით, კარი გაიღო და რეი გამოვიდა.

- გამარჯობა.

ჯერ მე შემომხედა, შემდეგ მისას და უხერხულად გაიღიმა.

„და იმედი მქონდა, რომ ანოსი ამაზე თვალს დახუჭავდა.“

- მეც ვიფიქრე, რომ დავხურავდი. რა გარემოებებშიც არ უნდა იყოთ, თქვენ თავად მიიღეთ გადაწყვეტილება, რომ ჩემზე არ დაყრდნობოდით. ვიცი, რომ ჩემი მხრიდან უტაქტო იქნებოდა ამაში განზრახ ჩარევა, მაგრამ, როგორც ჩანს, ჩემს ხელქვეითს ეს არ მოსწონს.

მიმა ჩემს წინ იდგა. მან რეის პირდაპირ სახეში შეხედა და, გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ, ლაპარაკი დაიწყო:

- რეი, იმპერიული ოჯახების ფრაქციამ რამე გითხრა?

- რაღაც მსგავსი. იქნებ მითხრეს, რომ ფულს მომცემდნენ, რომ მთელი ცხოვრება უდარდელი ცხოვრებით მეცხოვრა, ან იქნებ დემონთა მბრძანებლის პოსტზე კანდიდატად წარმადგენდნენ.

— ...არამგონია, ასე შენი ყიდვა შეიძლებოდეს.

რეიმ მშვიდად გაიღიმა.

- გადაჭარბებულად მაფასებ. უფრო ფრთხილად უნდა იყო. სამყარო სავსეა ადამიანებით, რომლებიც ლამაზ სიტყვებს ამბობენ და ნაგავს ჰგვანან.

მიმას რეის სიტყვები არ არწმუნებდა, რადგან, როგორც ჩანს, მისი დაბნევა იყო განზრახვული.

— ...ვიცი. მაგრამ შენ... შენ ასეთი არ მომეჩვენე, რეი...

„ნუ ენდობი ადამიანებს, რომლებიც ახლახან გაიცანი“, - თქვა რეიმ სახეზე მშვიდი ღიმილით.

ალბათ, მას არ სურდა თავისი ნამდვილი განზრახვების გამხელა. მიზან, რომელიც გალიზიანდა, რომ გოგონას მეტი არაფერი ჰქონდა სათქმელი სიმართლის დასადგენად, ტუჩზე იკბინა.

— როგნოსის მაგიის კლინიკა ელიო ლადველმა საკუთარი ფულით ააშენა. მარტივად რომ ვთქვათ, ეს იმპერიული ოჯახების ფრაქციის დაწესებულებაა.

„მართალია“, უპასუხა რეიმ, ისევ იღიმოდა.

— დედათქვენი სრულიად ჯანმრთელია?

- კი, როგორც ვთქვი, სერიოზული არაფერია. გამოჯანმრთელების პროცესშია.

— მინდა, რომ ერთხელ მაინც ვნახო.

- მალე გაწერენ. მერე გაგაცნობ.

ჰმ, მესმის.

— სხვათა შორის, წილისყრას ვუყურე და როგორც ჩანს, ფინალში შევხვდებით.

- სამწუხაროა, რომ ისე ვერ ვიბრძოლებ, როგორც მინდა.

რეიმ ჩემს ხმალს შეხედა.

- რა, მასში მაგიური ძალა არ უნდა იგრძნო? ეს ნამდვილი ოსტატის მიერ გამოჭედილი ხმალია. და მასში არსებული ძალა არანაკლებია, ვიდრე შენს დემონურ ხმალში. შეგიძლია მთელი გულით იბრძოლო.

ჰეჰ, - ჩაიცინა რეიმ. - დარწმუნებული ხარ?

- კი.

მაყურებლის ადგილებისკენ წასასვლელად მზადებისას რეი ჩვენსკენ წამოვიდა.

- რეი, ჰმ...

- ბოდიში. ახლა მე იმპერიული ოჯახის ფრაქციის წევრი ვარ. და აღარ შემიძლია თქვენთან მეგობრობა.

ამის თქმის შემდეგ, რეიმ მას გვერდით ჩაუარა და ოთახი დატოვა. აქ ის უეცრად გაჩერდა.

- აჰ, კიდევ ერთი რამ დამავიწყდა შეთქვა, ანოს.

- მერე რა?

„...მოგკლავ“, თქვა მან შემობრუნების გარეშე.

„თუ ჩემი მოკვლა გინდა, მაშინ მზად იყავი შენი სიცოცხლისთვისაც“, - ვუპასუხე მე და მნიშვნელოვნად გავუღიმე.

- ამით ვერ შემაშინებ. ბოლოს და ბოლოს, არსებითად, სიცოცხლეს საფრთხეში ვიგდებ.

- ვაუ. მაშინ ერთხელ მაინც გამოვცადოთ ეს გადაწყვეტილება.

როგორც კი ეს ვთქვი, ჩემი სილუეტი წინა ადგილიდან გაქრა და რეის უკან აღმოვჩნდი.

- გხედავ, ანოს.

რეიმ, ტოპივით ტრიალმა, დემონური ხმალი, ინიციო, მოიქნია.

თავის დასაცავად, მარცხენა ხელს ანტიმაგია და ჯადოსნური ბარიერი შემოვიხვიე, მაგრამ ხმალმა ადვილად გაარღვია მათი ფორმულა და აფეთქების ჯადოსნური ძალა გაქრა.

თოვლივით თეთრი პირი მარცხენა ხელში შემომივარდა და სისხლი წამომივიდა.

- ჰმ, ხელის დაზიანება მოახერხე? შთამბეჭდავია.

— ...მე ვაპირებდი შენი ხელით თავის მოჭრას...

რეიმ სისხლი ალებინა. ჩემი მარჯვენა ხელი მის მკერდში ჩავრგე.

- და გულის გადაგლეჯას ვაპირებდი, მაგრამ, როგორც ჩანს, შენი სხეული საკმაოდ ძლიერია.

- გ-გ-გოშ, ანოს, რეი!.. ამის გაკეთება არ გჭირდება!!.. - წამოიძახა მიშამ, რომელიც გაოცებული უყურებდა ამ შეტაკებას.

შეშფოთებული ჩანდა. თითქოს ცდილობდა გვეთქვა, რომ ფინალში მოგვიჩვენა ბრძოლა, მაშინაც კი, თუ ეს არ მოგვწონდა.

- რას ამბობ, მე უბრალოდ მის სიმტკიცეს ვამოწმებდი. არ არსებობს წყალობა მათთვის, ვინც მე გამომწვევად მიმაჩნია, ვინც არ უნდა იყოს ისინი. თუ ჩემს თანაგრძნობას იმედოვნებ, რადგან ჩემი მეგობარი ხარ, მოიშორე ეს ფიქრები აქ და ახლავე.

- თავს კიდევ უფრო უკეთ ვგრძნობ. თუ მთელი ძალით იბრძოლებ, უყოყმანოდ შევძლებ შენს დამარცხებას.

ამპარტავანი მზერა მივაპყარი და მშვიდად გაიღიმა.

- ნახვამდის.

- კი, ფინალში შევხვდებით.

რეი მოსაცდელი ოთახიდან გავიდა.

- ბატონო ანოს...

- როგორც ჩანს, საყელო დაადეს.

მიშას გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა და მე შემომხედა.

- მინდოდა პირდაპირი კონტაქტით შემემოწმებინა. როგორც ჩანს, მასში რაღაც ჯადოსნური არტეფაქტი იყო მოთავსებული.

— აჰა? იმ მომენტში გააკეთე?..

- ეს იყო ჩემი მიზანი.

სხეულში მოთავსებული ჯადოსნური არტეფაქტები ეგუება მფლობელის ჯადოსნურ ძალას და საკმაოდ რთულია მათი დანახვა. ჩემს ჯადოსნურ თვალებს მხოლოდ ნაწილობრივ შეეძლო ყველაფრის დანახვა, მაგრამ რეიში მოთავსებული არტეფაქტი საკმაოდ სერიოზული იყო.

— ...მაგრამ როდის შენიშნე, რომ მასში ჯადოსნური არტეფაქტი იყო მოთავსებული?

- რეიმ მინიშნება მომცა. მან თქვა: „მე ისედაც ჩემს სიცოცხლეს რისკზე ვაყენებ“. სანამ ჩემს მოკვლას შეეცდებოდა, მან იგულისხმა, რომ მისი სიცოცხლე ამაზე იყო დამოკიდებული. როგორც ჩანს, მას შიგნით ჯადოსნური არტეფაქტი ან რაღაც აქვს, რაც მის ქმედებებს ზღუდავს. ეს რაღაც მას მოკლავს, თუ დახმარებას მოხვს.

რეის, სავარაუდოდ, ჯადოსნური არტეფაქტი ან მაგია აკვირდება. მე მჯერა, რომ თუ ის დახმარების თხოვნას შეეცდება, დამკვირვებელი მასში არსებულ ჯადოსნურ არტეფაქტს გაააქტიურებს და რეის მოკლავს.

- კი, მართლა თქვა, რომ სიცოცხლეს საფრთხეში იგდებდა, მაგრამ სულ ეს იყო, არა?..

— მანამდე მან თქვა, რომ ისე ვერ იბრძოლებდა, როგორც სურდა. მან კონკრეტულად ახსენა, რომ მომკლავდა. მაგრამ ის ისეთი ტიპია, ვინც მტრებს უბრალოდ მშვიდი სახით კლავს. ამიტომ მან განზრახ მომიწყო პროვოცირება, რათა მისი ფარული მოტივი გამეგო. როდესაც ხმლის დარტყმა მოვიგერიე, მან ფრთხილად დატოვა მკერდი დაუცველი. ამით ის გულისხმობდა, რომ მე საჩვენებლად ჩავყოფდი დანას და არტეფაქტს ვიპოვიდი.

საბოლოოდ, გავიგე, რომ რეის სხეულში ჯადოსნური არტეფაქტი იდო. ეს იყო მაქსიმალური ხრიკი, რაც რეის შეეძლო გაეკეთებინა. მას ეს ისე უნდა გაეკეთებინა, რომ დამკვირვებელს არ შეემჩნია, მაგრამ მე შევამჩნევდი. თუ ის გაჩერდებოდა, მოკვდებოდა.

— ...ვაუ... და ახლახანს დავინახე, რომ ერთმანეთთან კარგი ურთიერთობა არ გაქვთ... თქვენ და რეი უბრალოდ წარმოუდგენლები ხართ...

- რას ამბობ, უბრალოდ, ამას ადრე შევეჩვიე.

2000 წლის წინ გაცილებით დახვეწილი ტექნიკა გამოიყენებოდა.

— ...ეს იმპერიული ოჯახის ფრაქციის ნამუშევარია?..

— გონივრული იქნებოდა ვივარაუდოთ, რომ კი.

ან იქნებ ამის უკან ავოს დილჰეცია დგას?

— ვილაც ძალიან ძლიერმა ადამიანმა ალბათ რეიში ჯადოსნური არტეფაქტი ჩადო.

რა თქმა უნდა, ამის შესაძლებლობის გამორიცხვა შეუძლებელია, თუმცა...

— რეის დედა ალბათ ჩართული უნდა იყოს.

- როგორც ჩანს, ცოტა ხნის წინ ახსენეთ, რომ ის ჯადოქრობის კლინიკაში იწვა, არა?

- მართალია. ვკითხე, ჰქონდა თუ არა მას ამასთან რაიმე კავშირი და მიპასუხა, რომ კი. ალბათ, ეს ჩემთვის შეტყობინება იყო, რომ რამე მექნა მის წინააღმდეგ.

თუ წარმოვიდგენთ, რომ მისი დედა მძევლად აიყვანეს და მის სხეულში ჯადოსნური არტეფაქტი მოათავსეს, მაშინ ყველაფერი ერთმანეთს ემთხვევა.

ბოლო მომენტში მთხოვა დახმარება. და მე უარს ვერ ვეტყვი.

„რა გინდა გააკეთო?“ ვკითხე.

- მე არასდროს ვაპატიებ მათ, ვინც ასეთ მეთოდებს იყენებს ხალხის გულების მოსახვევად, როგორც მათ სურთ. მინდა ვაჩვენო მათ, რომ იმპერიული ოჯახის ფრაქციისადმი კუთვნილება არ აძლევს მათ უფლებას, გააკეთონ ის, რაც სურთ.

- მაშინ ერთად წავიდეთ. არ ვიცი ვინ ჯანდაბა არიან, მაგრამ ჩემს მეგობრებს ხელი დაადეს. არ მივცემ მათ დაუსჯელად გაქცევის უფლებას.

- გეტანხმები.

ჯადოსნურ კლინიკაში წასვლას ვაპირებდი, როცა რაღაც გამახსენდა და გავეჩერდი.

— სხვათა შორის, მეორე ეტაპი მალე დაიწყება.

დიახ, ფინალის გარდა ყველაფერი დღეს გაიმართება.

- ჰმ, ცოტა ხანი მოიცადე. ჯერ დანარჩენ პატარა წიწილებს დავასრულებ.

§ 22. დუჰომორი

ყველაფერი ჩვეულებისამებრ წარიმართა და დიდი ძალისხმევის გარეშე დემონური ხმლების ტურნირში გამარჯვება მოვიპოვე.

„ნაჯირას“ მუდმივი გამოყენება საკმაოდ დიდ მაგიურ ძალას მოიხმარს, თუმცა მოწინააღმდეგეები წვრილმანები იყვნენ, კრუტზეც კი ჩამორჩებოდნენ, რომელთანაც პირველ ეტაპზე ვიბრძოლე.

რადგან საშუალო ბრძოლა სამ წამზე ნაკლებს გრძელდებოდა, მაგიური ძალის ამოწურვაზე ფიქრი საჭირო არ იყო.

— მონაწილე ნოილიას დემონური ხმლის განადგურების დადასტურება.
გამარჯვებულია მონაწილე ანოს ვოლდიგოდი!

მაყურებელთა ადგილების ერთი ნაწილიდან აღფრთოვანებული შემახილები ისმოდა. ეს ალბათ გულშემატკივრების კავშირი და თეთრ ფორმაში ჩაცმული სტუდენტები იყვნენ. მაყურებელთა ადგილების სხვა ნაწილებიდან სრულიად განსხვავებული შემახილები ისმოდა.

- ოჰ, წამოდი! მან... მყისვე ისევ გაიმარჯვა...

— ფინალამდე ერთი ნაკაწრის გარეშე მიაღწია... ისეთი ძლიერი, თითქოს სულაც არ ყოფილიყო ნახევარჯვაროსანი...

— თუ ასეა, მაშინ ჩვენი ყველა იმედი ვირტუოზ დემონურ ხმლების ოსტატზეა!

- კი, რეი გრანზდორიც ყველას უპრობლემოდ ამარცხებს. დარწმუნებული ვარ, ის ჩვენს მოლოდინებს გაამართლებს.

მოსაცდელ ოთახში დავბრუნდი და ზურგს უკან იმპერიული ოჯახის ფრაქციის წევრების დაცინვის ხმა გავიგე.

მიმა შიგნით მელოდებოდა.

— სასწრაფოდ წავიდეთ?

- კი, მაგრამ ჯერ დედას და მამას ვეტყვი.

მოსაცდელი ოთახი დავტოვე და მაყურებლის ადგილებისკენ წავედი.

და ის პირდაპირ მამასთან წავიდა.

- ოჰ, ანოს. მამას კიდევ აქვს საქმე, ამიტომ წავალ. ხვალ აუცილებლად მოვალ და გნახავ.

- თუ დაკავებული ხარ, მოსვლა სავალდებულო არ არის. ჯადოსნური გადაცემაც იქნება.

შელოცვა „რიმნეტი“ დემონური ხმლების ტურნირის ხმასა და გამოსახულებას დილჰეიდის ყველა რეგიონში გადასცემს. მაგიური მაუწყებლობის არტეფაქტები დილჰეიდის ტერიტორიის ნახევარზეა მიმოფანტული, ამიტომ მათი ნახვა დელზოგეიდში ჩასვლის გარეშეც შეგიძლიათ.

ვფიქრობ, ეს არის ერთ-ერთი მიზეზი, რის გამოც იმპერიული ოჯახის ფრაქციას არ სურს ჩემი, როგორც ნახევარგენისტის, გამარჯვება.

- ნუ ღელავ. მიუხედავად იმისა, რომ დაკავებული ვიქნები, აუცილებლად მოვალ და გიყურებ. ბოლოს და ბოლოს, ეს შენი საუკეთესო საათია.

მამაჩემმა მხარზე ხელი დამადო.

— ...ვაუ!..

როგორც ჩანს, დაავიწყდა, რომ დაჭრილი იყო. მამა ტკივილისგან შეკრთა. ოჰ, რა უგუნური ყოფილა.

მამაჩემის სხეულზე ჯადოსნური წრე დავხატე და სინათლის ნაწილაკები მის ჭრილობებს შეეხო. ეს ენტ-ის შელოცვა იყო.

- კარგი, როგორ არის საქმე?

- ოოოოო! გამკაცრდნენ! ოჰ, ჩემო ანოს. ახლა საერთოდ არ მტკივა! მისმინე, ასე მოძრაობაც კი შემიძლია.

მამამ უშედეგოდ დაიწყო ყველა მიმართულებით მოძრაობა, რითაც აჩვენა, რომ სრულად გამოჯანმრთელდა.

და შემდეგ...

- აუუ!..

შემთხვევით წაბორძიკდა და თავი უახლოეს ქვის კედელს მოხვდა. მამამ, ტკივილისგან შეკრთა, თავზე ხელი ჩაავლო.

- უჰ... ბოდიში, შეგიძლია ერთხელ კიდევ განმკურნო...

- ის ტკივილს შეწყვეტს, მაშინაც კი, თუ არაფერს დაუშავებ.

ამისთვის მაგიის გამოყენებაც კი არ გჭირდებათ.

— ...კარგი. აღარ მტკივა.

მამა სწრაფად წამოდგა.

- ნახვამდის.

მან მხიარულად დამიქნია ხელი და სწრაფად გაიქცა.

- ბოდიში. მამაშენი პრეტენზიული ადამიანია. მიუხედავად იმისა, რომ ძალიან დაღლილი იყო, მაინც შეძლო მოსვლა. - თქვა დედაჩემმა და მომიახლოვდა.

— ახლა რაზე მუშაობს?

- ჰმ... მამაშენმა მითხრა, საიდუმლოდ შემენახა.

ამის თქმის შემდეგ დედამ თბილად გაუღიმა და განაგრძო:

- რადგან ჩვენთვის შეუძლებელი იყო ადამანტინის რკინისგან ხმლის გამოჭედება, თქვენი მამა მოვიდა, რომ ნაცნობ სახელოსნოებში თაყვანი ეცადა და აღჭურვილობის სესხება სთხოვა. სანაცვლოდ კი, მან დაჰპირდა, რომ სამუშაოში დაეხმარებოდა.

სწორედ ამიტომ, ის ბოლო რამდენიმე დღეა სახლიდან არ არის.

- ანოსიკი ძალიან ჭკვიანია იმისთვის, რომ ხმლის ყიდვა გვთხოვოს, რადგან არ სურს ჩვენი ტვირთად დადგომა. თუ გაიგებ, რომ მამა ფარულად ხმალს ამზადებდა, ალბათ მისი შეჩერება მოგინდება.

ჰმ, როგორც ჩანს, სრულიად არასწორად გამიგეს. მიუხედავად იმისა, რომ გაუგებრობა მოხდა, მაგრამ ჯანდაბა...

შემიძლია ვთქვა, რომ ტურნირის მოგების შემთხვევაში მხოლოდ მამაჩემის ხმლის წყალობით მოვიგე?

- მიუხედავად იმისა, რომ დედამ გითხრა, ეს საიდუმლოა, გესმის?

- კი. მეც წავალ, დღეს მეტი მატჩი არ მაქვს.

- ჰა? ანოსიკ, დანარჩენ ბრძოლებს არ უყურებ?

- ერთი პატარა საქმე მაქვს და რეი მაინც გაიმარჯვებს იქ.

- გასაგებია. მაშინ ხმალი ახლა ჩემთან დამიტოვე. ასეთი მძიმე ნივთის ტარებით ვერაფერს გახდები.

დედამ ჩემი ადამანტინის რკინის ხმალი ხელში აიღო.

- ეს არ შემაწუხებს.

- მაგრამ რთულია. ხვალინდელი ფინალის წინ დასვენება გჭირდება.

დედაჩემმა ხმალი ნაწილობრივ ძალით წამართვა.

- ნუ ღელავ. ამ ხმლის გარეშე ფინალში ვერ მიიღებ მონაწილეობას. დედა ნებისმიერ ფასად დაიცავს მას.

მართალია, დემონური ხმლების ტურნირზე სათადარიგო ხმლები აკრძალულია. თუმცა, დარწმუნებული ვარ, ავოს დილჰევი ფინალში რაღაცის დაწყებას გეგმავს. ნაკლებად სავარაუდოა, რომ მან განზრახ შემთხვევითად ხელი მონაწილეობაში.

- აჭარბებ.

- მართლა?

დედამ ხმალი აიღო და მკერდზე მიიღო.

- მაშინ შენზე მაქვს იმედი.

- კი, ამ ფასდაუდებელ ნივთს სახლში დავაბრუნებ.

ასე რომ, მიშა და საშა სადმე არენაზე უნდა იყვნენ. ჰო, კარგი.

„ნახვამდის“, ვუთხარი დედაჩემს და უკან დავბრუნდი.

უკნიდან სტუდენტების ხმები მესმოდა.

- ქალბატონო დედა, შეგიძლია მოგვცე რჩევა ახალი გულშემატკივრების ჰიმნის შესახებ?

- კი, რა თქმა უნდა. მაშინ მომისმინე.

როგორც ჩანს, მან გულშემატკივრების კავშირთან ყველაფერი გულწრფელად გაამხილა.

რა სიმღერას დაწერენ ახლა?

„მელოდებოდი?“ - დავუმახე მისას, რომელიც მაყურებლის ადგილების შესასვლელთან მელოდებოდა.

- არა, რას ამბობ.

მისას ხელი ავიღე და შელოცვა „გატომი“ გამოვიყენე. ჩვენ როგნოსის ჯადოსნური კლინიკის მიმდებარე ტერიტორიაზე გადაგვიყვანეს.

- რას ვაპირებთ?

- მოდი, დავფიქრდე. პრინციპში, საკმარისზე მეტი ვარიანტი გვაქვს. შეგიძლიათ იგივე გამოიყენოთ, რაც გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრში?

- გულისხმობ... "ფუსკას"? ჰმ, სულების მაგიას, რომელიც წვიმად იქცევა?

- სწორია. ჩემს მაგიურ ძალას გაგიზიარებ. რაც შეიძლება გაზარდე შელოცვის რადიუსი.

-მესმის შენი.

მისასთან „ბიჭების“ მეშვეობით ჯადოსნური ხაზით დაკავშირებისას, მისთვის ჯადოსნური ძალის გადაცემა დავიწყე.

წვიმის ღრუბლები გამოჩნდა და თანდათან მთელი ქალაქი დაფარა. წვიმა დაიწყო. ჩემი მაგიური ძალა „ფუსკას“ მიერ წარმოქმნილ წვიმასა და ნისლში გაიშალა და ჩვენ დაგვამალეს. თუ ასეთ გარემო პირობებში ჯადოსნური კლინიკის კარს გააღებ, ნისლის თხელი ფარდა შემოიპარება.

ჩვენ ღიად შევედით დანაში და სხვებმა „ფუსკას“ ეფექტის გამო ჩვენი სილუეტები ვერ გაარჩევდნენ.

გზაში ჩემი ჯადოსნური თვალებით, რომლებიც შორიდან დანახვის საშუალებას მამლევდა, მიმდებში ჰოსპიტალიზებული პაციენტების სიას ვამოწმებდი. იქ კი შეილა გრანზდორის სახელი ვიპოვე. ის ალბათ რეის დედა იყო. ჩანაწერებში ეწერა, რომ ის მეათე მიწისქვეშა სართულზე სპეციალურ პალატაში იყო მოთავსებული.

კიბეებზე ჩასვლის შემდეგ, მე-10 მიწისქვეშა სართულზე ჩავედით. როგორც ჩანს, აქ უცნაური არაფერი ყოფილა.

ოთახის კარი უცოყმანოდ გავაღე. ოთახი მთლიანად სამკურნალო ჯადოსნური წრეებით იყო სავსე. ცენტრში საწოლი იდგა, რომელზეც ქალი იწვა. ეს ალბათ შილა იყო.

მე და მიშა მივედით და მის გვერდით დავდექით.

„...მისი სხეული...“ - დაიწყო ლაპარაკი მიშამ.

შილას სხეული იმდენად გამჭვირვალე იყო, რომ თითქოს გაქრობას აპირებდა. არ ჩანდა, რომ გაიღვიძებდა და შილა იმდენად უსიცოცხლო ჩანდა, რომ ეჭვიც კი შემპარვია, რომ მართლა ცოცხალი იყო.

- ჰმ, ანუ ის ასეთია, სპირიტუალისტი?

თითის წვერებით მის შუბლს შევეხე და ჩემი ჯადოსნური თვალებით შინაგანი მდგომარეობის დიაგნოზირება დავიწყე. მაგრამ რაც არ უნდა ღრმად ვეცადე

უფსკრულში ჩახედვას, დაავადების წყარო ვერ ვიპოვე. მაგიურ ძალაში საერთოდ არ იყო არეულობა, ის უბრალოდ ძალიან სუსტი იყო.

უცნაურია. ბუნებრივია, რომ მისი მდგომარეობა სწრაფად გაუარესდეს ასეთი სუსტი მაგიური ძალის გამო, მაგრამ ამჟამად მისი ჯანმრთელობა რემისიის მდგომარეობაშია.

— ...გაიგე, რა დაემართა მას?..

- რაღაც მსგავსი სენილური სისუსტის მდგომარეობისა, მაგრამ...

მისი სხეული ნორმალურია. მხოლოდ იმის თქმა შემიძლია, რომ სუსტდება, რადგან მისი სიცოცხლის ხანგრძლივობა დასასრულს უახლოვდება. თუმცა, მისი ასაკის მიხედვით თუ ვიმსჯელებთ, ვერ იტყვით, რომ ის ასეთი მოხუცი იყო.

გაჩერდი, აი, ის მოდის...

- გასაგებია. ანუ აქედან მიიღო დუჰომორი?

- რას გულისხმობ?

- ეს ქალი ნახევრად სულია, ნახევრად დემონი, ისევე როგორც შენ.

მიმას გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა.

- მაგრამ რეი იმპერიული ოჯახიდანაა...

— არაფერია უცნაური იმაში, რომ მისი ბიოლოგიური და მშვილეხელი მშობლები განსხვავებულები არიან.

— ...ვფიქრობ, მართალი ხარ...

- სავარაუდოდ, დაავადება რადიკალირად სულებთან არის დაკავშირებული. მათი ბუნების ახსნა არც ისე ადვილია. დემონური ნორმები მათზე პრაქტიკულად არ ვრცელდება.

წინააღმდეგ შემთხვევაში, ჩემი ჯადოსნური თვალები აუცილებლად აღმოაჩენდა დაავადების წყაროს.

- სხვათა შორის, რეიმ ცოტა ხნის წინ თქვა, რომ ნახევრად სულები და ნახევრად დემონები დიდხანს არ ცოცხლობენ. რომ მათ შორის არ არსებობენ ჯანმრთელი სულები, რომლებსაც მაგიის უნარი აქვთ.

ამაზე ჩემს ეზოში საუბრობდი?

— ამ საკითხთან დაკავშირებით რაიმე მოსაზრება გაქვთ?

- არა... ნახევრად სული ვარ, ნახევრად დემონი, მაგრამ სულების შესახებ არაფერი ვიცი... მაპატიეთ...

დედამისი, სავარაუდოდ, მძევლად აიყვანეს და რეის სხეულში ჯადოსნური არტეფაქტი მოათავსეს. ასეთ ვითარებაში, ის იმპერიული ოჯახების ფრაქციის ბრძანებებს ასრულებს დედის ავადმყოფობის განკურნების სანაცვლოდ.

მაგრამ როგორ ახერხებენ მის რემისიაში შენარჩუნებას? როგორც ჩანს, ოთახში არსებულ ჯადოსნურ წრეებს შილას ჯანმრთელობაზე არანაირი გავლენა არ აქვს.

არამგონია, რეი ენდობოდა თავის ფრაქციას და იღბალს იმედოვნებდა. ეს ჯადოსნური კლინიკა სულის განკურნების ეფექტურ გზას უნდა სთავაზობდეს. მარტივად რომ ვთქვათ, მათ ჰყავთ დემონი, რომელიც სულების გაგებაში კარგად ერკვევა.

დიდი შანსია, რომ ეს მითიური ეპოქის დემონი იყოს.

რა ვქნათ ახლა? თუ რეის დედას გადავარჩენთ, მხოლოდ მის სხეულში არსებული ჯადოსნური არტეფაქტის მოშორება დაგვრჩა. მაგრამ ჯერ მისი დედის განკურნების გზა უნდა ვიპოვოთ...

არა, არის რამდენიმე რამ, რაც ჯერ უნდა სცადოთ.

- ერთი თხოვნა მაქვს შენთან, მიშა.

- გისმენ, რა ვქნა?

- მინდა, რეის მდგომარეობის შესახებ გაიგო. განსაკუთრებით მისი დედის შესახებ. თუ მის წარსულს გავიგებთ, რევიდისთვის წყაროდ გამოვიყენებ. მისი განკურნება დაავადების წყაროს დადგენის გარეშეც კი შეგვიძლია, დროში უკან დაბრუნებით. და რა თქმა უნდა, თუ ვერ შეძლებ, საფრთხეში არა მხოლოდ საკუთარ თავს, არამედ რეისაც ჩააგდებ.

მიშამ მაშინვე მოიკრიბა მტკიცე გადაწყვეტილება და თავი დაუქნია.

- ვცადოთ.

§ 23. რეის წარსული

მალე კარი გაიღო და რეი შემოვიდა. ის პირდაპირ საწოლისკენ წავიდა და დედის სახეს ყურადღებით დააკვირდა.

— ...დედა... — ჩაილაპარაკა რეიმ. — მე მოვიგებ... დემონური ხმლების ტურნირს. ფინალი ხვალ არის. — უთხრა მან ჩუმ დედას უემოციო ხმით. — ...ხვალამდე დამელოდები? აუცილებლად გადაგარჩენ...

რეის სახეზე ჩვეულებრივად ღიმილი არ იყო. მან დედას სევდიანი გამომეტყველებით შეხედა.

- ხვალ რა მოხდება?

რეიმ მკვეთრად გაიხედა ხმის მიმართულებით. თხელი ნისლი მისას აჩრდილად იქცა. მას შემდეგ, რაც დაადასტურა, თუ ვინ იყო ეს, რეი მოდუნდა.

- და ვფიქრობდი, რატომ დაიწყო უცებ წვიმა, რატომღაც უცნაურია. მაგრამ არ მეგონა, რომ აქ მოხვიდოდი.

„უბრალოდ ვერ დავარწმუნე საკუთარი თავი, რომ შენ საკუთარი ნებით შეუერთდი იმპერიული ოჯახის ფრაქციას“.

რეის სახეზე გაჩენილი ღიმილიდან მნელი მისახვედრი იყო, თუ რას ფიქრობდა.

— მე უბრალოდ მატყუარა ვარ.

— ...მატყუარები არ ამბობენ, რომ ისინი მატყუარები არიან...

რეიმ მისას სიტყვებზე რეაქცია არ გამოხატა და თქვა:

-მარტო ხარ?

- კი.

რა თქმა უნდა, ტყუილია. მისას ფუსკაში ვიმალები. მგონი ვერ შემამჩნევს, თუ არანაირ ზედმეტ მოძრაობას არ გავაკეთებ.

- მაშინ ანოსისთვის ვერაფერს ვერ ეტყოდი?

— ...კარგი, როგორც ამბობთ. ვინმე ხომ არ გემუქრებათ, რა მოხდება, თუ ამის შესახებ ბატონ ანოსს ეტყვი?

- ასე ფიქრობ?

„დარწმუნებული ვარ, ბატონი ანოსი დაგეხმარებათ.“

„მაგრამ როდესაც ამის შესახებ შეიტყო, არც მე და არც დედაჩემს არ დამეხმარა.“

ახლა დარწმუნებული ვარ, რომ მას მაინც ემუქრებიან.

- რას გულისხმობ?

- როგორც ხედავთ, დედაჩემი ავადაა. ჩვეულებრივ ექიმებს არ შეუძლიათ სულიერი დაავადების განკურნება, რადგან ის მხოლოდ ნახევრად სულებსა და ნახევრად დემონებს აქვთ.

მიშამ შილას შეხედა.

— ...რა დაავადებაა ეს?

- როგორც ჩანს, მასთან ერთად მაგიური ძალა სუსტდება და ბაზა იკლებს, გარკვეული დროის შემდეგ კი თქვენც იწყებთ გაქრობას.

- და როგორ ვუმკურნალოთ?

რეიმ თავი გააქნია.

— შევუერთდებოდი თუ არა იმპერიულ ფრაქციას, თუ მეტყოდნენ, როგორ?

— ...მართლა შეუძლიათ მისი განკურნება ამ კლინიკაში?

— მას შემდეგ, რაც დედას სულების ჭირის სიმპტომები გამოუვლინდა, მისი მაგიური ძალა დღითიდღე სუსტდებოდა. მაგრამ როგორც კი ამ ჯადოსნურ კლინიკაში მოათავსეს, დაავადება რემისიაში შევიდა. როგორც ჩანს, მათ მისი განკურნება შეუძლიათ. სხვა გზა არ მაქვს, გარდა იმისა, რომ დავიჯერო, თუნდაც ეს ტყუილი იყოს.

თუ მათ აქვთ დაავადების რემისიის შენარჩუნების გზა, მაშინ მათ შეუძლიათ წყაროს პოვნა, არა? როგორც კი გაიგებენ, მათ შეუძლიათ განკურნონ იგი.

— დედაჩემის განკურნების სანაცვლოდ, რამდენიმე პირობა უნდა შევასრულო. ერთ-ერთი მათგანი: ანოსთან ბრძოლა დემონური ხმლების ტურნირში. ჩემს სხეულში დემონური კონტრაქტის ხმალი ჩადეს. თუ კონტრაქტს დავარღვევ, მოვკვდები. და თუ მოვკვდები, მათ აღარ ექნებათ მიზეზი, რომ დედაჩემი ცოცხალი დატოვონ.

კონტრაქტის დემონური ხმალი, მაშ? ეს არის ძლიერი ჯადოსნური არტეფაქტი, რომლის იძულებითი ძალა „ზექტზე“ მაღალია. თუ კონტრაქტს დაარღვევ, გარდაუვალი სიკვდილის წინაშე აღმოჩნდები. არტეფაქტი ბაზასაც კი გაანადგურებს.

- თუ ამის შესახებ ანოსს ვეტყვი, ეს კონტრაქტის დარღვევად ჩაითვლება.

— ...მაშინ არ უნდა მელაპარაკო...

- მე მჯერა, რომ ამის შესახებ არავის ეტყვი.

— ... ჰა?..

- ეს ტყუილი იყო.

მოულოდნელობისგან გაოცებულმა მისამ რეის მიახლოების უფლება მისცა. მან ნისლში გაქრობა სცადა, მაგრამ რეიმ მისი მაგიური ფორმულა დემონური მახვილით, ინიციოთი, ამოხსნა. „ფუსკას“ ეფექტი გაქრა, ნისლი გაიფანტა და გარეთ წვიმა შეწყდა.

ამის დადასტურების შემდეგ, რეიმ ირგვლივ მიმოიხედა.

— ...როგორც ჩანს, მართლა მარტო ხარ...

ის ალბათ დარწმუნებული იყო, რომ „ფუსკას“ მაგიის ქვეშ მის გარდა არავინ იმალებოდა. უფრო ზუსტად, მე. ჩემზე მომართული „ფუსკას“ შელოცვა გაქრა, მაგრამ „რეინელით“ თავი გამჭვირვალე გავხადე და „ნაჯირათი“ მაგიური ძალაც დავმალე. ნაკლებად სავარაუდოა, რომ მიპოვის, თუ სუნთქვას შევიკავებ.

მისას ვთხოვე, ფუსკას როლი თავად დაეკისრა, რათა ეფიქრა, რომ გაქრობის შემთხვევაში დასამალი აღარაფერი დარჩებოდა.

- კარგი მაშინ...

რეიმ მისას ხელები მოჰკიდა და იატაკზე დააგდო, მკერდიდან დაკბილული ხანჯალი ამოიღო. ყოყმანის გარეშე, მისასკენ გაიშვირა. გოგონამ ინსტინქტურად თვალები დახუჭა, მაგრამ ხანჯალი მის სხეულს არ უჩხვლიტავდა. რეიმ მის ჩრდილს გაუჩხვლიტა.

- ბოდიში. ხვალინდელი ფინალის დასრულებამდე აქ დარჩენა მოგიწევთ.

მისამ ნისლში გაფანტვა სცადა, მაგრამ, როგორც ჩანს, შელოცვა „ფუსკას“ კონტროლი ვერ შეძლო. თითქოს მისივე ჩრდილი იყო შეკრული.

— ...ეს რა ხანჯალია?..

— ჩრდილის შემაკავშირებელი ხანჯალი. თუ ჩრდილს მიჯაჭვული ხართ, მხოლოდ მის გარშემო შეგიძლიათ გადაადგილება. ამ გზით, თქვენ ვერ გამოიყენებთ მაგიას, რომელიც მატერიალურ ფორმას გაკარგვინებთ.

ვიცოდი, რომ საქმე აქამდე მოხდებოდა. კონტრაქტის ნაწილი, როგორც ჩანს, ავალდებულებდა მას, *გაეჩუმებინა* მათთვის, ვინც სიტუაციის შესახებ იცოდა.

საბედნიეროდ, კონტრაქტი მას საშუალებას აძლევს, არ მოკლას იგი. თუმცა, თუ ის ძალიან მჭიდროდ იქნებოდა შეკრული ცუდად გააზრებული კონტრაქტით, მას მოუწევდა მოკვლა მაშინაც კი, როცა ეს აუცილებელი არ იქნებოდა.

ზოგიერთ სიტუაციაში ეს სიტუაციას კიდევ უფრო გააუარესებდა. მათ რეისთვის თავისუფლება მისცეს, გადაეწყვიტა, მოეკლა თუ არა.

„ამ ოთახში ანტიმაგიაა გამოყენებული, რაც მაგიურ კომუნიკაციას უშლის ხელს. ლიქსთან დახმარების გამომახებასაც კი ვერ შეძლებ.“

- თუ გავქრები, იუნიტში ყველა იეჭვებს, რომ რაღაც რიგზე არ არის და ჩემს დასახმარებლად წამოვლენ.

- შესაძლოა. მაგრამ ხვალ ფინალამდე ვერ მოხვდებიან. ესეც საკმარისია.

მიზამ ცოტა ხანს დაფიქრდა და ჰკითხა:

- რას აპირებ?

- ბოდიში, ვერაფერს ვიტყვი.

თუ ის ამას იტყვის, ხელშეკრულების დემონური მახვილი მასში ეშვებით ჩაერჭობა.

- ვინ გაგიკეთა ეს?

— რამდენადაც ვიცი, დემონ ლორდ ელიო.

ელიო უბრალოდ მარიონეტია. დიდი ალბათობით, ეს უცნობი დემონის შეთქმულებაა, რომელიც ამ ჯადოსნურ კლინიკას მართავს. გარემოებების გათვალისწინებით, თითქმის დარწმუნებული ვარ, რომ ის რატომღაც ავოს დილჰევიასთანაა დაკავშირებული.

რეი ოთახის კუთხისკენ წავიდა, სკამი აიღო და მისას უკან დადო. რეიმ უნდობლად შეხედა რეის, რეიმ კი გაუღიმა. თითქოს ეუბნებოდა: „შეგიძლია დაჯდე“.

მიზა მშვიდად ჩამოჯდა სკამზე.

-ბოდიშს გიხდი, რომ ამ ყველაფერში ჩაგრეთ.

რეის სიტყვების გაგონებაზე მიზამ მხოლოდ გაიღიმა პასუხად.

-შენ არაფრის გამო არ გაქვს ბოდიშის მოხდა.

რეიმ კითხვის ნიშნის ქვეშ შეხედა მისას.

- მე ჩაგთრიე „ერთიანობასა“ და „იმპერიული ოჯახების“ ფრაქციებს შორის კონფლიქტში. გთხოვ, მაპატიე.

რეის ამის მოსმენა არ მოელოდა, ამიტომ გაკვირვებისგან თვალები გაუფართოვდა.

- არ მეგონა, რომ შენგან ბოდიშს მოვითხოვდი ყველაფრის შემდეგ, რაც ახლახან გაგიკეთე.

- იმიტომ, რომ კეთილი ადამიანი ხარ.

- სულაც არა, მე უბრალოდ მატყუარა ვარ.

ხუმრობის დასრულების შემდეგ, მან კვლავ ჩვეული, მშვიდი ღიმილით გაიღიმა.

- გარდა ამისა, ფრაქციებს შორის ჩხუბის გარეშე, დედაჩემი დიდი ხნის წინ გარდაიცვლებოდა.

შესაძლოა. შილა რემისიაშია და ეს მხოლოდ იმ დემონის დამსახურება უნდა იყოს, რომელიც ამ ჯადოსნურ კლინიკას მართავს. იუნიტისა და იმპერიული ოჯახების დაპირისპირება რომ არ ყოფილიყო, ან, მარტივად რომ ვთქვათ, ავოს დილჰეცია რომ არ არსებობდეს, შილას რეის გამოყენებას არ უმკურნალებდნენ.

— ... შეიძლება რაღაც გკითხო?

- სამწუხაროდ, ვერ გეტყვით, რა გაინტერესებთ.

- არა, დედაშენზე მინდოდა მეკითხა.

- დედაზე?

გაკვირვებული ჩანდა.

- მგონი, ამის შესახებ შეგიძლიათ იკითხოთ.

- ასე რომ, შეგიძლიათ ამ კითხვაზე პასუხის გაცემა.

მისამ სასიამოვნოდ გაიღიმა. რეიმ მწარედ გაიღიმა, თითქოს დამარცხებას აღიარებდა.

- უცნაურ კითხვებს სვამ, როცა ასეთ სიტუაციაში აღმოჩნდები.

— ...ის შენი ნამდვილი დედა არ არის, არა?

- მართალია. თავდაპირველად იესტების ოჯახში დავიზადე.

- ეს ის ოჯახია, რომელიც თავისი მაგიით არის ცნობილი?

- კი. იესტების ოჯახს აქვს საიდუმლო მაგია, რომელიც თაობიდან თაობას გადაეცემა. იესტების ოჯახში დაბადებულ ბავშვებს თავდაპირველად შეეძლოთ ამ მაგიის გამოყენება. მაგრამ რატომღაც, მე არ შემეძლო მემკვიდრეობით მიღებული მაგიის გამოყენება.

მემკვიდრეობითი მაგია საბაზისო მაგიის სახეობაა. მშობელი საკუთარი საბაზისო მაგიის ნაწილს შვილს გადასცემს. თუმცა, იშვიათი შემთხვევებია, როდესაც ასეთი მაგია მემკვიდრეობით არც თუ ისე წარმატებით გადადის.

დიდი ალბათობით, ამ ბავშვის საძირკველზე გავლენა გაცილებით ძლიერმა საძირკვლის მაგიამ მოახდინა.

მაგალითად, შელოცვა „სილიციუმი“.

— მას შემდეგ, რაც ოჯახში თაობიდან თაობას გადაცემული მაგიის შესახებ წავაწყდი, უღირსად მიწოდეს და სახლიდან გამომავდეს.

— რამდენი წლის იყავი, როცა ეს მოხდა?

- დაახლოებით ხუთი წელი. სიმართლე გითხრათ, დაბნეული ვიყავი და არ ვიცოდი, რა მექნა. ჩემს მშობლიურ ქალაქში ნამდვილი ძალაუფლება იესტას სახლის ხელში იყო და არავინ ცდილობდა ჩემს დახმარებას. ალბათ იმედი ჰქონდათ, რომ მოვკვდებოდი. რამდენიმე დღის განმავლობაში ქალაქში დავხეტიალობდი და პრაქტიკულად არაფერი მიჭამია, მაგრამ ბოლოს იმდენად მშიოდა, რომ განძრევაც კი ვერ შევძელი. შემდეგ კი ერთმა კაცმა ხელი გამომიწოდა.

— შენი... დედა იყო?

რეიმ თავი დაუქნია.

— მან თავის სახლში შემიყვანა, თბილი საწოლი და საბანი მომცა. შემდეგ კი თავის სახლში ცხოვრების უფლება მომცა. მაგრამ ამით დედამ იესტას კლანის რისხვა დაამშვიდა. დაემუქრნენ, რომ სამსახურიდან გაათავისუფლებდნენ, თუ ჩემს მხარდაჭერას გააგრძელებდა. და მაინც, დედამ არ გამიშვეს და საბოლოოდ ორივენი იესტას კლანის სამფლობელოს გარეთ მდებარე ქალაქში გადავედით საცხოვრებლად.

„რა კეთილი დედა გყავს, რეი“, - თქვა მიზამ.

რეიმ კმაყოფილად გაიღიმა.

- როცა წამოვიზარდე, ვკითხე, რატომ მეხმარებოდა.

- და რა უპასუხა მან?

- დედამ თქვა, რომ მამამისმაც მიატოვა. მამამისი იმპერიული ოჯახის წევრი იყო, დედა კი სულიერი. ვფიქრობ, კარგად გესმით, რატომ მიატოვა იგი.

მიშამ სევდიანად დაუქნია თავი. თუ გაირკვა, რომ მას შვილი ჰყავდა - ნახევარსისხლიანი, მაშინ ის, როგორც იმპერიული ოჯახის ფრაქციის წევრი, ასე ადვილად არ დანებდებოდა. მან გადაწყვიტა საკუთარი ტყავის გადარჩენა და საკუთარი შვილი მიატოვა.

„ამიტომ თქვა მან, რომ ვერასდროს მიატოვებდა მიტოვებულ ბავშვს - მე.“

„ასეა საქმე“, - რბილად დაეთანხმა მიშა.

- დედაჩემმა საკუთარი შვილივით გამზარდა. თუმცა, ბუნებით სუსტი ჯანმრთელობა ჰქონდა. ამის მიზეზიც კი უცნობი იყო. მისი მაგიური ძალა სწრაფად მცირდებოდა და საძირკველი თხელდებოდა. საბოლოოდ, სულის ჭირის სიმპტომები გამოჩნდა და უკვე ერთი წელია, რაც არ გამოჯანმრთელებულა.

მაგიური ძალა სწრაფად მცირდებოდა, ამბობთ? ასეთ შემთხვევებში, ბირთვში ანომალიებია, მაგიური ძალის გამტარი გზები ხშირად ირღვევა, მაგრამ შილას შემთხვევაში ეს ნორმა იყო.

„მე ბევრ სხვადასხვა მაგიურ კლინიკას ვესტუმრე და საბოლოოდ აქ აღმოვჩნდი.“

და როდესაც მან შეიტყო, რომ მისი განკურნება შეუძლებელია და დაავადება რემისიაში შენარჩუნდებოდა, მას გარიგება შესთავაზეს.

ალბათ ეს მაშინ მოხდა, როცა მე და მისას შევხვდით.

„...მე მათ ვერ ვაპატიებ...“ ჩაილაპარაკა მიშამ.

ის ძლიერმა რისხვამ შეიპყრო.

— ...მე ვერასდროს ვაპატიებ მათ ასეთ მეთოდებს: მათ შენი დედა მძევლად აიყვანეს, დაემუქრნენ და აიძულეს... შეესრულებინა მათი სურვილები!..

რეიმ უხერხულად გაიღიმა და შემდეგ თქვა:

- მადლობა გაბრაზებისთვის.

რეი შებრუნდა და კარისკენ წავიდა.

- ბოდიში.

ეს რომ თქვა, ზურგშექცევით წამოდგა და ოთახი დატოვა.

§ 24. შილას სურვილი

- კარგად გააკეთე.

მე გამოვჩნდი და რეინელი გავფანტე.

- აჰ... არა, როგორღაც საუბრის შუაში გავერთე და ისეთი კითხვების დასმა დავიწყე, რომლებიც მხოლოდ მე მაწუხებდა... აჰა-ჰა...

ჰმ, როგორც ჩანს, ის მოკრძალებულად არ იქცეოდა. თუმცა, მეც მაინტერესებდა, რა დაემართა რეის.

— შედეგი არ შეცვლილა.

თითის წვერით შეილას თავზე შევეხე და რიუაიდი გამოვიყენე.

შილას წყაროს გავცდი. იმ მომენტს, როდესაც მან რეი აიყვანა. მიუხედავად იმისა, რომ ამ ამბავში ბევრი ბუნდოვანი მომენტი იყო, არც ერთი ადამიანი არ ჰგავს ერთმანეთს. მხოლოდ მისი სხეულის დრო დაბრუნდა იმ მომენტში, როდესაც მან რეი იპოვა. დაავადებების უმეტესობა შეიძლება განიკურნოს დროში უკან დაბრუნებით, თუნდაც მისი წყაროსა და მკურნალობის მეთოდების ცოდნის გარეშე.

ის ჯადოსნური წრით იყო დაფარული და მისი სხეული დროში უკან დააბრუნეს.

მაგრამ... არაფერი შეცვლილა.

— ...ჩავარდა?

- სინამდვილეში არა.

„რევიდმა“ იმუშავა. რეის დედის სხეული რეალურად დროში დაბრუნდა იმ მდგომარეობაში, როდესაც ის ჯერ არ იყო ავად, მაგრამ მისი მაგიური ძალა სუსტი დარჩა.

რას შეიძლება ნიშნავდეს ეს?

მის სიცოცხლესა და სიკვდილს სხვა რამ განსაზღვრავს. არა სხეული და არა საფუძველი, არამედ სხვა რამ, რაც აქ არ არის წარმოდგენილი.

მაგრამ როგორ არის ეს საერთოდ შესაძლებელი?

დემონებისთვის ეს შეუძლებელია, მაგრამ შილა ნახევრად სულია, ნახევრად დემონი. ის ფაქტი, რომ ის ბუნებით სუსტია, ალბათ მათი სახეობის მახასიათებელია. ან ეს რაღაც სულიერ მორთან არის დაკავშირებული.

მაგრამ იგივე ნახევრად სული, ნახევრად დემონი, მისა, აბსოლუტურად ჯანმრთელია. სულები, როგორც ყოველთვის, ძალიან უცნაური არსებები არიან.

— უნდა წავიდე და გავარკვიო, როგორ ინარჩუნებენ დუხომორს რემისიის მდგომარეობაში.

კარისკენ წავედი.

დარწმუნებული ვარ, რომ უცნობ დემონს, რომელიც მაგიურ კლინიკას მართავს, ამ საიდუმლოს ამოხსნის გასაღები აქვს. იმედი მაქვს, რომ მას ეს გასაღები აქვს.

„ბატონო ანოს!..“ - გაკვირვებულმა მისამ დამიძახა.

- რაშია საქმე?

შემობრუნებისას დავინახე, რომ მიშა საწოლს უყურებდა.

მძინარე შეილას ქუთუთოები ოდნავ გაახილა.

როდესაც საწოლში დავბრუნდი, მან უკვე სრულად გაახილა თვალები და შემდეგ შემომხედა.

— ...შენც იგივე ანოსი ხარ?..

- საიდან მიცნობ?

ბოლოს და ბოლოს, შეილამ გონება დაკარგა და მთელი წელი უნდა ეძინა. მას უბრალოდ არ შეუძლია ჩემ შესახებ იცოდეს.

— ...მთელი დროის განმავლობაში გონზე ვიყავი. რეიმ შენზე მიაიმბო, როცა ჩემთან მოვიდა. თქვა, რომ მეგობარი იპოვა.

მესმის. ეს სავსებით შესაძლებელია.

- მაშინ იცი რეის შიგნით ჩადებული დემონური კონტრაქტული ხმლის შესახებ?

- კი.

- თუ განგიკურნებ, რეის ბორკილები გაქრება. და როგორმე გავუმკლავდები მის დემონურ კონტრაქტით დადებულ ხმალს. რამე იცი სულის შესახებ?

როგორც ჩანს, შეილას ძლივს შეეძლო ლაპარაკი.

— ...როცა აქ ვიყავი, ვიღაც მასზე საუბრობდა. სავარაუდოდ, ეს ექიმი იყო. მან თქვა, რომ სულიერი ადამიანი საერთოდ არ არის დაავადება და რომ სულები ფიქრებიდან იზადებიან... — თქვა მან.

- მე ეს ვიცი. ისინი ჭორებისა და ტრადიციების, ლეგენდების, ოცნებების, შიშების, სურვილების განსახიერება და მატერიალიზაციაა.

შეილამ როგორღაც თავი დაუქნია და გაჭირვებით ამოიოხრა.

— ...სულები იზადებიან უამრავი ფიქრის, ძლიერი სურვილებისა და მსგავსი რაღაცეებისგან. სწორედ ამიტომ არიან ისინი თავდაპირველად ზრდასრულები. მაგრამ ეს არ ეხება ნახევრად სულებსა და ნახევრად დემონებს. ნახევრად დემონები არიან და ჩვილებად იზადებიან. და ამ მიზეზით, როგორც სულები, ისინი ჩვილებადაც არსებობენ. ეს არის ის, რაც ექიმმა თქვა.

ჰმ, მესმის არსი.

- ანუ, ნახევრად სულიერი, ნახევრად დემონი შედგება ახალშობილი ჭორებისგან, სუსტი ოცნებებისა და ბუნდოვანი იმედებისგან.

- მართალია. ნახევრად სულები, ნახევრად დემონები მხოლოდ მაშინ იზრდებიან, როდესაც მათი ახალშობილი ჭორები და ბუნდოვანი იმედები იზრდება.

წლების განმავლობაში, უფრო და უფრო მეტი ადამიანი იგებს ჭორებს, იმედებსა და ლეგენდებს და იზრდება. ამ შემთხვევაში, ის, სავარაუდოდ, შეძლებდა მისას მსგავსად უხერხულობის გარეშე ცხოვრებას.

- ახალშობილის შესახებ ჭორები ადვილად შეიძლება გაქრეს. ბუნდოვანი იმედები ხშირად ქრება. ეს სხეულის ნახევრის დაკარგვას ჰგავს. და სწორედ ამიტომ არიან ნახევრად სულები, ნახევრად დემონები, როგორც წესი, ძალიან სუსტები, არა?

ახლა უკვე ნათელია, თუ რატომ არ ჰქონდა „რევაიდს“ ეფექტი. სულების მაგიური ძალის წყარო სხვების გულებშია. აქ მყოფი შილას განკურნება დროში უკან დაბრუნებით შეუძლებელია, რადგან ჭორები და ლეგენდები, რომლებიც მისი ძალის წყაროს წარმოადგენს, შესუსტდა.

- რომელი ლეგენდაა, რომელიც შენი სხეულის ნახევარს წარმოადგენს?

— ...არ ვიცი. სულებისგან განსხვავებით, ნახევრად დემონებმა და ნახევრად სულებმა არ იციან, რა ჭორებმა და ლეგენდებმა შვა ისინი. სწორედ ამიტომ არის მათი სიცოცხლის ხანგრძლივობა, როგორც წესი, ძალიან ხანმოკლე.

თუ ნახევრად სული-ნახევრად დემონის შესახებ ჭორები და ლეგენდები გაქრება, მაშინ ისიც მოკვდება. მე მჯერა, რომ სულ-მორის განკურნება შესაძლებელია, თუ ეს ჭორები

და ლეგენდები მთელ მსოფლიოში გავრცელდება. მაგრამ იმის ცოდნის გარეშე, თუ კონკრეტულად რას ამბობენ ისინი, სულ-მორთან ვერაფერს გააკეთებთ.

ის ფაქტი, რომ შილას ავადმყოფობა რემისიაშია, ნიშნავს, რომ როგნოსის მაგიის კლინიკამ იცის ლეგენდა, საიდანაც ის მოდის. მათ, როგორც ჩანს, ყველაფერი გააკეთეს იმისათვის, რომ ლეგენდი მთლიანად არ გამქრალიყო, მაგრამ ასევე ცდილობენ, ლეგენდის ზედმეტად გავრცელებას ხელი შეუშალონ.

— და ექიმმა, რომელმაც სპირიტუალისტზე ისაუბრა, რამე ახსენა ამის შესახებ?

— ...მე არ გამიგია მისგან ჩემს ლეგენდასთან და ჭორებთან დაკავშირებული არაფერი ეთქვა...

ამგვარად, ამის შესახებ მხოლოდ მცირე რაოდენობის ინიციატმა იცის, რაც გასაკვირი არ არის. არა, უფრო გონივრული იქნებოდა ვივარაუდოთ, რომ ამის შესახებ მხოლოდ იმ უცნობმა დემონმა იცის.

და თუ ასეა, მაშინ კლინიკაში ინფორმაციის მოძიებაც კი არანაირ შედეგს არ გამოიღებს. ნაკლებად სავარაუდოა, რომ ის სულელია, რომელიც არ არის მზად ჩემი თავდასხმისთვის მასზე.

- რატომ შეგეძლოთ საუბარი?

— ...არ ვიცი. დღეს ძალა დამიბრუნდა. მაგრამ არამგონია დიდხანს გაძლოს...

დროებით ოდნავ გაიზარდა თუ არა ტრადიცია, რომელიც შილეს წყაროს წარმოადგენს?

თუ ნორმალურად დაფიქრდებით, ეს შეიძლება მაგიის კლინიკაში მკურნალობის შედეგი იყოს. ვფიქრობ, შეცდომა დაუშვეს, რომ ლაპარაკის საშუალება მისცეს, მაგრამ მეორეს მხრივ, ასეთი შეცდომები აქამდე არასდროს დაუშვეს.

ან მოხდა რამე, რაც მათ გეგმებში არ შედიოდა?

— მინდა რაღაც გითხრა, სანამ ჯერ კიდევ შემიძლია.

- მე? რეი არა?

- შენ.

შეილამ პირდაპირ შემომხედა.

— რეის შესახებ. მას ბავშვობიდან უყვარდა ხმლები და როცა თავისუფალი დრო ჰქონდა, ხმალს იღებდა და გარეთ გარბოდა, რომ მოექნა. მინდოდა, რომ უფრო მეტად ესიამოვნა,

ამიტომ ქალაქის ყველაზე დიდ ფარიკაობის სკოლაში ჩავრიცხე, მაგრამ სამი დღის შემდეგ სწავლა მიატოვა.

„...მაგრამ რატომ?“ იკითხა მიშამ, რომელიც ჩემს უკან მოთხრობილ ამბავს უსმენდა.

- იქ მას ალბათ არანაირი მეტოქე არ ეპოვა.

- ზუსტად. თქვა, რომ უხერხული იქნებოდა, თუ მენტორს სცემდა.

ძალიან ჰგავს მას.

— შემდეგ ის მონაწილეობდა ფარიკაობის ყველანაირ ტურნირში და თითქმის არასდროს აგებდა. და თუ წააგებდა კიდეც, მეორე ბრძოლაში ამარცხებდა მას, ვინც მას დაამარცხებდა და ამის შემდეგ აღარასდროს აგებდა მასთან. სანამ უკან მოიხედავდა, მას ვირტუოზ დემონურ ხმლების ოსტატს უწოდებდნენ, დემონთა მბრძანებლის აკადემიაში რეკომენდაციას უწევდნენ და ქაოსის თაობის წარმომადგენელად მიიჩნევდნენ.

შეილამ მოკლე სუნთქვა ჩაიკრა და შემდეგ განაგრძო.

— მეგონა, რომ ეს შესანიშნავი იყო და საამაყო, მაგრამ მაშინაც კი, როცა ვაქებდი, ის ყოველთვის იღიმოდა, თითქოს მოწყენილი იყო. და ერთ დღეს უცებ თქვა: „შევძლებდი მეგობრების შეძენას, ხმლით უარესი რომ ვყოფილიყავი?“ ის მოუხერხებელი იყო და მხოლოდ ხმლებით იყო დაინტერესებული, ამიტომ გარშემორტყმული იყო ბავშვებით, რომლებიც ხმლებით ვარჯიშობდნენ, მაგრამ ვერცერთი მათგანი ვერ უმკლავდებოდა რეის ნიჭს და, როგორც წესი, შურდათ ან ეჭვიანობდნენ.

ჰმ, ჰოდა, ხშირად ასე ხდება.

„მას თანამდებობა და დიდება სურდა და, მოდით, ვიფიქროთ, მაგრამ ამ ბავშვს რაღაც ძალიან პატარა სურდა. ის მხოლოდ ერთ რამეს ცდილობდა: „როგორ გამოვიყენო ეს ხმალი საუკეთესოდ საკუთარი ძალით“. დარწმუნებული ვარ, რომ თუ მას დანის ფლობის ნიჭი არ ჰქონდა, ახლა მას შეეძლო გაერთო და თავისი ხმლის ოსტატობა თანამოაზრე მეგობრების გარემოცვაში დაეხვეწა.“

ვფიქრობ, მხოლოდ რამდენიმეს უყვარდა ექსკლუზიურად ხმლები და დახვეწა ფარიკაობის უნარები.

ადამიანები ხმალს იმიტომ იღებენ ხელში, რომ ხმლის მეომრის სტატუსისა და დიდების მოპოვებას ცდილობენ; იმიტომ, რომ სხვების განადგურების საექვო გრძნობა ცდუნებას იწვევთ; ან იმიტომ, რომ ვინმეს მოკვლა სურთ.

ხმალი, როგორც არ უნდა შეხედოთ მას, პირველ რიგში მკვლელობის იარაღია.

მაგრამ ხმლის გამოყენება მხოლოდ იმიტომ, რომ ის ხმალი იყო? ძალიან ცოტა ადამიანი ალბათ იზიარებდა რეის შეხედულებებს.

- მას შემდეგ, რაც ავად გავხდი, რეი კიდევ უფრო მარტოსულად გრძნობდა თავს. ის მესტუმრებოდა და მიყვებოდა დღის განმავლობაში მომხდარ მოვლენებს, მაგრამ ყოველთვის მოწყენილი ჩანდა. მაგრამ იცი, ერთხელ, არც ისე დიდი ხნის წინ, მისი ხმა სრულიად განსხვავებულად ჟღერდა. თითქოს ბედნიერი იყო, თქვა, რომ არსებობდა ერთი წარმოუდგენელი ბიჭი. რომ შეხვდა ადამიანს, რომელიც არ შემფოთებულა, რამდენიც არ უნდა ექნა ხმალი. რომ ნამსხვრევებად დაამარცხეს. არ გეჩვენება ეს უცნაურად? ის დიდ სიამოვნებას იღებს, როცა მიყვება, როგორ წააგო, მაგრამ მე არასდროს მსმენია მის ხმაში ასეთი სიხარული. - სიხარულით თქვა შეილა.

ეს გასაგებია, თუ გავითვალისწინებთ იმ ეპოქაში მის ნიჭს. მეც კი საშინლად ვიტანჯები დაუკმაყოფილებელი სურვილებით, მიუხედავად იმისა, რომ დაახლოებით ორი თვის წინ რეინკარნაცია გავხდი.

- შენზე ლაპარაკობდა, ანოს. იმ დღიდან მოყოლებული, გამუდმებით შენი სახელის ხსენება დაიწყო. აჰ, საბოლოოდ ახლო მეგობარი იპოვა, გავიფიქრე. რა მიხარია, რომ დელზოგეიდში ჩარიცხვა შეძლო.

შეილას სახიდან ღიმილი წამით გაქრა.

„მას მთელი ძალით სურს შენთან ბრძოლა დემონთა ხმლების ტურნირში“, - თქვა მან სასიკვდილოდ სერიოზული ტონით. „არ ვიცი, რა უთხრეს მას იმპერიული ოჯახის ფრაქციის დემონებმა, მაგრამ დარწმუნებული ვარ, რომ ისინი ცდილობენ, აიძულონ ის, რომ რაღაც გააკეთოს თავისი ნების საწინააღმდეგოდ“.

თავი დაუქუნიე, თითქოს მის სიტყვებს ვეთანხმებოდი.

- გევედრები, ანოს. გაათავისუფლე ეს ბავშვი. მიეცი საშუალება, მთელი ძალით იბრძოლოს შენთან.

- იცი, რომ რეის დემონურ კონტრაქტულ ხმალს რომ მოვხსნა, მაინც მოკვდები?

- ნახევრად სულები და ნახევრად დემონები თავიანთი ბუნებიდან გამომდინარე დიდხანს არ ცოცხლობენ. ყველანაირად ვცდილობდი, არ დანებებულიყავი, სანამ ის არ წამოიზრდებოდა და ზრდასრული არ გახდებოდა, მაგრამ ახლა მშვიდად ვარ. ბოლოს და ბოლოს, მას შენნაირი მეგობარი ჰყავს, რომელიც მზადაა დაეხმაროს მას, საფრთხის მიუხედავად. არ მინდა, ჩემი შვილისთვის ტვირთად ვიცხოვრო. - მშვიდობიანი მზერით თქვა შეილა.

და დედები ძლიერები არიან, სათქმელი არაფერია.

უეცრად, გონებაში ჩემი დედა გამიელვა.

§ 25. ზედამხედველობა

- ანუ ამბობ, რომ ამისთვის მზად ხარ?

ჩემი კითხვის გაგონებაზე შეილამ თავი დაუქნია.

- ამ შემთხვევაში, მინდა ერთი შელოცვა ვცადო.

ამ ადგილას ჯადოსნური წრე დავხატე.

— ...გინდა მაგია სცადო?

— სულების მაგიური ძალის წყარო ჭორები და ლეგენდებია. უფრო ზუსტად რომ ვთქვათ, ისინი სულების საფუძველს ქმნიან. ამიტომ, თქვენი მდგომარეობა არ შეიცვლება მაშინაც კი, თუ მაგიური ძალა პირდაპირ თქვენზე გადმოვა.

გამოსაცდელად მას რაღაც ჯადოსნური ძალა მივეცი, მაგრამ, როგორც ჩანს, ამან მისივე ძალა ვერ აღადგინა.

თუმცა, სხვა რას უნდა ველოდო, თუ არაფერი გამომივიდა, მაშინაც კი, როცა დროს უკან დავაბრუნებდი.

თუ ასეთი სიტუაცია მისი დაარსების გამო წარმოიშვა, მაშინ შელოცვიდან „სილიციუმი“ ხელახლა დაბადებას არანაირი შედეგი არ მოჰყვება.

- მაგრამ სულებს შორის ჯადოსნური ძალის გაცვლა შესაძლებელი უნდა იყოს.

„გინდა, რეის დედას ჩემი ჯადოსნური ძალა მივეცე?“ იკითხა მიშამ.

„მართალია, მაგრამ ჩვეულებრივი მაგიით ამის გაკეთება შეუძლებელია. თუნდაც ნახევრად სული და ნახევრად დემონი იყო, თუ მას შენს მაგიურ ძალას ასესხებ, შედეგი ძნელად თუ შეიცვლება იმისგან, თუ მე იგივეს გავაკეთებდი.“

-მაშინ რა უნდა ვქნა?..

— გადმოსცეთ ჭორები და ლეგენდები, რომლებიც თქვენს საფუძველს ქმნის. თქვენში მათ გარკვეული ძალა აქვთ და საფუძვლად იქცევიან. ამ შემთხვევაში, თუ თქვენს საფუძვლებს დავაკავშირებთ და ძალას შილას გადავცემთ, სანამ ის საფუძვლად იქცევა, ჩვენ შევძლებთ მისი მდგომარეობის ოდნავ მაინც გაუმჯობესებას.

ორივე ნახევრად სულია, ნახევრად დემონები. ჩვენი წარმატების შანსები ნულის ტოლი არ არის.

— ...არსებობს კი ასეთი მაგია ნახევრად სულებისა და ნახევრად დემონებისთვის?..

დემონებს ძალა არ აქვთ ბაზად გადაქცევამდე. ალბათ უცნაურად მოეჩვენა, რომ ახლახან ვთქვი, რომ ასეთი მაგია არსებობს.

- არა, ის იქ ცოტა ხნის წინ არ იყო.

მიშა გაოგნებული ჩანდა.

- ახლა შევქმენი.

„...მაგია შექმენი? ახლა?!“ თქვა მიშამ გაოგნებული მზერით.

- კი.

მოსმენილში დარწმუნებულმა მიშამ უნდობლად შემომხედა.

— ...ჩვეულებრივ, სრულიად ახალი მაგიის შემუშავებას წლები სჭირდება, ხოლო თუ ცუდად გამოდით, მაშინ ათწლეულები... თქვენ მხოლოდ წარმოუდგენელ რაღაცეებს ქმნით, ბატონო ანოს...

- ამაში არაფერია რთული. პრობლემა ის არის, რომ ამ შელოცვას პირველად ვცდილობ. შილა შეიძლება მხოლოდ უარესად დასრულდეს, თუ მასში საკუთარი თავის გარდა სხვა ჭორებისა და ლეგენდების ძალაც შემოვა.

უარეს შემთხვევაში, ის შეიძლება მოკვდეს. მაგრამ თუ ის ამისთვის მზად არის, ცდად ღირს.

- ეს შენთვისაც საშიშია, მისა. როდესაც სულები თავიანთ მაგიას იყენებენ, ისინი ჯადოსნურ ძალასთან ერთად საკუთარ ბირთვისაც ამცირებენ.

დარწმუნებული ვარ ამაში, რადგან მისას „ფუსკას“ გამოყენება ბევრჯერ მინახავს. ვფიქრობ, გონივრულია ასე ვიფიქროთ, იმის გათვალისწინებით, რომ აღარ არსებობენ ჯანმრთელი ნახევრად სულები და ნახევრად დემონები, რომლებიც სულების მაგიას იყენებენ.

— სულები აღადგენენ გამოფიტულ ბაზას, ჭორებისა და ლეგენდების გამო. ანუ, თქვენ შემდეგი უნდა გააკეთოთ, მისა: გამოიყენეთ სულების მაგია და დაიწყეთ თქვენი ბაზის განზრახ გამოფიტვა. ეს გამოიწვევს ჭორებისა და ლეგენდების მეშვეობით აღდგენის უნარის გაჩენას. მე ამას შეილას გადავცემ.

მაგრამ ამ შემთხვევაში, მისა, რა თქმა უნდა, ვერ შეძლებს გამოფიტული ბაზის აღდგენას. სიტუაციიდან გამომდინარე, ის შეიძლება განვითარდეს იმავე სახის სულიერ-მორად, როგორც შეილა. და თუ ის სადმე შეცდომას დაუშვებს, შეიძლება მოკვდეს.

„...მე არ შემიძლია მას ასეთი რამის გაკეთების უფლება მივცე...“ თქვა შეილამ.

მაგრამ მიშა მტკიცედ იყო გადაწყვეტილი.

- მზად ვარ.

- მაგრამ...

„მე თვითონ მინდა ეს... რეი არ არის ისეთი ადამიანი, ვისზეც უნდა იმოქმედოს იმპერიულ ოჯახებსა და ერთიანობის ფრაქციას შორის კონფლიქტებმა. გარდა ამისა, მინდა, რომ იმპერიული ოჯახები, რომლებიც ამას გეგმავენ, რთულ მდგომარეობაში ჩავაყენო.“

მიშამ კმაყოფილად გაიღიმა.

- ნუ ღელავთ. დარწმუნებული ვარ, ბატონი ანოსი არასდროს დაუშვებს მოვლენების ყველაზე უარეს განვითარებას.

- ვერ ვიტყვი, რომ დღეს პირველად არ დავუშვებ შეცდომას. ნუ მოდუნდები.

ჯადოსნური წრე გავააქტიურე მასში ჯადოსნური ძალის ჩასხმით.

¹ „ს“ დავარქმევ . მზად ხარ?

- კი, შეგიძლია დაიწყო.

ორივეზე ჯადოსნური წრე დავხატე და შელოცვა „ლირია“ გავაკეთე.

მისას და შეილას ბაზები ჯადოსნური ხაზით იყო დაკავშირებული.

- გამოიყენეთ სულის მაგია.

-მესმის შენი.

მისამ ამაოდ დაიწყო „ფუსკას“ გამოყენება. გარეთ ალბათ წვიმა დაიწყო. დროთა განმავლობაში მისას სამირკველი თანდათან იცლებოდა. ჯადოსნური თვალების დამაბვით შეიძლება დავინახოთ, თუ როგორ წარმოიშობა სინამდვილეში ძალა, რომელიც სამირკველის აღდგენას ცდილობს.

და შემდეგ ეს ძალა მისადან შეილაზე გადადის ჯადოსნური ხაზით.

— ...ხ.....ა-აჰ... — შილამ ტკივილით სავსე ხმები გამოსცა.

- ჰმ, როგორც ჩანს, სხვადასხვა ჭორებისა და ლეგენდების ტალღის სიგრძეები ერთმანეთს არ ემთხვევა.

შილას მდგომარეობა გაუარესდა იმის გამო, რომ მის გულში სხვადასხვა ძალები იყო შერეული.

— ... რით შემიძლია დახმარება? ..

- ნუ იჩქარებ. სულის მაგიაზე გაამახვილე ყურადღება. აქ ვერაფერს დაგეხმარები.

შილას სიმპტომების დაკვირვებით, თანდათანობით აღვადგინე „ლირიას“ ჯადოსნური ფორმულა. მან გარდაქმნა ჭორებიდან და ლეგენდებიდან წარმოშობილი ძალა და ტალღის სიგრძე შილას ბაზას მორგა. რადგან სულების შესახებ ბევრი არაფერი ვიცი, ამის გაკეთება უხეში ძალით მიწევს. დავძაბე ჩემი ჯადოსნური თვალები და უფსკრულს მივშტერდი, რათა ოდნავი ცვლილებაც კი არ გამომრჩენოდა.

ერთი წუთი გავიდა.

შილას სხეული კიდევ უფრო ფერმკრთალი და გამჭვირვალე გახდა, ვიდრე ადრე იყო. როგორც ჩანს, მას ლაპარაკი აღარ შეეძლო.

კიდევ სამი წუთი გავიდა.

შილა გაქრობას აპირებდა.

- ...ღმერთო...

მისას ხელები მოვკიდე, რომლითაც ლოცულობდა.

- თუ ლოცულობ, მაშინ მე მელოცე. ისინი არასდროს ასრულებენ იმ სასწაულებს, რასაც ჩვენ ვთხოვთ.

ამ ეტაპზე, შილას სხეული, რომლის მდგომარეობაც სწრაფად უარესდებოდა, გამჭვირვალე გახდა შეწყვიტა.

- ჰმ, დაახლოებით ამ დიაპაზონში. საბოლოოდ ვიპოვე.

სასურველ ტალღის სიგრძეზე ფოკუსირების შემდეგ, ლირიას კიდევ უფრო დახვეწილი რეგულირება მოვახდინე.

„...აჰ...“ ამოიოხრა მიშამ.

თუნდაც ოდნავ, შილას სხეულის კონტური უფრო შესამჩნევი გახდა.

— ...მეც არ მოველოდი შენგან ნაკლებს... მაგრამ როცა აქ მოვედით, მკურნალობის მეთოდიც კი არ ვიცოდით... — თქვა მიშამ, თვალწინ რაც მოხდა, მაგრამ თითქოს არ სჯეროდა.

- ნუ მოდუნდები. თუ სიფხიზლეს მოდუნდები, ყველაფერი თვალის დახამხამებაში დამთავრდება.

ფრთხილად შევცვალე შელოცვის „ლირიას“ ფორმულა. თანდათანობით, თუმცა ძალიან ნელ-ნელა, შილას სხეული აღდგა.

მაგრამ მისას სახეზე ტკივილიანი გამომეტყველება ჰქონდა. სულების მაგიის უწყვეტი გამოყენებისგან მისი საძირკველი კვლავ იწურებოდა.

- კარგად ხარ?

— ...კი. ჩემზე ნუ ღელავ... მე მაინც შემიძლია გავაგრძელო...

მიზამ გაიღიმა. დღესავით ცხადი იყო, რომ ზედმეტად დაიტვირთა, მაგრამ თუ ახლა შეწყვეტდა, დანამდვილებით ვერ ვიტყოდი, რა დაემართებოდა შეილას სხეულს.

- კიდევ რამდენიმე წუთი გვჭირდება. უბრალოდ მისი ჯანმრთელობის მდგომარეობა სტაბილურ დონემდე უნდა მივიყვანოთ.

მცირე რისკზე მივდივართ, მაგრამ აქამდე მისვლის შემდეგ, ეს მხოლოდ დროის საკითხია. არ ვიცი, რა მოხდებოდა, შელოცვის კონტროლში ოდნავ მაინც რომ შემეშალა, მაგრამ ჩემს შემთხვევაში ეს შეუძლებელია.

სანამ ამ ყველაფერზე ვფიქრობდი, რაღაც შევნიშნე და ჩემი ცნობიერება სხვა მიმართულებით მივმართე.

— ...რამე მოხდა?

— დედას უთვალთვალებენ.

— ... ჰა?..

ეს ადგილი დელცოგეიდიდან ჩემს სახლამდე დაბრუნების გზაზეა? იქ ჯერ კიდევ საკმაოდ ხალხმრავლობა იყო, მაგრამ მალე ხალხი დაიშალა.

— კარგი იქნებოდა, უბრალოდ უყურონ, მაგრამ აქ ყველაფერი სულ სხვანაირადაა.

დემონის ჯადოსნური ძალა, რომელიც დედაჩემს უყურებს, საოცრად ამპარტავანია. თითქმის დარწმუნებული ვარ, რომ რაღაცის გაკეთება სურს. მაგრამ რა არის მისი მიზანი? ხმალი? თუ დედაჩემი? მაგრამ ის ძალიან მტრულად არის განწყობილი იმისთვის, რომ დედაჩემი მძევლად აიყვანოს.

- წავიდეთ მის გადასარჩენად.

- აუცილებლად, მაგრამ ჯერ რამდენიმე წუთით დაველოდოთ. თუ ახლა შილას ჯადოსნურ თვალებს მოვაშორებ, ვერ გადარჩება.

დედაჩემის გვერდით გულშემატკივრების გაერთიანების თაიგულია, მაგრამ მათ დამდეგ დემონს მათზე ბევრად ძლიერი ჯადოსნური ძალა აქვს. ისინი ვერ შეძლებენ მასთან გამკლავებას, მიუხედავად იმისა, რომ რიცხოვრივი უპირატესობა აქვთ.

და მიუხედავად იმისა, რომ ამ მაგიური ძალის ტალღის სიგრძე ამპარტავანი და მძვინვარეა, მე ამას ვაღიარებ.

მართალია, ეს...

- ემილია.

- რა?

ოჰ, რა ჯანდაბას აკეთებს?

შორს მომზირალი ჯადოსნური თვალების გააქტიურებით, ყურადღებით დავაკვირდი იმ ადგილს, სადაც ახლა დედაჩემი იყო.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „საფუძვლების გარდაქმნა“.

§ 26. მელოდია ცეცხლში

სახლისკენ მიმავალ გზაზე.

დედაჩემი დადიოდა და გულშემატკივართა კავშირის გოგონებს ესაუბრებოდა.

ირგვლივ უკვე ბნელოდა და უკაცრიელი იყო.

- ქალბატონო იზაბელა.

ვიღაცის სახელის დამახებისას დედა შემობრუნდა.

ემილია იქვე იდგა.

- სადამო მშვიდობისა, ქალბატონო ემილია. კლასიდან ორი მოსწავლე გადავიდა ფინალში, არა? - თქვა დედამ.

- კი, დიდი მადლობა. ორივეთი ძალიან ვამაყობ!

ემილია გაიღიმა, მის გამომეტყველებაში რაღაც ბნელი შესამჩნევი იყო.

- აქ ცხოვრობთ, ქალბატონო ემილია?

- არა. სიმართლე გითხრათ, წესების თანახმად, ფინალის წინა დღეს მოთამაშეების ხმლები შესანახად უნდა ჩააბარონ. ამიტომაც ვიჩქარე თქვენთან შეხვედრა.

გულშემატკივრების კავშირის გოგონები ფრთხილები გახდნენ.

— ასეთი წესი არსებობდა?...

„არ ვიცი...“ - ჩუმად ელაპარაკებოდნენ ერთმანეთს.

- ასეა საქმე. არ ვიცოდი. გინდა ტურნირის ადმინისტრაციას გადასცე შესანახად? - იკითხა დედამ ყოველგვარი სიფრთხილის გარეშე.

- მართალია. ეს იმისთვის კეთდება, რომ ხმალი არ ჩანაცვლდეს. სინამდვილეში კი ეს მხოლოდ ფორმალობაა.

ჰმ, გასაგებია. ემილიას გოლი ჩემი ხმალია? რაღაცის გაკეთება უნდა თუ მისი გატეხვა?

- კარგი, ყველაფერი მესმის. კარგი, მაშინ ადმინისტრაციის წევრებს თავად გადავცემ, რომ არ შეგაწუხოთ, მასწავლებლებო.

- ამის საჭიროება არ არის. და ყოველ შემთხვევაში, მე აკადემიაში ვბრუნდები.

- სინამდვილეში, მეც რაღაც დამავიწყდა აკადემიაში. ერთად წავიდეთ.

დედამ თბილად გაუღიმა. ემილია ცოტა დაბნეული ჩანდა.

- მაგრამ აქ რაღაც რიგზე არ არის. ტურნირის ყველა წესი გადავხედე, მაგრამ არსად არ არის პუნქტი ფინალის წინა დღეს ხმლის შესანახად გადაცემის შესახებ. იქ წერია, რომ ყველა საკუთარ ხმალზეა პასუხისმგებელი.

დედა კვლავ იღიმოდა. ალბათ, ემილიაში ეჭვი საერთოდ არ ეპარებოდა, მაგრამ ამავედროულად, მის სიტყვას არც ენდობოდა.

თუ ის გაარკვია, ვინ არის დემონთა მბრძანებელი, მაშინ ასევე უნდა მოიპოვოს ინფორმაცია იმპერიული ოჯახის ფრაქციისა და ერთობის შესახებ. ასევე უნდა იცოდეს, რომ ემილია იმპერიული ოჯახის წევრია.

- წავიდეთ. წესები წესებია, მაგრამ მე უნდა ვეცადო, რომ ყველაფერი ისე გაკეთდეს, როგორც საჭიროა.

ემილია ამას არ ავლენს, მაგრამ გულის სიღრმეში, ალბათ, დაბნეულია. ერთი შეხედვით, როგორც ჩანს, დედაჩემის მოტყუება ადვილია, მაგრამ ადამიანთა საზოგადოებაში ადამიანები გაცილებით ხშირად ტყუვდებიან, ვიდრე დემონურ საზოგადოებაში.

უფრო მეტიც, იმდენად, რომ თუ რაიმე პროდუქტისთვის პირობით ინსტრუქციას მიიღებთ, კონტრაქტში აღწერილი დეტალების ერთი შეხედვითაც კი თავის ტკივილი გექნებათ.

ხალხი ძალიან გამაღიზიანებელია თავისი სტანდარტული პროცედურებით. და როგორც ჩანს, ეს ორი ათასი წლის შემდეგაც კი არ შეცვლილა. არა, პირიქით, კიდევ უფრო გაუარესდა.

მაშინაც კი, თუ ენდობა, მაინც შეამოწმებს, ყოველი შემთხვევისთვის. როგორც ჩანს, ემილია გარკვეულწილად არასაკმარისად აფასებს ადამიანური საზოგადოების საღ აზრს.

თუმცა, ჩემს მიერ შექმნილი კედლის გამო, დემონები ადამიანებთან თითქმის არ ურთიერთობდნენ, ამიტომ არაფრის გაკეთება არ შეიძლება.

— ...რა პრობლემაა.

ამის თქმის შემდეგ ემილიამ ადამანტინის რკინის ხმლის ქარქაშს ხელი მოჰკიდა.

— ...ქალბატონო ემილია?..

- გთხოვთ, ქალბატონო იზაბელა, მომეცით ეს ხმალი. თორემ თქვენი დაშავება მომიწევს.

დედამ მთელი ძალით მოქაჩა სახელური და ხმალი ქარქაშიდან ამოიღო.

- დარწმუნებული ხარ? თუ არ მომისმენ, ხმლით მოგიწევს სიკვდილი.

ემილიას ხელისგულში ჯადოსნური წრე გაჩნდა, საიდანაც „გუსგამი“ გამოვიდა.

მაგრამ დედამ ხმალი მაინც არ გაუშვა ხელიდან.

- ამ ცეცხლით უნდა დავწვა შენი უწმინდური სხეული იმის გამო, რომ ამ არასასურველი ბავშვის გაჩენით იმპერიული ოჯახების წინააღმდეგ წახვედი?

დიდი მუქი წითელი ალი ძლიერად აენტო, ცეცხლის ბურთად გადაიქცა და დედაჩემს დაეცა.

- გევედრები, დედა, გაიქეცი!!

გულშემატკივართა კავშირის რვა წევრმა ერთდროულად ანტიმაგია განახორციელა.

ერთი წამით ჩანდა, რომ ჯადოსნური კედელი იცავდა მათ „გუსგამისგან“, მაგრამ მომდევნო მომენტში ის მყისიერად ჩაქრა.

-კია-ა-ა-ა-ა-ა-ა!!

მძვინვარე ცეცხლში გახვეული, გულშემატკივრების კავშირის გოგონები მიწაზე დაეცნენ. მიუხედავად იმისა, რომ ანტიმაგიის წყალობით გადარჩნენ, მათ მძიმე დამწვრობა მიიღეს.

- გოგოებო!.. - იკივლა დედაჩემმა. - რატომ ექცევით ამას მათ, ქალბატონო ემილია?.. ისინი თქვენი ძვირფასი სტუდენტები არიან, არა?

- არა, ეს ჭუჭყიანი ნახევარჯიშები სულაც არ არიან სტუდენტები, არამედ მხოლოდ მათხოვრები არიან, რომლებიც მეხვეწებიან, რომ ვასწავლო.

ემილიას სახეზე ღიმილი სულაც არ იყო კეთილი.

- იქნებ ბოლოს და ბოლოს ხმალი მომცე?

— ...რატომ აკეთებ ამას?..

„რატომ? გთხოვთ, ნუ მკითხავთ ასეთ აშკარა რაღაცეებს. ჩემი უფროსი ძმა, კრუტ ლუდველი, იმპერიული ოჯახების ფრაქციის ხმლისმჭრელია. მისი ძალა ყველაფერზე მეტად ფასობს და მას ყველაზე კეთილშობილი გული აქვს. ამიტომ, ამ ნაძირალას, ანოს ვოლდიგოდს, მისი სასტიკი დამარცხებისთვის პატიება არ აქვს. რატომ უნდა ვუყურო ჩუმად, როგორ გამოდის ის ფინალში არენაზე?“ - გულწრფელად და გულახდილად თქვა ემილიამ.

- ანოსიკ, სამართლიანად იბრძოლე! შენი ძმა ნამდვილად არ გახარდებოდა, თუ გაიგებდა, რა ჩაიდინე!

ემილიამ გაბრაზებულმა შეხედა დედაჩემს.

— სიტყვა „პატიოსანს“ მხოლოდ საიმპერატორო ოჯახის წევრები იყენებენ. ანოს ვოლდიგოდის ძალაში კეთილშობილება არ არის. რაც არ უნდა დიდი იყოს ის, მისი ძალა სამარცხვინო და საზიზღარია. მას არ აქვს პატიება, რომ ასეთი საზიზღარი ძალით დაამარცხა საიმპერატორო ოჯახის წევრი.

— ...და არ ფიქრობ, რომ ანოსიკის ხმლის გატეხვა, რათა მას ფინალში მონაწილეობა არ მიეღო, შეუფერებელი საქციელი იყო? რადგან იმპერიული ოჯახების დიდგვაროვნებაზე საუბრობ, მაშინ შენი სინდისის თანახმად მოიქეცი!

- ცდებით, ქალბატონო იზაბელა. იმპერიული ოჯახები არ მოქმედებენ თავიანთი სინდისის მიხედვით. რა არის სწორი და სინდისის მიხედვით, განისაზღვრება იმპერიული ოჯახების ქმედებებით. ხოლო თავხედურად იმის თქმა, რომ ვიმოქმედოთ ჩვენი სინდისის მიხედვით, იმპერიული ოჯახების კრიტიკას ნიშნავს.

ემილიას ხელში „გუსგამი“ გამოჩნდა.

მის მოსაგერიებლად გოგონებმა ანტიმაგია გამოიყენეს.

— ...დედა... გაიქეცი...

გულშემატკივართა კავშირის რვა გოგონა წამოდგა, დამწვრობისგან გატანჯული.

- არავითარ შემთხვევაში! შენთან დავრჩები!

- თუ ანტიმაგიას ახლავე მოვხსნით, „გუსგამი“ დაგწვავთ. გთხოვთ, რაც შეიძლება შორს გაიქეციოთ. დარწმუნებული ვარ, ბატონი ანოსი აუცილებლად მოვა.

- მაგრამ!.. თუ ასეთი ცეცხლით დაგწვავთ, მოკვდებით!.. გარდა ამისა, თქვენზე არც ერთი საცხოვრებელი ადგილი არ არის, მხოლოდ წვაა!

ემილიამ შელოცვას კიდევ უფრო მეტი მაგიური ძალა შესძინა. „გუსგამი“ ორჯერ გაიზარდა და განაგრძო ზრდა. გულშემატკივართა კავშირის ანტიმაგია მას ვერასდროს გაუძლებდა.

მაგიურ ძალაში სხვაობა იმდენად უიმედოდ კოლოსალური იყო.

მაგრამ გოგონები ილიმებოდნენ.

- ნუ ღელავ! რვანი ვართ და ის მარტოა.

- ჰმ, უბრალოდ ცოტა მოვერიდე.

- ჰეი, რატომ პაროდირებდით ბატონი ანოსის მეტყველების სტილს?

- ეს არის გულშემატკივრების მაგია! ბატონი ანოსის მეტყველების სტილის მიზამდით, შეგიძლიათ მისი ძალაუფლების ასმილიონედიც კი ისესხოთ.

— ასეთი მაგია არსებობს?!

- თუ მისი ძალის ასმილიონედს გამოვიყენებთ, ადვილად დავამარცხებთ მას!

კრიტიკული სიტუაციის მიუხედავად, ისინი ხუმრობდნენ და ცდილობდნენ დედაჩემის დამშვიდებას.

- სწრაფად გადი აქედან, დედა. სანამ აქ ხარ, სერიოზულად ვერ ვიჩხუბებთ!

დედამ მაშინვე თავი დაუქნია მათკენ.

- ვინმეს დავურეკავ, დამელოდე!

მან აიღო ხმალი და გაიქცა.

- და მაინც, საერთოდ არ მესმის, რაზე ფიქრობ, - თქვა ემილიამ, თითქოს ამ სიტყვებს აფურთხებდა. - ვერ ვხვდები, რის მიღწევას ცდილობ ამით, რადგან მის დროსაც კი ვერ იყიდი. არც კეთილშობილება გაქვს, არც ძალა და არც სიბრძნე. შენი აღწერა მხოლოდ ერთი სიტყვით შეიძლება - სულელები.

ემილიამ „გუსგამი“ მეორე ხელით გამოუშვა.

— ...მაგრამ ეს უსარგებლო არ არის...

„...და ჩვენ სულელები არ ვართ...“ - თქვეს მათ, თითქოს თავისთვის.

— ...ჩვენ დავიცავთ... იმას, რაც ბატონი ანოსასთვის ძვირფასია...

— ...ჩვენ დავიცავთ...

-წავიდეთ გოგოებო!!

გულშემატკივართა გაერთიანებამ ძალები გააერთიანა და სრული ძალით ანტიმაგია გამოიყენა. თუმცა, ემილიას მარჯვენა „გუსგამმა“ ის ადვილად ფერფლად აქცია.

დარტყმას თავი აარიდეს და სხვადასხვა მიმართულებით გაიქცნენ, „ირისის“ მიერ შექმნილი შუბები აიღეს და ყველა ერთდროულად ემილიას შეეჯახა. თუმცა, მან მარცხენა ხელიდან „გუსგამი“ ყველა მიმართულებით გაუშვა.

გოგონები ცეცხლში გაეხვივნენ და სხვადასხვა მიმართულებით გაიფანტნენ.

— ...კიააააააააააააა!!..

- გითხარი, რომ მის დროსაც კი არ იყიდი.

დედაჩემი ისევ ემილიას თვალწინ იყო.

ხელში „გუსგამი“ გაჩნდა. თუ გაათავისუფლებს, დედაჩემი ვერ შეძლებს მის თავიდან აცილებას.

ამ დროს ჩუმი მელოდია გაისმა.

— ...შენ სუსტი ხარ, მაგრამ მე ძლიერი ვარ...

მათ სიმღერა დაიწყეს.

გულშემატკივრების კავშირის გოგონები მიწაზე წვანან.

— ...მომენტში გაგანადგურებ-ი-ი-იჲ!!..

ისინი მერყევად იდგნენ. მაგრამ წინააღმდეგობის გაწევის ძალა თითქმის არ შესწევდათ. ემილიას უბრალოდ შეეძლო მათი იგნორირება.

— ...შენ სუსტი ხარ, მაგრამ მე ძლიერი ვარ...ჲ

ემილიას სახე მთლიანად დამახინჯებული ჰქონდა.

„შეგიძლიათ, გთხოვთ, გაჩერდეთ?“ თქვა მან დაბალი ხმით.

კიდევ ერთი გოგონა კავშირიდან წამოდგა.

- ლე-ლე-ლე-ლე-უფრო ადვილია, ვიდრე ადვილი...

„ვერ გესმის? გითხარი, გაჩერდი!!“ - იყვირა ემილიამ, თითქოს ვეღარ გაუძლო.

ემილიამ კავშირის ერთ-ერთ „გუსგამს“ ცეცხლი წაუკიდა. თუმცა, ის განაგრძობდა სიმღერას, მაშინაც კი, როცა ცეცხლში იყო გახვეული.

— ...აიღე დიდგვაროვანი მბრძანებლის, ანოსის, დიდი ხმალი~ჲ...

თითქოს ემილიას ყურადღების გადატანას ცდილობდნენ.

ვცდილობ, ცოტა დრო მაინც ვიშოვო.

— ...ტა-ა-ანცუი, მსხვერპლი, არენად წოდებულ საწოლში~ჲ...

დარჩენილი შვიდი გოგონა ემილიას ასე, შიშველი ხელებით, ყოველგვარი იარაღის გარეშე, თავს დაესხა.

— ...უძლიერესი მაგიური ძალით!, ლორდ ანოსის დიდი ხმალი განაყოფიერდა!.

— ვის ველაპარაკები, გაჩერდი!

გოგოები ცეცხლში იყვნენ გახვეულები.

მაგრამ მათ სიმღერა არ შეწყვიტეს.

— ...ერთი გასროლით, ძლიერი კაცი~♪...

კიდევ ერთი გოგონა ჩამოინგრა.

თუ იმდერებდნენ, დაწვავდა მათ. და მაინც, ისინი სულ უფრო და უფრო ხმამაღლა მღეროდნენ.

— ...-განაყოფიერება! ...განაყოფიერება! ...განაყოფიერება~!.

სუნთქვაშეკრულები და დაღლილები, ისინი განაგრძობდნენ სიმღერას.

— ...შენ ბოლოში ხარ, მე კი ზემოთ...♪

— თქვენ ქვემოთ ხართ! თქვენ იმპერიული ოჯახების ქვეშ ხართ!! შეწყვიტეთ ამ ამპარტავანი სიმღერის სიმღერა!! ამით თქვენ იმპერიულ ოჯახებს აკრიტიკებთ!!

საბოლოოდ, ემილიამ ნერვები მოთოკა და მაგიის გამოყენებით გოგონები დაწვა.

— ...მომენტში დაგამსხვრევ-დაგამსხვრევ-დაგამსხვრევ!...

გოგონები ერთმანეთის მიყოლებით მიწაზე დაეცნენ.

— ...შენ სუსტი ხარ, მაგრამ მე ძლიერი ვარ...♪

მათგან მხოლოდ ორი დარჩა.

—...დაშვიდდი-ე-
ე-ე-ე...

და ბოლოს, „გუსგამმა“ ბოლო მათგანი დაწვა.

— ...წამოდი, იბრძოლე!... აიღე დიდი ხმალი!... — მისი ტანჯული ხმა ცეცხლში ისევ ისმოდა.

- შენ მაიძულე, შენზე დამატებითი დრო დამეთმო!..

ემილიამ ენა დააწკაპუნა.

- რატომ ვერ ხვდები, რომ ეს უსარგებლოა? თუმცა რატომ მიკვირს, ნახევარნაირნი ხართ.

მან ფლესი გამოიყენა და ცაში აფრინდა.

— ...მოკვდი!..

„გუსგამი“ კაშკაშა აენთო და მყისიერად გაუსწრო დედაჩემს. შემდეგ კი იმ ადგილას ცეცხლის სვეტი აღიმართა.

- ...ჰე-ჰა, ა-ჰა, აჰა-ჰა-ჰა-ჰა!

ემილია მიწაზე დაეცა და ხმამაღლა გაიცინა.

- ჰაჰა, საბოლოოდ თავი უკეთ ვიგრძენი. გვამი იმ უვარგისს გავუგზავნო?

მან თითქმის ხტუნვით დაიწყო სიარული.

- ჰმ, ვხედავ, უჩვეულოდ ამაღლებულ ხასიათზე ხარ. რამე კარგი მოხდა?

ის უეცრად გაჩერდა და ზურგს მიყურებდა.

— ...ანოსიკ...

ჯადოსნური კლინიკიდან „გატომიდან“ ტელეპორტაცია გავწიე და დედაჩემისთვის ფარის როლს ვასრულებდი.

-დედა, გტკივა?

„მე-მე სრულიად კარგად ვარ“, თქვა მან და თითები ზურგს უკან დამალა.

მათ მსუბუქი დამწვრობა ჰქონდათ. მისი დაცვა ვერ შევძელი, რადგან ბოლო მომენტში მივედი.

ენტომით დამწვრობის შეხორცების შემდეგ, მასწავლებელს მივმართე.

-გამარჯობა, ემილია.

მისკენ ნაბიჯი გადავდგი.

მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენს შორის ჯერ კიდევ საკმაოდ დიდი მანძილი იყო, ის, თითქოს შეშინებული, გადამწყვეტად უკან დახევას შეუდგა.

- მე მიმტევებელი ვარ. ჩემს ხელახლა დაბადებამდე არ მახსოვს რისხვის აფეთქებები. ვაპატიებდი იმ იდიოტებს, რომლებიც ცდილობდნენ ჩემს გარშემო დაფრინავდნენ, როგორც შემაწუხებელი ბუზები, თუ ისინი თავიანთ ქცევას გააუმჯობესებდნენ. და არ მეგონა, რომ მომიწევდა საკუთარი თავის იძულება, თავი შემეკავებინა წვრილმანი რისხვისგან.

პირდაპირ ემილიას გავხედე.

მაინტერესებს, რა გამომეტყველება მქონდა სახეზე ახლა.

მე თვითონაც კი ვერ წარმომიდგენია.

„თუმცა, როგორც ჩანს, ძალიან შევცდი“, - ვთქვი და კიდევ ერთი ნაბიჯი გადავდგი. მეჩვენებოდა, რომ ჩემი ხმა გაცილებით უფრო უგულო ჟღერდა, ვიდრე ვაპირებდი.

- შენთვის პატიება არ არსებობს, ემილია.

§ 27. დემონთა მბრძანებლის წყევლა

ჩემი სისხლისმსმელი წყურვილით შეშინებული ემილია კანკალებდა და ნელა უკან იხევდა.

- რა ხდება? ნუთუ ასეთი საშიშვლები არიან უბრალო მიჯნურები?

— ...ნუ იქნები ამპარტავანი... რატომ გგონია, რომ შენი მეშინია?..

ამის თქმის შემდეგ ემილია უკან დაიხია და გაქცევის შესაძლებლობას ეძებდა.

- გაყინეთ.

როდესაც ეს ვთქვი, ემილიამ შელოცვის „ფლეს“ გამოყენებით ცაში აფრენა სცადა.

- ვთქვი, გაყინე.

სწორედ იმ მომენტში მისი სხეული გაიყინა. ამავდროულად, მან დაკარგა საკუთარი მაგიური ძალის თავისუფლად კონტროლის უნარი.

ჩემი გაბრაზებული სიტყვები, რომლებიც ძლიერ მაგიურ ძალას ფლობდნენ, იძულების ძალას ავლენდნენ. მან ადვილად გაარღვია ემილიას ანტიმაგია და შებოჭა მისი სხეული და მაგიური ძალა.

ემილია სასოწარკვეთილად ცდილობდა გაქცევას და ახლა მოკანკალე თოჯინას ჰგავდა.

მას მხოლოდ დამცირებული შეეძლო მიწაზე წოლა.

ნელა მივედი და მის გვერდით დავდექი.

ის დამცირებული და შეშინებული ჩანდა.

- ჰმ.

ემილიას კისერში ხელი ჩავკიდე და ერთი ხელით ადვილად ავწიე.

— ...ლ-გაუშვი!.. რას გეგმავ?..

მისი კითხვის იგნორირების გარეშე, იმ ადგილისკენ წავედი, სადაც გულშემატკივრების კავშირის დამარცხებული გოგონები იწვნენ.

რის შემდეგაც მან ემილია მიწაზე დააგდო.

— ...ღ-ჰა...

რადგან ემილიას მოძრაობა არ შეეძლო, ვერც კი შეძლო თავის შეკავება და დაცემის შერბილება და მხოლოდ დამცირებული იწვა მიწაზე.

- მალე გავერთობი. შეგიძლია გეშინოდეს, სანამ ჯერ კიდევ გაქვს შანსი.

ამის თქმის შემდეგ, გულშემატკივართა კავშირის გოგონებთან მივედი და ყველას ჯადოსნური წრეები დავხატე.

მიუხედავად იმისა, რომ ეს უკანასკნელი ძალებით მოხდა, ისინი მაინც სუნთქავდნენ. ენტ-ის შელოცვის გავლენის ქვეშ მოქცევის შემდეგ, მათი სხეულები წამებში განიკურნა.

ირისის დახმარებით მათთვის ახალი ფორმა შევქმენი, რათა დამწვარი ფორმა ჩამენაცვლებინა.

-...ბატონო ანოს...

გონს მოვიდნენ და ნელა შემომხედეს.

მათი ჭრილობები შეხორცებულიყო, მაგრამ მათი გონება ჯერ კიდევ ბუნდოვანი უნდა ყოფილიყო. ისინი გარკვეულწილად შეძრწუნებულები ჩანდნენ.

— ...იმედი გვქონდა, რომ თქვენს დედას დავიცავდით, მაგრამ...

გოგონებმა გადაწყვიტეს, რომ მისი დაცვა ვერ შეძლეს და იმედგაცრუებულმა ქვემოთ შეხედეს.

— თქვენი სახელები მითხარით.

— ... ჰა?..

— რა გქვია?

— ...ჰელენ. ჰელენ მიჰაისი.

„და შენ?“ ვკითხე გვერდით მდგომ გოგონას.

— ...ჯესიკა არნეტი, თქვენს სამსახურში.

- და შენ?

— ...მაია ზემტი...

გულშემატკივართა კავშირის გოგონებს ერთმანეთის მიყოლებით სახელები ვეკითხებოდი.

ნონო ინოტა.

სია მინშენი.

ჰიმუკა ჰორა.

კარსა კრუნოა.

შელია ნიჯემი.

- ჰელენი. ჯესიკა. მაია. ნონო. სია. ჰიმუკა. კარსა. შელია. - ვუთხარი თითოეულ მათგანს.

- თქვენს სახელებს მთელი ცხოვრება დავიმახსოვრებ. თქვენ შესანიშნავები ხართ.

მიუხედავად იმისა, თუ რამდენად ხმაურიანები იყვნენ ჩვეულებრივ, ახლა თითქოს სიტყვის წარმოთქმა არ შეეძლოთ და მხოლოდ ცრემლებს ღვრიდნენ.

- ახლა შეგიძლია დაისვენო.

შევბრუნდი და ემილიასკენ წავედი.

- კარგი, კარგი, ვხედავ, უკვე მელოდები.

ემილიას კისერში ხელი მოვკიდე.

— ...რას აპირებ ჩემთვის?..

- მგონი დედა ინერვიულებს, თუ ყველაფერს აქ გავაკეთებ. მოდი, ადგილი შევიცვალეთ.

შელოცვა „გატომი“ გამოვიყენე. მხედველობის არე ერთი წამით თოვლივით თეთრი გახდა და შემდეგ არენის ცენტრში აღმოვჩნდი.

ემილია დავტოვე და ვუთხარი:

- შეგიძლია იმოძრაო.

„ირისის“ მიერ შექმნილი დემონური ხმალი მიწაზე მწოლიარე ემილიას ესროლა. ის თავის გვერდით გაუყარა.

- გამოიყენე. გაგანადგურებ მანამ, სანამ შენს დამპალ ბუნებას არ გამოვასწორებ.

ემილია წამოდგა და შემომხედა.

- ნახევარსისხლიანი... უვარგისი... არ გაბედო ზემოდან დამიხედო!..

- ვაუ, ვხედავ, რომ ისევ ენერგიულად გრძნობ თავს. შეტევა.

დემონური მახვილიდან ელვა გამოვიდა და ემილიას მთელ სხეულში მწვავე ტკივილმა გაუარა.

დემონური მახვილიდან ელვა გამოვიდა და ემილიას მთელ სხეულში მწვავე ტკივილმა გაუარა.

— ...ჰჰა ... ჰჰა ... ის ფაქტი, რომ შენს სისხლს ფასი არ აქვს ... არ შეიცვლება ... რაც არ უნდა გააკეთო ...

— ჰმ, ასეა? სხვათა შორის, ამ დემონურ ხმალს შხამიანს უწოდებენ. ამ არტეფაქტს ძალიან საინტერესო ეფექტი აქვს. ის ქმნის გამრავლების ნიადაგს გახვრეტილი ადამიანის სხეულში, რომელშიც ასობით შხამიანი ხოჭო ებრძვის ერთმანეთს. ისინი იზრდებიან, იკვებებიან მატარებლის მწვავე ტკივილით და თანდათანობით იწყებენ ყველა შინაგანი ორგანოს ჭამას.

— ...რა...ა-ა-ა...

- კარგი, გესმის? მწერების ხმები, რომლებიც შენში დაცოცავენ...

- კია... კია-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა... ღე-ე-ე-ე-ე-ე!!!...

კიდევ უფრო ძლიერად დავაჭირე მკივილი ემილიას თავზე.

- გინდა კიდევ ერთი საინტერესო ფაქტი გითხრა? როდესაც შენში არსებული შხამიანი მწერები ერთმანეთს ჭამენ და კლავენ, საბოლოოდ მხოლოდ ერთი დარჩება. მას აქვს ძალა, რომ მათი მატარებელი გახდეს.

— ...რას გულისხმობ? ..

- რა, ვერ მიხვდი? ვამბობ, რომ შხამიან ხოჭოდ გადაიქცევი. ეს ძლიერი წყევლაა. არა მგონია, რომ ოდესმე ისევ დაიბრუნო შენი პირვანდელი სახე.

— ...ჰ-როგორ... რა საზიზღარი ხარ... გგონია, რომ ასეთი საქციელით შეგიძლია იმპერიული ოჯახის წევრის თავადაზნაურობა დაამცირო?!..

ზიზღითა და ამპარტავნებით ზემოდან დავხედე მოყვირალ ემილიას.

- როგორც ჩანს, ტკივილი გაგიქრა, ემილია.

— ...ჰა?

- ეს იმის დასტურია, რომ მალე შხამიან ხოჭოდ გადაიქცევი.

მისი სახე მაშინვე გაფითრდა.

— ...აიღე...

- მაპატიეთ რა? განაგრძეთ რაზე საუბრობდით. ძალიან მაინტერესებს იმპერიული ოჯახის თავადაზნაურობის შესახებ ინფორმაციის მოსმენა.

ემილია დამცირებული ჩანდა.

„...საკმარისია, გთხოვ... გევედრები...“ თქვა მან და სიტყვასიტყვით გამოწურა ეს სიტყვები.

- ჰმ, დაახლოებით ერთი წუთი დარჩა. მაშ, როგორია შეგრძნება? გრძნობ, თითქოს ხელახლა იზადები?

- გევედრები! გთხოვ, გაჩერდი!! გთხოვ, გადამარჩინე!!

- შეიძლება არ დაიჯერო, მაგრამ ამაში ცუდი არაფერია. სულ მცირე, შენი მაგიური ძალა ახლანდელზე ბევრად ძლიერი იქნება. იქნებ შურისძიებას მაინც ეცადო. ჰმ?

მან სასტიკად დაიწყო კანკალი.

— ...ა-სრულიად ... გულქვა ხარ?!

- ჰ-ჰე-ჰე-ჰე-ჰე. ხველა-ჰა-ჰა-ჰა-ჰა. უგულო? ვინ, მე?

ძლიერად დავაჭირე მის სახეს.

- ნუ მაცინებ, ქალო. რას აპირებდი დედაჩემთან?

ჩემმა ცივმა ტონმა ემილია ენა დაება.

- ასე რომ, ძალიან ცოტა დარჩა.

გავჩუმდი და დროის გასვლას დაველოდე. ემილიას სახე ყოველ წამს უფრო და უფრო მეტ საშინელებას ასახავდა.

— ...კარგი, მესმის...

- ვაუ, და რა გაიგე?

ემილიამ კბილები დააჭირა, დამცირებისგან სახე შეკრა და ძლივს, წვრილი ხმით, ამოიოხრა:

— ...გთხოვ, შემიწყალე... ოჰ, დიდო ტირან-დემონთა მზრძანებელო ანოს ვოლდიგოდ...

- უარს ვამბობ.

ემილია ცრემლმორეულ ბავშვს ჰგავდა.

— ...მო-მოიტყუე?.. თქვი, რომ გადამარჩენდი, თუ შეწყალებას ვთხოვდი...

უბრალოდ ვთქვი, რომ იქნებ გადავიფიქრე. მაგრამ მაინც გადავწყვიტე, რომ არ ღირდა.

ენა ჩაუვარდა და თვალების გარეთა კუთხეებიდან ცრემლები წამოუვიდა.

— ხუთი წამი დარჩა.

ემილია სასოწარკვეთილებამ შეიპყრო. მას ლაპარაკიც კი არ შეეძლო.

- სამი, ორი, ერთი.

მან თვალები რაც შეიძლება მაგრად დახუჭა.

- ნული.

მაგრამ ემილიას სხეული საერთოდ არ შეცვლილა.

ათი, შემდეგ კი ოცი წამის შემდეგაც კი, მისმა სხეულმა შეინარჩუნა თავისი წინა იერსახე.

მან თვალები გაახილა.

- რატომ?..

— ჰე-ჰე-ჰე-ჰე. ხველა-ჰა-ჰა-ჰა-ჰა-ჰა. ჯერ ვერ შეამჩნიე? მოგატყუე შხამიანი მწერებით სავსე დემონური მახვილის შესახებ. არ მინდა ვაღიარო, მაგრამ ახლა უბრალოდ მშვენიერი იყავი. „გთხოვ, შემიწყალე“, არა? ძალიან ნაზი შეგიძლია იყო.

ემილიას სახე დამცირებისგან გაწითლდა.

- დაგიცავ.

— ...მე არ ... გაპატიებ!!..

ემილიამ ფეხი მომკიდა და სიძულვილით სავსე თვალებით შემომხედა.

— ...არასდროს გაპატიებ!! რაც არ უნდა ძლიერი იყო, შენს ძალაში კეთილშობილება არ არის! ეს ნახევარგვარის დაბალი და საზიზღარი ძალაა! ოდესმე... ოდესმე... გაიძულებ ინანო... რომ ასე ძალიან დაამცირე საიმპერატორო ოჯახის წევრი!! მე რომც არ შევძლო, ჩემი შვილი გაპატიებს, და თუ მას არ შეუძლია, მისი შვილი გაპატიებს, მათი შვილიშვილები მთელი ცხოვრება გძულან!

- ემილია.

მეც ფარულად შევხედე მას მკვეთრი მზერა. მასში ათჯერ მეტი სიძულვილი იყო, ვიდრე ემილიას ჩემ მიმართ ჰქონდა.

- შენ არ გაპატიებ. როგორც ჩანს, ვერ გაიგე. ამიტომ გაჩვენებ, რას ვგულისხმობდი „შენს დაზოგვაში“. შენ არ შეგიძლია მოკვდე და ამ ცხოვრებისგან გათავისუფლდე.

ემილიას ფეხი ვურტყი და ზურგზე დაეცა, სახე აწეული. შემდეგ მარჯვენა ხელი პირდაპირ გულში ჩავუდე.

— ...ჰ-ჰ...ჰა...

- სამუდამოდ დაგიწყევლი.

ემილიამ ფეხები დაარტყა, მაგრამ რამდენიმე წამის შემდეგ გარდაიცვალა და მოძრაობა შეწყვიტა.

- ეს შენთვის გაკვეთილი იქნება. შენივე ამპარტავნობისთვის.

იატაკზე ჯადოსნური წრე დავხატე.

რის შემდეგაც იქიდან ყავისფერი თმით და თვალებით გოგონა გამოჩნდა.

ეს იყო შელოცვა „აჟებ“¹.

თვალები გაახილა და გაოცდა, როცა დაინახა გამსკდარი გულით ემილია.

- მკვდარი ვარ?... მაგრამ შემდეგ მე...

გაოგნებული ჩანდა.

„როგორია ხელახლა დაბადება, ემილია?“ სიმართლე ვუთხარი.

- ეს რა არის?... ჩემი სხეული... და ჯადოსნური ძალა...

როგორც ჩანს, გაკვირვებული იყო მისი ახალი სხეულის ჯადოსნური ძალის სისუსტით.

— ...აბა, ასეთი... ასეთი მაგიით, ასეთი საზიზღარი ძალით შემრცხვები?!..

გულიანად გამეცინა.

- ჰე-ჰე-ჰე-ჰე. ხველა-ჰა-ჰა-ჰა-ჰა. მესმის, ამბობ, რომ საზიზღარი ძალაა? კარგი, კარგი. რამდენ ხანს თვლი თავს ემილიას საიმპერატორო ოჯახის წევრად? - ვუთხარი მას თავხედურად.

- ...რა?

- შელოცვით „სილიციუმი“ ხელახლა გაგაჩინე. ადამიანისა და დემონის ჰიბრიდად გადაგქექე. კარგად შეხედე უფსკრულს შენივე ჯადოსნური თვალებით.

- ...არ შეიძლება...

ემილია მუხლებზე დაეცა.

მისი სხეული კანკალებდა და გამუდმებით იმეორებდა: „ეს არ შეიძლება იყოს... ეს არ შეიძლება იყოს“.

ჯადოსნური თვალებით ისევ და ისევ ამოწმებდა სხეულში მომდინარე სისხლს, მაგრამ როგორც არ უნდა შეხედა, ეს სისხლი ნამდვილად შერეული იყო.

ის არა მხოლოდ იმპერიული ოჯახის წევრი არ იყო, არამედ არც სუფთა დემონი იყო.

შეწუხებული სახით წამოდგა და გვერდით მდგარ დემონურ ხმალს დასწვდა.

ბუტბუტებდა: „ეს სიმართლეს არ შეესაბამება... ეს სიმართლეს არ შეესაბამება... ეს საერთოდ არ არის რეალური...“, მან დანა ყელზე მიიღო და უფრო მეტი ძალის გამოყენებით გადაისვა.

- რამდენიც გინდა, იმდენი მოკვდი, ემილია. შენი საძირკველი დავწყევლე. რამდენჯერაც არ უნდა მოკვდე, სამუდამოდ ნახევარჯიშიან დემონად დაიბადები.

სისხლი კისრიდან ღვარად წამოუვიდა.

დემონური ხმალი ხელიდან გაუვარდა და რამდენჯერმე იატაკიდან ახტა.

— ...დაწყევლილი... მაგრამ როგორ?..

- ჩემს წყევლას ვერ გაექცევი.

ალბათ, ჩემი სასოწარკვეთილებით სავსე სიტყვებიდან გამომდინარე, ემილია იქვე დაეცა, სადაც იდგა.

„...არა... არა...“ - ისევ და ისევ იმეორებდა ემილია, თავს აქნევდა.

მისმა თვალებმა გონების უკანასკნელი ნაპერწკალიც კი დაკარგა.

- ერთხელ მაინც შეხედე დილჰეიდს სხვა კუთხით. იქნებ ოდესმე მიხვდე, რამდენად უსამართლო იყო შენი იდეოლოგია.

- არა... როგორ არის ეს შესაძლებელი... არა-ო-ო-ო-ო-ო-ო!!

შელოცვა „გატომი“ გამოვიყენე და ეს ადგილი დავტოვე.

და როდესაც ჩემი მხედველობის არე გათეთრდა, გამაგიჟებელი ყვირილი გავიგე:

შენიშვნები

§ 28. დედის სიტყვები

უკან დაბრუნებისას, ჩამოვარდნილი ქარქაში ავიღე.

- ანოსიკ.

დედამ შემამჩნია და ჩემკენ გამოიქცა. შემდეგ კი მაგრად ჩამეხუტა.

- კარგად ხარ? ხომ არ გტკივა?

ჰმ, სინამდვილეში ეს უნდა მეკითხა.

-მე კარგად ვარ, შენ როგორ ხარ?

- თქვენ განმკურნეთ, ამიტომ სრულიად კარგად ვარ. რა დაემართა მის ემილიას?

- მსუბუქი საყვედურით გასცა. არამგონია, ასეთი სკანდალის შემდეგ აკადემიაში მუშაობის გაგრძელებას შეძლებდეს.

ემილია ჩემი ხმლის განადგურებას და ფინალში მონაწილეობის მიღების შეფერხებას აპირებდა.

ნაკლებად სავარაუდოა, რომ ეს ავოს დილჰევიას ინტრიგები იყოს. რადგან ამ შემთხვევაში აზრი არ ექნებოდა ტურნირში მონაწილეობის კანდიდატად ჩემს წარდგენას.

მან საკუთარი გადაწყვეტილებით იმოქმედა. ავოს დილჰევია თაღლითია, რომელიც დემონთა მბრძანებელ ტირანს წარმოადგენს და დაჟინებით მოითხოვს დემონებს შორის იმპერიული ოჯახების ბატონობის კონცეფციას. თუმცა, როგორც ჩანს, ის ყველას არ აკონტროლებს.

იმპერიული ოჯახების დემონები უზადოდ სჯერათ ავოს დილჰევიას მიერ შეთხზული ტყუილების. ეჭვი არ მეპარება, რომ მომავალში იქნებიან სხვები, ემილიას მსგავსი, რომლებიც მისი მოლოდინების საწინააღმდეგოდ იმოქმედებენ.

- მესმის... მაგრამ ძალიან მიხარია, რომ უსაფრთხოდ ხარ, ანოსიკ.

დედას ისეთი სახე ჰქონდა, თითქოს გულიდან ტვირთი მოეხსნა.

- აჰ, კარგი. აჰა, აიღე, ანოსიკ.

დედაჩემმა ხმალი მომაწოდა.

- კი, მადლობა.

- ჰე-ჰე. დაგვირდი, რომ რაც არ უნდა მოხდეს, ხმაღს დავიცავდი.

ავიღე დანა და ქარქაშში ჩავდე.

— სახლში წამიყვანე?

- კი.

დედამ ხელი მომკიდა.

„შევხვდებით“, ვუთხარი გულშემატკივართა კავშირის ბანდას, რომლებიც გვითვალთვალებდნენ.

- ა-აჰა! ღამე მშვიდობისა, ბატონო ანოს!

- გმადლობთ. შენც ტკბილ სიზმრებს გისურვებ.

სახლში ტელეპორტაცია „გატომის“ შელოცვის გამოყენებით მოვახერხე.

-დედა, ცოტა ხნით წავალ.

- ჰა? მაგრამ ახლახან მოვედით სახლში. ვახშამი როგორ იქნება?

- საქმე მაქვს მაგიურ კლინიკაში. სტუმრად ვიყავი. როცა დავბრუნდები, ვივახშმოთ.

- გასაგებია, მაგრამ ვის ესტუმრე?

- რეის დედა.

დედა შეშფოთებული ჩანდა მოსმენილის გამო.

— ავადაა?

— ყველაზე უარესი უკან მოვიტოვეთ.

- ღმერთს მადლობა. მაშინ წადი.

დედაჩემს ხელი დავუქნიე და გატომის გამოყენებით კვლავ სატელეპორტაციოდ გადავედი.

როგნოსის მაგიური კლინიკის სპეციალურ ოთახში მივედი. რეის დედა მისას გვერდით ეძინა. „ლირიას“ მაგიური ფორმულის სრულყოფილების წყალობით, შეილას მდგომარეობა სტაბილიზირებული იყო. სწორედ ამიტომ შევძელი დედაჩემის დახმარება, თუმცა საქმე დიდად ოპტიმისტურად არ გამოიყურებოდა.

მიზამ, რომ ტელეპორტაცია შევნიშნე, ჩემთან საუბარს აპირებდა.

მაგრამ ხელით შევაჩერე.

- ვილაც მოდის.

ამის ჩურჩულის შემდეგ, შელოცვით „რეინელი“ გამჭვირვალე გავხდი და ჩემი მაგიური ძალა „ნაჯირათი“ დავმალე. კარი გაიღო და ოთახში რეი შემოვიდა. ხელში ჩანთა და ჭიქა ეჭირა.

- მეგონა, შეიძლება გშიოდა, ამიტომ პური მოგიტანე.

რეი მისასთვის ჩანთის მიცემას აპირებდა, როდესაც უცებ შენიშნა, რა ხდებოდა.

- ეს რა მაგიაა?..

- მას „ლირია“ ჰქვია. შემოიძლია ჩემი მაგიური ძალა შენს დედას გავუზიარო, რადგან მეც ნახევრად სული, ნახევრად დემონი ვარ. უბრალოდ სამწუხაროა, რომ მისი ეფექტურობა დაბალია...

მისას 30 ერთეული ძალისთვის შეილას მხოლოდ ერთი ერთეული ენიჭება. ბოლოს და ბოლოს, სხვადასხვა ჭორებისა და ლეგენდების საფუძველად გადაქცევის იდეა თავისთავად აბსურდულია. მიუხედავად იმისა, რომ ჯადოსნური ფორმულა მაქსიმალურად ოპტიმალურად არის კონფიგურირებული, მას აქვს თავისი შეზღუდვები.

— მეგონა, სულისკვეთებას დამეხმარებოდა, ვცადე და როგორც ჩანს, არ შევმცდარვარ.

მიმამ მოიტყუა, რომ არ გამომეაშკარავებინა.

- მეხმარები?

— ...ნუ ღელავ. აუცილებლად დაგეხმარები... ბოლოს და ბოლოს, აღარ მოგიწევს იმპერიული ოჯახის ფრაქციის ბრძანებების შესრულება?

ახლა, თუ რეი მეთვალყურეობის ქვეშაა, მათ ეს უნდა გაეგოთ. რაც უფრო მალე მოიმოქმედებენ რამეს, მით უფრო მალე გამოავლენენ თავს, მაგრამ ნაკლებად სავარაუდოა, რომ ასე მარტივად იყოს. მიუხედავად იმისა, რომ შეილას მდგომარეობა სტაბილიზდა, მის სიცოცხლეს საფრთხე კვლავ აქვს. ეს მეთოდი ძალიან არაეფექტურია. გულწრფელად რომ ვთქვა, არა მგონია, მისას გული გაუძლოს.

ასე რომ, შეთქმულებს არ სჭირდებათ მოვლენების იძულებით გადატანა.

— დემონური კონტრაქტის ხმალი ისევ ჩემშია ჩარჩენილი.

რეიმ ჩანთიდან პური ამოიღო და მისას გაუწოდა.

„უნდა დაისვენო, თორემ ვერ გაუძლებ“, - რბილად თქვა მან.

მან ალბათ გააცნობიერა, რომ მისას მაგიური ძალა უკვე მნიშვნელოვნად შემცირებულიყო.

— ...არა უშავს... ფინალი ხვალაა...

- დედაჩემის მაგიური ძალა მართლაც ცოტათი აღდგა, მაგრამ ამ ტემპით უბრალოდ დრო არ გექნება. გაცილებით ადრე მოკვდები.

- კარგი, კარგი. თუ მოკვდები, მაშინ მოკვდები.

„ეს შელოცვა ალბათ შენს გულს აცლის, არა? ვხედავ, რა სწრაფად მცირდება შენი მაგიური ძალა, მაშინაც კი, როცა ამას აკეთებ.“

მიშამ თავი დაუქნია.

- შეგიძლია მოკვდე.

- ...შეიძლება...

რეიმ პური პარკში ჩადო და ჭიქასთან ერთად მაგიდაზე დადო.

- ჯოხია დაფიქრდე. ერთიანობისთვის უნდა იმუშაო, დილჰეიდში მცხოვრები მრავალი ნახევარჯიშის გულისთვის. მართლა აპირებ ასეთი ტრივიალური სენტიმენტალურობის უფლებას, რომ ამ მიზნის მიღწევაში ხელი შეგიშალოს?

— ... უმნიშვნელო სენტიმენტალურობა, ამბობ?...

- ზუსტად ასე ვფიქრობ მეც. საკუთარი სიცოცხლის დათმობის შემთხვევაშიც კი, მხოლოდ ერთს გადაარჩენ შენი სიცოცხლის სანაცვლოდ. დარწმუნებული ვარ, რომ ოდესმე ნამდვილად მოგიწევს სიცოცხლის რისკის ქვეშ დაყენება. იბრძოლე ბევრი ადამიანის გადასარჩენად.

ამის გაგონებაზე მიშამ ჩაიცინა.

- ეს არ მოხდება.

- ასე ფიქრობ?

„რეი, მე არასდროს შევხვედრივარ ჩემს ნამდვილ მამას, იმპერიული ოჯახების უზენაესობის პრინციპის გამო, რომელიც თანამედროვე დილჰეიდში ჩამოყალიბდა. მე

ვმონაწილეობდი „ერთიანობის“ საქმიანობაში, რადგან მინდოდა ერთ დღეს მამაჩემი შემხვედროდა და რათა სხვას არასდროს ეგრძნო თავი ისე, როგორც მე“.

მისას ისტორიის მოსმენის შემდეგ, რეი ძალიან სერიოზული გახდა.

- მაშინ კიდევ უფრო მეტად უნდა შეიკავო სიცოცხლე იმ „ერთ დღემდე“.

„ამჟამად ჩემს წინ არის ადამიანი, რომელსაც დედასთან შეხვედრა არ შეუძლია იმპერიული ოჯახის ფრაქციის გამო. მე „ერთიანობას“ იმისთვის არ შევუერთდი, რომ ასეთი ადამიანების მიტოვებით ბევრი სხვა ადამიანი გადამერჩინა.“

უმცირესობის მოკვლა უმრავლესობის გადასარჩენად. და თეორიულად, ასეა. სინამდვილეში, აქამდე ამას ვაკეთებდი. წინააღმდეგ შემთხვევაში, როგორც დემონების მბრძანებელი, ვერ დავიცავდი იმას, რისი დაცვაც შეუძლებელია, იმის განადგურების გარეშე, რაც უნდა განადგურდეს.

— ...ვერ ვითმენ იმ „ერთ დღეს“. ახლავე მინდა ფულის დაზოგვა. ახლა კი მინდა, რაც შეიძლება მეტ ადამიანს დავეხმარო გასაჭირში. ამ აზროვნების გარეშე, ნამდვილად ვერ შევძლებ ჩემი სიცოცხლის რისკის ქვეშ დაყენებას, როდესაც ეს „ერთ დღეს“ დადგება.

რეი უეცრად მოდუნდა. შემდეგ კი სახეზე მშვიდი გამომეტყველებით მისას უთხრა:

- ძალიან მამაცი ხარ.

— ...მე სულელი ვარ... და შენსავით ჭკვიანი არა...

- სულაც არა. ჩემგან განსხვავებით, შენ გამბედაობა გაქვს.

მიშა გაიღიმა. ის ყველანაირად ცდილობდა დაემალა, თუ რამდენად რთული იყო მისთვის ახლა.

რეი ნელა მივიდა მისასთან და გვერდით დაუდგა.

- გმადლობთ.

- ოჰ, არა, რას ამბობ? რა არის ასეთი...

რეიმ ხელისგული მისას დაარტყა და მან გონება დაკარგა.

იმ მომენტში შევწყვიტე შელოცვა „ლირია“.

„ბოდოში. ამ ტემპით მოკვდებოდი და მაშინვე ვერ შეგაჩერებდი“, ჩაილაპარაკა რეიმ, თითქოს საკუთარ სიმხდალეს ნანობდა.

თავზე ხელი გადაიდო და ქვემოთ დაიხედა, თითქოს არ იცოდა, რა ექნა შემდეგ.

რეი ცოტა ხანს გაშეშებული იდგა და მალევე წვრილი ხმა გაიგონა.

— ...რეი...

გაოგნებულმა ახედა.

— ...რეი...

- ...დედა?..

რეი მაშინვე საწოლთან მივიდა და შეილას მიუახლოვდა, რომელსაც თვალების გახელის ძალა ძლივს ჰქონდა.

- დედა.

რეი მთელი ძალით გაიღიმა დედის წინაშე, რომელიც დიდი ხნის განმავლობაში გონს არ მოსულიყო. თუმცა, ისე გაიღიმა, თითქოს ცრემლები წამოუვიდოდა.

- დამელოდე, დედა. მალე განგიკურნებ.

- ...საჭირო არ არის...

- ...დედა?

— ...მე ყოველთვის გონზე ვიყავი და ყველაფერი ვიცი. ნუ, რეი. იყავი საკუთარი თავი და აკეთე ის, რაც გინდა... შენ ყოველთვის უდარდელი იყავი, თავი ღრუბლებში გეჭირა და მხოლოდ ხმლებზე ფიქრობდი. და ძალიან კეთილი ბავშვი იყავი... მე შენი დედა ვარ, რეი. იცხოვრე თავისუფალი ცხოვრებით და ვერაფერი გამაბედნიერებს.

ცრემლები ჩამოუგორდა შეილას ლოყებზე.

- რას ამბობ, დედა? ნუ ღელავ, მე დაგეხმარები.

— ...ნუ წააგებ, რეი. დედა ყოველთვის დაგეხმარება. გაუფრთხილდი შენს მეგობრებს...

შეილამ თვალები ისევ დახუჭა, თითქოს მთელი ძალა ამოეწურა.

„...დედა?..“ - დაუძახა რეიმ და ცდილობდა დედის გონება შეენარჩუნებინა.

- დედა...

მაგრამ მან არაფერი უპასუხა, თითქოს ღრმად ჩაეძინა.

§ 29. წახალისება

მეორე დილით.

სახლში დაბრუნების შემდეგ, კვლავ როგნოსის მაგიურ კლინიკაში მივედი.

- მმმ...

გონებადაკარგული მიშა გონს მოვიდა.

მან უყურადღებოდ შემომხედა.

— ...ბატონო ანოს... რეი?..

— დელზოგეიდისკენ გაემართა.

- ანუ უკვე დილაა?..

მიშამ შილას შეხედა. მისი ჯანმრთელობა ახლა მეტ-ნაკლებად სტაბილურია, იმ დროთან შედარებით, როდესაც აქ პირველად ჩამოვედით, მაგრამ რაიმე პროგნოზის გაკეთება ნაადრევია.

იმედი მექონდა, რომ „ლირიას“ დახმარებით დილამდე როგორმე აღვადგინებდი მას, მაგრამ დიდად არ უშველა. მისას და შეილას ძალიან განსხვავებული ტალღის სიგრძეები აქვთ. შელოცვის ეფექტურობა კი იმდენად დაბალია, რომ მისას სხეული ვერ გაუმღებდა მას.

რეის რომ არ შეეჩერებინა, მე მომიწევდა ამის გაკეთება.

- აქ დარჩი და ფინალის დასრულებამდე ხმაური არ ამოიღო.

ირისის შელოცვის გამოყენებით, შევქმენი შუშის ბურთი, რომელიც იმდენად პატარა იყო, რომ თითის წვერზე მოთავსდებოდა.

- თუ რამე მოხდება, გატეხე. ამ გზით მოიშორებ ხანჯალს, რომელიც ჩრდილს გბოჭავს.

შუშის ბურთი ჯადოსნური „მარხვის“ გამოყენებით გამოიყენებს შელოცვას „გია“, რომლის გააქტიურების პირობა მისი გატეხვაა.

„ჯია“ არის შელოცვა, რომელიც სინათლეს ქმნის. თუ ჩრდილი ყველა მხრიდან მიმართული სინათლის გამო მთლიანად გაქრება, მაშინ ჩრდილთან მიბმული ხანჯალიც არაეფექტური იქნება.

- ნახვამდის.

- ჰმ... მისტერ ანოს!.. - გამომიძახა მისამ.

- რაშია საქმე?

ჩემი კითხვის გაგონებაზე მიშამ უდიდესი სერიოზულობით შემომხედა.

— შეგიძლიათ ისევ გამოიყენოთ ლირია?

- და რას აპირებ მასთან?

„რეის დედას ფინალის დაწყებამდე განვკურნავ. შემდეგ კი მხოლოდ დემონური დაქირავებული მახვილის ამოღება დაგრჩება.“

- ლირიას ეფექტურობით, უბრალოდ დროულად ვერ მოასწრებ.

შილას იმ მდგომარეობაში დაბრუნებას, სადაც სიარულის უნარი ექნება, სულ მცირე 10 დღე დაგვჭირდება. გარდა ამისა, თუ ის კვლავაც ამხელა ძალას მისცემს მას, თავად მისა საფრთხეში აღმოჩნდება.

— ეს მაინც ჯობია, ვიდრე საერთოდ არაფრის კეთება.

- სასწაულები არ მოხდება, მაშინაც კი, თუ ღმერთს ევედრები.

— ...შეიძლება, მაგრამ ვერ დავნებდები მხოლოდ იმიტომ, რომ სასწაული არ მოხდება.

მიშა ძალიან დაჟინებული ჩანდა.

- არ მინდა ვინანო. არ მინდა მოგვიანებით ვიფიქრო, რა მოხდებოდა, მაშინ რომ გამეკეთებინა. მაშინაც კი, თუ ყველაფერი ამაო იყო, მინდა ახლა ყველაფერი გავაკეთო, რაც შემიძლია.

ჰმ, როგორც ჩანს, მას გარემოებები არ ესმის.

- მე კარგად მესმის შენი მონდომება.

შელოცვა „ლირია“ გამოვიყენე და მისას და შილას ბაზები ხელახლა დავაკავშირე.

„თუ სასწაულის მოხდენა შეგიძლია, არენაზე შეილასთან ერთად მოდი. ისინი, ვინც რეის საყუდლო გაუკეთა, ალბათ შეამჩნივენ, მაგრამ მე როგორმე მათთან და ყველაფერ დანარჩენთანაც გავუმკლავდები.“

მიშამ გადამწყვეტად დაუქნია თავი.

- კარგი, მესმის შენი.

- ნახვამდის.

„გატომის“ გამოყენებით, დემონთა მბრძანებელ დელზოგეიდის აკადემიაში ტელეპორტირება მოვახდინე.

როდესაც არენის მოსაცდელ ოთახში შევედი, ფინალზე ვფიქრობდი.

მიუხედავად იმისა, რომ მისას თანხმობა მივეცი, ვფიქრობ, რომ მას შილას განკურნების დრო არ ექნება. სასწაულების იმედი გამოსავალი არ არის.

რეის უთხრეს, რომ ფინალში როგორმე გამკლავებოდა. თუმცა, მაგია აშკარად მისი ძლიერი მხარე არ არის. სათადარიგო ხმლების გამოყენება აკრძალულია. რეის იარაღი, ინიციო, ჯადოსნურ ფორმულებს კვეთს. ის ძლიერია, მაგრამ არა იმდენად ძლიერი, რომ მასთან გამკლავება ვერ შევძლო.

მაშ, რას აკეთებს ავოს დილჰევია?

თუმცა, ამას მნიშვნელობა არ აქვს. მთავარია შეილას სულის განკურნება, რეისგან დემონური კონტრაქტის ხმლის ამოღება და შემდეგ მათი მოკვლა, ვინც ამის უკან დგას. არაფერი ზებუნებრივი.

მოსაცდელ ოთახს რომ მივაღწიე, შიგნით შევედი. რეი, ალბათ, დიდი ხნის განმავლობაში ელოდა მსგავს ოთახში მეორე მხარეს. და მას სურდა თავისუფლად ებრძოლა, ამ უმნიშვნელო ხრიკების გარეშე.

ადამანტინის რკინის ხმაღს დავხედე და ფინალის დაწყებას ველოდი.

და შემდეგ კარზე კაკუნი გავიგე.

- ვინ არის იქ?

კიდევ ერთი კაკუნის შემდეგ, მის უკნიდან პასუხი გაისმა.

- ...მე...

ეს მიშას ხმა იყო.

— რამე მოხდა?

კარი გაიღო და უეცრად მიშამ უკნიდან გაიხედა.

— შენს გასამხნევებლად მოვედი.

- მე?

მიშამ თავი დაუქნია.

- გასაგებია. სხვათა შორის, რატომ აჩვენებ სახეს?

— შეიძლება შემოვიდე?

- რა თქმა უნდა.

კარი მთლიანად გაიღო და ოთახში მიშა შემოვიდა.

— ნერვიულობ?

— ნერვიულობ? ჰმ, კარგი, ნეტავ ერთხელ მაინც განმეცადა ეს გრძნობა. სამწუხაროდ, არასდროს მქონია ამის შესაძლებლობა.

მიშამ ორჯერ დაახამხამა თვალები.

— რამე პრობლემაა?

„ძალიან შენს სულში“, - თქვა მიშამ და გაიღიმა.

- საშა დღეს შენთან არ არის?

- ის შენს დედასთანაა.

- ვაუ, ეს ძალიან უჩვეულოა.

თუ მიშასთან ყველაფერი ნათელია, ის დედისგან სწავლობს საჭმლის მომზადებას, მაშინ საშა მასთან არც ისე ახლოსაა.

- მან გუშინდელი თავდასხმის შესახებ გაიგო.

— დედისგან?

მიშამ თავი დაუქნია.

- და მან მთხოვა, მეთქვა, რომ ის დაიცავს შენს დედას და შეგიძლია ფინალზე გაამახვილო ყურადღება.

და ის ძალიან ჭკვიანია.

— რამე შეიცვალა მოედანზე?

მიშამ ჩაფიქრებულმა თავი გვერდზე გადახარა.

- კარგი, არის კვალი, რომ ვიღაც შევიდა მასში.

- ყველაფერი ერთნაირია.

ჰმ, ემილიას ცხედარი რეინკარნაციამდე იქ დავტოვე, მაგრამ როგორც ჩანს, მაყურებლის მოსვლამდე ზომები მიიღეს. ბოლოს და ბოლოს, ემილიას გუშინდელი ხუმრობა ავოს დილჰევიას გეგმებში ნამდვილად არ შედიოდა.

თუ ამ ინციდენტის გამო სიტუაციას გავამწვავებთ, შესაძლოა, მის გეგმას ხელი შეუშალოს. ნაკლებად სავარაუდოა, რომ დედაჩემზე ხელის აღმართვას შეეცდება, მაგრამ უმჯობესია, ფრთხილად იყოთ.

საშა ახლა მის გვერდითაა, ამიტომ ვფიქრობ, რომ მზად იქნება.

— ...რამე ხომ არ არის პრობლემა?

მიშამ თვალეზში შემომხედა.

- ოჰ, სერიოზული არაფერი.

— არის რამე, რისი გაკეთებაც შემიძლია დასახმარებლად?

მე გითხარი, რომ სერიოზული არაფერი იყო.

- მომეცი საშუალება ვიფიქრო... მაშინ შეგიძლია გამახარე.

მიშამ ჩაფიქრებულმა თავი დახარა.

— გამამხიარულებ?

- თითქოს თქვი, რომ ჩემს გასამხნეველად მოხვედი. ასეთი ადამიანებისთვის კი პრაქტიკულად უცხო ვარ.

მიშამ თავი დაუქნია.

- კარგი.

ის ჩემთან მოვიდა და ხელი ჩამკიდა. მან თავისი პატარა ხელისგული ჩემსას დამადო.

- ნუ გეშინია.

- და მაინც არ მეშინია.

თითქოს ფიქრებში ჩაიძირა, მიშამ ქვემოთ დაიხედა და ისევ ასწია თავი.

- შეგიძლია ანოსი დაამარცხო.

- რა თქმა უნდა. არასდროს წავაგე.

მიშამ ისევ გაიფიქრა, თითქოს ჩიხში შევიდა.

- მოხარული ვიქნები, თუ ანოსის ჩემპიონი გახდები.

- რა არის ასეთი საინტერესო იმაში, რომ დემონთა მბრძანებელი ტირანი ჩემპიონი გახდა?

მიშამ თავი გააქნია.

- შენ ჩემი კლასელი და მეგობარი ხარ.

- მართლა.

„და რეიც. ერთი და იგივე გუნდის ორი წევრი იბრძოლებს დემონური ხმლების ტურნირის ფინალში, რათა გამოავლინოს დილჰეიდში საუკეთესო ხმლის მჭრელი.“
მიშამ ეს, როგორც ყოველთვის, გულგრილი ტონით თქვა. „ეს წარმოუდგენელია.“

- მართლა?

ამ დროს ოთახში „ლიქსი“ გაისმა.

— დიდი მადლობა ყველას ამდენი ხნის ლოდინისთვის. დემონური ხმლების ტურნირის ფინალი მალე დაიწყება! არენაზე პირველი შევა დემონთა მბრძანებლის, დელზოგეიდის აკადემიის მონაწილე — ანოს ვოლდიგოდი !

როგორც ჩანს, დრო დადგა.

- კარგი, მე წავალ.

არენის გასასვლელისკენ მიმავალი დერეფნისკენ გავემართე.

„ხელახლა დაიბადე, ანოს“, - გავიგე მიშას ხმა უკნიდან.

შემოვბრუნდი და მიშამ პირდაპირ თვალებში შემომხედა.

- ახლა სტუდენტი ხარ.

მიშამ ოდნავ გაიღიმა და დაამატა:

- გაერთე.

ჰმ, კარგად თქვი.

და სასიამოვნოა მისი ეს წახალისება.

მიშამ იცოდა, რომ მე ტირანი დემონი მბრძანებელი ვიყავი, ამიტომ არა იმაზე შეხედა, თუ ვინ ვიყავი ოდესღაც, არამედ იმაზე, თუ ვინ ვარ ახლა.

ხელახლა დაბადებულ მეზე.

მოსაწყენი და უსარგებლო სტუდენტური ცხოვრებით ვცხოვრობ. ძალიან სუსტ შთამომავლებსა და დეგრადირებულ ჯადოსნურ ფორმულებს შორის. აქ არაფერი მაქვს სასწავლი. რასაც არ უნდა ვაკეთებდე, ამით არანაირ სარგებელს არ მივიღებ.

მაგრამ მე ეს მინდოდა. ეჭვგარეშეა. მგონი, სწორედ ამას ვეძებდი.

უსაქმური გართობა, როგორიცაა ეს წვრილმანი.

- მიშა.

თავი ჩაფიქრებულმა გააქნია, თითქოს ეკითხებოდა: „რა?“

„მე გავიმარჯვებ“, - ვთქვი ღიმილით.

- კი.

ისევ შემოვბრუნდი და პირდაპირ დერეფანში შევედი. არენისკენ, სადაც ჩემი მეგობარი მელოდებოდა.

§ 30. მათი საბოლოო ბრძოლა

როგორც კი დერეფანიდან არენაზე გავედი, ხმამაღალი შემახილები გაისმა:

- წარმატებებს გისურვებ, ანოსიკ!

- აქამდე მოხვედი და ანოსს აუცილებლად დაამარცხებ! წამოდი, გამხნევდი!

ეს ჩემი მშობლების ხმები იყო.

- ბატონო ანოს! დღეს თქვენც დაუძლეველი ხართ!

- მოდი, როგორც ყოველთვის, მომენტალურად გავანადგუროთ, გთხოვ!

- აჰ, მაგრამ თუ ის მას მყისიერად დაამარცხებს, ბატონი ანოსის მამაკაცურ გარეგნობას დიდხანს ვერ ვიხილავთ!

- კარგი მაშინ... მაშინ... დაუთმეთ დრო და სათანადოდ დადლიეთ!

- აჰ, მაგრამ შემდეგ ისე გამოდის, თითქოს მისი დაღლა გვინდა!

- რაა!?! - ისმოდა გულშემატკივრების კავშირის ჩვეული შემახილები.

— შემდეგი კონკურსანტია „ჯადოსნური ხმლების ასოციაციის“ წარმომადგენელი, როგნოსი! ის ფინალში ნაკაწრის გარეშე გავიდა და მძვინვარე ტალღასავით სტაბილურად მიიწევდა წინ! კონკურსანტი რეი გრანზდორი!!!

რეი არენაზე მოპირდაპირე მხრიდან მდებარე გასასვლელიდან შევიდა.

მაყურებელი სიტყვასიტყვით კიდეც უფრო ხმამაღალი ოვაციებით აფეთქდა.

- ნუ გვაწბილებ, ვირტუოზო დემონურო ხმლების ოსტატო!

- ცხვირი მოიწმინდე ამ ახალბედა ნახევარჯიშს!

- ოჰ-ოჰ-ოჰ! გაანადგურეთ „იუნიტის“ სულები და დაჩაგრული წევრების იდეები! - რეის ტაში შესძახეს იმპერიული ოჯახის ფრაქციის წარმომადგენლებმა.

გარედან, ეს ზუსტად მარიონეტულ ომს ჰგავდა.

- ჰმ, აქ ნამდვილად ხმაურია.

- ასეთი რამ არსებობს.

რეიმ, როგორც ყოველთვის, სასიამოვნოდ გაიღიმა. ეჭვები ხომ არ მოიშორა? ეს მისი ბუნებრივი ღიმილი იყო და არა შთამაგონებელი.

— ფინალის დაწყებამდე ტურნირის ადმინისტრაციის წევრები განცხადებას გააკეთებენ.

მეგონა, რამდენიმე წვრილმან ხრიკს მიმართავდნენ, მაგრამ, როგორც ჩანს, არ იჩქარეს და პირდაპირ საქმეს შეუდგნენ.

— ფინალი სპეციალური წესების დაცვით ჩატარდება. პირველ რიგში, მონაწილეებს სამაჯურის გაკეთებას ვთხოვთ.

როგორც კი ბუმ ეს თქვა, დამკვირვებლები რეის და მე მოგვიახლოვდნენ.

- მარცხენა ხელი.

ისე მოვიქეცი, როგორც მთხოვეს და მარცხენა ხელი გავუწოდე. მასზე კაშკაშა, მზინავი სამაჯური დაადეს.

— მონაწილე დამარცხებულად ჩაითვლება არა მხოლოდ თუ მისი ხმალი გატყდება, არამედ ეს სამაჯურიც.

ჰმ, ჯადოსნურ ძალას ვკარგავ.

ესე იგი, ეს „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭედი“ არის? მითიური ეპოქის ჯადოსნური არტეფაქტი. ის გამუდმებით შთანთქავს სამაჯურის მატარებელი ადამიანის ჯადოსნურ ძალას. ასეთი წვრილმანით, ჩვეულებრივი ადამიანებისთვის მაგიის გამოყენება თითქმის შეუძლებელი იქნება.

ამის თავიდან აცილების ერთადერთი გზა სამაჯურის გატეხვაა. მაგრამ შემდეგ წააგებთ. ისინი ცდილობენ ჩემს დასუსტებას.

„არანაირი სისულელე არ ჩაიდინო, ანოს ვოლდიგოდ“, - მითხრა ხმამ თავში.

ეს იყო „ლიქს“, რომელიც მხოლოდ ჩემთვის იყო მიმართული. ამ მაგიურ ძალას მიჰყვა და თავი მაღლა ავწიე.

ეს ბუსგან მოდის?

- „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭედი“ განუწყვეტლივ შთანთქავს თქვენს ჯადოსნურ ძალას და სხვა ადგილას გადააგზავნის მას.

მართლაც, ჯადოსნური თვალების გააქტიურებით დავინახე, რომ „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭდის“ მაგიური ძალა სადღაც მაგიური ხაზის გასწვრივ გადადიოდა.

- როგორც კი მაგიური ძალის ნაკადი შეწყდება, შილა გრანზდორის სული გაუარესდება და ის გაქრება .

გასაგებია. მზად არიან წაშალონ ჭორები და ლეგენდები, საიდანაც შილას დაარსება იღებს სათავეს?

- და თუ რეი გრანზდორის დაამარცხებ, მისი საძირკველი დაინგრევა .

ჰმ, ალბათ კონტრაქტით დაქირავებული დემონის ხმლის მოქმედებაზე ვსაუბრობთ.

- სულ ესაა .

მას შემდეგ, რაც მითხრეს, რა უნდოდათ, ბუს მხრიდან მომავალი „ლიქსი“ გაჩერდა. დამკვირვებლებმა რეის მარცხენა ხელზე სამაჯურიც გაუკეთეს და არენის კუთხისკენ წავიდნენ. როგორც ჩანს, მისი სამაჯური ჯადოსნური არტეფაქტი არ იყო.

„მაშინ, დილჰეიდის დემონური ხმლების ტურნირის ფინალური მატჩი დაიწყო!“ - გაისმა ცაში მოფრენილი ბუს ხმა.

როგორც კი მატჩის დაწყების სიგნალი მიეცა, რეიმ ინიციო გამოიღო. შემდეგ კი მისი თოვლივით თეთრი ხმალი ჩემსკენ მიმართა. მე ადამანტიტის რკინის ხმალი გამოვიღე და მისალმების ნიშნად ინიციოსთან ერთად გადავაჯვარედინე.

ლიტონის შეჯახების მსუბუქი ხმაური გაისმა.

„რა ბედნიერი ვიქნებოდი, უბრალოდ ხმლით რომ დაგარტყა და არაფერზე არ მეფიქრა“, - თქვა რეიმ.

- ჰმ, როგორც ჩანს, მაინც არ გამოვა.

მან ჩემს ორაზროვან ღიმილს შეხედა.

- შეგიძლია იბრძოლო, როცა შენს ჯადოსნურ ძალას გწმენ?

- რას ამბობ, ნუ იკავებ თავს. მხოლოდ სიკვდილი გელოდება, თუ ფიქრობ, რომ მე არახელსაყრელ მდგომარეობაში ვარ.

- ზუსტად ასე ვფიქრობდი მეც.

მსუბუქი მოძრაობით რეიმ ხმალი შუა დონეზე ასწია. როგორც ყოველთვის, ნელა დავუშვი ხმალი. ორივე ისეთ მანძილზე ვიყავით, რომ ერთს მეორის დარტყმა შეეძლო.

მაგრამ მე ვერც კი ვმოძრაობდი.

რეის პოზიციას არანაირი ნაკლი არ ჰქონდა. როგორც არ უნდა დავესხმე, ის ჩემს დარტყმას თოვლივით თეთრი დემონური ხმლით დაბლოკავდა. ჩემი სტილია მტრის დაცვა უხეში ძალით გავხსნა, რაც არ უნდა ძლიერი იყოს ის, მაგრამ ამჯერად ეს არ გამოდგება.

თუ შემთხვევით შევუტევ, ინიციო „ნაჯირას“ და „ადესინის“ ჯადოსნურ ფორმულებს გაანადგურებს და ამით ყველაფერი დასრულდება.

მხოლოდ მის შეტევებში სუსტი წერტილების ძებნა შემიძლია. მაგრამ მაშინაც კი, თუ წარმატებას მივაღწევ და რეის დავამარცხებ, ის მოკვდება.

მაშ, რა უნდა გავაკეთო? სიტუაცია უიმედო არ არის, მაგრამ ძალიან რთულია.

ახლა რეის ქცევას დავაკვირდები. თუმცა, ისიც ჯერ არ იძვრის. დრო უბრალოდ გადის და ჩვენ რამდენიმე წუთით უბრალოდ ვუყურებთ ერთმანეთს.

იმ მომენტში რეი უეცრად მოდუნდა.

„სიმართლე გითხრათ, ფინალში დროის მოსაგროვებლად მითხრეს,“ - თქვა მან.

რატომღაც მოულოდნელი იყო, რომ მან ყველა დეტალი გაამხილა.

— რაც უფრო დიდხანს გაგრძელდება ბრძოლა, მით უფრო დიდია ჩემი უპირატესობა.

„ადესინის“ თავზე დაწყობილი „ნაჯირა“ დიდ ჯადოსნურ ძალას მოიხმარს. მეორეს მხრივ, რეის არ აქვს ისეთი სუსტი ხმალი, რომ მაგია მხოლოდ დარტყმების გაცვლისას გამოვიყენო. ამასთანავე, „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭედი“ გამუდმებით აცლის ჩემს ჯადოსნურ ძალას.

თუ რეი თავდაცვით იბრძოლებს, ადამანტიტის რკინის ხმლით გარღვევა ადვილი არ იქნება. თუ უძრავად გავაგრძელებთ დგომას, აშკარაა, რომ ჩვენ ორს შორის მე ვიქნები არახელსაყრელ მდგომარეობაში.

- მაგრამ დროა, ეს დავასრულოთ.

ამ სიტყვების პარალელურად, ინიციოს წვერი დაბინდდა. სანამ დავინახავდი, რომ პირი პირდაპირ წინ იყო მიმართული და თვალისთვის უხილავი სიჩქარით მოძრაობდა, მისი წვერი ლოყაზე მომხვდა.

რეის მარცხენა მკლავზე ადამანტინის რკინის ხმალი მივაღე იმ იმედით, რომ ჩვენს შორის დისტანციას შევინარჩუნებდი. იმედი მქონდა, რომ მარცხენა ხელის მოშორებით თავს აარიდებდა, მაგრამ მან მანძილი კიდევ უფრო შეამცირა.

რეის სხეული ჩემსას შეეხო და ხელი შევაჩერე. ასეთ ახლო მანძილზე ხმლის ქნევა უბრალოდ შეუძლებელია.

— ...ჰეჰ!..

რა ტექნიკაა ეს? ხმალი ყბისკენ ისე მომექანა, რომ მუშტიც კი ვერ მომერთყამდა. დარტყმის თავიდან აცილების მცდელობისას მაშინვე უკან დავიხიე. მაგრამ წონასწორობა დავკარგე და ვეღარ გავუქეცი მოახლოებულ თოვლივით თეთრ ხმალს.

თუ მის ხმალს საკუთარ თავზე ავიღებ, ყველაფერს გავჭრი.

და თუ ასეა...

— ...?!

რეის ხმალი მარცხენა ხელში მომხვდა. ხორცში გამიხეთქა და ძვალს რომ მიაღწია, გაჩერდა.

- სამწუხაროდ შენთვის, ჩემი ძვლები საკმაოდ ძლიერია.

- და შენი სხეული, როგორც ყოველთვის, წარმოუდგენლად გამძლეა, ანოს.

ინიციოს გამოყვანის შემდეგ, რეიმ უკან დაიხია, თითქოს პოზას ისწორებდა. დავინახე, რომ მისი მარცხენა ხელი არაბუნებრივად ეკიდა.

სხვათა შორის, ის ხმლით ჩვეულებრივზე ნელა ურტყამს. ორივე ხელში რომ აედო ხმალი, მგონი, საკმარისი ძალა ექნებოდა ძვალში კბენისთვის.

— რა გჭირს ხელზე?

რეიმ მშვიდად გაიღიმა.

— მინდა, რომ ბრძოლა მაქსიმალურად თანასწორი იყოს.

— საკუთარი მყესი გაიჭერი?

- საშინლად მტკივა, იცი.

რეი გაშეშებული იდგა და ერთ ხელში დემონურ ხმალს, ინიციოს, ეჭირა, თითქოს არაფერი მომხდარიყოს.

- რა თქმა უნდა?

გაჭიანურებულ ბრძოლაში მონაწილეობაზე უარის თქმა და საკუთარი მყესების გადაჭრა რეის საფრთხის შემცველი დემონების მიმართ პირდაპირი დაუმორჩილებლობაა. ეს არის ხელშეკრულების დარღვევა, რომლის მიხედვითაც დედამისი უნდა გამოსწორდეს.

„ანოს“, - ჩუმად თქვა რეიმ. „გუნდებს შორის გამოცდების შეჯიბრის დროს გავიფიქრე: „საბოლოოდ შევხვდი“. მოწინააღმდეგე, რომლის დამარცხებაც არ შემძლია, მაშინაც კი, თუ ამ ხმლიდან ყველაფერს გამოვძვრები. მინდოდა მთელი ძალით შენთან მებრძოლა“.

ეს თქვა მან, თან დამკვირვებელი მზერით მიყურებდა.

- მაგრამ შენ ვერ შეძლებ შენი სრული ძალის ჩვენებას, სანამ მე და დედაჩემი მძევლები ვიქნებით.

რეი ალბათ მეთვალყურეობის ქვეშაა. დემონები, რომლებმაც მასში დემონური კონტრაქტის ხმალი ჩადეს, ალბათ მიხვდნენ, რომ ამ სიტყვებიდან ყველაფერს მივხვდებოდი.

„ბევრ რამეზე ვიფიქრე, მაგრამ საბოლოოდ, ხმლის გარდა არაფერი დამრჩა. კონტრაქტი დავარღვიე. ახლა კონტრაქტის დემონური ხმალი ჩემშია, გულში ჩამიდრმავდა“, - თქვა რეიმ, თითქოს რაღაც გადაეწყვიტა.

ალბათ უნდა ვთქვა: „არაფერს ველოდი ნაკლებს“? ჩვეულებრივი ადამიანი რომ ყოფილიყო, კონტრაქტის დემონური მახვილი მას იმ წამსვე გაანადგურებდა, როცა ჩაარჭო. თუმცა, ამის გაკეთებამდე დიდი დრო არ ჰქონდა დარჩენილი.

- მალე მოვკვდები. დედაჩემს ვერაფერი უშველის. აღარ მაქვს მორცხვის მიზეზი.

მან ინიციოს წვერი მარცხენა ხელში ჩემს „მაგიის შთამნთქმელ ბეჭედზე“ მიმართა.

- მე გავიმარჯვებ ჩვენი მეგობრობის დასაცავად.

რეი გაიმარჯვებს, თუ „მაგიის შთამნთქმელ ბეჭედს“ გაანადგურებს. ბუს თქმით, თუ ამას გააკეთებს, შილას შესახებ ჭორები და ლეგენდა გაქრება და ის მოკვდება. მაგრამ თუ ის არ განადგურდება, ის სამუდამოდ წაწოვს ჩემს ჯადოსნურ ძალას. ნუთუ ფიქრობს, რომ შილას მიტოვებას ვერ შევძლებ და საკუთარი ხელით აპირებს მის მოკვლას?

საკუთარი სიცოცხლე საფრთხეში ჩააგდე. ჩემს დასაცავად.

- რატომ არ მთხოვე დახმარება?

- რა მოხდება, თუ მოკვდები?

- არ მოკვდები.

- შეიძლება, შეიძლება არა. მართლა შემეძლო საკუთარი თავის შენი მეგობარი მეწოდებინა, თუ შენი ტრანსცენდენტულობის მიუხედავად საფრთხეში ჩაგდებას გადავწყვეტიდი?

რეიმ ჩაიცინა.

- ყველაზე მეტად ჩემს სულში იქნებოდა. რომ საბოლოოდ მოგიგო და დაგიცვა.

ყველაფერი ნათელია. თუმცა, საკმარისი იქნება, თუ მასთან განზრახ წავაგებ.

ბუმ თქვა, რომ ვერ უზრუნველყოფდა შეილას უსაფრთხოებას, თუ „მაგიის შთამნთქმელ ბეჭედს“ გაანადგურებდნენ, მაგრამ არაფერი უთქვამს იმაზე, თუ რა მოხდებოდა ადამანტიტის რკინის ხმლის გატეხვის შემთხვევაში.

მათი მთავარი მიზანია, განაგრძონ ჩემგან ჯადოსნური ძალის ამოწოვა „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭდით“.

არ მაინტერესებს ამ ტურნირის შედეგი. განგებ წავაგებ, რეის დემონურ კონტრაქტის ხმაღს გამოვართმევ და მოგვიანებით, როცა ავოს დილჰევიას გეგმას ჩავშლი, ჩვენს დუელს გავიმეორებთ. ჭკვიანი ადამიანი ასე მოიქცეოდა.

მაგრამ... მე ამის გაკეთება არ შემეძლო.

რეის გულში დემონური კონტრაქტის ხმალი აქვს ჩარგული. ამ სიტუაციაში კი მას მხოლოდ ჩემთან დუელი სურს. მას მხოლოდ ხმლები აინტერესებს და არა თანამდებობა ან დიდება.

ახლა რეიმ მთლიანად ხმაღს მიუძღვნა თავი და არ ადარდებს, რომ ეს მისი ბოლო ბრძოლაა.

ადამიანური პერსპექტივიდან ეს სულელურად გამოიყურება. თუმცა, ეს არის ბრძოლა, რომელიც მას სურდა.

თუ ვიტყვი, რომ ბრძოლა მოგვიანებით გადაიდო, დაკვარგავ უფლებას, რომ საკუთარი თავი მისი მეგობარი ვუწოდო.

- ნუ მოიხრი თაყვანს შენი მტრების წინაშე, ნუ დაეყრდნობი მე და ბოლომდე დაიცავი შენი რწმენა. ნაკლებს ჩემი მეგობრისგან არ მოველოდი.

ნაბიჯი წინ გადავდგი.

- სხვა არაფერზე იფიქრო, რეი. ეს არც იმპერიული ოჯახების ფრაქციას ეხება და არც ერთს. დაივიწყე დედაშენი. აქ და ახლა, მხოლოდ შენ და მე ვართ.

რეიმ გაიღიმა.

ის ნამდვილად ბედნიერი იყო.

- განაგრძეთ, შეუტით. გაერთეთ.

რაც არ უნდა ჰქონდეს ავოს დილჰევიას დაგეგმილი, არ მივცემ უფლებას, რომ შეგვაჩეროს.

დედა და მამა გულშემატკივრობენ.

მიშას დავფიცე, რომ გავიმარჯვებდი.

და ბოლოს, რეიმ სიცოცხლე საფრთხეში ჩაიგდო, რომ ჩემთვის გამოწვევა შეექმნა.

ეს ჩემი რეინკარნაციაა; საბოლოო ბრძოლა, რომელიც ორივეს გვინდოდა და რომელსაც დემონთა მბრძანებელ ტირანთან არაფერი აქვს საერთო.

§ 31. პატიმრობის შუა პერიოდში

- ვიბრძოლოთ, ანოს!

რეიმ ინიციოს დემონური ხმლის წვერი ჩემსკენ მიმართა და მიწიდან წამოხტა. ისარივით გაფრინდა, მთელი სხეულით ამ მოძრაობაში ჩაერთო, წინ გადაიხარა და ყელს მიზანში ამოიღო.

- ნელა.

ადამანტიტის რკინის ხმლით პირდაპირ ინიციოს წვერისკენ განვახორციელე კონტრშეტევა. თუ ჩემი ხმალი შეეჯახებოდა დემონურ ხმალს, რომელიც მაგიურ ფორმულებს ჭრის, მაშინ ჩემი „ნაჯირასთან“ და „ადესინთან“ ერთად განადგურდებოდა.

თუმცა, რეიმ ადამანტიტის რკინის ხმალს თავი აარიდა და დარტყმის მიმართულება შეცვალა. ახლა ის ჩემს მარცხენა ხელზე არსებულ „მაგიის შთამნთქმელ ბეჭედს“ უმიზნებდა. როგორც კი ინიციოს წვერი მის გახვრეტას აპირებდა, მან მარცხენა ხელის ხელი გაშალა.

უეცრად რეიმ ხმალი შეაჩერა.

- რა გჭირს? შენი ამჟამინდელი იმპულსით, საკმარისი ძალა გექნებოდა, რომ ხელისგულიც გამიხვრიტო.

- თუ ხმალს აიღებ, გამარჯვების შანსი არ მექნება.

ჰმ, როგორც მოსალოდნელი იყო. ვაპირებდი, რეის მამაცურად ვაიძულო ხელისგულში დანა ჩამერტყა და მისი ხმალი აეღო. შეიძლება რეი ჩემზე უკეთესი მებრძოლი ყოფილიყო, მაგრამ სუფთა ძალით ვერასდროს დამამარცხებდა. თუ ხმლის ამ პოზიციაში გასწორებას მოვახერხებდი, მას აღარ შეეძლებოდა მისი გამოყენება, მაგრამ მეეჭვება, რომ ამის უფლებას ასე ადვილად მომცემდა.

- მაშინ ახლა ჩემი ჯერია.

მარცხენა ხელი გავუწოდე და ინიციოს ხმალი ადვილად დავიჭირე. რეიმ ხმალი სწრაფად გამოწია და ჩემს ჩაჭერას თავი აარიდა. ამავდროულად, მთელი ძალით ვატრიალე ადამანტინის რკინის ხმალი და რეის თავის გვირგვინს დავუმიზნე.

ამ მომენტში მას სხვა გზა არ აქვს, გარდა იმისა, რომ ეს დარტყმა ინიციოზე მიიღოს, მაგრამ თუ ჩვენი ხმლები ერთმანეთს შეეჯახებიან, ჩემი გატყდება. რეისთვის ეს იგივე უნდა იყოს, რაც მატჩის მოგება და დუელის წაგება. მხოლოდ „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭდის“ განადგურებით გამარჯვებით გამათავისუფლებს ის ამ მძიმე ტვირთისგან. რეის არ შეუძლია ამ ხმლის განადგურება.

მაგრამ მერე რას იზამს? თუ ხმლით არ დაიცავს თავს, სასიკვდილო ჭრილობას ვერ გადაურჩება.

- ჰეჰ!..

რეიმ კონტრშეტევის გზით თავისი დაჭიმული ინიციო ჩემს ადამანტინის რკინის პირს დაარტყა. როგორც კი მათი პირები ერთმანეთს შეეჯახა, ხელში უცნაური უკუცემა ვიგრძენი.

თითქოს რაღაც რბილი. თითქოს იმპულსი შეიწოვა, რეიმ მთელი ძალით მოიშორა ჩემი ხმალი, ოსტატურად ცვლიდა ძალის მიმართულებას წინააღმდეგობის გაწევის გარეშე.

- ვაუ. კიდევ ერთხელ მაჩვენე.

- კი, გთხოვ, რამდენიც გინდა.

ხმალი ერთმანეთს შეეჯახა. გასაოცრად ჩუმი ხმა გაისმა და ჩემი ხმალი მოიგერიეს. რამდენიმე დარტყმა განვახორციელე, მათი კუთხე შევცვალე და ძალა შევცვალე, მაგრამ რეიმ ოსტატურად მოიგერია თითოეული მათგანი. ერთი შეხედვით, შეიძლება ჩანდეს, რომ ამაში რთული არაფერია, მაგრამ გაზვიადება არ იქნება, თუ მას ჭეშმარიტად ღვთაებრივ საქციელს ვუწოდებთ.

რამდენი დემონი შეძლებდა ამის გაკეთებას, მითიურ ეპოქაშიც კი?

- რა სასტიკი ხარ. ჩემი ხმლის გატეხვა რომ გინდოდეს, უკვე ამდენ დარტყმას მივიღებდი.

- სინამდვილეში, შენი ხმალი დემონური რომ ყოფილიყო და „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭედი“ არ გაგეკეთებინათ, სულ სხვა ამბავი იქნებოდა.

ადამანტიტის რკინის ხმლით ვებრძვი და „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭედი“ განუწყვეტლივ შთანთქმავს ჩემს მაგიურ ძალას. ასევე, წესების გამო, მუდმივად მიწევს „ნაჯირას“ გამოყენება.

რეიმ მარცხენა ხელის გამოყენება ვერ შეძლო და ჩემი ხმალი პირდაპირ შუბლში მოხვდა.

შეზღუდვები დაახლოებით თანაბარ პირობებში გვაყენებს. მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენ არ შეგვიძლია ვიბრძოლოთ ისე, როგორც გვინდა, ყოველ შემთხვევაში, არ უნდა ვიდარდოთ იმაზე, რომ ერთ-ერთი ჩვენგანი არახელსაყრელ მდგომარეობაში აღმოჩნდება.

— თვალებს არ ვუჯერებ... მისი ხმალი ინიციოს დარტყმას უძლებს!..

— განა ინიციოს მაგიურ ფორმულებს ჭრის ის, ვინც დემონურ ხმალზე არსებულ ფორმულებსაც ჭრის?.. მაგრამ აქამდე ის მხოლოდ რამდენჯერმე დარტყმების გაცვლით ამსხვრევდა მოწინააღმდეგეების მაგიურ ხმლებს... როგორ გავიგოთ ეს?!..

— ...იქნებ ინიციო უსარგებლოა, რადგან ეს არის ხმალი მაგიური ძალის გარეშე და პრინციპში მასზე არანაირი ჯადოსნური ფორმულები არ არსებობს?..

- სისულელეა! ჩვეულებრივი ლითონის ხმალი რომ ყოფილიყო, პირველივე შეჯახებისას აუცილებლად შუაზე გაჭრიდა!..

— ... ანუ, ეს სიმართლეა ბოლოს და ბოლოს?..

— ...სულის ხმალი, გამოჭედილი ნამდვილი ოსტატის მიერ...

„მას არ აქვს მაგიური ძალა, არამედ სხვა რამე?“ - მსგავსი სიტყვები, რომლებსაც სიმართლესთან არაფერი ჰქონდა საერთო, მაყურებლის ადგილებიდან ისმოდა.

რეისა და ჩემს შორის ბრძოლა იმდენად დამაბუთი იყო, რომ მხოლოდ რამდენიმეს შეეძლო გაეგო, თუ რა ხდებოდა ზუსტად.

-აპირებ ჩემს დაღლას?

ჩვენ ხმლები გადავიჯვარედინეთ და რეიმ კვლავ მოიგერია ჩემი ხმალი. რეი თავდაცვით იბრძოდა, რადგან ეშინოდა, რომ ინიციოს დავიჭერდი.

- არ მაქვს განზრახვა, თქვენი შეზღუდვებით ვისარგებლო. ბოლოს და ბოლოს, თუ დროის მოგებას ვეცდები, ეს მხოლოდ იმპერიული ოჯახების ფრაქციის სასარგებლოდ წავა.

- არ მაინტერესებს. რამდენიც უნდათ, იმდენი მაგიური ძალა ამოწოვონ, ჩემთვის პრობლემა არ არის. ჯობია იმაზე იფიქრო, როგორ დამამარცხო.

ძალით შევამცირე ჩვენს შორის მანძილი, რომლის შენარჩუნებასაც რეი ცდილობდა. იმ მომენტში ინიციო ელვარებად იქცა.

- ბუნებრივია, ზუსტად ამაზე ვფიქრობ მეც!..

რეის ხმალი უნაკლო სიზუსტით ჩემს მარცხენა ხელზე არსებულ „მაგიის შთამნთქმელ ბეჭედზე“ იყო მიმართული შეტევად.

- სუსტი.

ერთი წამის დაკარგვის გარეშე ვცადე ხელისგულით დამეჭირა პირი, მაგრამ ინიციოს ტრაექტორია შეიცვალა. მისი სამიზნე ჩემი მარცხენა ხელი იყო. კუნთები დავჭიმე და

ადამანტინის რკინის ხმლით შევძვერი, რათა ერთდროულად ერთმანეთისთვის დარტყმა მომემზადებინა.

ქოლოსფერი სისხლი წამომივიდა. ინიციო მარცხენა ხელში შემომივარდა და ჩემმა ხმაღმა რეის მხარში გაუყარა.

- ჰა!..

ის შემობრუნდა, რომ დარტყმისთვის ძალა შეემატებინა და უფრო ღრმად ჩამეჭედა მკლავში. ბრუნვის ძალა პირს გადაეცა და ძვალს მიაღწია.

- არასწორად გათვალე. და ეს შეცდომა შენთვის საბედისწერო იქნება.

ადამანტინის რკინის ხმალი ავათამაშე. რეი დაიხარა, მაგრამ თავის არიდება ვერ შეძლო და ხმალი თავზე გადაუსრიალა. სისხლი ყველგან მოდიოდა.

არა, ეს ასე არ არის. რეიმ უკვე მოუქნია ხმალი და მშვიდი გამომეტყველება შეინარჩუნა. შეეძლო თავის არიდება, მაგრამ უბრალოდ არ გააკეთა. ალბათ გადაწყვიტა, რომ რაც არ უნდა დიდი დრო გასულიყო, სასიკვდილო ჭრილობას არ მომაცენებდა და ჩემი ხმლისგან უვნებელი დარჩებოდა.

ინიციო ელვად იქცა და მარცხენა ხელიდან სისხლი დამიწყო დენა.

სწორედ ამ მომენტში ჩემი ხმალი რეის ბარძაყში მოხვდა.

- გგონია, გამძლეობის ბრძოლაში დამამარცხებ?

— სანამ არ ვცდი, ვერ გავიგებ.

ჩვენი ხმლები ერთმანეთში გადახლართული იყო, ორივე მთელი ძალით ვეჯახებოდით ერთმანეთს. ეს აღარ იყო ხმლის მცველების შეტაკება, ჩვენ ერთმანეთს აღარ ვძლევდით. ყოველ ჯერზე ერთმანეთს უფრო და უფრო მეტ ჭრილობას ვაყენებდით.

ხორცისა და ძვლის დაჭრა - ეს ისაა, რაც რეიმ ჩემზე სცადა. მხოლოდ სასიკვდილო ჭრილობების თავიდან ასაცილებლად, ჩვენ ერთმანეთისთვის სასიკვდილო პირებით ცემას ვაგრძელებდით.

ყოველი წამის განმავლობაში ჩვენი ჭრილობების რაოდენობა იზრდებოდა და სისხლს ვკარგავდით, მაგრამ ამავედროულად ვიცინოდით.

- ასე უნდა იყო, რეი. შენ კიდევ უფრო მეტ შთაბეჭდილებას ახდენ ჩემზე, ვიდრე წინა ჯერზე.

- და შენ მე, ანოს. მეგონა, წინა შეხვედრის შემდეგ უფრო ძლიერი გავხდი, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ ჯერ კიდევ არ გამომიჩენია შენი სრული ძალა.

ჩვენ ერთმანეთის მიმართ წყენას არ ვინახავდით და დიდება არ გვინდოდა.

უბრალოდ ვერთობით. ერთმანეთს ხმლებით ვურტყამდით, პირებს ვჯვარედინებდით და სისხლს ვღვრიდით და ამით ვტკბებოდით.

ყოველ ჯერზე, როცა ერთმანეთს პირისპირ ვხვდებოდით, ვერ ვიკავებდი თავს და პატივისცემას ვგრძნობდი რეის მიმართ. ვერ ვიკავებდი თავს მისი საშინელი ნიჭით, რამაც მას საშუალება მისცა, რამდენიმე წამით ადრე საკუთარ თავზე ძლიერი გამხდარიყო და მაინც, რამდენჯერაც არ უნდა გადახტომოდა თავზე, რეი მაინც ვერ ხედავდა ჩემი უძირო ძალის სრულ მასშტაბებს.

არ ვფიქრობდი იმპერიული ოჯახების ფრაქციაზე, დემონური ხმლების ტურნირზე ან თუნდაც ავოს დილჰევიანზე. ახლა მხოლოდ ის უნდა გამეკეთებინა, რომ არენაზე გამართულ დიდებულ ცეკვაზე მეფიქრა, საიდანაც დიდებული ხმლების ბრძოლის ხმები ისმოდა.

ჩვენი ხმლებით ბრძოლა განუწყვეტლივ გრძელდებოდა. მაყურებლები ენა ჩაუვარდათ და სუნთქვა შეეკრათ, როდესაც ბრძოლას უყურებდნენ, რომელიც შესვენების გარეშეც კი არ ჩერდებოდა.

შემდეგ გავიდა 30 წუთი, ერთი საათი და ჩვენ კვლავ განვაგრძეთ პირების გადაკვეთა.

შესაძლოა, მე და რეის მხოლოდ ერთი სურვილი გვქონდა.

რათა ეს მომენტი ნამდვილად სამუდამოდ გაგრძელებულიყო. თუმცა, დასასრული უკვე ახლოვდებოდა.

და ორივეს ეს შესანიშნავად გვესმოდა.

— ...ხ...

ჩემმა დარტყმამ რეის მარჯვენა ფეხი დაუჭრა და ერთ მუხლზე დაეცა. საპასუხოდ, მე მარცხენა ხელზე მძიმე ჭრილობა მივიღე.

- ჰმ, ხელის აწევა ძლივს შემიძლია.

რეი ნელა წამოდგა და ხმაღს საყრდენად იყენებდა.

- ეს დასასრულია, რეი, სახალისო იყო.

- მართლაც. ეს ჩემი ბოლო ბრძოლაა.

ხმლები ხელში ჩავჭიდეთ და ერთდროულად ვიმოძრავეთ, რეი კი ჩემს მარცხენა ხელს დამიზნებოდა.

მგონი, მას „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭდის“ განადგურება სურდა იმ ფაქტით ისარგებლა, რომ ჩემი ხელი თითქმის იმოხილიყო.

ჩემი მიზანი მხოლოდ ერთი იყო...

და შემდეგ, იმ მომენტში, როდესაც დარტყმის რადიუსში აღმოვჩნდით...

„...რეი!“ - დაიძახა მისმა ხმამ ერთი წამით ადრე, სანამ ჩვენი პირები კვლავ ერთმანეთში გადაიხლართებოდა.

თვალის კუთხით დავინახეთ. რეის დედა, შეილა, შესასვლელში, მაყურებლის ადგილების კიბეებზე იდგა. მისა მასთან ერთად იყო.

— ...ანოს!..

რეის ხელში ინიციო ბრწყინავდა. „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭდის“ კენ მიმართული დარტყმის თავიდან ასაცილებლად, ხელი ძალით ავწიე, თითქოს ტყვიით იყო სავსე.

ამ მომენტში დემონური ხმალი გაგორდა და მარცხენა ხელის ძირში გამიჭრა. ეს იყო იდეალური დარტყმა ხმლით, რომელიც იდეალურ მომენტში განხორციელდა, როდესაც სუნთქვა და კუნთები მოდუნდა. ჩემი მოკვეთილი ხელი ჰაერში აფრინდა.

ნუთუ ეს იყო მისი მიზანი თავიდანვე? რეიმ გახედა მაგიის შთამნთქმელ ბეჭედს მის ჩამოვარდნილ ხელზე.

- შენ მოახერხე ჩემი ხელის დაჭერა. შთამბეჭდავი ნამუშევარია, რეი.

მაგრამ ჩემი ადამანტინის რკინის ხმლის დარტყმამ ის მანამ დაიჭირა, სანამ მაგიის შთამნთქმელი ბეჭდის გაჭრას შეეცდებოდა.

რეიმ სასწრაფოდ გამოიყენა დემონის ხმალი მუცლისთვის ფარად.

- მაგრამ ამჯერადაც გავიმარჯვებ.

როგორც კი ჩემი პირის წვერი რეის დემონურ ხმალს შეეხო, მთელი ენერგიით „ადესინს“ შევუტეე და მთელი სხეულით ხმლის დარტყმას მივმართე.

მომხდარი სიგნალად იქცა.

არენაზე უზარმაზარი ჯადოსნური წრე გამოჩნდა და მან მაშინვე გაააქტიურა მასში არსებული შელოცვა.

ეს არის...

— ...ხა-ა...

ინიცო ორ ნაწილად გაიყო და ჩემი ხმალი რეის მკერდში გაეჭხირა.

— ...მეც არ მოველოდი შენგან ნაკლებს, ანოს... და მეგონა, ამჯერად გავიმარჯვებდი...

კმაყოფილებით გაიღიმა. შემდეგ უკან წაიწია და ზურგზე დაეცა.

თუმცა, სიხარულის ძახილი არ ისმოდა.

არენაზე გამოჩენილმა ჯადოსნურმა წრემ შელოცვა „აზეისის“¹ მოახვია. მხოლოდ ეს ადგილი გადავიდა სხვა განზომილებაში, დელზოგეიდისგან იზოლირებულად.

„წლებია ამ მომენტს ველოდი“, - თქვა ჩახლეჩილმა ხმამ. „საბოლოოდ, შევძლებ თქვენთან გამკლავებას“.

გამოჩნდა თეთრი წვერით მოხუცი კაცი.

შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთი, მელჰეის ბორანი.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „ციხის განზომილება“.

§ 32. ღალატი

„ჰმ, ასეა საქმე, მელჰეის?“ კკითხე მოხუცს, რომელიც გამოჩნდა. „რეიში კონტრაქტით გათვალისწინებული დემონური ხმლის განთავსება; დემონური ხმლების ტურნირი, ეს ყველაფერი შენი გეგმა იყო. და თქვენ „იუნიტში“ მხოლოდ იმისთვის ხართ, რომ ფრაქციებს შორის ძალთა ბალანსი შეინარჩუნოთ. თუ იმპერიული ოჯახის ფრაქცია ძალიან გაიზრდება, ემილიას მსგავსი ბევრი იქნება, რომელთა კონტროლიც შეუძლებელი იქნება.“

მელჰეისმა თავაზიანად დაუქნია თავი.

- ეს სიმართლეა.

- თქვენი ბაზა დაკავებული არ არის. ვინ გაძლევთ ბრძანებებს? თუ საკუთარი ნებით მოქმედებთ?

მელჰეისმა არ უპასუხა. მას ჩემზე არანაირი მოგონება არ აქვს. ამიტომ მიღალატა ასე ადვილად?

ან იქნებ ყველაფერი იცოდა და დამალა, რომ მოგონებები ჰქონდა?

ან იქნებ არც ერთი და არც მეორე?

- გავიგე, რომ ერთობის მეთაური დემონი იყო. ავოს დილჰეგია ხომ არ არის?

- მართლა გეგონა, რომ შენს კითხვას ვუპასუხებდი?

ჰო, კი, მართალია.

- შენი ნება იყოს. მაშინ გაიძულებ აღსარებას.

- ვაიმე, მაგრამ მეშინია, რომ არაფერი გამოგივიათ, ლორდ ანოს.

- ვაუ, ამხელა წარმოდგენა გაქვს საკუთარ თავზე. გგონია, რომ მხოლოდ აზეისისში გამომკეტავ და დამამარცხებ?

- სულაც არა. მე უკვე გავიმარჯვე. შედეგი წინასწარ იყო განსაზღვრული, სანამ შენ დემონური ხმლების ტურნირზე ერთობოდი. და ეს უკვე დაიწყო. შენი დამარცხების მიზეზი ის იყო, რომ დროებით სენტიმენტალურობას აჰყევი და ვერც კი გააცნობიერე.

მელჰეისმა ჯადოსნური წრე დახატა. მან ხელი ჩაყო მასში და კვერთხი ამოიღო. ის აკადემიაში უნდა შეენახათ, მაგრამ ვფიქრობ, შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორისთვის მისი მოპოვება ადვილი იქნებოდა.

- ინიციოს მოკვეთილი ხელი მაშინვე არ შეხორცდება.

მელჰეისმა სიმართლე თქვა. ინიციო დემონური ხმალია, რომელიც მაგიურ ფორმულებს ჭრის. მისი ეფექტი გარკვეული ხნით გაგრძელდება და მაშინაც კი, თუ სამკურნალო მაგიის გამოყენებას შეეცდებით, მისი ფორმულა განადგურდება.

ვფიქრობ, გარკვეული დროის შემდეგ მის განკურნებას შევძლებ, მაგრამ ნაკლებად სავარაუდოა, რომ ის იმდენად სულელია, რომ უბრალოდ ჩუმად დაელოდება, როდის გავაკეთებ ამას.

ზუსტად ამიტომ გამოჩნდა ის ზუსტად იმ მომენტში, როდესაც რეიმ ხელი მომჭრა.

- გარდა ამისა, „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭედი“ აგრძელებდა შენი მაგიური ძალის შთანთქმას და ახლა მისი ნახევარზე ნაკლები გაქვს. ხოლო „აზეისისში“ შენი ქვეშევრდომების დახმარების იმედიც კი არ შეგიძლია.

მაგიური ძალის ნაწილაკები ჩემს ორივე მხარეს შეგროვდა. მათ ჯადოსნური კარიბჭე შექმნეს და მისგან ორი კაცი გამოვიდა.

შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ორია გაიოს ანზემი და იდორ ანზეო.

-ჰეი, როგორც ჩანს, შურისძიების დროა.

გაიოსს მხარზე უზარმაზარი დემონური ხმალი, გრაჯესიონი ეჭირა.

- ის მაინც წინაპარია, თუნდაც დასუსტებული იყოს, გაიოს. ნუ დაკარგავ სიფხიზლეს.

იდორს ორივე ხელში ცეცხლოვანი დემონური ხმალი ზესი და ყინულის დემონური ხმალი იდესი ეჭირა.

მათი იარაღი მე და რეიმ დიდი დემონური ხმლების ვარჯიშის დროს გავანადგურეთ, თუმცა, მისი შეკეთების მრავალი გზა არსებობს.

„ახლა გესმის? მარტო ხარ შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან სამის წინააღმდეგ. რაც არ უნდა ძლიერი იყო, ამ სიტუაციაში გამარჯვების შანსი არ გაქვს.“

მისი სიტყვები რომ გავიგე, ზიზღით გამეცინა.

- ჰა-ჰა. სამი ერთის წინააღმდეგ? არასწორად ხომ არ გამოთვალე, მელჰეის?

- რაზე ლაპარაკობ...

უზარმაზარი დემონური ხმალი, გრაჯესიონი, გაიოსს ხელიდან გაუვარდა და მიწაში ჩაეშვა, თავად კი იქვე დაეცა, სადაც იდგა.

— ...გაიოსი?

შემდეგ იდორის თავი ჩამოვარდა. მე მაშინვე რევიდი მივეცი ორ მკვდარ კაცს, რითაც მათი სიკვდილიდან წამში დრო გავაჩერე.

— ... ჰ-ეს როგორაა?!..

ხმალი ელვის სისწრაფით გაიარა. მელჰეისმა ჯადოსნური კარიბჭე გაშალა და მასში გაუჩინარდა. ხმალმა ჰაერი გაჭრა და მელჰეისი წინა პოზიციის უკან ტელეპორტირდა.

— მიუხედავად ამისა, სამის ერთდროულად მოჭრა შეუძლებელი იყო.

მელჰეისი ხმის მიმართულებით შებრუნდა და რეი დაინახა, რომელსაც ხელში ადამანტინის რკინის ხმალი ეჭირა.

— ...რეი გრანზდორი?... მაგრამ შენ უნდა მომკვდარიყავი...

- რეი მოკვდება, თუ ფინალში ჩემთან დამარცხდება. მე მჯერა, რომ დემონური კონტრაქტული ხმალი, რომელმაც მასში უკბინა, კიდევ უფრო ღრმად ჩაულრმავდება მის გულს. და შემდეგ მისი გაცოცხლება შეუძლებელი იქნება. მაგრამ ეს მხოლოდ იმ შემთხვევაში მოხდება, თუ რეის სხეულში დემონური კონტრაქტული ხმალი *ექნება*.

„... ამბობ, რომ რეი გრანზდორის გულში ხმალი ჩაარჭე და მასში ჩადებული დემონური კონტრაქტული ხმალი გაანადგურე?“ თქვა მელჰეისმა, რომელმაც ეს გააცნობიერა და გაკვირვებულმა.

- მეგონა, რამეს გააკეთებდი. და თუ გააკეთებდი, ეს იქნებოდა ის მომენტი, როცა მოვისვენებდი. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, პატიმრობის მომენტი. და როცა იფიქრე, რომ წარმატებით ჩამითრიე აზეისისში, რეის შენი ჯადოსნური თვალები მოაშორე. მე ეს შანსი გამოვიყენე და შენს წინააღმდეგ მივმართე.

მელჰეისმა დაბნელებული გამომეტყველებით შემომხედა მე და რეის.

- რა ხდება, მელჰეის, რომ გეგონა, რომ მიყურებდი, მე კი არ გიყურებდი?

- მაგრამ დარწმუნებული ვარ, რომ შეთქმულების ნიშნის ქვეშ არ დგახარ... რეი გრანზდორი ნამდვილად სერიოზულად გეჩხუბებოდა.

„მე ნამდვილად სერიოზულად ვამბობდი ამას“, - თქვა რეიმ. „მე მთელი ძალით ვებრძოდი ანოსს და ვცდილობდი მის დაცვას. გადავწყვიტე, გამენადგურებინა მაგიის შთამნთქმელი ბეჭედი და დედაჩემი დამეკარგა. ტყუილი არ იყო, რომ მთელი ჩემი ძალა გამომეყენებინა მისი საბოლოო დარტყმისთვის საკუთარი ხმლით მოსაკლავად“.

„მაშინ როგორ გაანადგურე დაქირავებული დემონური ხმალი იმ მომენტში, როგორც კი ჩემი ჯადოსნური მზერა გადავიტანე?“

— ...და ჩვენ არაფერზე შევთანხმდით. უბრალოდ ვფიქრობდი, რომ სრული ძალით რომც მეზრმოლა, ის აუცილებლად გადააჭარბებდა ყველაფერს, რასაც მე გავაკეთებდი. და ასეც მოხდა.

- რა...?...

რეის აღსარების მოსმენის შემდეგ მელჰეისი ენა ჩაუვარდა.

- როგორც ჩანს, არასწორად გათვალე. გეგონა, რომ ასეთი შეზღუდვებით მთელ ჩემს ძალას გამოვიყენებდი საკუთარი თავის, „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭდის“ დასაცავად და რეის დასამარცხებლად?

საპასუხოდ, მელჰეისმა მხოლოდ ჩუმად გამოგვხედა გამჭოლი მზერით.

- თუმცა, ამაში არაფერი ზებუნებრივი არ იყო. მე რეის სრული სიმძლავრის დარტყმები მოვიგერიე და ამავდროულად, არენის გარეთაც ვებრძოდი. ორივე გეიმი მოვიგე და მოვიგე.

მელჰეისის სახის გამომეტყველება ყვიროდა, რომ მას არ შეეძლო დაეჯერებინა რა ხდებოდა.

- რა თქვი, მელჰეის, „ვერთობი და ვერც კი მივხვდი“? გეგონა, რომ შენი მეორეხარისხოვანი, ეშმაკური გეგმა ხელს შეუშლიდა იმ გართობას, რომელმაც მომხიბლა? არ მოგცემ უფლებას, რეისთან დუელში შემიშალო ხელი; არ მოგცემ უფლებას, შილა და რეი მოკლა. შენი გეგმები ჩემთვის ბავშვის თამაშავითაა. სულ ესაა. - ვუთხარი დემონ იმპერატორს სრულიად მშვიდი გამომეტყველებით.

ნაბიჯი წინ გადავდგი.

„კარგი, ცოტა არასწორად გამოვთვალე“, - მოკლედ უპასუხა მელჰეისმა. „მაგრამ მეტი არაფერი. ჩემი, როგორც თქვენ ამბობთ, ეშმაკური გეგმა საკმარისად კარგად არის გააზრებული იმისთვის, რომ გაუთვალისწინებელი გარემოებებიც კი გავითვალისწინო“.

მელჰეისმა მის წინ ჯადოსნური კარიბჭე შექმნა. მისი დახმარებით მან „აზეისის“ შიგნით არსებული სივრცე სხვა სივრცესთან დააკავშირა და მათ შორის თავისუფლად გადაადგილება შეძლო.

- გგონია, ჩემგან თავის დაღწევას შეძლებ?

- არა, საერთოდ არ გავრბივარ. დიახ, მცირე შეცდომა დავუშვი, მაგრამ ეს ჩემი გამარჯვების ფაქტს არ ცვლის.

ჯადოსნური კარიბჭე წელა გაიღო და იქიდან ადამიანის ფიგურა გამოჩნდა.

რეის მზერა სერიოზული გახდა.

- ...დედა...

შეილა, რომელიც აუდიტორიის ადგილებზე უნდა ყოფილიყო, ჯადოსნური კარიბჭიდან გამოჩნდა. იგი შელოცვით „გიჟელი“ იყო შეკრული. როგორც ჩანს, მან გონება პროგრესირებადი სულიერი დაავადების გამო დაკარგა.

- რატომ ფიქრობთ, რომ მან უეცრად თავი უკეთ იგრძნო და დელზოგეიდში ჩამოსვლა შეძლო?

მელჰეისმა ჯადოსნური წრე დახატა. მისგან რამდენიმე ათეული წითელი მვირფასი ქვა გამოჩნდა.

- თუ ერთ-ერთი მათგანი განადგურდება, ერთი ჭორი და ლეგენდა, რომელიც მის საფუძველს ქმნის, გაქრება.

მელჰეისმა თითები დაატკაცუნა და ერთ-ერთი წითელი ქვა დაიმსხვრა. შილას ჩემი ჯადოსნური თვალებით შევამოწმე და დავრწმუნდი, რომ მისი ჯადოსნური ძალა მართლაც შესუსტებულიყო.

„დიდი მარხვა“ თუ რამე მსგავსი? ქვების განადგურება ააქტიურებს შელოცვას „ნელია“¹ „რომელიც შლის იმ ადამიანების მოგონებებს, რომლებმაც იციან შილას ჭორებისა და ლეგენდების შესახებ. სულ 46 ქვაა. როგორც ჩანს, ეს რიცხვი ასახავს იმას, თუ რამდენმა ადამიანმა იცის მისი ჭორებისა და ლეგენდების შესახებ.

- გესმის ეს რას ნიშნავს? კარგი, გადავიდეთ გაცვლის პირობებზე?

რეიმ ერთი წამით შემომხედა.

- რა უნდა გავაკეთოთ, თუ შილას გადარჩენა გვინდა?

მელჰეისმა თავაზიანად დაუქნია თავი.

- აბსოლუტურად მართალია.

მელჰეისმა გაააქტიურა ჯადოსნური კარიბჭე და, როგორც ჩანს, მან შთანთქმა შილა და მვირფასი ქვები. კარიბჭემ ისინი შეიწოვა და გაუჩინარდნენ, სხვა განზომილებაში გადაიტანეს.

- მე მას გადავარჩენ, თუ "ზექტს" მოაწერ ხელს.

მაშინაც კი, თუ ჩემი მოკვლა ძალიან რთული ამოცანა იქნებოდა, „ზექტს“ შეეძლო ჩემი მოქმედების თავისუფლების შეზღუდვა მაინც.

- ჰმ, მაშინ შეგიძლია მოკლა.

ჩემი სიტყვების გაგონებაზე მელჰეისი დაიბნა.

— ...სწორად გავიგე? რა თქვი ახლახან?

- თუ მისი მოკვლა გინდა, მოკალი.

ეს რომ კიდევ ერთხელ გაიგო, მელჰეისი გაჩუმდა. მე კი მუქარა განვაგრძე.

- მაგრამ ფრთხილად მოიქეცი. რადგან თუ მძევალს მოკლავ, თავის დასაცავად არაფერი გექნება.

მელჰეისმა რეის შეხედა.

- რეი გრანზდორი, დარწმუნებული ხარ, რომ დედაშენის გაწირვა გინდა?

- თავიდანვე მზად ვიყავი ამისთვის. დედა არ მოინდომებდა, მისთვის მსხვერპლი გამეღო.

მელჰეისს მის სიტყვებზე მაშინვე ვერ რეაგირებდა. ნუთუ ვერ წარმოედგინა, რომ მძევალს ასე ადვილად უგულვებელყოფდით?

— ...გგონია, შენს ბლუფს წამოვეგები?

- კარგი, მაშინ შეამოწმე.

მელჰეისი ჩუმად იყო და მისი მზერიდან ირკვევა, რომ ჩემი გეგმის გარკვევას ცდილობდა.

- რა ხდება? იჩქარე უკვე. მართლა გეგონა, რომ მძევალს რომ წამოგყვანდი, ვერ მოგკლავდი?

ერთი ნაბიჯი წინ გადავდგი და მარჯვენა ხელი მელჰეისისკენ მივმართე. მასში ერთი ჯადოსნური წრე გამოჩნდა.

- როგორც ჩანს, მომიწევს იმის დემონსტრირება, რომ სერიოზულად ვამბობ.

მელჰეისმა ჯადოსნური კარიბჭიდან ხუთი ქვა აიღო და გაანადგურა.

- კარგი, გაინტერესებს, რამდენ ხანს გაძლებს მისი სხეული?

„მხოლოდ ხუთი?“ ვკითხე, სულაც არ ვნერვიულობდი იმაზე, თუ რა ხდებოდა.

— ...რაზე ლაპარაკობ?

- რისი გეშინია ასე ძალიან? თუ გინდა მათი გატეხვა, მაშინ გაატეხე ყველა. თუ გეშინია, რომ მოკვდები, როგორც კი გაანადგურებ?

— ...ამას ინანებ...

მელჰეისმა ჯადოსნური კარიბჭიდან კიდევ ოცი ქვა ამოიღო.

— სულ ნახევარზე მეტი.

- რაც შეეხება დარჩენილ 21 ქვას?

მელჰეისმა არაფერი უპასუხა და უბრალოდ მშვიდად შემომხედა.

- მელჰეის, ვის ებრძვი, როგორ ფიქრობ?

მკვლელობის განზრახვით შევხედე მას.

- გადაწყვიტე, რომ ერთი მძევლის აყვანით შენს მელოდიაზე ცეკვას დავიწყებდი?

წრეში მაგიური ძალა ჩავდე. იქიდან შავი მზე გამოჩნდა.

- თუ ჯერ კიდევ ვერ მიხვდი, აგისსნი: ცხოვრებას იმ წამსვე დაემშვიდობე, როცა გამომიწვიე.

მელჰეისმა რეფლექსურად თავდაცვითი პოზიცია დაიკავა და ბრძოლისთვის მოემზადა. იმავე მომენტში რეიმ მას ადამანტინის რკინის ხმალი ესროლა.

- ჰეჰ!..

— ...ეს უსარგებლოა...

მელჰეისმა ხმალი უპრობლემოდ მოიგერია.

- თუ უაზროდ შეეწინააღმდეგები, დედაშენი ნამდვილად...

მან ისევ სცადა ჩვენთვის შეხედვა, მაგრამ მისი გამომეტყველება მკაცრი გახდა.

წუთიერი პაუზით ისარგებლა და რეი იმ ჯადოსნურ კარიბჭეში ჩაყვინთა, რომელშიც შეილა გაუჩინარდა, მე კი მეორეში შევედი და ქვებს მივდევი.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „დავიწყება“.

§ 33. სულის ჭეშმარიტი არსი

ჯადოსნური კარიბჭის გავლის შემდეგ, იმავე არენაზე აღმოვჩნდი, სადაც იატაკი დიდი ჯადოსნური წრე იყო დახატული.

მაგრამ არც რეი და არც მელჰეისი აქ არ იყვნენ. კარიბჭე სხვა განზომილებას უკავშირდებოდა.

ირგვლივ მიმოვიხედე და ყველგან მიმოფანტული წითელი ქვები დავინახე.

„თუ გგონია, რომ ჩემი მოტყუება შეძელი, მაშინ ღრმად ცდები, ლორდ ანოს“, - გაისმა მელჰეისის ხმა.

მაგრამ ის თავად იქ არ იყო. ჩვენ მის მიერ შექმნილ „აზეისისში“ ვიყავით. მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენი ზომები, ალბათ, განსხვავებული იყო, მათში მხოლოდ ხმის მიცემა ძალიან ტრივიალური ამოცანა იყო.

— ბოლოს და ბოლოს, ხაფანგების დაგება შესაძლებელია ორ ან თუნდაც სამ ფენად.

ჩემს ირგვლივ ყველა მხრიდან ჯადოსნური კარიბჭეები გამოჩნდა. და როდესაც ისინი გაიღო, მათგან შავი ნათება გამოჩნდა. განადგურების კედელი, რომელიც ურჩხულ ნათებას ასხივებდა და განუზომელ მაგიურ ძალას ფლობდა. მან მაშინვე მოიცვა მთელი არენა, თითქოს ეშვები ჩაერჭო მასში.

ანტიმაგიას ვასხამდი საკუთარ თავს და იატაკზე მიმოფანტულ 21 ქვას.

კრეკი, - ძალადობრივი ხმა გაისმა ანტიმაგიის დაუნდობელი შეჯახებისგან შავ ბრწყინვალეობასთან.

ანტიმაგიის პირველი ფენა იმ წამსვე დაიმსხვრა. მე მაშინვე მომიწია მისი აღდგენა და გაძლიერება. მაგრამ სწორედ იმ წამს ანტიმაგია გაფრინდა.

ეს შავი ნათება გაცილებით ძლიერი იყო, ვიდრე ივისის მაგია, რომელიც დროის ღმერთ-მცველ ეუგო ლა რავიაზთან იყო შერწყმული. ქვების დასაცავად, მე მხოლოდ ანტიმაგიის უწყვეტად შექმნა შემიძლია.

- ჰმ, მაგიური ძალა და მაგია ჩემთვის ძალიან ნაცნობია.

შავი სინათლის ტალღის სიგრძე შთამბეჭდავია. ის ნამდვილად ჩემია, 2000 წლის წინანდელი.

— „კედელი“, რომელმაც სამყარო ოთხ ნაწილად გაყო?

— დიახ. შელოცვა, რომელსაც სიცოცხლის ფასად აკეთებ. ეს არის „ბენო ეუნ¹“, რომელიც თავდაპირველად შექმნის ქალღმერთის, დიდი სულის, გმირისა და დემონის მბრძანებლის მაგიური ძალების გაერთიანებით იქნა შესრულებული.

გასაკვირი არ არის, რომ ის ასეთი ძლიერია. „ბენო ეუნი“ არის კედელი, რომელიც ყველაფერს უარყოფს და ანადგურებს. თუ მე ბრწყინვალეების კედელმა შთანთქა, მაშინ უსიამოვნებაში აღმოვჩნდები.

- კედლის გაქრობამდე აზეისისში ჩასვი?

მან „ბენო ეუნს“ ჯადოსნური ძალა უნდა მიაწოდა, რათა მისი გაქრობა არ მომხდარიყო. მელჰეისის კედლის გარღვევის ძალაუფლების მქონე ადამიანისთვის ეს წარმოუდგენელი არ იყო.

- კი, მაგრამ მეც კი ძლივს შევძელი ბენო ეუნის შენარჩუნება, რომ აღარაფერი ვთქვათ მის კონტროლზე. სწორედ ამიტომ მჭირდება შენი მაგიური ძალა.

ყველაფერი ნათელია.

მან ჩემი მაგიური ძალა „მაგიის შთამნთქმელი ბეჭდის“ მეშვეობით შთანთქა არა მხოლოდ ჩემი დასასუსტებლად, არამედ „ბენო ეუნის“ გასაკონტროლებლადაც.

ეს არსებითად მოძრავი მაგია არ არის, მაგრამ თუ ის აზეისისის შიგნითაა, მას შეუძლია თავისუფლად გადაადგილოს იგი ჯადოსნური კარიბჭის გამოყენებით. ამიტომ, მისი გამოყენება შესაძლებელია შეტევის მაგიად.

- მაგრამ თქვენ გამუდმებით მაცეხთ, ლორდ ანოს. რეინკარნირებულ დემონს, როგორც წესი, ჯადოსნური ძალის მეათედზე ნაკლები აქვს წვდომა. ვერ ვიკავებ თავს, რომ გაცეხული ვიყო, რომ რეინკარნაციიდან 1-2 თვეში თქვენი ძალა აღიდგინეთ. წინააღმდეგ შემთხვევაში, „ბენო ეუნისგან“ თავის დაცვასაც კი ვერ შეძლებდით.

- ძალიან ბევრს ლაპარაკობ, მელჰეის. მართლა გგონია, რომ საკუთარ შელოცვას მივცემ უფლებას, თავი მომკლას?

„შესაძლოა, შენი ძალაუფლების პიკშიც კი იყო, მაგრამ მარცხენა ხელი დაკარგე და მაგიური ძალის ნახევარზე მეტი დახარჯე. გარდა ამისა, ანტიმაგიურით არა მხოლოდ საკუთარი თავი, არამედ 21 ქვაც უნდა დაიცვა. არ აქვს მნიშვნელობა რამდენად ძლიერი ხარ, ტირან დემონო მბრძანებელო. ყველა შანსი შენს წინააღმდეგაა.“

- რა თქმა უნდა?

- ახლა კი კიდევ ერთ ნაბიჯს გადავდგამ და აუცილებლად გავაუარესებ შენს სიტუაციას.

შელოცვის „რიმნეტის“ გამო, ჩემს წინ სხვა განზომილებაში მყოფი არენის გამოსახულება გამოჩნდა. მასზე რეი შილას ეხუტებოდა.

- „ბენო ეუნი“.

როგორც კი მელჰეისმა ეს თქვა, რეის გარშემო შავი ნათება მოეფინა. მან მაშინვე ხელი თემოზე მიიღო, მაგრამ იქ ხმალი არ იყო.

მე ინიციო გავტეხე და მან ახლახანს ადამანტინის რკინის ხმალი ესროლა მტერს.

- როგორც ჩანს, მაგია აშკარად არ არის ამ ბიჭის ძლიერი მხარე. იარაღის გარეშე, ის დამთავრებულია.

შავი შუქი დაეცა რეისა და შილას თავზე. ხმლის გარეშე მას არ ჰქონდა მისგან თავის დაცვის საშუალება.

თუმცა, მათ გარშემო ანტიმაგია გამოჩნდა და „ბენო ეუნისგან“ დაიცვა ისინი.

„ლორდი ანოსი თქვენგან ნაკლებს არაფერს ელოდა. შთაბეჭდილება მოახდინა ჩემზე, რომ „რიმნეტის“ ჯადოსნური ძალის გამოყენებით სხვა განზომილებაში ანტიმაგიის შექმნა შეძელით. თავაზიანი ტონით თქვა მელჰეისმა. „მაგრამ ასეთი ჯადოსნური ძალით, ნაკლებად სავარაუდოა, რომ მეტის გაკეთება შეძლოთ. მხოლოდ დროის საკითხია, სანამ ამ ყველაფერს გამოიყენებთ.“

ჰმ, ამაში არის სიმართლის მარცვალი. ვერაფერს მივაღწევ, თუ მხოლოდ ანტიმაგიის გამოყენებას გავაგრძელებ.

- რეი, გესმის ჩემი?

„ლიქსი“ იმ განზომილებაში გავგზავნე, სადაც რეი იყო.

— ...ანოს? ეს შენი ანტიმაგიაა?

- კი. მაგრამ მაგიით ცოტა გადავაჭარბე. შეიძლება როგორმე გაუმკლავდე ამ შავ ნათებას „ბენო ეუნი“?

რეიმ თავი დაუქნია, სახეზე სასიკვდილოდ სერიოზული გამომეტყველება ჰქონდა.

- შეგიძლია ხმალი მომცე?

- ის დიდხანს არ გაძლებს.

შელოცვა „ირისი“ გამოვიყენე რეის წინ დემონური ხმლის შესაქმნელად.

რეიმ ის ხელში აიღო. ნერვები დაძაბა, გამჭოლი მზერით შეხედა წინ მდებარე ნათებას და ციმციმი მოატრიალა, თითქოს მისი ფორმულის მიღწევას ცდილობდა.

— ...ჰეჰ!..

ერთი წამით შავი ნათება ორად გაიყო, მაგრამ მაშინვე დაუბრუნდა პირვანდელ ფორმას და რეის დაეცა.

როდესაც რეიმ წინააღმდეგობა გაუწია, ის კვლავ ელვად იქცა. თუმცა, როგორც კი ხმალი „ბენო ეუნს“ შეეჯახა, მისი პირი ნაწილებად დაიშალა.

როგორც მოსალოდნელი იყო. რთულია „ბენო ეუნში“ კარგი დემონური ხმლის შექმნა და ამავედროულად ასეთი ძლიერი ანტიმაგიის გამოყენება.

„როგორც ჩანს, ეს თქვენი ლიმიტია, ლორდ ანოს. „ბენო ეუნ“ კიდევ უფრო მკვრივი ხდება“, - გაისმა მელჰეისის გამარჯვებული ხმა.

ანტიმაგიის განადგურების ტემპი ჩვენს თვალწინ გაიზარდა.

როგორც ჩანს, ის ერთმანეთის მიყოლებით აგზავნის „ბენო ეუნს“. როგორც მელჰეისმა თქვა, შავი სინათლის სიმკვრივე გაიზარდა და მისი სიმძლავრეც პროპორციულად გაიზარდა.

— ...ამ შელოცვას „ბენო ეუნი“ ჰქვია, არა? შენს მაგიურ ძალას ვგრძნობ.

— დეტალებზე არ ვისაუბრებ, მაგრამ მოკლედ, ეს არის შელოცვა, რომელიც 2000 წლის წინ გამოვიყენე და სიცოცხლის ფასად მოვიქეცი. როგორც ჩანს, მელჰეისმა მოახერხა მისი ხელში ჩაგდება.

- გასაკვირი არ არის, რომ ვფიქრობ, რომ ასეთი ძლიერია.

რეიმ ზემოთ ახედა და მის გარშემო შავ ნათებას დააკვირდა.

- ანოს, შეგიძლია ანტიმაგია მომხსნა უფრო ძლიერი დემონური მახვილის შესაქმნელად?

- არ შემიძლია. თუ „ბენო ეუნი“ ანტიმაგიის გარეშე შეგეხება, მოკვდები.

რეიმ მშვიდად გაიღიმა.

- თუ ასე გავაგრძელებ დგომას, მაინც მოკვდები. სანამ ეს მოხდება, შელოცვას მოვწყვეტ.

რაც უფრო მეტად შეეჯახება კედელს, მით უფრო ძლიერი გახდება. შესაძლოა, ეს ბოლო მცდელობიდანვე მიხვდა.

- 0.5 წამში მოგიწევს შეკვება. მეტ დროს ვერ გაძლებ გარანტიას.

რეის თვალწინ ისევ დემონის ხმალი შევქმენი. მან მაშინვე აიღო ის.

- მზად ხარ?

- ყოველთვის და ყველგან.

- მაშინ წინ წავიდეთ.

რეის ანტიმაგია გავფანტე და მისი მაგიური ძალა მაშინვე მის ხმალში ჩავდე. ხმლის პირი რამდენჯერმე გაძლიერდა.

— ...ჰა-ა!..

ამ მომენტში მისი ხმალი აელვარდა. ანტიმაგია გაქრა და რეიმ ხმალი მოიქნია, რითაც გაქრა სიბნელე, რომელიც ამავედროულად მასზეც იღვრებოდა.

კუპრივით შავი ნათება ორ ნაწილად გაიყო, მაგრამ მაშინვე დაუბრუნდა საწყის მდგომარეობას და რეის სხეულში შეიჭრა.

— ...ჰეჰ!!..

რეიმ ხმალი კიდევ უფრო სწრაფად მოქაჩა და ბზინვარება ოთხ ნაწილად გაყო, სანამ ის პირვანდელ მდგომარეობას დაუბრუნდებოდა, რის შემდეგაც ის ორად გაიჭრა. ჯერ 8 ნაწილად, შემდეგ 16 ნაწილად დაშალა, შემდეგ კი ბევრ პატარა ნაჭრებად.

მაგრამ რაც არ უნდა წერილად დაჭრა, „ბენო ევნის“ მაგიური ძალა საერთოდ არ შესუსტებულა. პირიქით, მისი რეგენერაცია, რომელიც თავდაპირველ ფორმაში დაბრუნებას ცდილობდა, მხოლოდ ძლიერდებოდა.

— ...ხ...

და შემდეგ რეიმ ერთხელაც ვერ შეძლო ნათების გათიშვა. ამ მომენტში სიტუაცია მკვეთრად შეიცვალა და ნახშირისფერმა შავმა ნათებამ დემონური ხმალი გატეხა. ის კვლავ გატყდა და რეის მთელი სხეულიდან სისხლი წამოუვიდა.

— ...ხ...ჰ-ჰა...

ის ერთ მუხლზე დაეცა და მე მის გარშემო ანტიმაგია აღვადგინე.

— ...მაგრამ მე ძალიან ახლოს ვიყავი...

ძლივს სუნთქავდა, რეი ადგომას ცდილობდა.

- რა?..

ის ისე დაეცა, თითქოს ძალამ უეცრად დატოვა მისი სხეული.

— ...უცნაური... ჩემი სხეული...

გასაკვირი არ არის, ჩემთან ასეთი სერიოზული ბრძოლის შემდეგ.

- ნუ მოდუნდები. შენივე ანტიმაგია სუსტდება.

— ...ვიცი, მაგრამ...

რეი ზურგზე იწვა და, როგორც ჩანს, ვეღარ მოძრაობდა.

— ...მე... მეტი ძალა აღარ მაქვს...

რეიმ მუშტის შეკვრა სცადა, მაგრამ ესეც კი ვერ შეძლო. მან ამოისუნთქა.

„ანოს,“ თქვა რეიმ და სივრცეს გახედა. „...ჩემთვის ყველაფერი დამთავრდა. შემოდგომა დედაჩემი ვენდო?“

ალბათ, მას სურდა, რომ რეის ანტიმაგიაზე ჩემი ჯადოსნური ძალა სხვა რამეზე გამოეყენებინა და ამ რთული სიტუაციიდან გამოსულიყო.

- ცრემლიანი წუწუნისთვის ჯერ ადრეა. ადექი.

- აღარ შემოდგომა მოძრაობა. და თუნდაც ავდგე, რა აზრი აქვს? „ბენო ეუნს“ ვერ გავჭრი. ბოლოს და ბოლოს, შენი თანასწორი არ ვარ.

რეიმ თვალები დახუჭა, თითქოს გონებრივად დანებებულიყო და სიკვდილისთვის ემზადებოდა.

ჰმ, ანუ მასაც კი აქვს ლიმიტი?

არა...

„...შენ შეგიძლია ამის გაკეთება...“ - გავიგე სუსტი ხმა, სანამ თავად ვიტყოდი.

- ...დედა?..

ეს სიტყვები მის დედას ეკუთვნოდა, რომელიც მის გვერდით იდგა.

— ...შენ შეგიძლია ამის გაკეთება... მე მჯერა შენი... რეი... ბოლოს და ბოლოს, შენ ძალიან გიყვარს ხმლები...

შეილა ისე ლაპარაკობდა, თითქოს ბოდვაში იყო. ჭორებისა და ლეგენდების წაშლის გამო, დუხომორები კიდევ უფრო უნდა განვითარებულიყვნენ.

მაგრამ ყველაფრის მიუხედავად...

— ...მაპატიე... დედა... აღარ შემიძლია...

- ნუ ღელავ, რეი. ნუ ღელავ. დედა დაგიცავს და დაგეხმარება.

— ... დამეხმარები?..

შილას სხეული სინათლემ მოიცვა. ამის შემდეგ, მისი ადამიანური ნაკვთები ჩვენს თვალწინ დამახინჯდა და სხვა ფორმა მიიღო.

სულებს აქვთ ხილული გარეგნობა და ნამდვილი არსი. ბოლომდე დარწმუნებული არ ვიყავი, რომ ნახევრად სულსა და ნახევრად დემონს ეს უკანასკნელი ჰქონდა, მაგრამ, როგორც ჩანს, ის ნამდვილი ფორმის მიღებას ცდილობდა.

სპირიტ-მორის გამო, მისი მაგიური ძალა გაქრობის პირას იყო. თეორიულად, მას უბრალოდ არ უნდა ჰქონოდა საკმარისი ძალა ნამდვილი არსის მისაღებად.

და მაინც, მან ძალის ბოლო წვეთი გამოწურა თავისი გულის სიღრმედან.

ჩემი უნიკალური და საყვარელი შვილის გულისთვის.

ფერმკრთალი შუქი უფრო კაშკაშა გახდა და მომდევნო წამსვე ჩაქრა.

შილამ სრულად გამოავლინა თავისი ნამდვილი ბუნება. მას მახვილის ფორმა ჰქონდა...

თუ დიდი წყლის სულის, რიგნონის ნამდვილი არსი რვათავიანი წყლის დრაკონი იყო, მაშინ შილას ეს ხმალი ალბათ ეკუთვნოდა. გარეგნულად, ის ძალიან ჰგავდა მამაჩემის მიერ გამოჭედილ ადამანტიტის რკინის ხმალს, მაგრამ მისგან მომდინარე მაგიური ძალა შეუდარებელი და უბრალოდ უზარმაზარი იყო.

ყველაფერი გასაგებია. ანუ ასეა საქმე? გამოდის, რომ მას ჩემი ჩარევა არ სჭირდება.

- ადექი, რეი. შენ კიდევ შეგიძლია ბრძოლა. არ მახსოვს, რომ სუსტ ადამიანად აღმზარდე, რომელიც შუა გზაზე ნებდება.

რეი ნელა წამოდგა.

- ...დედა...

დაღლილი სხეული დაჭიმა, მთელი ძალით გაიწოდა ხელი და შილას ხმალი აიღო.

ხმლიდან გამომავალმა შუქმა მოიცვა იგი.

თითქოს მას იცავს.

— ...შენ შეგიძლია ამის გაკეთება, რეი... ვიცი, რომ არაფერია ისეთი, რისი მოჭრაც არ შეგიძლია...

თავი დაუქნია და რეიმ საბოლოოდ წამოდგა.

შემდეგ კი შილას ხმალი „ბენო ეუნის“ კენ გაიშვირა.

„დარწმუნებული ხარ, რეი გრანზდორი? თუ ამ ხმალს გამოიყენებ, სულს უზომო ფასის გადახდა მოუწევს. შენი დედა აუცილებლად გაქრება ამ სამყაროდან.“ მელჰეისის მუქარის შემცველი ხმა გაისმა.

ის სიმართლეს ამბობდა. ნახევრად სულეზსა და ნახევრად დემონებს სულეზის მაგიის გამოყენებაც კი არ შეეძლოთ შედეგების გარეშე. თუ დასუსტებული შილა თავის ნამდვილ ბუნებას მიიღებდა, საბოლოოდ აშკარა იქნებოდა, რა მოხდებოდა მას.

„ნახევრად სულეზს, ნახევრად დემონებს არასტაბილური საფუძვლებით, მთელი ცხოვრების განმავლობაში მხოლოდ ერთხელ შეუძლიათ თავიანთი ნამდვილი არსის ძალის გამოვლენა. გინდა შენივე ხელით მოკლა დედა?“ - განაგრძობდა მელჰეისი მუქარას.

როგორც ჩანს, ის ფრთხილობდა ზანპაკუტოს ძალას, რომელშიც შეილა გარდაიქმნა. შესაძლოა იმიტომ, რომ მას შეეძლო „ბენო ეუნის“ გარღვევა.

- ცდებით. მე დავიცავ ამ დიდებულ ბავშვს. მისი გულისთვის მზად ვარ, სიცოცხლე იმდენჯერ გავწირო, რამდენჯერაც საჭირო იქნება. - გაისმა შილას ჩუმი ხმა.

შილას ხმალი კიდევ უფრო კაშკაშა გახდა.

მისი ბრწყინვალეობა გაუჩინარებამდე კომეტას ჰგავდა - ძლიერი, ქარიშხლიანი და მოციმციმე.

„ჰეი, გახსოვს რეი?“ რბილად თქვა შეილამ, თითქოს ძველ მოგონებებზე ამბავს იწყებდა.

მან მართლაც ნაზი ხმით ისაუბრა, რადგან ეს მისი ცხოვრების უკანასკნელი სიტყვები იყო...

- რა?

— როგორც მაშინ, როცა პატარაობაში სამზარეულოს დანით ქვაბის დაჭრას ცდილობდი და მე საჭმლის მომზადებას გასწავლიდი.

რეის სახეზე ნაზი ღიმილი გადაეფინა.

- კარგი, კი, ასე იყო.

- გითხარი, რომ ამას ვერასდროს შეძლებდი. მაგრამ არ მომისმინე და სამზარეულოს დანით ტაფის გაჭრას ცდილობდი. და უცებ შუაზე გაიშალა. მაშინ ნამდვილად გამაკვირვე.

მიუხედავად იმისა, რომ შეილა ხმლის ფორმაში იყო, დანამდვილებით ვიცოდი, რომ ილიმოდა.

- მეგონა გავბრაზდებოდი, მაგრამ ძალიან ბედნიერი ჩანდი. ყოველთვის გიყვარდა ხმლები და ყველაფერი, რაც მათთან იყო დაკავშირებული.

- მართალია.

რეიმ რბილად დაუქნია თავი.

- რეი, აჩვენე დედაშენს, რისი მოჭრა შეგიძლია ახლა, როცა დიდი ხარ.

მან წელა დაუქნია თავი.

- კარგი დედა, გაჩვენებ.

თითქოს კონცენტრირებული იყო, მშვიდად დახუჭა თვალები.

შემდეგ კი ბუნებრივი მოძრაობით ხმალი მზადყოფნაში აიღო. რატომღაც, ხმალი სათამაშოს ჰგავდა, ოდნავ მომღიმარი რეი კი უმანკო ბავშვს ჰგავდა.

ალბათ, ბავშვობაში წარმოიდგენდა თავს. თითქოს დედის მოგონებებს ბავშვობაში მიჰყვებოდა, როცა ხმლებით იყო გატაცებული.

მან სუნთქვა შეკრა და სუნთქვა შეწყვიტა.

რეიმ ერთი ნაბიჯი გადადგა წინ და ცოტა ხნით ამოისუნთქა. და სწორედ იმ მომენტში, მის ხელში ხმალმა ბრწყინა.

მანათობელმა ხმალმა „ბენო ეუნი“ სინათლის სხივივით გაჭრა, რომელიც სიბნელეს ფანტავდა. მან ის საფუძვლიანად გაჭრა, პატარა ნაწილაკებად აქცია და გაცილებით სწრაფად გაფანტა, ვიდრე შავი ნათება პირვანდელ ფორმას დაუბრუნდებოდა.

რამდენი დარტყმა მიაყენა მან ერთ ამოსუნთქვაში? ბენო ეუნი დაჭრეს და წაშალეს დედამიწის პირისპირ თავდასხმების საშინელი სერიით, რომლებიც უამრავ ვარსკვლავთცვენას ჰგავდა.

მაგრამ რეი მაინც არ გაჩერებულა.

— ...ანოს!

რეის სიტყვები მისი სულიდან ამოსული ტირილის მსგავსი იყო.

რეის სიტყვები მისი სულიდან ამოსული ტირილის მსგავსი იყო.

„...იმდენი რამის გაკეთება მინდოდა შენთან ერთად...“ თქვა მან თავი დახარა, ჩუმი, თითქმის ჩუმი ხმით.

- ვწუხვარ... მეტს ვერაფერს გავაკეთებ შენთვის...

ცრემლები ლოყებზე ჩამოუვარდა.

„მესმის, როგორ გრძნობ თავს, რეი, მაგრამ ცრემლების დაღვრა ჯერ ადრეა.“

ჩემი სიტყვების გაგონებაზე თავი ასწია.

- ეს ცრემლები შემადრწუნებელი შეხვედრისთვის შეინახე. მოგვიანებით მოგცემ უფლებას, სრულად შეასრულო შენი შვილობრივი მოვალეობა.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „ოთხი სამყაროს კედელი“.

§ 34. დემონთა მბრძანებლის ჭეშმარიტი ძალა

— ...ანოს, დედა...

წინადადების შუაში რეის გამოსახულება გაქრა.

რიმნეტის შელოცვა გაქარწყლდა.

- ჰმ, მაგიას ჩქარობ? გამარჯვების ბოლო შანსი დაკარგე, მელჰეის.

- დარწმუნებული ხარ? „აზეისისი“ ჩემი სამფლობელოა. რაც არ უნდა ძლიერი იყო, ნიშნების გარეშე განზომილებებს შორის გადაადგილებას ძლივს შეძლებ.

ბენო ევნი ისევ გამოჩნდა ჩემს გარშემო.

- როგორც ხედავთ, უამრავი „ბენო ევნა“ მაქვს მარაგში. როგორ ფიქრობთ, რეი გრანზდორი შეძლებს მისგან თავის დაცვას ხმლის გარეშე? ახლა კი, როდესაც „რიმნეტი“ გამოვრთე, თქვენ ვეღარ შეძლებთ მისი მაგიური ძალის კვალს მიჰყვეთ და მის განზომილებაში ანტიმაგიის შექმნას.

- მერე რა?

- შენ თვითონ ხედავ. მხოლოდ მძევალი შეიცვალა. შენი ქმედებები რეი გრანზდორისთან უაზრო იყო. მისი დედა ამაოდ გარდაიცვალა.

- მართლა? მაგრამ სიმართლე ისაა, რომ ამის წყალობით, როგორც შენ ამბობ: ამაო სიკვდილი, მე ცოტა მეტი მოქმედების თავისუფლება მოვიპოვე. და ასევე მაქვს გზა, რომ აქედან შენზე თავდასხმა მოვახდინო.

- ისევ ბლეფობ. მეორედ ვეღარ მომატყუებ. თუ მორჩილად აიღებ „ზექტს“, მაშინ რეი გრანზდორის სიცოცხლეს საფრთხე არ ემუქრება.

ჩემს წინ შელოცვა „ზექტ“ გამოჩნდა. დაწერილი იყო, რომ ჩემი მთელი მაგიური ძალის სანაცვლოდ, რეის არავინ შეეხებოდა.

- სამ წამს მოგცემთ. სამს.

მელჰეისმა მუქარით დაიწყო თვლა.

- ორი.

- ჰმ, მელჰეისში შემობრუნდით.

„შენს ხრიკს არ გავყვები. მარტო“, - თქვა მან და ჩემი სიტყვები არ გაითვალისწინა. „არა... უკ... ჰ-ჰა...“

- რჩევებს უნდა მოუსმინო. გასაგებია, მელჰეის.

მისი ჯადოსნური ძალის გამოყენებით, „გატომის“ მეშვეობით სხვა განზომილებაში გადავდი. ჩემი მხედველობის არე თოვლივით გათეთრდა და მელჰეისი გამოჩნდა ჩემს წინ.

ჩემი მოკვეთილი მარცხენა ხელი მის მარჯვენა მხარზე მაგრად იყო მოჭიდებული.

— ...ეს არ შეიძლება იყოს... ინიციოს ხმლით მოკვეთილ კიდურებს გარკვეული დროის განმავლობაში არანაირი მაგიური ძალა არ უნდა ჰქონდეთ... რა მაგია გამოიყენე მის გადასაადგილებლად?...

- მაგია? რაზე ლაპარაკობ? გადაწყვიტე, რომ მოკვეთილ ხელს ვერ ამოძრავებ?

— ...ხ... როგორ... შესაძლებელია ეს... ეს აბსურდია...

ჯადოსნური კარიბჭის გაღების შემდეგ, მელჰეისი შევიდა მასში და ამ ადგილიდან ტელეპორტირება მოახდინა. მე მას „გატომის“ დახმარებით გავყევი.

მელჰეისი სხვა განზომილებაში გამოჩნდა და შემდეგ მე მაშინვე იქ ტელეპორტირება მოვახდინე.

- მაშინვე გავიგებ, სად გაიქცევი, სანამ როგორმე ამ ხელს არ მოიშორებ.

მისი მაგიური ძალით მონიშვნით, შემიძლია „აზეიზისის“ მეშვეობით „გატომის“ გამოყენებით ტელეპორტირება. ახლა მისთვის გაქცევა უკიდურესად რთული იქნება. ვცდილობდი, მეპოვა გზა, რომ მარცხენა ხელით დამეჭირა, მასში ეჭვის გაღვივების გარეშე.

- ...მაშ, რას ფიქრობ? - ვუთხარი გამომწვევად.

მელჰეისი კვლავ ჯადოსნურ კარიბჭეში გაუჩინარდა.

გატომ მაშინვე გამოვიყენე.

მომდევნო წამს შავი ნათება გამოჩნდა ჩემს მხედველობის არეში. იქ არსებული „ბენო ევნის“ ხმა ახლოსაც არ იყო იმასთან, რასაც მელჰეისი ადრე იყენებდა. და მაშინვე გამიელვა.

მძვინვარე ტალღას ჰგავდა შავი სინათლის გასანეიტრალებლად, ანტიმაგიაში გავეხვიე. ჯადოსნური ძალის აფეთქების სასტიკი ხმა გაისმა.

— ბენო ევნას საწყობი აქ მდებარეობს.

ჯადოსნური თვალების გაძლიერებისას შავი შუქის მეორე მხარეს მელჰეისი დავინახე. ეს ნაწილი ერთადერთი უსაფრთხო ზონა იყო, სადაც „ბენო ევნი“ არ იყო.

- გამიმართლა, რომ ასე ბრმად გამომდევენ, ყოველგვარი სიფხიზლე დაკარგე, გჯეროდა, რომ გაქცევა აღარ შემეძლო. ეს დასასრულია, ბატონო ანოს. საბოლოოდ მზად ვარ, რომ გაგანადგურებ.

მელჰეისმა თავისი კვერთხი ააფრიალა. მისი მაგიური ძალა ამ ტერიტორიაზე არსებულ „ბენო ეუნს“ დაემატა და ყველა მხრიდან მომიჭირა.

კედელმა, რომელიც სამყაროს ოთხ ნაწილად ყოფდა, შემომხვია და ჩემი განადგურება დაიწყო.

„როგორც ჩანს, სიამაყემ მოგიცვა. არ იცოდი, რომ ჩემს მიერ დაგროვილი მაგიური ძალა შენზე ბევრად დიდი იქნებოდა და ამპარტავნულად დაასკვენი, რომ ნებისმიერ წამს შეგეძლო ჩემი დამარცხება. აგისხნი, რომ სუფთა სინდისით მოკვდე: შენი დამარცხების მიზეზი შენი ამპარტავნება იყო.“

რა ხმამაღალი და თავდაჯერებული სიტყვებია. თუ ანტიმაგიას შევამცირებ, ამდენი ძალა იმავე წამს გამანადგურებს.

- უსარგებლოა. კარგად დაფიქრდი. „მაგიის შთამნთქმელმა ბეჭედმა“ შენი მაგიური ძალის ნახევარი გამოწოვა. გარდა ამისა, გავითვალისწინეთ შენი ბოლოდროინდელი ხარჯები და ვიგებთ, რომ 30% დაგრჩა. და ბოლოს, ის ნახევარი, რაც მოგპარეს, ამ კვერთხშია მოთავსებული.

მაგიური ძალა აფეთქდა და ჩემი ანტიმაგია ფენა-ფენა განადგურდა.

- თუ ერთსა და იმავე მფლობელს აიღებ, მაგრამ ერთს 30% და მეორეს 50% მაგიური ძალა აქვს, მაშინ ბავშვიც კი მიხვდება, ვინ გაიმარჯვებს, თუ მათი მაგიური ძალები ერთმანეთს შეეჯახება. დაუმატეთ ამ 50%-ს ჩემი მაგიური ძალა და მოგების შანსი აღარ გექნებათ!!

მიუხედავად იმისა, რომ მთელი ჩემი მაგიური ძალა ანტიმაგიაში მქონდა ჩადებული, „ბენო ეუნი“ თითქოს ჩემს მთლიანად განადგურებას ცდილობდა. შავი შუქი სფეროდ გადაიქცა, რომელიც მე მიფარავდა და ყოველ წამს მცირდებოდა.

- აი, აი, აი!! მეგონა, ერთ წამში წაგშლიდი, მაგრამ სინამდვილეში ტირანი დემონი ხარ. მაგიური ძალა აღარ გაქვს.

ამის თქმის შემდეგ, მელჰეისმა კვერთხში არსებული მთელი მაგიური ძალა მაშინვე „ბენო ეუნში“ ჩაასხა. სფეროდ გადაქცეული შავი შუქი საშინლად ანათებდა და ძალით შეკუმშა ჩემი ანტიმაგია.

- ნახვამდის, დემონების ტირან-მბრძანებელო, დიდო ანოს ვოლდიგოდ.

შეკუმშული და სფეროს ფორმის შესანარჩუნებლად ძალიან მკვრივი „ბენო ევნადან“ სინათლის რამდენიმე სხივი გაჟონა.

და მომდევნო წამს უზარმაზარი შავი აფეთქება მოხდა.

- თქვენი ერა დასრულდა. არა, ეს უკვე 2000 წელზე მეტი ხნის წინ იყო.

შავი აფეთქება ჩაცხრა და ნათება ნელ-ნელა გაქრა. მელჰეისი ამას უყურებდა და გამარჯვების გემოთი ტკბებოდა.

- ჰმ, აუცილებლად მინდა მეტი გავიგო ამის შესახებ.

მელჰეისს თვალეები გაუფართოვდა.

- ...ვის მიერ?..

სინათლე და ბრწყინვალება მთლიანად გაქრა.

მშვიდად ვიდექი ბენო ევნას აფეთქების ეპიცენტრში.

ერთი ნაკაწრის გარეშე.

„რა-რატომ?..“ შოკში ჩახლეჩილი თქვა მელჰეისმა, ვერ გაიგო რა მოხდა.

- რას ამბობ, რეინკარნაციის შემდეგ სხეულს საბოლოოდ შევეჩვიე.

მელჰეისს გაოცებისგან პირი ღია დარჩა.

— ...არა... მართლა... — თქვა მან სუსტი ხმით, არ სჯეროდა რასაც ხედავდა. — ...ჯერ კიდევ არ გამოგიჩენია შენი ნამდვილი ძალა?.. მაგრამ... მაგრამ ეს უბრალოდ შეუძლებელია!!.. მანამდე ასეთი ძლიერი მაგია გამოიყენე... ასეთი უზარმაზარი ძალა გამოავლინე და ჯერ კიდევ არ დაგიბრუნებია ის მაგიური ძალა, რაც რეინკარნაციამდე გქონდა?!..

- როგორც თავად თქვი, ახლახანს მხოლოდ მეათედი მქონდა ძალა.

„...მეათედი... ნაწილი...“ თქვა მელჰეისმა, სახეზე სრული უიმედობა და თანაგრძნობაც კი გამოსახული.

მოკლედ, მელჰეისმა ჩემი მაგიური ძალის 10%-ზე ნაკლები წამართვა.

- დრო არ უნდა გაგეჭიანურებინა, მაგრამ შეჯიბრში ჩამრთე, სანამ ამ სხეულს შევეჩვიე.

იმ ადგილისკენ გავიშვირე .

ვფიქრობ, რომ ამას ჩემი ამჟამინდელი მაგიური ძალით შევძლებ. შავი სინათლის ნაწილაკები ჩემი ხელისგულის წინ შეგროვდა. მომდევნო წამს კიდევ უფრო მეტი უთვალავი ნაწილაკი გამოჩნდა და ირგვლივ ყველაფერი აავსო.

— ...ეს სამგანზომილებიანი დელზოგეიდის ჯადოსნური წრეა?.. მაგრამ ასე არ უნდა იყოს... ეს სივრცე სხვა განზომილების შიგნით „აზეიზისით“ უნდა იყოს იზოლირებული...

- გამოჩნდი, ვენუზდონოა.

ჩემს ზარზე პასუხის გაცემისას, უამრავი შავი ნაწილაკი, რომელიც შეგროვდა, მთლიანად ჩემს ფეხქვეშ იყო კონცენტრირებული. ხმლის ფორმის ჩრდილი გამოჩნდა. მას არანაირი მატერიალური ობიექტი არ ისროდა, მხოლოდ ერთი ჩრდილი გამოჩნდა.

- შენ თქვი: „უსარგებლო“, „კარგად დაფიქრდი“, მელჰეისი.

ჩრდილის ხმალი ნელა აიჭრა ჰაერში, თითქოს ჩემს ხელში იყო მოზიდული.

- ახლა საკუთარ თავზე ისწავლი, რა არის სინამდვილეში უსარგებლო.

ალბათ ჩემი სიტყვები არ გაუგია. მელჰეისი უბრალოდ იდგა გაოგნებული, თითქოს მისი გარეგნობა ყვიროდა, რომ არ შეეძლო დაეჯერებინა მის წინ გადაშლილი სანახაობის.

— ...რა... ლოგიკაა ეს?

— მაგიით შექმნილ ნივთებს, როგორიცაა მანძილები და ზომები, არანაირი მნიშვნელობა არ აქვთ. კანონის დამრღვევის წინაშე ნებისმიერი პრინციპი არაფრად იქცევა. იმაზე ფიქრი, თუ როგორ გააკეთო ესა თუ ის, უბრალოდ უაზროა.

სახელურს ხელი მოვკიდე.

სწორედ იმ მომენტში ჩრდილი შემოებრუნდა და მის ადგილას გრძელი, მუქი ხმალი გამოჩნდა.

- ჩემს წინ მტერი უბრალოდ განადგურებულია. ეს ერთადერთი პრინციპია, რომელიც ვენუზდონოასთვის მისაღებია.

— ...მიუხედავად იმისა, რომ ტირანი დემონთა მბრძანებელი ხარ, ასეთი არალოგიკური მაგია უბრალოდ არ არსებობს!!

მელჰეისმა მის წინ ჯადოსნური კარიბჭე შექმნა. ის საკმაოდ მდიდრული იყო, სულაც არ ჰგავდა იმ კარიბჭეს, რომელსაც ადრე იყენებდა.

- ვაუ, აბსოლუტური სივრცე?

- მართალია. ამ კარიბჭის მეორე მხარეს არის აბსოლუტური ტერიტორია, რომელშიც მხოლოდ ჯადოქრის მატარებელს შეუძლია შესვლა. „აზეისისში“ ჩემი დამარცხება შეუძლებელია.

ჯადოსნური კარიბჭეები გაიღო და მელჰეისი მათში გაუჩინარდა.

- დღეისთვის უკან დავიხვე, ლორდ ანოს. მაგრამ შემდეგ ჯერზე თქვენს ძალას გავითვალისწინებ და თქვენს დასამარცხებლად ჩემს გეგმას გავაუმჯობესებ. გთხოვთ, მოუთმენლად დაელოდეთ.

ვენუზდონოა ნელ-ნელა უფრო დაბალ პოზიციაზე ავწიე.

- ბოდიში, მელჰეის.

კანონდამრღვევი ჩემს წინ გავარტყი. სივრცე ორად გაიყო და დაიშალა. ღია განზომილებაში კი თავად მელჰეისი იდგა.

— ...რატომ?!.. აბსოლუტური სივრცე სამყაროსგან სრულიად იზოლირებული ადგილია... მისი გათიშვა უბრალოდ შეუძლებელია, რადგან პრინციპში, მასზე შენი მხრიდან გავლენის მოხდენა შეუძლებელია...

— ლოგიკა არ მუშაობს კანონდამრღვევის წინაშე.

მშვიდად წავედი მელჰეისისკენ და ვენუზდონოას ქნევა მოვასწარი. მელჰეისმა ბოლო მომენტში აირიდა. მაგრამ ფეხები მოკვეთეს და მიწაზე დაეცა.

— ...რა...ახლა... ავეცი თავი...

— გადაწყვიტეთ, რომ დარტყმის თავიდან ასაცილებლად რაიმე სახის თავის არიდება საკმარისი იქნებოდა?

— ...სად... სად არის აქ ლოგიკა?!..

მან კიდევ ერთხელ შექმნა ჯადოსნური კარიბჭეები. თუმცა, ახლა მათი რაოდენობა რამდენიმე ათასს აჭარბებდა.

— ...მართლაც, ეს ნამდვილად საშინელი დემონური ხმალია, მაგრამ მაინც ხმალია. უბრალოდ შეუძლებელია, რომ ერთდროულად ამდენი ჯადოსნური კარიბჭე გაარღვიოს!..

ის ალბათ გეგმავს დიდი რაოდენობით ჯადოსნური კარიბჭის გამოყენებას სატყუარად და შემდეგ ერთ-ერთი მათგანიდან გაქცევას.

თუმცა, ამის შემდეგ დაუყოვნებლივ, ათასობით ჯადოსნური კარიბჭე ერთდროულად დაიმსხვრა და მთლიანად დაიმსხვრა.

— ...ჰ-როგორ... ეს მოხდა?... შენ ისინი არც კი დაგიჭრია!!..

— გადაწყვიტე, რომ არ დაჭრიან, თუ არ დაგჭრი?

— ... არა ... შეიძლება ...

ნელა მივუახლოვდი გაუგებარ მელჭეის.

— ...ეს არ შეიძლება იყოს... ეს უბრალოდ... არ შეიძლება იყოს...

ახლა უკვე უმოძრაო მელჭეის წინ ვიდექი და ზემოდან ვუყურებდი.

მის თვალებში მხოლოდ შიში და ღრმა სასოწარკვეთა იყო.

- თავმომწონედ ჩაიდე. აი, რა არის ნამდვილად უსარგებლო.

ვენუზდონოა მელჭეისს თავში ჩავურჭე.

§ 35. ბოროტი ნილაბი

— ...გ...ჰ...ა... — მელჰეისმა მტკივნეულად ამოიოხრა.

ვენუზდონამ თავი გახვრიტა, მაგრამ ის ჯერ კიდევ არ იყო განადგურებული და მისი სხეული ნორმალური იყო.

- ჰმ, როგორც ჩანს, ძალიან პრობლემური რამ ჩაგინერგეს.

მელჰეისის ტვინში დემონური მონობის მახვილი იყო გახვრეტილი. ეს ჯადოსნური არტეფაქტია, რომელიც მისი მფლობელის აზრებსაც კი აკონტროლებს.

- დაიკარგე.

მელჰეისის ტვინში ჩარგული მონობის დემონური ხმალი ჩემმა კანონდამრღვევმა გაანადგურა. როდესაც ვენუზდონა თავიდან ამოვიღე, ცარიელი თვალებით შემომხედა.

თანდათანობით მისი თვალები ჩვეულ ფერს დაუბრუნდა.

- გონს მოხვედი, მელჰეის?

თავი დახარა, თითქოს ბოდიშს იხდიდა შექმნილი უხერხულობისთვის.

— ...მაპატიეთ, ბატონო ანოს... მოულოდნელი იყო...

მაშინ, როდესაც იუნიონ თაუერს ვათვალიერებდი, მელჰეისს ნამდვილად არ მახსოვდა. ამიტომ საკმაოდ უცნაური იყო იმის გაგება, რომ ამდენი წელი ელოდა ჩემს მოკვლას.

რა თქმა უნდა, მაინც არსებობდა შესაძლებლობა, რომ მან როგორღაც ოსტატურად დამალა მოგონებები. თუმცა, როგორც ჩანს, ავოს დილჰევიას მიზანი იყო, რომ ასე მეფიქრა და მელჰეისში მისი მოკავშირე მოეკლა.

იმ დროს მას ნამდვილად არ ახსოვდა ჩემზე და ამის შემდეგ მელჰეისი დამონების დემონურმა მახვილმა დაიმორჩილა. თუმცა, კონტრაქტის დემონური ხმალი რეის სხეულში ჩაარჭეს. მე ველოდი, რომ ეს შესაძლებელი იქნებოდა.

- ვინ გააკეთა ეს?

მელჰეისმა სევდიანად გააქნია თავი.

— ...არ ვიცი. მისი სახე და ჯადოსნური ძალაც კი ვერ შევამჩნიე. ეს მოხდა შენთან შეხვედრის შემდეგ ღამეს, უფალო ანოს. ვიღაცამ დამესხა თავს და როცა გონს მოვედი,

უკვე დამონების დემონური მახვილით მქონდა გახვრეტილი. 2000 წლის წინ მე „ბენო ეუნი“ გადავარჩინე, მაგრამ მისი გამოყენების შანსიც კი არ მქონდა.

2000 წლის წინ, მელჰეისმა კედლის გარღვევით გაიქცა ავოს დილჰევიას ხელქვეითისგან და „ბენო ეუნი“ გვერდზე გადადო შემდეგი შეტევისთვის მოსამზადებლად.

და ამჯერად მან ეს ჩემს მოსაკლავად გამოიყენა? ვფიქრობ, მტრებმა იცოდნენ, რომ მელჰეისი ძალიან ძლიერი იყო და ფრთხილად მოემზადა.

ვენუზდონოა მიწაში ჩავტენე. რის შემდეგაც პირის მატერიალური სხეული გაქრა და მხოლოდ ჩრდილი დამრჩა ფეხქვეშ. პრინციპში, ამას პირის ქარქაშში ჩადება შეიძლება ვუწოდოთ.

— დროა, ისიც შემოგვიერთდეს.

მარცხენა ხელი მელჰეისის მხარზე გავუშვი. მარჯვენა ხელით მოვკიდე ხელი, ჭრილობაზე მაგრად მივამაგრე და ის გაიზარდა. ცვდილობდი თითები მსუბუქად მემოდრავებინა.

ჰმ, პრობლემა არ არის.

- გაიოსა და იდორა აქ არიან.

- ჭამე.

მელჰეისმა შექმნა ჯადოსნური კარიბჭეების წყვილი. ისინი გაიღო და გაიოსისა და იდორის გვამები ამ ადგილას ტელეპორტირდნენ.

- რას იზამთ მათთან?

— შენს გარდა, შვიდ უძველეს დემონ იმპერატორს საძირკველი დაუმტკიცდათ და სხეულები ტყვედ აიყვანეს.

მელჰეისმა სახეზე მორჩილი გამომეტყველებით დაფიქრდა ამაზე.

— ავოს დილჰევიას ქვეშევრდომები?

- მართალია.

როდესაც აივისთან მქონდა საქმე, სხვა გზა არ მქონდა გარდა იმისა, რომ ბაზა გამენადგურებინა, მაგრამ ახლა საქმე სხვაგვარადაა.

- აი, ისინიც, ავოს დილჰევიას ორი ხელქვეითი ადამიანის საძირკველი.

გაიოსისა და იდორის გვამებზე ჯადოსნური წრეები დავხატე. შელოცვის „ჯე გრუას“ გამოყენებით, ამ წყვილის ფუძეები მათთან შერწყმული ფუძეებისგან გამოვყავი.

„საკმარისია, რომ შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორის დაჭერა გიბრძანეს. ავოს დილჰევიას ხელქვეითებს შორისაც კი, ალბათ, საკმაოდ განათლებული ხარ ამჟამინდელი მდგომარეობის შესახებ.“

შვიდ უძველეს დემონ იმპერატორს აქვს პოზიცია, რომელიც მათ საშუალებას აძლევს პირდაპირ გავლენა მოახდინონ დემონთა მბრძანებლის, ტირანის ლეგენდაზე. არ მგონია, რომ ის უბრალოდ უბრძანებდა ადამიანებს, რომლებმაც არაფერი იცოდნენ. მაშინაც კი, თუ ასე იყო, მათი „ინგალით“ აღდგომით ნაცნობი სახეების დანახვა შემძლია.

როდესაც ჯე გრუამ ფუძეთა გამოყოფა დაასრულა, მათზე სისხლის ორი წვეთი დავაწვეთე.

- აღსდექით, სულელებო, რომლებმაც გაბედეს ჩემს წინააღმდეგ აჯანყება. მაჩვენეთ თქვენი ნამდვილი სახე.

ჯადოსნური წრე დავხატე და ინგალის შელოცვა გამოვიყენე. რაც უფრო მეტი დრო გადიოდა სიკვდილიდან, მით უფრო ნაკლები იყო წარმატებული აღდგომის შანსი, მაგრამ რადგან დრო რევაიდით გავაჩერე, აღარ იყო საჭირო იმაზე ფიქრი, რომ შელოცვა არ იმოქმედებდა.

და იმ მომენტში...

ორი დარტყმითი ტალღა შემოფრინდა, რომლებიც კოსმოსს ჭრიდნენ. მათ აღდგომის პროცესში ორივე ბაზა გაჭრეს და უკვალოდ გაქრნენ.

„რა...?“ გაკვირვებულმა წამოიძახა მელჰეისმა.

იმ ადგილს გავხედე, საიდანაც დარტყმა მოდიოდა.

იქვე იდგა კაცი, რომელსაც საზარელი ნილაბი ეხურა.

მას შავი ჯავშანი ეცვა. ვფიქრობ, ნილაბი რაიმე ჯადოსნური არტეფაქტია, რადგან როდესაც ჩემი ჯადოსნური თვალეები დავძაბე, კაცისგან არანაირი ჯადოსნური ძალა არ ვიგრძენი.

გასაკვირი არ არის, რომ თავდასხმამდე ვერ შევამჩნიე.

„...ეს შეუძლებელია... ის აზეისისში გარედან ძალით შევიდა?“ თქვა დაბნეულმა მელჰეისმა.

ის მართალია, თუ შეხვალთ, მაშინ, მოლოდინების საწინააღმდეგოდ, მაინც შეგიძლიათ როგორმე ტელეპორტირება შიგნით, მაგრამ გარედან მასში გასასვლელის გახსნა ადვილი საქმე არ არის.

- ჰმ, შენ ავოს დილჰევია ხარ?

— ...

ნილბიანმა კაცმა არაფერი უპასუხა.

- არ მიპასუხებ? მაშინ გაიძულე.

ხელი ფეხებთან მივიტანე. ხმლის ჩრდილი ნელ-ნელა გამოჩნდა და ხელი სახელურისკენ გავწიე.

— ...

ნილბიანმა კაცმა ხელი შეარხია.

რის შემდეგაც აზეისისში ბზარი გაჩნდა და კაცი მასში გაუჩინარდა.

- მელჰეისი.

— ...მისი დევნა რთული იქნება, რადგან ვერანაირ მაგიურ ძალას ვერ ვგრძნობ, მაგრამ აზეისისშიც ვერ ვპოულობ. ალბათ გაიქცა.

მან დაასკვნა, რომ ვენუზდონოსთან საბრძოლველი არაფერი ჰქონდა? ალბათ, ჩემი ბრძოლა მელჰეისთან ენახა. კიდევ ერთი წამი და ვენუზდონოს ჟანგად გადაიქცეოდა, მაგრამ, როგორც ჩანს, საკმაოდ გონიერია.

დარწმუნებული ვარ, მას ავოს დილჰევიას ხელქვეითებთან, გაიოსთან და იდორთან შერწყმულებთან გამკლავება სურდა. ინფორმაციის გაჟონვის თავიდან აცილება შესაძლებელია, თუ თავად ბაზაც კი განადგურდება.

- რა ვქნათ? შეიძლება კიდევ გვქონდეს დრო, რომ მასთან შევხვდეთ.

- არა, დაივიწყე ის.

ეს არც დევნის დროა და არც ადგილი. გარდა ამისა, ნილბიან კაცს შეეძლო ამის წინასწარ განჭვრეტა.

- მოგვიანებით მოგცემ ინსტრუქციას. გააცოცხლე გაიოსი და იდორი.

ნილბიანი კაცი მხოლოდ ავოს დილჰევიას ქვეშევრდომების ბაზებს ებრძოდა. თუმცა გაიოსისა და იდორის ბაზები უვნებელი დარჩნენ. არა მგონია, მათ რაიმე მესხიერება

ჰქონდეთ, მაგრამ ყოველ შემთხვევაში, ჩვენ შეგვიძლია მათი ნორმალურ მდგომარეობაში აღდგენა.

- კი ბატონო.

ვენუზდონოა იატაკზე ჩავვარდი და ის ჩრდილად იქცა. შემდეგ კი ჩრდილი გაქრა. ჩემს წინ ჯადოსნური კარიბჭე გაიღო და ადამანტინის რკინის ხმალი გამოჩნდა.

- აქ დარჩები?

- კი.

ავიღე ადამანტინის რკინის ხმალი.

- გთხოვთ, ამ კარიბჭეში დადგეთ. მე მათ არენას დავაკავშირებ. და რეი გრანზდორისაც იმავე გზით გავუშვებ.

თავის დაქნევით, ჯადოსნურ კარიბჭეში შევედი.

დაკლავნილი გასასვლელის მსგავსი ადგილის გავლის შემდეგ, მალევე ხმები გავიგე:

— ...ჰეი, რა მოხდა?..

- ვინ იცის. დიდი ხანია, რაც არენაზე მაგიის გამო არაფერი ხდება და არც არაფერი გამიგია...

— ადმინისტრაცია დუმს, რა ჯანდაბა ხდება აქ?..

- ჰეი, მოიცადე ერთი წუთით. გაიხედე იქით, ეს ადამიანის სილუეტია!

— ...და მართლა... ჯადოსნური ეფექტი დასრულდა?.. ერთი დგას, მეორე კი წევს...

— ყველაფერი დამთავრდა?

- ვინ მოიგო?..

არენის ჯადოსნური წრე გაქრა და „აზეისისი“ მთლიანად გაიფანტა. მასში მათ დამინახეს, როგორ მეჭირა ადამანტიტის რკინის ხმალი და რეი ზურგზე იწვა, გვერდით კი გატეხილი ინიციო ედგა.

„ვადასტურებთ მონაწილე რეი გრანზდორის დემონური ხმლის განადგურებას. გამარჯვებული მონაწილე ანოს ვოლდიგოდია!“ - გაისმა ბუს ხმა.

- ჰურა-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა!! - ხმამაღალი შემახილი გაისმა მთელ არენაზე.

- მან ეს შეძლო! მისმინე, ძვირფასო, ანოსიკმა გაიმარჯვა!!

- კი... და ეს სიმართლეა. ის ნამდვილად იძლევა... - გავიგე დედაჩემის და მამაჩემის ხმები.

- და მაინც, ბატონი ანოსი მთელ მსოფლიოში პირველი ნომერია!

- კი, ბატონი ანოსისგან ნაკლებს ვერაფერს მოელოდები, ის ისეთი სუპერმაგარია...
ხუმრობა ...

-ჰეი, რატომ ტირი?

- ს-ასე რომ, ძალიან შეძრული ვარ... ლორდ ანოსმა მოიგო ტურნირი, რომელიც იმპერატორის ოჯახების ფრაქციამ მოაწყო, სადაც ყველა წესი მის წინააღმდეგ იყო დაწესებული... და მაინც, არაფერზე წუწუნიც კი არ გამოუთქვამს...

-კარგი, საკმარისია. უფრო სერიოზული იყავი.

- მე-მე ყოველთვის სერიოზული ვარ!

გულშემატკივართა კავშირის ყველა გოგონა ცრემლებს ღვრიდა.

მაყურებლისგან ხმამაღალი აპლოდისმენტები ისმოდა. მათი უმეტესობა ნახევარჯიშებს ეკუთვნოდათ. ვფიქრობ, ისინი ძალიან ბედნიერები იყვნენ. ნახევარჯიშები მოუსვენარ, აღელვებულ მდგომარეობაში იყვნენ, ტაშს უკრავდნენ და ისე ხმამაღლა ყვიროდნენ, რომ ხმა ჩახლეჩილი ჰქონდათ.

მას შემდეგ, რაც ოვაციები და აპლოდისმენტები ჩაცხრა, ცაში მფრინავმა ბუმ კვლავ წამოიძახა:

— ტურნირის დახურვის ცერემონია მოგვიანებით გაიმართება, თავდაპირველად ჩემპიონ ანოს ვოლდიგოდს საჩუქრად დემონურ ხმაღს აქვე გადავცემთ.

რის შემდეგაც არენაზე თავსაბურავიანი გოგონა შემოვიდა, რომელსაც ორივე ხელში დემონური ხმალი ეჭირა.

ის ქერათმიანი იყო, გაშლილი თმით და ცისფერი თვალებით. მისი სახე ძალიან ნაცნობი იყო ჩემთვის.

ჩემთან მოვიდა, სტუმართმოყვარედ გამიღიმა.

- გილოცავ.

მან დემონის ხმალი მაჩუქა.

- ჰმ, რას აკეთებ, საშა?

ჩემი სიტყვების გაგონებაზე საშამ უხერხულად იგრძნო თავი.

- დ-ნუ ღელავ, მიშა დედაშენთანაა. და ისედაც დამთავრდა მატჩი, თუ რამე მოხდება, შენ თვითონ მოაგვარებ.

- მე ამას არ გეკითხები.

საშამ უკმაყოფილოდ შემომხედა.

„არა მგონია, იცოდე, მაგრამ ნეკრონების ოჯახი საკმაოდ ცნობილად ითვლება. ჩვენი ოჯახი ხმლებს კარგად არ ერკვევა, მაგრამ ჩვენ გვაქვს პრივილეგია, პატივი მივაგოთ დემონური ხმლების ტურნირის ჩემპიონს.“

მაშ, ისინი ჩემპიონის ასიამოვნებას ცდილობენ? საშა შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთის პირდაპირი შთამომავალია და შესაბამისი სოციალური სტატუსიც აქვს.

- წამოდი, ხმალი აიღე უკვე.

საშამ მაშინვე ხმალი მომაწოდა.

„ასე არ უნდა მოიქცეს ადამიანი, რომელიც ჩემს პატივსაცემად მოვიდა.“

შემთხვევით ავიღე დემონური ხმალი.

— ...ახლავე ამაზე გადავალ...

სახეზე აწითლდა და ყურადღებით შემომხედა.

- გილოცავ, ანოს ვოლდიგოდ. კურთხეული იყოს შენი ხმალი.

მან თვალები დახუჭა და ფეხის წვერებზე მომიახლოვდა.

და მისი ტუჩები მსუბუქად შეეხო ჩემს ლოყას.

მაყურებლისგან კვლავ აპლოდისმენტები გაისმა. თითქოს მაყურებელი ჩემს გამარჯვებას აკურთხებდა.

- რომ იცოდე, - დაიწყო საშამ, ქვემოთ აიხედა, როგორც ჩანს, არ უნდოდა ჩემთვის პირდაპირ თვალებში შეეხედა, - ეს უბრალოდ ჩვეულებაა! მე ეს იმიტომ არ გამიკეთებია, რომ მინდოდა!

- არ იყო საჭირო ამის თქმა, მე მაინც მივხვდი.

საშა იმედგაცრუებული დარჩა, როდესაც ეს გაიგო. შემდეგ სახეზე ოდნავ უკმაყოფილო გამომეტყველება გადაეფინა და მზერა აარიდა.

„...დავთანხმდი, რადგან მეგონა, გაიმარჯვებდი...“ სუსტად ჩაილაპარაკა საშამ. „არ მინდოდა... არ მინდოდა შენს გარდა სხვა დემონთა მბრძანებლის პატივისცემა...“ უხერხულად თქვა მან, თითქოს ისეთ სიტყვებს არჩევდა, რომლებიც ჩემზე შთაბეჭდილებას მოახდენდა.

რა ტკბილი სიტყვებია.

- კარგი განწყობა.

ბუნებრივად გაიღიმა.

- ...რა-რა გინდა? ისევ ირონიულად იქცევი... - წუწუნებდა საშა და ღიმილი აღარ აწუხებდა. - აჰ. - თქვა მან, თითქოს რაღაც გაახსენდა და შემდეგ ჩემს წინ ჯადოსნური წრე დახატა.

ეს იყო შელოცვა „ლიქსი“. ის ხმას გადასცემდა ყველა მაყურებლის ადგილსა და ჯადოსნურ მაუწყებლობას.

- ანოს ვოლდიგოდ. მითხარი, როგორ გრძნობ თავს ახლა.

- კარგი.

უკვე გადაწყვეტილი მაქვს, რას ვიტყვი.

— ამ ხმლის წყალობით შევძელი გამარჯვება.

დემონსტრაციულად ავწიე ადამანტინის რკინის ხმალი თავზე.

- მამამ ეს ხმალი ადამანტინის რკინისგან გამოჭედა, მასში საკუთარი გრძნობები ჩადო და ძალა მისცა, რომელიც დემონურ ხმალ ინიციოსაც კი არ ჩამოუვარდება. ის არ შეიცავს მაგიურ ძალას, არამედ სხვა რამეს - სულს. მამაჩემი ნამდვილი ოსტატია. გმადლობთ, მამა. - ვთქვი მე და აუდიტორიისკენ მივიხედე.

ჩემი მზერა მამაჩემსკენ იყო მიმართული, რომელიც თითქოს რაღაცის ატანას ცდილობდა.

მისი ხმა გავიგე.

- ვ-რას ამბობს... ჰეი, იზაბელა. აკადემიის მასწავლებლებისთვის რაღაც უნდა ეთქვა... და ამ ხმალში განსაკუთრებული არაფერია... ეს მისი ძალაა, ყველაფერი იმიტომ, რომ მან ყველაფერი გააკეთა!!

მამას ცრემლები წამოუვიდა ემოციებისგან, რომლებმაც ის დათრგუნა.

მის გვერდით მჯდომმა დედამ გაიღიმა და ასევე ტირილი დაიწყო.

— ...ის ისეთი არაჩვეულებრივია... იზაბელა... მე არასდროს ვყოფილვარ ასეთი ბედნიერი...

დედამ ნაზად მოეფერა კანკალებულ მამას ზურგზე.

- ახლა კი დავიწყეთ დახურვის ცერემონიისთვის მზადება. ძვირფასო მაყურებლებო, გთხოვთ, გადადით ტახტის ოთახში. - გაისმა ბუს ხმა.

მაყურებლებმა ერთმანეთის მიყოლებით დაიწყეს ადგილებიდან ადგომა.

რეის რომ შევხედე, დავინახე, რომ მას რამდენიმე ექიმი აკრავდა გარშემო. თუმცა, მისი ჭრილობები, ალბათ, იმდენად მძიმე იყო, რომ მათ გაუმკლავდნენ. მათ მასზე სამკურნალო მაგია გამოიყენეს, მაგრამ მაინც ვერ განკურნეს.

- შეგიძლია წახვიდე? მე შენს მაგივრად მოვაგვარებ.

ენშელ^{1-ის} შელოცვა გავუკეთე. მისი ჭრილობები ჩემს თვალწინ შეხორცდა და მან თვალები ოდნავ გაახილა.

„...დამთავრდა?“ იკითხა რეიმ გაოგნებულმა.

ალბათ, გარკვეული დროის განმავლობაში გონება დაკარგა.

— კარგი ბრძოლა იყო.

ხელი გავუწოდე წოლით გაშეშებულ რეის. მან აიღო.

„ყველაზე მეტად ის მწყინს, რომ მიხარია, რომ წავაგე. მაგრამ შემდეგ ჯერზე გამარჯვება ჩემი იქნება. რადგან ამჯერად ყველაფერი ვცადე შენს დასაცავად“, - მითხრა რეიმ და წამოდგა.

- მოუთმენლად ველოდები.

მე და რეიმ გავუღიმეთ.

— ...რეი, ბატონო ანოს!..

ხმა მომესმა და მისკენ გავიხედე, რომ მისა დამენახა, რომელიც სწრაფად ეშვებოდა მაყურებლის ადგილებიდან არენაზე.

თვალები ცრემლიანი ჰქონდა, სახე კი სასიკვდილოდ ფერმკრთალი, ჩემი გამარჯვებით დიდად აღფრთოვანებული არც ჩანდა.

„კარგად ხარ, მისა?“ ჰკითხა რეიმ, მასზე შეშფოთებულმა.

— ...ძმობა...

ლაპარაკი სცადა, მაგრამ თითქოს ყელში ბურთი ჰქონდა ჩაჭედებული.

- მმმ?

„მაპატიე...“ გაჭირვებით თქვა მიშამ.

ისეთი სახე ჰქონდა, თითქოს რაღაც მიუტევებელი ცოდვა ჩაედინა.

— ...რეის დედა... მე... მე... ნეტავ ცოტათი მაინც გამოჯანმრთელებულიყო, მაგრამ ვერ დავიცავდი... ნეტავ შევემჩნიო...

-რაზე ლაპარაკობ, ნუ ღელავ.

ჩემი სიტყვების გაგონებაზე მიშას გოცებისგან თვალები გაუფართოვდა და კითხვით შემომხედა.

— შილას სული განიკურნა.

სისხლი არენაზე დავღვარე და ინგალი გამოვიყენე.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „მაგიის საწინააღმდეგო განკურნება“.

§ ეპილოგი. ~დღესასწაულის შემდეგ~

შეილა ჩემს მიერ დახატული ჯადოსნური წრის ცენტრში გამოჩნდა.

ნელა გაახილა თვალები და დაინახა ბიჭი, რომელიც შემფოთებით უყურებდა მას.

— ...რეი?..

- დედა!

რეიმ ხელი შეილას გაუწოდა და მაგრად ჩაეხუტა.

— ...ღმერთს მადლობა... ძალიან ბედნიერი ვარ, დედა... მეგონა, ერთმანეთს ვეღარასდროს შევხვდებოდით...

სიტყვები ცრემლებად გადაიქცა და რეიმ ქვემოთ აიხედა.

შეილამ ნაზად მოჰხვია მხრებში ხელი და თავზე ხელი გადაუსვა.

— ...ეს სიზმარი არ არის, არა?.. თუ სამოთხეში ვართ?

- რა თქმა უნდა არა, ჩვენ ჩვენს სამყაროში ვართ. შენ დაიცავი შენი შვილი საკუთარი სიცოცხლის შეწირვით. დიდებული საქციელი.

- ნათელია.

შეილამ ნაზად მოეფერა რეის თავზე, როცა ის ცრემლებს ღვრიდა. როგორც ჩანს, საკუთარი აღდგომა ნაკლებად აწუხებდა, ვიდრე ის ფაქტი, რომ მან შეძლო შვილის დაცვა.

— ...მაგრამ როგორ განკურნე მისი სული?.. ბოლოს და ბოლოს, მისი სამირკველი სუსტდებოდა და უნდა გაქრეს... და ვერანაირი მაგია ვერ დააბრუნებს მას... — მკითხა მიშამ.

- მარტივია. მე ჭორებსა და ლეგენდებს ვავრცელებ, რომლებიც მის საფუძველს წარმოადგენს.

- რა?.. მაგრამ აქამდე მხოლოდ ფინალში იბრძოდი, როდის მოახერხე ასეთი რამის გაკეთება?..

— ახლახანს, როდესაც გამარჯვების შესახებ ჩემი გრძნობები გავუზიარე. და ჯადოსნურმა გადაცემამ ისინი დილჰეიდის სხვადასხვა რეგიონში გაავრცელა.

„აჰ...“ - წამოიძახა მიშამ, ამის გაცნობიერების შემდეგ. „ნამდვილი ოსტატის მიერ მთელი სულით გამოჭედილი ხმალი არა მაგიურ ძალას, არამედ სხვა რამეს შეიცავს“?

თავი დავუქნიე.

— ასეთი ჭორები და ლეგენდები ქმნიდა შილას საფუძველს.

ინიციოს გაწყვეტისა და დემონური ხმლების ტურნირში გამარჯვების გავლენა ძალიან ძლიერი იყო. ხმალი, რომელიც მთელი სულით იყო გამოჭედილი და არა მაგიურ ძალას, არამედ რაღაც სხვას შეიცავდა. გასაკვირი არ არის, რომ ამდენმა ადამიანმა მოულოდნელად დაიჯერა ასეთი წარმოუდგენელი ჭორები და ლეგენდები.

შედეგად, შეილას თითქმის გამქრალი ბაზა სწრაფად აღდგა და ინგალით მისი აღორძინება ძალიან მარტივი გახდა.

„ინგალით“ წარმატებული აღდგომის შანსი მცირდება, თუ ის 3 წამში არ შესრულდება, თუმცა ეს მხოლოდ დემონებისთვისაა დამახასიათებელი, რომელთა ბაზაც სიკვდილიდან რაც უფრო მეტი დრო გადის, უფრო და უფრო ნაკლებად ინარჩუნებს თავდაპირველ ფორმას. თუმცა, მიუხედავად იმისა, რომ შილას სხეული გაქრა, დროის გასვლის გავლენა მის ბაზაზე სუსტი იყო. ჭორები და ლეგენდები მისი ბაზის ბოლო ძალით ყალიბდებოდა.

„...საიდან... მიხვდი ამას?...“ გაკვირვებულმა იკითხა მიშამ.

- გუშინ, როდესაც შეილას შევხვდით, მისი ჯანმრთელობის მდგომარეობა ოდნავ გაუმჯობესდა და ჩვენთან საუბარი შეძლო. მეგონა, რომ მისი ჭორები და ლეგენდები, რომლებიც როგნოსის მაგიის კლინიკამ უნდა დაარეგულიროს, კარგად არ კონტროლდება, მაგრამ შესაძლოა მიზეზი ის იყო, რაც პირველმატში ვთქვი.

ნამდვილი ოსტატის მიერ მთელი გულით გამოჭედილი ხმალი არ შეიცავს მაგიურ ძალას, არამედ სხვა რამეს. ეს ვთქვი კრუტთან ბრძოლის შუაგულში. ეს ცარიელი ბლაფი იყო, მაგრამ შეილას მდგომარეობა ოდნავ გაუმჯობესდა, რადგან ზოგიერთმა ადამიანმა დაიჯერა.

- რა თქმა უნდა, იმ დროს დანამდვილებით ვერ ვიტყვდი. ფინალის დაწყებამდე ბუსგან „გაჟონვა“ მივიღე. მან მითხრა, რომ შეილა მოკვდებოდა, თუ „მაგიის შთამნთქმელ ბეჭედს“ გაანადგურებდნენ და რეი მოკვდებოდა, თუ ფინალში გავიმარჯვებდი. მაგრამ არაფერი უთქვამთ ჩემს დამარცხებაზე, თუ ადამანტინის რკინის ხმალს გაანადგურებდნენ.

მეგონა, რომ საქმე მატჩის შედეგში არ იყო. უფრო სწორი იქნებოდა, ეს მის მიერ განზრახ შექმნილი გაქცევის გზად მიგვეჩნია. არა მგონია, ავოს დილჰევიას ჩემთვის შემთხვევით მისი ჭორებისა და ლეგენდების გავრცელება დაეგემა.

არსებობდა შესაძლებლობა, რომ შილას სული მთლიანად განიკურნებოდა. შემდეგ კი მისი გეგმები ჩაიშლება. ჩემთვის ამის შესახებ არ უთქვამს, მას სურდა აუდიტორიისთვის ეჩვენებინა, რომ ადამანტინის რკინის ხმაღს განსაკუთრებული არაფერი ჰქონდა.

— ფინალის დაწყების შემდეგ შეილას მდგომარეობა გაუმჯობესდა?

- დიახ. ვცადე, როგორმე „ლირიას“ მაგიური ძალა მისთვის გადამეტანა, მაგრამ ეს საკმარისი არ აღმოჩნდა. მაგრამ მოულოდნელად, შილას მაგიურმა ძალამ სწრაფად დაიწყო აღდგენა და სიარული შეძლო. ამიტომ ერთად გავეშურეთ დემონური ხმლების ტურნირზე...

მელჰეისმა, რომელიც კონტროლის ქვეშ აიყვანეს, თქვა, რომ შეილას მდგომარეობა გაუმჯობესა, რათა მძევლად აეყვანა, მაგრამ ეს ტყუილი აღმოჩნდა. ალბათ, ეს იმიტომ თქვა, რომ არ შეემეჩნია, რომ მისი განზრახვის შესაბამისად არ გამოჯანმრთელებულა.

— მაყურებლის რწმენა შილას ჭორობისა და ლეგენდების მიმართ სწრაფად გაიზარდა, მას შემდეგ, რაც ჩემი ადამანტინის რკინის მახვილი ინიციოს დარტყმებს პირდაპირ ცეცხლში იღებდა.

ვფიქრობ, სწორედ ეს იყო მიზეზი, რის გამოც შილამ შეძლო თავისი ნამდვილი ბუნების მიღება. ის გადაიქცა ფორმად, რომელიც ძალიან ჰგავდა ჩემს ადამანტინის რკინის ხმაღს. სულების ნამდვილი ბუნება ჭორობისა და ლეგენდების მატერიალური ფორმა და მატერიალიზაციაა. მათი საფუძველი სულებშია.

მაყურებელთა სულებში ცხადი იყო ნამდვილი ოსტატის მიერ გამოჭედილი ხმლის გამოსახულება, რომელიც არა მაგიურ ძალას, არამედ სხვა რამეს შეიცავდა. ისინი კი სინამდვილეში ადამანტინის რკინისგან დამზადებულ ხმაღს უყურებდნენ. ამიტომ, შილას ნამდვილმა არსმა ეს ფორმა მიიღო.

ამ ყველაფრის ერთად შეჯამებით, შეიძლება გამოიცნოთ, რა წერია მის ჭორობასა და ლეგენდებში.

- გმადლობთ, ანოს. რეი ხომ მართალი იყო შენზე, წარმოუდგენელი ადამიანი ხარ. მეგონა, ჩემს შვილს ვეღარასდროს ვნახავდი... - თქვა შეილამ და რეის ჩაეხუტა. - ...ახლა შემიძლია გავაგრძელო მისი ზრდის ყურება...

- რას ამბობ, მადლიერება საჭირო არ არის. მე უბრალოდ დახმარების ხელი გავუწოდე მეგობარს.

ამის თქმის შემდეგ, შემოვბრუნდი.

- ნახვამდის, რეი. პირველი მე წავალ.

„კი“, უპასუხა რეიმ ცრემლიანი ხმით.

წამოვედი, რადგან არ მინდოდა მისი ტირილის ყურება.

- ანოს!

დედა, მამა და მიშა მაყურებლის ადგილებიდან ჩემთან ჩამოვიდნენ.

- შენ შეძელი! მე ვცნობ ჩემს შვილს!

მამამ მკერდში მუშტი დამარტყა.

- მამა.

მე მას ქარქაშში ჩადებული ადამანტინის რკინის ხმალი ვაჩვენე.

- შენ ნამდვილად დამეხმარე მათთან გამკლავებაში.

- ფ-რა სისულელეა. იცი, რა უხერხულია ასეთი რამის პირდაპირ სახეში მოსმენა... - სიხარულით თქვა მამამ და თვალების კუთხიდან ცრემლები მოიწმინდა.

ეს ტყუილი არ არის. ამ ხმალს ნამდვილად არ აქვს არანაირი მაგიური ძალა და ის უსარგებლოა დემონური ხმლების ტურნირში საბრძოლველად.

თუმცა, სწორედ მან მომცა შილას გადარჩენის უფლება. მამას ეს არ დაუგეგმავს, ყველაფერი სრულიად შემთხვევით მოხდა.

მაგრამ მან ეს ხმალი საკუთარი სულით გამოჰყედა და მე ეს ფაქტი პირველმა ტაქში უბრალოდ განვაცხადე. საბოლოოდ, ამან სულიერი მორალის სრული განკურნება გამოიწვია.

მამაჩემის მიერ დამზადებულმა ხმალმა იღბალი მომიტანა.

- ძვირფასო, თუ არ ვიჩქარებთ, ტურნირის დახურვის ცერემონიაზე კარგ ადგილებს ვერ დავიკავებთ. ანოსიკს კი ალბათ მომზადება სჭირდება.

- ა-აჰა, მართალი ხარ. კარგი, ანოს.

მამამ ხელი ასწია და ხელის ქნევით ხელის ქნევით ჟესტი გააკეთა. მე მარჯვენა ხელი ასწიე და მამას ხელის ქნევით ხელი დავუქნიე.

- მოგვიანებით შევხვდებით.

- ანოსიკ, დღეს ისეთი კარგი ბიჭი ხარ. ეს უბრალოდ წარმოუდგენელი იყო!

საინტერესოა, რა გახდები მომავალში, თუ ასეთი პატარა ხარ და დემონური ხმლების

ტურნირს მოიგებ. - სიხარულით თქვა დედამ. - მაგრამ ძალიან ცუდად დაიზიანე თავი. კარგად ხარ?

დედა შეშფოთებით უყურებდა ჩემს ჭრილობებს.

- კი.

ჭრილობები მძიმე არ იყო, მაგრამ მაინც ენტ-ით განვიკურნე.

- ახლა აუცილებლად.

- ღმერთმა დაგლოცოთ.

დედა ჩამეხუტა და ყურში ჩამჩურჩულა:

— რეის დედას მოგვიანებით შევხვდები.

ჰმ, ეს ცუდია. თუ დედაჩემის დრომ და სივრცემ შთანთქა, მე მას ისე კარგად ვერ დავეხმარები, როგორც „აზეისისში“.

- არამგონია დღეს ღირდეს.

- მართლა? ოჰ, იქნებ ჯერ არ გითქვამს... გასაგებია. კარგი, კარგი! - დედამ რაღაცაში დაარწმუნა თავი. - მოგვიანებით დაველაპარაკები. ნახვამდის.

ჩემი მშობლები ტურნირის დახურვის ცერემონიის ადგილზე სასწრაფოდ წავიდნენ.

„ბედნიერი ხარ?“ მკითხა მიშამ, რომელიც ჩემს გვერდით იდგა.

გონს მოსვლის დროც კი არ მეონდა.

— გარედან ასე ჩანს?

მან თავი დაუქნია და შემდეგ, თავისი ჯადოსნური თვალებით, პირდაპირ ჩემს უფსკრულს შეხედა. ჩემი სულის სიღრმეში.

— კარგია მშობლობა. მანამდე არ მყოლია.

„აჰ,“ დამეთანხმა მიშა.

— შევძლებ თუ არა მეც იგივე ვიყო, როცა ერთ დღეს საკუთარი შვილი მეყოლება?

„რა-რა?!“ - გაოცებული ხმა გაისმა უკნიდან.

- რამ გაგაოცა ასე ძალიან, საშა?

-არაფერი გამიკვირდა...

ჰმ, რატომ ეს უაზრო საბაბები?

— შვილი გინდა?

— მე ვფიქრობ, რომ ეს დრო ოდესმე დადგება.

- ტ-მართალია. ჰ-ჰმ, ოდესმე.

შვიდმა უძველესმა დემონმა იმპერატორმა მემკვიდრეობით მიიღო ჩემი სისხლი და რაც მთავარია, მათი სისხლით ნათესავები ჩემს შთამომავლებად ითვლებიან. მამაჩემს, დედაჩემს, ასევე შეილას რომ ვუყურებ, ვერ ვიტყვი, რომ მე და მათ შეიძლება მშობელი და შვილები ვუწოდოთ.

- ჰე-ჰე, - გაიღიმა მიშამ.

- თუმცა, ვიცი, რომ ეს შეუძლებელია.

მიშამ თავი გააქნია.

- ანოს, შენ აუცილებლად კარგი მამა გახდები.

- მართალია?

- რა თქმა უნდა.

რატომღაც, ახლა ასე არ ვფიქრობ.

— ეჭვი გეპარება?

- არა. მე მჯერა შენი სიტყვების, მიშა.

შევბრუნდი და გოგონას ვუთხარი, რომელმაც ქვემოთ დაიხედა და თითქოს ჩაფიქრებულიყო:

- რას აკეთებ იქ, საშა, წავიდეთ.

- ო-კარგი.

საშა სწრაფად გაიქცა და დაგვესწრო.

- სხვათა შორის, ტურნირი მოვიგე.

- რა გჭირს უცებ? განა ეს ბუნებრივი არ არის, იმის გათვალისწინებით, თუ რამდენად ძლიერი ხარ?

- კარგი, ამაში მართალი ხარ.

„გაერთე?“ ჰკითხა მიშამ.

- კი.

ეს იყო მშვიდი ხმლების ტურნირი, სადაც არ გრძნობ, რომ შენს სიცოცხლეს საფრთხე ემუქრება.

ერთიანობასა და იმპერიული ოჯახების ფრაქციას შორის მარიონეტული ომი. ხმაურიანი ხალხის ბრბო.

ეს ორი დღე სადღესასწაულო აღფრთოვანებას ჰგავდა, მხოლოდ ყველანაირი სირთულე წარმოიშვა, მაგრამ ჩემთვის ძალიან მნიშვნელოვანი დროც იყო - როდესაც მე და რეი ხმლებით დუელში შევხვდით.

როდესაც ბრძოლა დასრულდა, რაღაც სიცარიელე ვიგრძენი.

მაინტერესებს, რა არის ეს გრძნობა.

ადრე, იმ დღეებში, როდესაც სიცოცხლე და სიკვდილი გვერდიგვერდ დადიოდნენ, მე ეს არასდროს განმიცდია.

— ეს ძალიან სახალისო ტურნირი იყო. მაყურებელთა სკამებზე თითქმის არავინ იყო. არენა ნელა დავტოვე, თითქოს უხალისოდ, ზეიმის შემდეგ სიმშვიდის შეგრძნებით.

ბოლოსიტყვაობა

მეორე ტომიდან დაწყებული, მოთხრობაში, რომელსაც ანოსის გულშემატკივრების კავშირი ჰქვია, ენერგიული გოგონები ჩნდებიან. მე ისინი შევქმენი, რადგან მინდოდა მეჩვენებინა ნახევარჯიშების დისკრიმინაცია იმპერიული ოჯახების წევრებისგან განსხვავებით, რომლებიც ჯიუტად არ ცნობენ ანოსს, მაგრამ შესაძლოა ამ ეტაპზე წავბორძიკდი და გავიფიქრე: „რატომ არ უნდა გავხადოთ ისინი უბრალოდ ფანკლუბად - სკოლის სტანდარტულ ელემენტად?“

ფონური პერსონაჟები, რომლებსაც სიუჟეტში არანაირი ხასიათი ან ხაზი არ აქვთ, უბრალოდ ფან-კლუბის ატმოსფეროს შესაქმნელად.

შემდეგ კი, როცა წერას დავუჯექი, უცნაურ რაღაცეებზე დამიწყეს საუბარი. თავიდან ეს არც ისე უცნაური იყო და მაშინვე გამოვაქვეყნე. თავდაპირველად, ის ინტერნეტში გამოქვეყნდა და თითოეულ თავზე გამოხმაურებას ვიღებდი. გასაკვირია, რომ მათ შესახებ მიღებული გამოხმაურება კარგი იყო.

შემდეგ გავიფიქრე: „მართლა სწორია ეს ტემპი?“, თითქოს რაღაც ნელ-ნელა კონტროლიდან გამოდიოდა. და სანამ გავაცნობიერებდი, უკვე უცნაურ სიმღერას მღეროდნენ. ძალიან მეეჭვებოდა, ყველაფერი კარგად იქნებოდა თუ არა, გამოქვეყნებამდე ასე რომ დავტოვებდი, მაგრამ მხოლოდ რამდენიმე სტრიქონი იყო, ამიტომ ხელი ჩავიქნიე და გამოვაქვეყნე.

და ეს ხმაურით მიიღეს. მე წავიქეცი და სხვა მელოდიას სიტყვები დავწერე. აქ მხოლოდ ერთი საბაბი მაქვს: როდესაც რომანში სიმღერას წერ, ხმა არ ისმის და მელოდიის აღწერა უბრალოდ აბსურდულია. ამიტომ ვიფიქრე, რომ მხოლოდ სიტყვებს დავწერდი, მაგრამ ფრაზა „შენ ზემოთ ხარ და მე ქვემოთ“ მას შემდეგ დაიბადა, რაც რამდენჯერმე გადავწერე ისინი.

ამ გზით, მკითხველებმა „მიმართეს“ გულშემატკივრების კავშირის გოგონები და ისინი ძალიან თავდაჯერებულ პერსონაჟებად ჩამოყალიბდნენ. სიუჟეტის დაგეგმვის საწყის ეტაპზე არ არსებობდა თავი „მელოდია ცეცხლის ალი შუაგულში“. მეგონა, პერსონაჟების ასეთი განვითარება ექსკლუზიურად ვებგვერდისთვის იყო განკუთვნილი.

სხვა თემაზე გადასვლისას, რაც მსუბუქი რომანის გამოცემაში მახარებს, ილუსტრაციებია. მოუთმენლად ველოდი, როგორ გამოჩნდებოდნენ პერსონაჟები, რომლებსაც მთელი წლის განმავლობაში დღითი დღე ვწერდი და ბატონმა იოშინორი შიზუმამ კვლავ უბრალოდ შესანიშნავი ილუსტრაციები დახატა. გარეკანზე ანოსი უბრალოდ არარეალურად მაგარი აღმოჩნდა. ვერ ვწყვეტ მის აღფრთოვანებას. დიდი მადლობა.

ასევე, კიდევ ერთხელ მინდა მადლობა გადავუხადო ჩემს რედაქტორს, ქალბატონ იოშიოკას. ჩემს ნამუშევრებში ყოველთვის არის პერსონაჟების მცირედი სიჭარბე, მაგრამ

მან მოახერხა ყველაფრის ოსტატურად მოქცევა დადგენილ ჩარჩოებში. დიდი მადლობა მას მთელი ამ ტანჯვისთვის.

და ბოლოს, მინდა მადლობა გადავუხადო ყველას, ვინც ეს წიგნი ჩემი გულის სიღრმიდან წაიკითხა. შემდეგ ტომში ანოსი საბოლოოდ ჩაწვდება ამ დიდი საიდუმლოს. ეს წიგნი მაღალი შეფასებით და მრავალი თვალსაზრისით საკმაოდ საინტერესო იყო, ასე რომ, მოუთმენლად ველით. ჩვენ ვმუშაობთ მის რედაქტირებაზე, რათა თქვენ გაცილებით პოზიტიური გამოცდილება გქონდეთ.

2018 წლის 1 ივნისი, Xiu.

მთარგმნელის შემდგომი სიტყვა

გამარჯობა თქვენ, ჩემო ძვირფასო მკითხველებო, ეს არის ვერგილიუს ლუციფერი. ეს არის მსუბუქი რომანის მეორე ტომი უვარგისი მბრძანებლის შესახებ და მესამე ტომი, რომელიც მთლიანად იაპონურიდან დავწერე. ეს ჩემთვის უფრო რთული იყო, ვიდრე პირველი და საქმე მხოლოდ იმაში არ არის, რომ ტომი პირველზე დიდია. ეს ასევე ძალიან სასარგებლო გამოცდილება იყო ჩემთვის, როგორც მთარგმნელისთვის. ტომში ბევრი რთული მომენტი იყო, მაგრამ მე შევძელი მათი გადალახვა, მათ შორის თქვენი მორალური და ზოგჯერ ფინანსური მხარდაჭერის წყალობით.

მადლიერება .

კარგი, პირველ რიგში, კიდევ ერთხელ მინდა მადლობა გადავუხადო დიდებულ და საშინელ მონიქს-სამას თარგმანში დახმარებისთვის. ასევე, მადლიერების ნიშნად, გირჩევთ, წაიკითხოთ ის ნაწარმოებები, რომლებსაც ამჟამად თარგმნის - „გაზომილი ცხოვრება სხვა სამყაროში“ და „მერვე დღეს, „ლამაზმანმა“, უხერხულად მომდიმარმა, თქვა: „სასიამოვნოა თქვენი გაცნობა.“ მათი წაკითხვა ასევე შეგიძლიათ ვებგვერდზე novel.tl და იქ იპოვოთ მთარგმნელისა და მისი გუნდის ყველა კონტაქტი.

მეორეც, მინდა მადლობა გადავუხადო ჩემს ორ გამომწერს, ბუსტის და მათ, ვინც კვირიზე შემოწირულობა გაიღო. უდიდესი ადამიანური მადლობა თქვენ. თქვენ ფაქტიურად მამღლევთ საშუალებას, გავაგრძელო არსებობა სიტყვის ყველა გაგებით და მეტი დრო დავუთმო თარგმანს.

მომავალი.

შემდეგი არის „უვარგისის“ მესამე ტომი და ის კიდევ უფრო დიდია, ვიდრე მეორე, ამიტომ მათ, ვისაც ტომის სრული გამოცემის დალოდება ურჩევნიათ, სრულ თარგმანს ახალი წლისთვის (დეკემბრის ბოლოს) უნდა ელოდონ. ეს ტომი ერთ თვესა და 3 კვირაში დავასრულე და ალბათ მასაც ზუსტად 2 თვეში ვთარგმნი. მალე ვებ-რომანის თარგმანს დავეწევით. ასე რომ, იმედი მაქვს, რომ თქვენ კიდევ უფრო მეტნი იქნებით, ჩემო ძვირფასო მკითხველებო, და თქვენი მხარდაჭერის ხარისხიც თანაბრად გაიზრდება, რადგან მე მესამე კურსის სტუდენტი ვარ და ბევრი უნდა ვიშრომო, რომ ორივე ფრონტს არ ჩამოვრჩე, განსაკუთრებით დეკემბერში, როდესაც გამოცდების სესიამდე ძალიან ცოტა დრო რჩება და დაგროვილი ნაშთების შევსება მომიწევს.

ცოტა რეკლამა.

ცოტა ხნის წინ შეთანხმება დავდე Team Syndicate-თან, რომელიც Unfit-ზე თარგმნის მანგას და მე დაუყოვნებლივ მივაწვდი მათ იაპონურიდან მაღალი ხარისხის თარგმანს. არ ვიცი, ხელახლა ჩაწერენ თუ არა მე-14 თავს ჩემს თარგმანში, რომელიც გავუგზავნე,

მაგრამ მე-15 თავს აუცილებლად მაშინვე გამოვა ჩემს თარგმანში, ისე, რომ ვადაზე ადრე არ გამოვიდეს არასასურველ ვერსიაში, როგორც ახლა.

„უვარგისის“ გარდა, მაქვს ძალიან საინტერესო მსუბუქი რომანი, მაგალითად „აპოკალიფსის ჯადოქარი: უხვი ეპოქის უძლიერესი“, რომელსაც ყველას გირჩევთ. მისი ავტორია კამაჩი კაზუმა, „გარკვეული ჯადოსნური ინდექსის“ და სხვა მრავალი ნაწარმოების ავტორი. სერიას ამჟამად 3 ტომი აქვს და ავტორი თანმიმდევრულად და სწრაფად უშვებს ყველა სერიას, ჩემი თარგმანი კი მეორე ტომის პირველ თავზე შეჩერდა. ახლა, ჩემი სწავლისა და „უვარგისის“ საკითხზე კონცენტრირების გამო, ამ ნაწარმოების თარგმნას დროს ვერ დავუთმობ, მაგრამ სიმართლე გითხრათ, ძალიან მინდა.

ასევე ვაგრძელებ High School DxD პრიკველის, Fallen God-Dog: Slash Dog-ის, ყოველთვიური მანგა ადაპტაციის თარგმნას. აუცილებლად წასაკითხი წიგნი DxD სამყაროს მოყვარულთათვის.

მოთხრობა 1 (ანიმაციური) – გათელილი სიამაყე და მისი დასაწყისი

მოკლე მოთხრობა, რომელიც ექსკლუზიურად Animate მაღაზიისთვისაა ხელმისაწვდომი

დემონ მბრძანებლის აკადემიის ტერიტორიაზე, სადაც კავშირის კომპეტი იყო განთავსებული, რიგში თეთრ ფორმაში გამოწყობილი სტუდენტი, სახელად ჰელენი, იდგა. კომპის შესასვლელთან მაგიდები იყო, სადაც უფროსკურსელები - რეგისტრატორები ისხდნენ. აქ ავსებდნენ და იგზავნებოდა კავშირებში გაწევრიანების განაცხადები.

დღეს აკადემიაში ახალმოსულებისთვის სასწავლო დღე იყო და აქ სტუდენტების უზარმაზარი ბრბო შეიკრიბა. ჰელენი თავის რიგს ელოდა და ცდილობდა დამაბულობა დაეფარა. დღეს მას მხოლოდ ახალი კავშირის დაარსების შესახებ პეტიციის წარდგენა სჭირდებოდა. ის აქ მარტო იმიტომ მოვიდა, რომ დიდად არ გამოჩენილიყო და არავის გაეგო, რომ ის „უნიტეტიდან“ იყო. ჯერ არ უფიქრია, როგორი კავშირის შექმნას აპირებდა, მაგრამ მისი თანამებრძოლები მთელი მონდომებით ფიქრობდნენ ამაზე და მათ მფარველიც ჰყავდათ. ჯერ არავინ იცნობდა მის სახეს. *ყველაფერი კარგად იყო, არანაირი პრობლემა არ უნდა წარმოიშვას*, დაარწმუნა მან თავი.

„უკაცრავად, შეიძლება ახალი კავშირის დაარსების შესახებ პეტიცია შევიტანო?“ იკითხა ჰელენმა და ბუნებრივად მოქცევა სცადა.

შავ ფორმაში გამოწყობილმა სტუდენტმა, რომელიც პეტიციებს იღებდა, ერთხელ შეხედა მას და პეტიცია მაგიდიდან ამოიღო.

— დიდი მადლობა...

როგორც კი ჰელენი პეტიციის აღებას აპირებდა, შავ ფორმაში გამოწყობილმა სტუდენტმა ის ხელეობით დახია.

— ... ჰმ... ეს რას ნიშნავს?

შავ ფორმაში გამოწყობილმა სტუდენტმა გაიღიმა.

- ეს განსახილველადაც კი არ არის. ნახევარჯიშები საკუთარი სრულფასოვანი კავშირის შექმნასაც კი არ უნდა ცდილობდნენ, იდიოტო.

ერთი წამით ელენე გაბრაზდა, მაგრამ შემდეგ ემოციები ჩაახშო და თქვა:

— ...ახალი პროფკავშირების დაარსების უფლება თანაბრად ხელმისაწვდომი უნდა იყოს ყველა სტუდენტისთვის, მათი ფორმის ფერის მიუხედავად.

- ეს მხოლოდ ოფიციალურია, გესმის? მხოლოდ ოფიციალური. შენნაირ ტალახსისხლიან დემონებს არანაირი კავშირი არ შეუძლიათ.

- ეს რატომღაც უცნაურია. მოდით, ეს საკითხი აკადემიასთან გავარკვიოთ?

- ვაუ, სერიოზულად ვამბობთ. კარგი, თუ ასე ძალიან გინდა, მაშინ... - ბიჭმა მისი პეტიცია კიდევ უფრო პატარა ნაჭრებად დახია და მაშინვე გადააგდო. - განაგრძე, აილე. თუ ერთმანეთზე მიაწებებ, იქნებ როგორმე გამოიყენო.

ტუჩზე კბენით ჰელენმა ჩუმად დაიწყო ქაღალდის ნაგლეჯების აკრეფა, რომლებადაც მისი პეტიცია იქცა.

„გია-ჰა-ჰა-ჰა“, - შავ ფორმაში გამოწყობილი სტუდენტის ვულგარული სიცილი მთელ ტერიტორიაზე გაისმა.

სწორედ მაშინ, როდესაც ის ბოლო ნაჭრის აკრეფას აპირებდა, შავ ფორმაში გამოწყობილმა ბიჭმა მასზე ფეხი დაადგა.

- მუხლებზე დადექი და ჩექმები ნახევრად გამილოკე და მერე გაგიშვებ.

ჰელენს ძლივს შეეძლო თვალებიდან ცრემლების შეკავება.

ჯობია ისე მოვიქცე, როგორც მან თქვა. და თუ სულელი ვიქნები და წინააღმდეგობას გავუწევ, ყურადღებას საკუთარ თავზე მივიპყრობ. ეს სისულელეა, იმეორებდა ჰელენი სულში არაერთხელ.

ჰელენი ნელა დაიჩოქა.

- გიაჰა-ჰა-ჰა, როგორ გიხდებათ! თქვენ, ნახევარნაყოფები, ზუსტად ამ დახეული ქაღალდის ნაჭრებს ჰგვანან. ძარღვებში ჭუჭყიანი სისხლის ერთი წვეთიც კი არ ჩაგივარდებათ და ის აღარასდროს იქნება იგივე. მაშინაც კი, თუ ამ ნაჭრებს ერთმანეთზე მიაწებებთ, ლამაზ მთლიან ფურცელად, ისინი აღარ... გბოჰო!!

უეცრად, შავ ფორმაში გამოწყობილი ბიჭი უეცრად დაეცა და მიწაზე დაეცა.

- ვ-ვინ იყო ეს? შენ რა ხარ... გბობოლო-ო-ო!

პირის გაღება ძლივს სცადა, როდესაც ჩექმა პირში ჩაუვარდა. თეთრ ფორმაში გამოწყობილმა სტუდენტმა, სახელად ანოს ვოლდიგოდმა, აკადემიის ისტორიაში პირველმა უვარგისად ცნო, სახეზე ფეხი დაადგა.

- ჰმ, როგორ მოგწონთ ჩექმის გემო? უბრალოდ ვიფიქრე, რომ რადგან სხვებსაც ურჩევ, ეს შენი საყვარელი საჭმელი უნდა იყოს.

ანოსმა თითები მიწაზე დაადო, რის შედეგადაც ქალაქის ნაჭრები ჰაერში ავარდა და ჰელენისკენ გაფრინდა.

„ეს ადგილი რაღაცნაირად შეიცვალა“, - ნოსტალგიური მზერით შეხედა კოშკებს, თითქოს უბრალოდ სეირნობდა, სანამ შავ ფორმაში გამოწყობილი სტუდენტები მის გარშემო ხმაურობდნენ.

- ...ბოდიში.

- ყურადღება არ მიაქციო მათ სულელურ შენიშვნებს. არ არსებობს ისეთი რამ, როგორიცაა ჭუჭყიანი სისხლი.

შეგროვებულ ქალაქის ნაგლეჯებზე ჯადოსნური წრე გამოჩნდა და მის ხელში დახეული პეტიცია მთლიანად აღდგა.

გაკვირვებულმა ჰელენმა, რომ ის ახალ ფოტოლზე კიდევ უფრო ლამაზი გახდა, თავი ასწია, მაგრამ მხოლოდ მიმავალი ბიჭის ზურგი დაინახა.

მოთხრობა 2 (მოთამაშეები) – Virgin White Feelings

მოკლე მოთხრობა, ექსკლუზიურად Gamers Store-ისთვის

სასიამოვნო სურნელმა ნესტოები მომაწვა, ქუთუთოები გავახილე და სწორედ იმ მომენტში ჩემი მზერა პირდაპირ მომწვანო თვალებს შეხვდა, რომლებიც პირდაპირ მე მიყურებდნენ. გოგონამ რამდენჯერმე დაახამხამა თვალები და ოდნავ გაიღიმა.

„ცოტა ხანს შეგიძლია დაიძინო“, - თქვა მიშამ, როგორც ყოველთვის, მშრალად.

ჩემი სახლის სამზარეულოში ვიყავით. ის აქ კულინარიის გასაკეთებლად იყო მოსული, მაგრამ დედაჩემს სასწრაფო სამუშაო ჰქონდა ხარჯთაღრიცხვაზე და კლიენტთან წავიდა. ახლა სახლში მხოლოდ მე და მიშა ვიყავით.

- ბოდიში, მგონი ცოტა ჩამეძინა.

მიშამ თავი გააქნია.

- როცა მზად იქნება, გაგაღვიძებ.

- სისულელეა, თუ ძილს გავაგრძელებ, ღამით ვერ დავიძინებ. ხომ არ გეწყინება ჩემთან საუბარი, რომ არ ჩამეძინოს?

მან თავი დაუქნია.

— ნორმალურია, თუ ერთდროულად მოვამზადებ საჭმელს?

„კი, გთხოვ“, ვუპასუხე მას და მან თავისი ჯადოსნური თვალებით ქვის ღუმელს შეხედა.

ალბათ, კერძის ცხობას უყურებდა. ოთახში არსებული არომატით თუ ვიმსჯელებთ, დღევანდელ სოკოს ქვაბში სამი სახეობის სოკო და ორი სახეობის ყველი მზადდება. ძალიან გემრიელი დესერტია.

„ოჰ“, - წამოიძახა უცებ მიშამ.

- რა მოხდა?

— ...წინსაფარი დამავიწყდა... — ...წინსაფარი დამავიწყდა...

მიშამ სწრაფად მოირგო სამზარეულოში დადებული წინსაფარი. რატომღაც, მიშას ყურები ოდნავ გაუწითლდა. ალბათ იმიტომ, რომ მისი კერძი თითქმის მზად იყო.

- სხვათა შორის, მიშა, ამ ფორმის ტარებას გააგრძელებ?

მე მის დემონთა მბრძანებლის აკადემიის ფორმაზე მივუთითე, რომელიც წინსაფრის ქვეშიდან მოჩანდა.

- და რა?

მიშამ ჩაფიქრებულმა თავი დახარა.

„ნახევრად ნეკრონი აღარ ხარ, არა? და თეთრ ფორმას, როცა იმპერიული ოჯახის წევრი იყავი, მხოლოდ ამის გამო ატარებდი. ახლა მისი ტარების არანაირი მიზეზი არ გაქვს.“

ნეკრონის კლანის მეთაური, აივისი, ჩემი ქვეშევრდომია. მისთვის შავი ფორმის ჩაცმის ორგანიზება ძალიან ადვილი იქნება.

„იმპერიული ოჯახის წევრობის პარალელურად, როგორც მიჯნური, უბრალოდ აბსურდია. არ არის აუცილებელი ნაკლებად ხელსაყრელი მხარის არჩევა. თუ შავ ფორმას ჩაიცვამ, აუცილებლად შეძლებ მეგობრების შეძენას.“

მიშამ ნელა გააქნია თავი.

— ისედაც კარგად ვარ.

- ვაუ, და რატომ?

ჩემს კითხვაზე პასუხად მიშამ ოდნავ გაიღიმა.

- იმიტომ, რომ ახლოს ხარ.

— ...ჰმ, რა თქმა უნდა, ძალიან მიხარია ამის მოსმენა, მაგრამ აზრი არ აქვს, ჩემთან ერთად დისკრიმინაციის ობიექტი გახდე მხოლოდ იმიტომ, რომ მეგობრები ვართ. შენი ტანსაცმლის ფერი კი არანაირად არ შეცვლის ჩვენს შორის ურთიერთობას.

- ჰე-ჰე, - გაიღიმა მიშამ. - დისკრიმინაცია არ ვიცი, მაგრამ ტანსაცმლის ფერს დიდი მნიშვნელობა აქვს.

გაკვირვებისგან თვალები გამიფართოვდა და შემდეგ ვთქვი:

- ჰე-ჰე-ჰე-ჰა-ჰა, გასაგებია. ანუ უბრალოდ გინდა ჩემსავით ფერის ტანსაცმელი ჩაიცვა? კარგი მაშინ.

მიშა შერცხვა, შებრუნდა, ხელთათმანები ჩაიცვა, სოკოს ქვაბი ღუმელიდან გამოიღო, შემდეგ კი მაგიდაზე დადო.

- მზადაა.

არ ვიცი რატომ, მაგრამ ყველის და სოკოს არომატი ჩვეულებრივზე კიდევ უფრო
სურნელოვანი იგრძნობოდა.

მოთხრობა 3 (ტორანოანა) – ბოლო 2000 წლის დიდი ფეიერვერკის ფესტივალი ~ შავი პიროტექნიკური რაკეტა, რომელიც ცაში დაფრინავს~

მოკლე მოთხრობა, ექსკლუზიურად Toranoana მაღაზიისთვის

„გაუქმდა?“ წამოიძახა საშამ გაკვეთილის შემდეგ, მეორე კლასში მდგომმა.

„ამბობენ, რომ საწყობში ხანძარი“, - მშრალად უპასუხა მიშამ.

- ანუ ყველაფერი დაიწვა?... ჯანდაბა, ჯანდაბა. და ბოლოჯერ ათი წელი გავიდა! რა
ორგანიზაცია აქვთ? - გაცემულმა თქვა საშამ და თავზე ხელი ჩაიკრა.

- სამწუხაროა.

— ...აღარც კი ახსენო. მაგრამ მე ძალიან მინდოდა შენთან ერთად მენახა ისინი, მიშა...

ორივემ იმედგაცრუებისგან თავი დახარა.

-ჰმ, რაზე ლაპარაკობდი ახლახან?

„ფეიერვერკის ფესტივალი“, - თქვა მიშამ.

შემდეგ საშამ თქვა:

„არ მგონია იცოდეთ, მაგრამ დიდი ბნელი ციური ფეიერვერკის ფესტივალი მიდჰეიზში
დღეს საღამოს უნდა ჩატარებულიყო. ის ათ წელიწადში ერთხელ იმართება, მაგრამ
საწყობში შენახული ყველა ფეიერვერკი დაიწვა, ამიტომ ის გაუქმდა.“

- კარგი, ეს კარგად არ გამოვიდა.

- და მე მას ძალიან ველოდი...

- ანუ, ის ადრეც გინახავს?

„ეს ათი წლის წინ გაიმართა, მაგრამ მე არ მინახავს, რადგან ჯერ არ მქონდა კონტროლი
„განადგურების ჯადოსნურ თვალეზზე“...“ - თქვა საშამ პირქუში ხმით.

როგორც ჩანს, ის იმ დროზე საუბრობს, როდესაც მას ჯადოსნური ციხიდან გასვლის
უფლება არ ჰქონდა.

- სინამდვილეში, მიშას შეეძლო მარტოც შეეხედა მათთვის, მაგრამ... უარი თქვა, რადგან ჩემთან ერთად სურდა მათი ყურება.

— ჩვენ პირობა დავდეთ, რომ ათ წელიწადში ერთად შევხედავდით მათ.

დინო ჯიქსესის შესახებ შეტყობის შემდეგ, ალბათ, ამ დაპირებაზეც უარის თქმა მოუწიათ. თუმცა, ახლა, როცა არცერთ მათგანს გაქრობის საფრთხე არ ემუქრებოდა და იმედოვნებდნენ, რომ ამ დაპირებას შეასრულებდნენ, მოულოდნელად გაირკვა, რომ ფეიერვერკის ფესტივალი გაუქმებული იყო.

— ...ჩვენ არ გაგვიმართლა. იქნებ ისეთი ვარსკვლავის ქვეშ დავიბადეთ, რომ ფეიერვერკის ნახვა არ გვერგო?.. — ამოიოხრა საშამ.

- ჰე-ჰა-ჰა, შეწყვიტე სევდა, საშა. შეიძლება არაფერი ვიცი შენი სიბნელის ზეციური ფეიერვერკის დიდი ფესტივალის შესახებ, მაგრამ მთავარია, სანახაობრივი ფეიერვერკის ფესტივალი მოვაწყოთ, არა?

მიშამ რამდენჯერმე დაახამხამა თვალები.

— შეგიძლიათ ფეიერვერკის შექმნა?

— თუ ორი ათასი წლის წინანდელი ფეიერვერკები გაინტერესებთ, რა თქმა უნდა. მაშინ მათ „ემშაკის ფეიერვერკს“ უწოდებდნენ და ხშირად ვაწყობდით ფეიერვერკების წვეულებებს, რომ ყურადღება გაგვეფანტა. როგორც ჩანს, ჩემს ხელქვეითებს ისინი ძალიან მოსწონდათ.

— ...ემშაკური ფეიერვერკი?.. ძალიან ცუდი წინათგრძნობა მაქვს მათ მიმართ... — საშა შემფოთებული გახდა.

„მინდა მათი ნახვა“, - თქვა მიშამ.

- კარგი. მაგრამ შიგნით ვერ შევუშვებთ - შენობა ვერ გაუძლებს. მოდი, ადგილმდებარეობა შევცვალოთ.

ხელები გაუწოდეს მათკენ და აიღეს. შელოცვის „გატომის“ გამოყენების შემდეგ, დემონური ხეების ტყეში აღმოვჩნდით, რომლებიც გუნდებს შორის საკონკურსო გამოცდებისთვის გამოიყენებოდა. მზის სხივებს ხეების უზარმაზარი ჭაობების გამო, გარემო ცოტა ბნელი იყო.

- კარგი მაშინ.

ხელი წინ გავწიე და მაშინვე ჯადოსნური წრე დავხატე. როგორც კი „ირისი“ გამოვიყენე, ჯადოსნური ძალის ნაწილაკებმა სხვადასხვა ფორმა მიიღეს და უზარმაზარი რაოდენობით ემშაკის ფეიერვერკი შექმნეს.

- მზადაა. შეგიძლია შენი საყვარელი ფეიერვერკი სცადო.

მიშამ რამდენჯერმე დაახამხამა თვალები, როდესაც ეშმაკის ფეიერვერკს შეხედა.

- ჰმ-მ-მ, როგორც ჩანს, ფორმით ისინი ყველა ცოტა განსხვავდებიან თანამედროვე ფეიერვერკებისგან...

- არის თუ არა მოციმციმე შუქები ¹ ?

- გთხოვ.

მე მათ ეშმაკის ფეიერვერკი გავუწოდე. გოგონებმა ცნობისმოყვარეობით შეხედეს მათ. ალბათ მათი უცნაური ფორმის გამო, რომელიც სამკაპას მოგვაგონებდა.

- თქვენ მხოლოდ შავი ნაწილის განათება გჭირდებათ წვერზე.

— ...როგორც ჩანს, მათ ისევე იყენებენ, როგორც ჩვეულებრივებს... უბრალოდ არ მითხრა, რომ ისინი აუცილებლად უნდა გაანათო რაღაც „Gio Graze“-ს მსგავსით?

- მაშინ ყველას არ შეეძლება მათი გამოყენება. ჩვეულებრივი ცეცხლიც საკმარისია. სცადე.

საშამ თავი დაუქნია, შემდეგ მორცხვად მიმართა გრეგს, თითის წვერზე ალი აანთო და ხელში ეჭირა ფეიერვერკის წვერი რაც შეიძლება შორს გადაწია საკუთარი თავისგან.

- ჰე-ჰა-ჰა, რისი გეშინია, საშა? ბავშვებიც კი არ იქცევიან ასე.

— ...დარწმუნებული ხარ, რომ არ იტყუები?.. არც კი იტყვი: „გადაწყვიტე, რომ ორი ათასი წლის წინანდელი ფეიერვერკი ტყის გადაწვასაც კი ვერ შეძლებდა?“? ესენი მართლა ჩვეულებრივი მოციმციმე შუქებია?

- კი, ეს ჩვეულებრივი ციმციმური ფეიერვერკია. არაფერს დაწვავს.

ამ სიტყვებმა დაამშვიდა და საშამ თითის წვერზე დანთებული ალი ფეიერვერკის წვერთან მიიტანა.

ამ მომენტში, ციმციმი აელვარდა, შემდეგ კი კაშკაშა ნაპერწკლები რამდენიმე მეტრის რადიუსში ხეებში გაფრინდა.

-კია-ა-ა-ა-ა-ა-ა!..

შემინებულმა საშამ ხელიდან ეშმაკის ფეიერვერკი გაუშვა და სწრაფად უკან გადახტა.

- კარგი, როგორც ჩანს, ფეიერვერკის გამოყენება არ იცი.

ავილე ფეიერვერკი, რომელიც ნაპერწკლებს აგრძელებდა ფრიალს და საშასკენ მივბრუნდი.

- ჰეი-ჰეი-ჰეი! ეს ფეიერვერკია! ნუ მომმართავ!

- რაზე ლაპარაკობ? ფეიერვერკი ვიღაცისკენ არის მიმართული.

გაღიმებულმა, ეშმაკის ფეიერვერკი საშას მივუმიზნე და ის სწრაფად შთანთქა აფეთქებულმა ნაპერწკლებმა.

- კია-ა-ა-ა, სულელი ხარ თუ რამე?! საშინლად ცხელა!.. ჰა?

საშამ გაკვირვებულმა შეხედა საკუთარ თავს. ალი, რომელიც მას მოიცავდა, კაშკაშა, აყვავებული ყვავილის სახეს იღებდა.

— ...სულაც არ ცხელა.

— იმიტომ, რომ ეს ფეიერვერკებია. ეს არის ყვავილების ფორმის ალი, რომელიც არ იწვება, არ იწვის, არამედ უბრალოდ ყვავის იმ ადამიანის სხეულზე, ვისაც მიმართავ. ეს იყო ფეიერვერკის ფესტივალის არსი ორი ათასი წლის წინ. ჩვენ ერთმანეთს ფეიერვერკებით ვავსებდით და ვეჯიბრებოდით, ვინ შეძლებდა მეტ ცეცხლოვან ყვავილს აყვავებოდა მოწინააღმდეგეზე.

„ეს თანამედროვე ფეიერვერკების ფესტივალსაც კი ვერ შეედრება!“ წამოიძახა საშამ და გაზვიადებული ჟესტიკულაციით შეასრულა ჟესტიკულაცია.

- მართლა? მაშინ რა არის ბნელი ზეციური ფეიერვერკის დიდი ფესტივალი?

„ჩვენ უბრალოდ ვუყურებთ მათ“, - მშრალად მითხრა მიშამ.

- ჰმ, სულ ესაა. თვალისმომჭრელად პიროტექნიკური რაკეტები გვქონდა. გინდათ მათი გაშვება?

მიშამ თავი დაუქნია. თითების ტკაცუნით „გრეგი“ გავუშვი და ახლადშექმნილი პიროტექნიკური რაკეტის ფიტულს ავანთე.

- აჰ, მომისმინე, ნამდვილად არ მეწყინებოდა მათი ყურება, მაგრამ ახლა მათი გაშვებას აზრი არ აქვს. მზე ჯერ არ ჩასულა.

გავუდიმე და თითები დავაკაკუნე. ვიბრაციამ, რომელსაც ჯადოსნური ძალა ჰქონდა, ხის ტოტები შეარყია და ცა გამოჩნდა. ამ დროს ცაში შავი სფერო გაისროლა, რომელიც გაფართოებისას გასკდა. თვალის დახამხამებაში ცისფერი ცა შავად შეიღება.

- ჯანდაბა, ვინ?! ეს რა ჯანდაბაა?!

— ნამდვილი ფეიერვერკი, რომელიც თავის თავში მაგიას მალავს, გაშვებისას ცას შავს ხდის. და ასევე...

დედამიწა ძლიერად შეირყა და ჩვენ პირდაპირ ცაში ავფრინდით.

- ა-და ახლა რა?! რა ჯანდაბა ხდება?!

- რა თქმა უნდა, მიწაში დამარხული ფეიერვერკი დედამიწასთან ერთად ცაში დაფრინავს, რადგან ეს პიროტექნიკური რაკეტაა.

— რატომ ჯანდაბაში გვაქცევენ ამ რაკეტებად?!

- მე ვთქვი, რომ ეს თვალებისთვის იყო. მაგრამ ჩემი ეს სიტყვები ტყუილი იქნება, თუ ყველაფერს განსაკუთრებული ადგილებიდან არ დავინახავთ.

როდესაც რაკეტები ცაში გვიზიდავდნენ, ისინი შადრევნის მსგავსად ნაპერწკლებსაც ასხივებდნენ და ნათელ სურათს ქმნიდნენ.

— სულ ცოტა დარჩა.

ჰაერში მოტივტივე ყვავილების კაშკაშა ნაპერწკლები ველურად ყვავდა შავი ცის ტილოზე.

დებს თვალები გაუფართოვდათ და თვალს ვერ აშორებდნენ იმას, რაც დაინახეს.

- კარგი, რას ფიქრობ? საკმაოდ გრანდიოზული სანახაობაა, არ ეთანხმები? თუმცა, ეს დაუსრულებელი ომების ეპოქის პროდუქტია. შესაძლოა, ის ცოტა ნაკლებად დახვეწილია სიბნელის ზეციური ფეიერვერკების დიდ ფესტივალთან შედარებით.

მიშამ თავი გააქნია.

- ძალიან ლამაზია.

ისინი და საშა ხელჩაკიდებულები და აყვავებულად აყვავებულ „ემშაკის ფეიერვერკსა“ და უზარმაზარ ცეცხლოვან ყვავილებს უყურებდნენ.

მალე საშამ ჩუმად ჩაილაპარაკა:

— ...მადლობა, ანოს. მეგონა, ვერ შევძლებდით ერთმანეთისთვის მიცემული დაპირების შესრულებას...

- სისულელეა, ამაში განსაკუთრებული არაფერია.

მიშამ სახე საშას მხარზე მიადო, თვალები ცრემლებით ჰქონდა მოჭუტული. ამჯერად მას ძალიან სურდა ფეიერვერკი თავისი პატარა დისთვის ეჩვენებინა, რომელსაც ისინი

აქამდე არასდროს ენახა. ასე რომ, ათი წლის შემდეგ, ამ დაპირებულ დღეს, ისინი სიხარულით უყურებდნენ ცაში აყვავებულ ცეცხლოვან ყვავილებს.

შენიშვნები

1. ზოგადად, ეს ცნობილი შუშუნა ნათურების იაპონური ანალოგი უნდა ყოფილიყო, მაგრამ გასაგები მიზეზების გამო სათაურში „ბენგალის“ გამოყენება ვერ შევძელი, რადგან აქ ბენგალი არ არის.

მოთხრობა 4 (Melonbooks) - დაგვიანებული დაბადების დღე

მოკლე მოთხრობა, ექსკლუზიურად Melonbooks-ისთვის

მიდჭეივს ქუჩებში მშვიდად სეირნობისას შევნიშნე ქერა გოგონა, რომელიც მაღაზიის წინ იდგა და დიდი ინტერესით ათვალიერებდა რაღაცას. როგორც ჩანს, თმის სამაგრებს აკვირდებოდა და ძალიან ბედნიერი ჩანდა.

— შენთვის რამე იპოვე, საშა?

ოდნავ გაკვირვებულმა, ჩემკენ შემობრუნდა.

- მოულოდნელი შეხვედრა. საყიდლებზე წახვედი?

- არა, მე ყოველთვის ვსეირნობ ქალაქში. აქ იმდენი ლამაზი რამ არის, რომ ყველას მთელი ცხოვრების განმავლობაში ვერ იყიდი.

- და ვხედავ, რომ ჯერ კიდევ ამქვეყნიური ვნებების მსახური ხარ.

„იცი რა... შეგეძლო უკეთესი სიტყვები შეგერჩია“, - ჩაიბურტყუნა საშამ დაღლილი გამომეტყველებით, რის შემდეგაც ისევ ხელში თმის სამაგრს დახედა. „... სხვათა შორის...“ დაიწყო საშამ ოდნავ შერცხვენილმა. „... მიშა ბოლო დროს კულინარიაში ვარჯიშობს, არა?“

- მერე რა?

საშამ ქვემოთ დახედა და ისევ არ შემომხედა, ჩურჩულით თქვა:

— ...არაფერი, მიშასთან დაახლოვდი... და შენს დაბადების დღეზე, შენც...

- რა, მეც დაბადების დღეზე მივდივარ?

— ...უბრალოდ ასე. საჩუქარი გავუკეთე. სულ ესაა.

ღიმილი ვერ შევიკავე.

- რა, საშა? თუ საჩუქარიც გინდა, უბრალოდ აიღე და სთხოვე.

— ...მე-მე სულაც არ მიგულისხმია ასე!..

საშა თმის სამაგრი ჩამოაგდო და სწრაფად უკან დახევას აპირებდა, მაგრამ ხელი მხარზე დავადე.

- კარგი, მოიცა. იმ დღეს ამისთვის დრო არ მქონდა, მაგრამ ნამდვილად უსამართლოა, რომ საჩუქარი მხოლოდ მიშამ მიიღო. გინდა, მეც გაჩუქო რამე?

— ...კარგი, თუ ასე იტყვი, მაშინ უარს არ გეტყვი...

შეკრული მუშტი საშასკენ მივმართე და ნელა გავხსენი. საშამ ყურადღებით შეხედა მას და ამ მომენტში ჯადოსნური წრე გამოჩნდა. მე და საშა შელოცვის „გატომის“ გამოყენებით ტელეპორტაცია გავწიეთ.

„რა?!“ წამოიძახა მან და ირგვლივ ყველაფერი თოვლივით გათეთრდა.

მომდევნო წამს მიდჰეიზის შიგნით, მთის ტყეში აღმოვჩნდით, ყველა მხრიდან კაშკაშა მწვანე საფარით გარშემორტყმულს.

— ...რატომ გადმოვედით აქ უცებ?

- კარგი, უბრალოდ გადავწყვიტე, რაღაც განსაკუთრებული გამეკეთებინა.

- რამე განსაკუთრებული?..

- გამომყევი.

ზურგი შევაქციე და წინ წავედი. როდესაც დიდ ხეებს გავცდით, აღმოვაჩინეთ უამრავი პირველი კლასის სოკო, რომლებსაც მოკვდავი ხელები არასდროს შეხებია.

- შეხედე. ეს სოკოს სამოთხეა. შეგიძლია აქედან რამდენიმე წაიღო და სახლში გამოაცხო.

— სრულიად სულები ხარ თუ რამე?!

- ჰმ, ორი ათასი წლის წინ ჩვენ ჩვენს უახლოეს ნათესავებსაც კი არ ვეუბნებოდით, სად ვკრფდით სოკოს. ნუთუ ასეთი ცოდნის ფასი იმ ეპოქაში არ დაეცემოდა?

„არ ვიცი, მაგრამ სოკო დიდად არ მიყვარს...“ საშამ უეცრად წინადადების შუაში შეწყვიტა და ერთი იდეა მოუვიდა თავში. „...ამის შესახებ არავისთვის გითქვამს?“

- კი.

— მხოლოდ მე?

- რა თქმა უნდა.

საშას სახე თანდათან ღიმილში გადაეკრა. მან ღიმილი დამალა და ისე გაიღიმა, თითქოს რაღაცას მიკეთებდა.

- რა სულები ხარ, ჩემო დემონო ბატონო. მაგრამ ზუსტად ამიტომ ხარ ასეთი კარგი.